

Bram Stoker

Dràcula

I

Diari d'en Jonathan Harker

(Escrit en taquigrafia)

Bistrita, 3 de maig

Vaig sortir de Munic el primer de maig a les 8.35 del vespre i vaig arribar a Viena a primera hora de l'endemà. Hauria d'haver arribat a les 6.46, però el tren duia una hora de retard. Budapest deu ser una ciutat molt bonica, si la jutjo pel que vaig albirar del tren estant i la curta estona que vaig passejar pels seus carrers. Em feia por allunyar-me de l'estació, ja que havíem arribat retardats i tornariem a marxar tan aviat com fos possible. Tenia la impressió que abandonàvem l'Occident i ens endinsàvem en l'Orient. El més occidental dels magnífics ponts del Danubi, que aquí té una considerable amplada i profunditat, ens traslladà a les tradicions d'origen turc.

Vam sortir de bon matí i vam arribar a Klausenburg al capvespre. Vaig fer nit a l'Hotel Royale. Vaig menjar, més ben dit vaig sopar pollastre condimentat amb pebre vermell, que em semblà molt bo, però em va fer venir set. (*Nota.* Aconseguir la recepta per a la Mina). Vaig demanar la recepta al cambrer i em va dir que s'anomenava *paprika hendl* i que, com que es tractava d'un plat típic del país, la trobaria a qualsevol indret dels Carpats. Xerrotejar una mica l'alemany m'era molt útil, si no, no sé pas com m'hauria espavilat.

A Londres havia disposat de temps, havia visitat el Museu Britànic i havia fet una recerca sobre Transilvània entre els llibres i mapes de la biblioteca. Se m'ocorregué que un coneixement previ del país no m'aniria malament a l'hora de fer tractes amb un noble d'allí. Vaig veure que la regió que havia de visitar era a l'extrem est del país, vorejant tres estats, Transilvània, Moldàvia i Bukovina, enmig de la serralada dels Carpats. Era una de les parts més salvatges i desconegudes d'Europa. No vaig poder descobrir en cap mapa o document la localització exacta del Castell Dràcula, perquè no existeixen mapes d'aquest país comparables amb els del nostre Servei de Cartografia. No obstant això, vaig esbrinar que Bistrita, la ciutat esmentada pel comte Dràcula, és bastant coneguda. Afegiré aquí unes notes meves per tal de refrescar la meva memòria quan parli amb la Mina dels viatges.

Entre la població de Transilvània hi ha quatre nacionalitats diferents: els saxons al sud, que s'entremesclen amb els valacs, els quals són descendents dels dacis; els magiars a l'oest, i els *szekler* a l'est i el nord. Vaig on viuen aquests darrers, que es proclamen descendents d'Àtila i els huns. Deu ser cert, perquè quan els magiars van conquerir el país durant el segle onzè, el huns ja hi eren. He llegit que en l'arc dels Carpats s'amaguen totes les supersticions del món com si fos el centre d'un remolí ple d'imaginació. Així doncs, la meva estada pot ser d'allò més interessant (*Nota.* He de parlar sobre això amb el comte).

No vaig dormir bé, tot i que el llit era bastant confortable, perquè vaig somiar un munt de coses estranyes. Un gos va bordar tota la nit sota la meva finestra i tal vegada en va ser la causa, o vés a saber si no va ser la *paprika* perquè em vaig beure tota l'aigua de la gerra i encara tenia set. Vaig ensopir-me en fer-se de dia i em sembla que devia dormir profundament perquè van despertar-me els trucs insistents a la porta. Per esmorzar vaig tornar a menjar *paprika*, una mena de puré de blat de moro que anomenen *mamaliga*, i albergínies farcides amb carn picada, un plat excel·lent, que du el nom de d'*impletata*. (Nota. Aconseguir-ne la recepta). Vaig haver d'esmorzar a corre-cuita perquè el tren sortia abans de les vuit, o més aviat això és el que havia de fer, ja que després de córrer cap a l'estació a les 7.30, vaig haver d'estar assegut al vagó més d'una hora abans de moure'ns. Em sembla que com més t'allunyes en direcció a l'est, més poc puntuals són els trens. Com deuen ser a la Xina?

Tot el dia vam romancejar per un país ple de tota mena de meravelles. A voltes albiràvem petites ciutats o castells al capdamunt de turons escarpats com els que veiem en els vells missals. A voltes corríem vora uns rius i rierols els quals, si teníem en compte els seus amples marges pedregosos, devien estar sotmesos a grans revingudes. Cal molta aigua i que baixi amb força per superar els marges d'un riu. En totes les estacions hi havia grups de gent, algun cop molt nombrosos, i amb vestits de tota mena. Alguns vestien com els nostres pagesos o com els que havia vist travessant França i Alemanya, amb jaquetes curtes, barrets rodons i pantalons fets a casa. Uns altres duïen robes pintoresques. Les dones semblaven boniques si no les miraves de prop, perquè eren molt malgirbades. Duïen mànigues blanques de diferents tipus i moltes es guarnien amb uns cinturons amples plens de cintes penjant i voleiant com els vestits de ballet, tot i que naturalment a sota vestien enagos. Els personatges més estranys que vam veure van ser els eslovacs, més bàrbars que la resta, amb els seus grans barrets de vaquers, els pantalons amples d'un blanc brut, les camises de lli blanques i els enormes cinturons de cuir, que feien gairebé trenta centímetres d'amplada, clavetejats amb llautó. Calçaven botes de canya alta, amb els pantalons entaforats a dins, i tenien els cabells negres i llargs i els mostatxos negres. Són molt pintorescos, però no són gaire atractius. En un escenari els prendrien per una colla de brivalls orientals. Però, segons m'han dit, són inofensius i d'un natural gens agressiu.

Era ben entrat el capvespre quan vam arribar a Bistrita, una vella ciutat molt interessant. Com que pràcticament es troba a la frontera —el congost de Borgo du des d'allà a Bukovina—, ha tingut una història molt tempestuosa, i els senyals de tot plegat són evidents. Fa una cinquantena d'anys va patir una sèrie d'incendis que van causar terribles desastres en cinc ocasions. En començar el segle XVII va resistir un setge de tres setmanes en el qual van perdre la vida 13 000 persones, si afegim a les víctimes pròpies de la guerra les ocasionades per la fam i les malalties.

El comte Dràcula m'havia adreçat a la fonda Golden Krone i, per a satisfacció meua, perquè desitjava conèixer els costums del país, va resultar ser molt antiquada.

Era evident que m'esperaven, ja que en arribar a la porta vaig veure una dona gran, alegre i expressiva, abillada amb el vestit típic de pagesa —bata blanca i davantal llarg que la cobria pel davant i pel darrere, de roba de colors vius, una mica massa cenyit per ser discret. En acostar-m'hi, em saludà amb el cap tot dient:

—El senyor anglès?

—Sí —vaig dir—, Jonathan Harker.

Somrigué i va dir alguna cosa a un home vell que vestia una camisa blanca i l'havia seguida fins a la porta. L'home va marxar, però va tornar d'immediat amb una carta:

Amic meu,

Benvingut als Carpats. L'espero amb impaciència. Dormi bé aquesta nit. Demà a les tres sortirà la diligència vers Bukovina. Hi he reservat un seient per a vostè. En el congost de Borgo l'esperarà el meu cotxe per dur-lo a casa meva. Espero que hagi tingut un bon viatge des de Londres i que gaudeixi de l'estada en el meu bonic país.

El seu amic,

DRÀCULA

4 de maig

Vaig saber que l'amo de la fonda havia rebut una carta del comte demanant-li que em reservés el millor seient de la diligència, però en preguntar els detalls es mostrà reticent i va fer veure que no entenia el meu alemany. No podia ser cert, ja que fins aquell moment m'havia entès perfectament, o si més no, contestava les meves preguntes com si m'entengués. Ell i la seva esposa, la dona vella que m'havia rebut, es miraven com espantats. Va mormolar que els diners havien estat tramesos amb una carta i que no en sabia res més. En adonar-se del meu interès per si coneixia el comte Dràcula i si podia parlar-me del seu castell, tant ell com la seva esposa se senyaren i, tot dient que no en sabien res, es negaren a continuar parlant. Faltava tan poc per a la sortida que no vaig poder fer més indagacions, de manera que tot semblava misteriós i realment no gaire reconfortant.

Una mica abans d'anar-me'n, la dona vella va pujar a la meva habitació i em va dir molt nerviosa:

—Hi ha d'anar? Oh, jove senyor, hi ha d'anar? —Estava tan excitada que semblava haver oblidat tot l'alemany que sabia i mesclava les paraules amb una altra llengua que jo desconeixia.

Vaig aconseguir entendre-la a base de fer preguntes i en dir-li que havia de marxar de seguida i que m'esperava un assumpte important, em va preguntar:

—Sap quin dia és, avui?

En contestar que era el quart dia de maig, ella va brandar el cap, tot dient:

—Oh, sí! Això ja ho sé, ja ho sé! Però sap quin dia és? —En dir-li que no l’entenia, va prosseguir—: És la vigília de Sant Jordi. No sap que aquesta nit, a les dotze en punt, es desvetllaran totes les forces diabòliques del món? Sap on va i per què hi va?

Estava tan alterada que vaig mirar de consolar-la en va. Finalment, va agenollar-se implorant-me que no hi anés, o si més no, que m’esperés un parell de dies. Era una cosa ben ridícula i no em sentia còmode. No obstant això, tenia coses a fer i no podia permetre aquelles interferències. Vaig provar de fer-la aixecar i, tan seriosament com m’era possible, vaig agrair-li el seu interès, tot argumentant que els meus negocis eren importants i m’obligaven a marxar tot seguit. Va aixecar-se i va eixugar-se els ulls i, traient-se una creu del coll, me l’oferí. No sabia què fer. Jo era membre de l’església anglicana i sempre m’havien ensenyat a considerar aquests objectes com una mena de fanatisme, però semblava molt groller refusar allò a una anciana que mostrava bones intencions i estava trasbalsada. Suposo que s’adonà del dubte que devia reflectir el meu rostre i me la va penjar al coll tot dient: «Faci això per la seva mare», i va sortir de l’habitació. Escric aquesta part del diari mentre espero el cotxe que, per descomptat, arriba amb retard. La creu encara penja al meu coll. No sé si serà a causa de les pors de la dona, però no estic tan tranquil com d’habitud. Si aquest diari arriba a mans de la Mina abans que jo, que li dugui el meu adéu. Ja arriba el cotxe!

5 de maig

El castell. El gris del matí s’ha dissipat i el sol és ben alt en l’horitzó llunyà que sembla desigual, no sé si a causa dels arbres o les muntanyes, perquè queda tan lluny que les coses grans i les petites es confonen. No tinc son i com que no em cridaran fins que em desperti, escric fins que em vingui la son. Hi ha un munt de coses estranyes que vull anotar i, per tal d’evitar que qui les llegeixi pensi que vaig sopar copiosament abans de sortir de Bistrita, escriuré exactament el que vaig menjar. Vaig sopar el que aquí anomenen «bistec de lladre»: trossos de bacó, ceba i bou, amanits amb pebre vermell, enforcats en palets i rostits a la brasa, de la mateixa manera que la carn de cavall que a Londres venen per als gats! El vi era *Mediasch* blanc, que té un toc picant a la llengua, però no és gens desagradable. En vaig beure un parell de copes, i no vaig tastar res més.

En pujar al cotxe, el cotxer encara no era al seu seient i el vaig veure parlant amb la mestressa de la fonda. Era evident que parlaven de mi, perquè em fitaven de tant en tant i algunes de les persones que seien al banc que hi ha a la porta —que ells anomenen «xerraire»— van acostar-se a escoltar i tots m’anaven mirant, la majoria amb llàstima. Vaig poder sentir un munt de paraules repetides, paraules estranyes, perquè hi havia gent de diverses nacionalitats en el grup. Dissimuladament, vaig treure el meu diccionari multilingüe de la bossa i vaig mirar què volien dir: *Ordog*,

Satanàs; *Pokol*, infern; *Stregoica*, bruixa; *Vrolok* i *Vikoslak* volen dir el mateix, l'una és eslovaca i l'altra sèrbia, i signifiquen alguna cosa semblant a home-llop o vampir. (Nota. He de parlar amb el comte sobre aquestes supersticions).

En sortir, la gent amuntegada a la porta de la fonda, que havia augmentat considerablement, feia el senyal de la creu i m'assenyalava amb dos dits. Amb alguna dificultat, vaig aconseguir que un company de viatge me n'expliqués el significat. Al principi no em volia contestar, però en saber que era anglès, em contà que era una mena d'encanteri o protecció contra la mala astrugància. No m'animava gaire, saber això, en el moment que marxava a trobar-me amb un home que m'era desconegut. Tothom semblava tan amable, tan trist i tan comprensiu que no podia fer una altra cosa que sentir-me commogut. No oblidaré mai la darrera llambregada al pati de la fonda ple de figures pintoresques dempeus sota l'ampla arcada de l'entrada, senyant-se totes, i el rerefons de les fulles dels baladres i els tarongers plantats en grans cubells de fusta que s'arregleraven al bell mig del pati. El cotxer, els pantalons de lli blanc del qual —els anomenen *gotza*— cobrien tot el seient del pescant, va fuetejar els quatre cavalls, que van començar a córrer i així vam iniciar el viatge.

Les meves pors van quedar arraconades ben aviat davant la bellesa del paisatge que recorriem, malgrat que si hagués conegut la llengua, més ben dit, les llengües que parlaven els meus companys de viatge, tal vegada no haurien desaparegut amb tanta rapidesa. Davant els nostres ulls s'estenien uns prats verds ondulats plens d'arbres i boscos, ara i adés trencats per pujols costeruts, al capdamunt dels quals hi havia clapes d'arbres o bé masies, amb la façana mirant cap a la carretera. Pertot es veien arbres fruiters florits: pomeres, pruneres, pereres, cirerers, i a mesura que avançàvem podia veure l'herba verda sota els arbres esquitxada amb els pètals que havien caigut. Entremig d'aquests turons verds que anomenen *Mittel Land* discorria la carretera, que es perdia escombrada en una corba o s'amagava entre els límits incerts dels pinars, que ara i adés baixaven pels turons com llengües de foc. La carretera era plena de sots, però teníem la impressió que volàvem. No podia entendre llavors què significava tanta pressa, però el cotxer no volia perdre temps per arribar aviat al congost de Borgo. Em van dir que aquella carretera era molt bona a l'estiu, però que encara no l'havien reparat després de les neus de l'hivern. En aquest sentit, aquesta es diferencia de la resta de carreteres dels Carpats, on existeix una antiga tradició que diu que no s'han de conservar en gaire bon estat. Des de temps immemorials, els antics dirigents no volien arreglar-les per por que els turcs, temorosos que duguessin tropes de l'estranger, s'apressessin a precipitar una guerra que, en realitat, sempre era a punt d'esclatar.

Més enllà dels turons verds de la *Mittel Land*, els boscos remuntaven els vessants imponents que duïen fins als cims dels Carpats. Els vèiem a dreta i esquerra, il·luminats pel sol de la tarda que ressaltava els colors magnífics de la impressionant serralada, amb els pics ombrejats de blau i porpra, o bé de color marró on les roques s'entremesclaven amb l'herba, així com una inacabable sèrie de penyes i cingles

esmolats que es perdien allà lluny, on s'alçaven, imponents, els pics nevats. Ara i adés, albiràvem enormes esquerdes en la muntanya, a través de les quals, en pondre's el sol, entrevèiem la resplendor blanca dels salts d'aigua. Un dels meus companys em tocà el braç quan passàvem vora d'un turó i em mostrà el cim nevad d'una muntanya que semblava sorgir a la dreta del nostre camí serpentejant:

—Miri! *Isten szek!* El tron de Déu! —i va senyar-se amb actitud reverent.

A mesura que seguíem el nostre camí interminable, el sol s'anava ponent a la nostra esquena i les ombres de la nit començaven a envoltar-nos. Aquesta sensació era més forta pel fet que el sol encara lluïa al capdamunt dels cims nevats, que brillaven amb un color rosat de fredes i delicades tonalitats. De tant en tant trobàvem txecs i eslovacs amb els seus vestits pintorescos, i vaig adonar-me que tenien tendència a patir un desagradable goll. A banda i banda del camí hi havia moltes creus i quan passàvem a la vora, tots els meus companys se senyaven. Algun cop vèiem un pagès o una pagesa agenollats en una capella que ni tan sols es giraven en acostar-nos, sinó que, absorts en les seves oracions, no tenien ulls ni oïda per al món exterior. Moltes de les coses que observava eren noves per a mi: per exemple, els pallers sota els arbres, i aquí i allà, els bonics grups de desmais amb les escorces blanques que llüen com argent entre el verd delicat de les fulles. De tant en tant, avançàvem un *leiter-wagon*, el carro que usaven els pagesos, amb les seves vèrtebres de serp, pensades per salvar les irregularitats del camí. Segur que hi anaven asseguts els grups de camperols que tornaven a casa, els txecs amb les pells de be blanques i els eslovacs amb les pells tenyides de colors; aquests darrers subjectaven les llargues fustes amb destrat a l'extrem.

A mesura que es feia de nit, va començar a fer fred i el capvespre va embolcallar amb una boira fosca la negror dels arbres, els roures, els faigs i els pins. A les valls profundes que vèiem entre els morrots de les muntanyes, mentre ens enfilàvem cap al congost, els negres avets destacaven sobre un llit de neu tardana. A voltes, com que el camí travessava pinars que semblaven barrar-nos el pas, semblava que els arbres se'ns acostaven enmig de la foscor i aquelles grans masses grises produïen un efecte fantasmagòric i solemne que afavoria els pensaments i les fantasies desvetllats aquella tarda, sobretot quan la posta de sol projectava estranys relleus de núvols fantasmagòrics, que als Carpats semblen lliscar amb insistència a través de les valls. A vegades, els turons eren tan escarpats que, malgrat la pressa del cotxer, els cavalls només podien anar al pas. Hauria volgut caminar al seu costat, com fem al meu país, però el cotxer no en volia sentir a parlar.

—No, no —em va dir—. No pot caminar aquí. Els gossos són molt ferotges —i va afegir, com qui fa una broma pesada, ja que va mirar enrere buscant el gest d'aprovació dels altres—: Ja en tindrà prou d'aquest color abans no vagi a dormir.

L'única parada que va fer va ser d'un moment per encendre les llanternes.

En fer-se fosc vaig adonar-me que els passatgers es posaven nerviosos i, l'un rere l'altre, parlaven amb ell, com urgent-lo a anar més de pressa. El cotxer fuetjava els

cavalls sense pietat amb el seu fuet i amb crits per encoratjar-los a córrer més. Llavors, enmig de l'obscuritat, vaig veure una llum grisosa en una mena d'escletxa de la muntanya. La inquietud dels passatgers augmentava; el cotxe saltava sobre les seves ballestes de cuir i es balancejava com un vaixell enmig d'un mar tempestuós. Vaig haver de subjectar-me. El camí es va fer més pla i llavors va semblar que volàvem. Feia la impressió que les muntanyes se'ns acostaven a banda i banda, amenaçant-nos: entràvem al congost de Borgo. L'un rere l'altre, uns quants passatgers em van oferir regals, insistint tant perquè els agafés que no podia refusar-los. El cert és que eren coses estranyes i singulars, però cada una d'elles se m'oferia de bona fe, amb una paraula amable i una benedicció i aquella curiosa mescla de gestos de temor que havia vist al pati de la fonda a Bistrita —el senyal de la creu i la protecció contra la mala astrugància. Després, mentre corríem, el cotxer s'inclinà cap endavant i els passatgers de cada banda van afanyar-se a escodrinar l'obscuritat.

Era evident que passava alguna cosa excepcional o l'esperaven, però en preguntar-ho a cada passatger, cap d'ells no va voler donar-me explicacions. Aquest desassossec va durar una estona i finalment vam veure que el congost s'obria cap a l'est. El cel era ple de núvols negres i en l'aire planava una sensació densa i opressiva que augurava una tempesta. Era com si la serralada separés dues atmosferes i que ara entréssim en la de tempesta. Vaig treure el cap per veure el cotxe que em duria fins al comte. D'un moment a l'altre esperava veure els llums en la foscor, però tot era negra nit. L'única resplendor venia del parpelleig de les nostres pròpies llanternes, de les quals sorgia el vapor dels nostres fatigats cavalls en forma de núvol blanc. Podíem veure el camí sorrenc que s'estenia blanc davant nostre, però no hi havia senyals de cap vehicle. Els passatgers van recolzar-se al seient amb un sospir d'alleujament que semblava una burla del meu desencant. Ja havia començat a pensar en el que havia de fer quan el cotxer, consultant el rellotge, va dir alguna cosa que amb prou feines vaig poder sentir, perquè ho va fer amb la veu molt baixa i en un to molt suau. Em sembla que va ser: «Una hora abans». Després, girant-se cap a mi, en un alemany més dolent que el meu, va dir:

—Aquí no hi ha cap cotxe. No l'esperen, senyor. Haurà de venir a Bukovina i tornar demà o demà passat. Millor demà passat.

Mentre parlava, els cavalls van començar a renillar, a potejar i a ventar guitzes amb tanta força que el cotxer va haver de subjectar-los. Llavors, entre un cor de crits dels camperols i un persignar-se general, una calessa de quatre cavalls es col·locà a la nostra alçada. La resplendor de les nostres llanternes els il·luminava i vaig poder comprovar que eren uns animals magnífics, negres com el carbó. Conduïa un home alt, amb una barba castanya llarga i un gran barret negre que amagava una part del seu rostre. Només vaig poder veure la lluentor d'uns ulls vius, que en girar-se cap a nosaltres, es veien rojos a la llum dels fanals.

—Arriba aviat, avui, amic meu —va dir al cotxer.

—El senyor anglès tenia pressa.

—Per això volia dur-lo a Bukovina, suposo —va replicar el foraster—. No pot enganyar-me, amic meu. Sé massa coses i els meus cavalls són molt ràpids. —Reia mentre parlava i els nostres llums van mostrar una boca d'expressió dura, un llavis molt vermells i unes dents esmolades, blanques com l'ivori.

Un dels meus companys va mormolar a un altre un vers de la balada Leonore, de l'alemany Gottfried Bürger:

Denn die Todten reiten schnell («Els morts viatgen de pressa»).

Ben segur que l'estrany cotxer va sentir les paraules, perquè va aixecar el cap amb un somris resplendent. El passatger va mirar cap a una altra banda, assenyalant amb dos dits i senyant-se al mateix temps.

—Doni'm l'equipatge del senyor —va dir el cotxer.

Amb una rapidesa increïble van baixar les meves bosses i van col·locar-les en la calessa. Llavors, vaig baixar per la banda del cotxer, perquè la calessa era a tocar i el cotxer m'ajudà amb una mà d'acer que m'engrapà el braç. Devia tenir una força prodigiosa. Sense dir res més, va sacsejar les regnes, els cavalls van fer mitja volta i vam desaparèixer en la foscor del congost. En mirar enrere, vaig veure el baf dels cavalls a la llum de les llanternes i, projectades contra la llum, les siluetes dels meus companys, senyant-se. Després, el cotxer va fustegar els cavalls i amb un crit van seguir el seu camí vers la Bukovina.

Mentre s'esvanien en la foscor, vaig sentir un estrany calfred i em va sobtar un sentiment de soledat. Però llavors van embolcallar-me amb una capa sobre les espatlles i una manta damunt les cames i el cotxer va dir en un alemany excel·lent:

—La nit és freda, senyor, i el meu amo, el comte, m'ha manat que tingui cura de vostè. Hi ha un flascó de *slivovitz* (aiguardent de pruna del país) sota el seient, si el necessita.

No en vaig beure, però tanmateix era reconfortant saber que hi era. Em sentia una mica estrany i bastant espantat. Penso que si hagués tingut una altra alternativa l'hauria seguida en lloc de fer aquell viatge nocturn cap a un indret desconegut. El cotxe duia una bona marxa en línia recta, després va fer un gir complet i va continuar per un altre camí recte. Em feia l'efecte que passàvem pel mateix paratge una vegada i una altra, per la qual cosa vaig fixar-me en uns quants sortints i vaig veure que no anava errat. M'hauria agradat preguntar al cotxer quin sentit tenia allò, però em temia que, en la meva situació, les meves protestes no haurien servit de res, si tenia la intenció de retardar-se. No obstant això, al cap d'una estona, com que em sentia encuriós per l'hora que era, vaig encendre un llumí, per mirar el rellotge: faltaven uns minuts per a la mitjanit. Això em produí una mena de sotrac augmentat, suposo, a conseqüència de la superstició general sobre la mitjanit i de les meves experiències recents. Vaig esperar amb un sentiment malaltís d'ansietat.

Llavors un gos va començar a udolar en una masia, en algun lloc allunyat de la carretera —un udol llarg i angoixant, com de por. El so va ser seguit per un altre gos,

i un altre, i un altre, fins que, arrossegats pel vent que ara bufava fort a través del congost, va començar un terrible seguit d'udols que semblaven venir de tota la contrada, tan lluny com la imaginació podia percebre a través de la foscor de la nit. En sentir el primer udol, els cavalls van encabritar-se i estirar la brida, però el cotxer els va parlar amb suavitat i van calmar-se, tot i que tremolaven i suaven, com sobresaltats tot d'una després d'una carrera. Després, en la llunyania, a banda i banda de la muntanya van sentir-se uns udols més forts i aguts —els dels llops—, els quals van espantar tant els cavalls com a mi, perquè em van venir ganes de saltar de la calessa i córrer, mentre ells tornaven a encabritar-se enfollits i etzibaven guitzes de tal manera que el cotxer va haver d'imposar-se per evitar que es desboquessin. No obstant això, al cap d'uns minuts la meva oïda s'havia avesat als udols i els cavalls s'havien tranquil·litzat fins al punt que el cotxer va poder baixar i acostar-s'hi. Va acaronar-los i tranquil·litzar-los, tot xiuxiuejant-los coses a l'orella, tal com havia sentit a dir que feien els domadors, amb un efecte extraordinari perquè, amb les seves carícies, van tornar a ser manejables, malgrat que encara tremolaven. El cotxer va seure i, brandant les regnes, va reprendre la marxa a gran velocitat. Ara, en arribar a l'extrem del congost, va entrar tot d'una en un camí estret que girava bruscament cap a la dreta.

Poc després, estàvem envoltats d'arbres que en alguns llocs formaven un arc per damunt del camí, fent la impressió que viatjàvem per un túnel. Un altre cop s'alçaven, a banda i banda, unes penyes altes i amenaçadores. Corríem arrecerats, però podíem sentir que el vent bufava amb força, perquè xiulava i brufolava entremig de les roques, i les branques dels arbres xocaven al nostre pas. El fred anava en augment fins que va començar a caure una neu fina, en forma de pols, que no va trigar a deixar un mantell blanc tot al voltant. El vent, que anava minvant, ens duia els udols dels gossos, més allunyats a mesura que avançàvem. Els udols dels llops sonaven més a la vora, com si ens encerclessin. Estava molt espantat i els cavalls compartien la meva por, però el cotxer no semblava gens alarmat. Girava el cap a dreta i esquerra tot i que no veia res en la foscor.

Tot d'una, lluny a l'esquerra, vaig distingir el reflex d'una flama blavosa. El cotxer també la va veure, va aturar els cavalls, va saltar a terra i va desaparèixer en l'obscuritat. Jo no sabia què fer, i menys encara amb els udols dels llops tan a la vora. Però mentre rumiava, va aparèixer el cotxer, va seure sense badar boca i vam continuar el camí. Diria que em vaig endormiscar i vaig somiar aquest incident, perquè semblava repetir-se indefinidament, i ara, en fer memòria, el recordo com un malson terrible. Una de les vegades, la flama era tan a prop de nosaltres que podia observar els moviments del cotxer, malgrat que la foscor més absoluta regnava al nostre voltant. El cotxer va anar ràpidament on hi havia la flama blava — devia ser molt dèbil, perquè no il·luminava l'entorn —, va collir unes quantes pedres i les va col·locar d'una determinada manera. Allò va produir un efecte òptic especial: en interposar-se entre la flama i jo, no va obstruir la flama, sinó que en podia distingir

igualment la llum fantasmagòrica. Això em sorprengué, però com que l'efecte va durar solament un moment, vaig creure que els meus ulls em jugaven una mala passada a causa de forçar-los a través de la foscor. Durant una estona les flames blaves van desaparèixer i vam apressar-nos a través de l'obscuritat amb els udols dels llops que ens envoltaven com si ens seguisin fent moviments en cercle.

Finalment, una de les vegades el cotxer s'allunyà més que abans i durant la seva absència els cavalls van començar a tremolar amb més intensitat i a renillar de por. En desconeixia el motiu ja que els udols dels llops s'havien extingit completament. Va ser justament en aquell moment que la lluna, sorgint de la nuvolada, va aparèixer rere el cim escantellat d'una roca clapada de pins i la seva llum em deixà veure un anell de llops que ens abraçava, amb els ullals blancs i les llengües roges penjant, les potes llargues i fibroses i el pèl aspre. Eren cent vegades més terribles enmig d'aquell lúgubre silenci que els acompanyava que no pas quan udolaven. Per la meva banda, estava paralitzat per la por. Quan hom ha d'acarar aquesta mena d'horrors és quan entén què signifiquen.

Tot d'una, els llops van començar a udolar com si la llum de la lluna tingués algun estrany efecte damunt seu. Els cavalls s'encabritaven i retrocedien, mirant indefensos al seu voltant amb uns ulls que feia llàstima de veure'ls. El cercle de terror vivent els acordonava pertot i no tenien cap altre remei que quedar-se. Vaig cridar el cotxer perquè em semblava que la nostra única salvació era mirar de trencar el cercle i facilitar-li el retorn. Vaig cridar i vaig colpejar un costat de la calessa, amb l'esperança que el soroll espantaria els llops d'aquella banda i així el cotxer tindria l'oportunitat d'arribar a la porta. No sé com va venir, però vaig sentir que alçava la veu amb un to autoritari i, seguint el so, el vaig veure dempeus enmig del camí. En moure els seus llargs braços, com si escombrés algun obstacle impalpable, els llops van anar retrocedint. Llavors un núvol dens va ocultar la cara de la lluna i vam quedar novament a les fosques.

En tornar a percebre les coses, vaig veure que el cotxer pujava a la calessa i que els llops havien desaparegut. Era tot tan estrany i extraordinari que s'apoderà de mi una por terrible, i no gosava ni parlar ni moure'm. El temps es feia interminable mentre seguíem el nostre viatge, gairebé en la foscor més completa, ja que ara els núvols tapaven la lluna. Pujàvem i, de tant en tant, baixàvem sobtadament, tot i que generalment només hi havia pujades. De sobte, vaig adonar-me que el cotxer feia entrar els cavalls al pati d'un gran castell en ruïnes, dels foscos finestrals del qual no sortia cap raig de llum i els seus merlets enrunats dibuixaven una línia esdentegada en el cel il·luminat per la lluna.

II

Diari d'en Jonathan Harker

(Continuació)

5 de maig

Devia dormir perquè si hagués estat despert del tot m'hauria adonat que ens acostàvem a un indret extraordinari. En la foscor, el pati semblava de grans dimensions, i com que en sortien diversos camins foscos que duïen a unes grans arcades de mig punt feia l'efecte de ser més gran del que és realment. Encara no he tingut l'ocasió de veure'l a la llum del dia.

En parar la calessa, el cotxer va saltar i m'oferí la mà per ajudar-me a baixar. Novament vaig adonar-me de la seva considerable força. Aquella mà era com una pinça d'acer que podia aixafar la meva si ho desitjava. Després va treure l'equipatge i el va deixar a terra al meu costat davant d'una porta gran, vella i tatxonada d'enormes claus de ferro, per la qual s'accedia a una arcada de pedra massissa. Tot i la manca de llum, vaig admirar la pedra tallada, molt malmesa a causa del temps i el clima. Mentre m'estava allà, el cotxer va tornar a pujar a la calessa i va sacsejar les regnes: els cavalls es van posar en moviment i tots van desaparèixer sota una de les fosques entrades.

Vaig quedar-me en silenci palplantat on era perquè no sabia què fer. No hi havia senyals de campana o picaporta. Tampoc era probable que la meva veu pogués travessar aquelles parets amenaçadores i aquelles finestres fosques. Vaig esperar un temps que em semblà interminable enmig d'un munt de dubtes i pors. A quin indret m'havia dirigit i quina mena de gent l'habitava? En quina estranya aventura m'havia embolicat? Era un fet habitual en la vida d'un passant d'advocat que l'enviessin a l'estranger a explicar la compra d'una propietat de Londres? Passant d'advocat! A la Mina no li agradaria. Advocat, perquè abans d'abandonar Londres vaig saber que havia aprovat l'examen. Ara sóc tot un advocat! Vaig començar a fregar-me els ulls i pessigar-me les galtes per veure si estava despert, perquè tot allò semblava un malson espantós. Desitjava despertar-me i trobar-me a casa amb la llum de l'alba entrant a través de les finestres, tal com em passava sovint després d'un dia de molta feina. Però la meva carn responia als pessics i els meus ulls no s'equivocaven. Estava despert i em trobava al bell mig dels Carpats. Tot el que podia fer ara era carregar-me de paciència i esperar l'arribada del matí.

Tot just havia arribat a aquesta conclusió, vaig sentir unes passes feixugues que s'acostaven a l'altra banda de la gran porta i a través de les escletxes vaig veure que s'aproximava una llum tènue. Després, el soroll d'un cademat i el grinyol dels forrellats que s'obrien. Una clau va xerricar en un pany que no semblava usar-se sovint i la gran porta s'obrí.

A l'interior hi havia un home vell, alt, ben afaitat excepte pel fet que lluiïa un llarg bigoti blanc, vestit de negre de cap a peus, sense una sola clapa de color. Subjectava amb la mà una antiga làmpada de plata en què la flama cremava sense cap tub ni globus i llançava ombres llargues i tremoloses en oscil·lar amb el corrent d'aire de la porta oberta. L'home em demanà que entrés amb un gest educat de la mà dreta, tot dient en un anglès excel·lent que tenia una entonació estranya:

—Benvingut a casa meva! Entri lliurement i per la seva pròpia voluntat! —No va fer cap moviment per sortir a rebre'm, sinó que es quedà com una estàtua, com si el gest de benvinguda l'hagués transformat en pedra. No obstant això, un cop que vaig haver trepitjat el llindar, va moure's cap endavant i estenent la mà va estrènyer la meva amb una força que em va fer estremir, un efecte que no va minvar pel fet que semblava freda com el gel —més aviat recordava la mà d'un mort que no pas la d'un home viu. Va prosseguir dient—: Benvingut a casa meva. Entri lliurement. Passi sense por. I deixi una mica de la felicitat que l'acompanya!

L'energia de la seva encaixada em recordava el cotxer, a qui no havia vist la cara, i durant un moment vaig dubtar si es tractava de la mateixa persona. Per assegurar-me'n, vaig preguntar:

—Comte Dràcula?

Va inclinar-se amb cortesia tot dient:

—Sóc en Dràcula. Benvingut a casa meva, senyor Harker. Passi. L'aire de la nit és fred i necessita menjar i descansar. —Mentre parlava va deixar la làmpada en una represa del mur i, sortint, va agafar el meu equipatge i va entrar-lo abans que li ho pogués impedir. Vaig protestar, però ell insistí—: No, senyor, vostè és el meu convidat. És tard i els criats no hi són. Permeti'm que sigui jo mateix qui m'ocupi de la seva comoditat.

Va insistir a carretejar les meves bosses pel passadís i per una gran escala de caragol, i encara per un altre passadís llarg en què les nostres petjades ressonaven sobre el paviment de pedra. En arribar al final, va obrir una porta pesada rere la qual m'alegrà veure una habitació ben il·luminada amb una taula parada per sopar i una xemeneia encesa on cremava un bon foc de llenya.

El comte s'aturà per deixar les meves bosses a terra, va tancar la porta i, travessant l'habitació, va obrir una altra porta que donava a una petita habitació octogonal il·luminada per una sola làmpada i que no semblava tenir cap mena de finestra. La va traspasar, va obrir una altra porta i em convidà a entrar. Era una visió molt acollidora, ja que hi havia un gran dormitori ben il·luminat i amb un altra llar de foc encesa que enviava unes bones flamarades xemeneia amunt. El comte va deixar aquí el meu equipatge i es retirà, tot dient:

—Necessitarà rentar-se després del viatge. Espero que tingui tot el que necessita. En acabat, passi a l'altra habitació, on trobarà el sopar a punt.

La llum, l'escalfor i l'amable benvinguda del comte van dissipar els meus dubtes i els meus temors. En recuperar el meu estat d'ànim normal, vaig adonar-me que

estava mort de fam; així doncs, vaig arreglar-me tot seguit per anar a l'altra habitació. El sopar era a taula. El meu amfitrió, dempeus en una banda de la gran llar de foc i recolzat a la pedra, va assenyalar-me amablement la taula amb la mà i va dir:

—Li prego que sigui i sopi el que li vingui de gust. M'imagino que em disculparà si no l'acompanyo, però ja he sopat i no faig ressopó.

Vaig allargar-li la carta tancada que el senyor Hawkins m'havia confiat. Va obrir-la i va llegir-la amb posat seriós. Després, amb un somrí encantador, me la va donar a llegir. Un dels paràgrafs em va afalagar:

Lamento que un atac de gota, una malaltia que pateixo sovint, m'impedeixi de viatjar durant un cert temps. Però em complau dir-li que envio un substitut de vàlua, una persona en qui confio plenament. És un home jove, amb molta energia i talent i d'una gran integritat. És discret, reservat i s'ha format al meu costat. Estarà disposat a atendre'l quan vostè vulgui durant la seva estada i es farà càrrec de les seves instruccions en tots els assumptes.

El comte va acostar-se i va destapar un plat. Vaig llençar-me sobre un deliciós pollastre rostit. Això, amb una mica de formatge, una amanida i dos gots de vi d'una ampolla de Tokay, va ser el meu sopar. Mentre menjava, el comte em va preguntar com m'havia anat el viatge i vaig anar contant-li totes les meves experiències.

Un cop que vaig haver acabat de sopar, seguint les indicacions del meu amfitrió, vaig acostar una cadira al foc i vaig fumar el cigar que m'havia ofert, al mateix temps que s'excusava de no fumar. Llavors vaig tenir l'oportunitat d'observar-lo i vaig advertir que tenia unes faccions molt marcades.

El seu perfil era molt afilat —moltíssim—, amb un pont pronunciat en el nas prim i uns narius singularment arquejats. El front era bombat i ample i, tot i que tenia molt cabell, li clarejava una mica a les temples. Les celles eren espesses i gairebé s'ajuntaven damunt el nas amb pèls tan abundants que es cargolaven. La boca fina, on podia veure-la a través de l'espès bigoti, era dura i semblava cruel, amb unes dents blanques esmolades d'una manera poc usual que sobresortien dels llavis, la duresa de les quals mostrava una sorprenent vitalitat en un home de la seva edat. Pel que feia a la resta, tenia les orelles pal·lides i molt punxegudes, la barbeta ampla i forta i les galtes fermes i primes. La impressió general era d'una pal·lidesa extrema.

Fins aquell moment havia observat el dors de les seves mans que mantenia recolzades damunt els genolls i semblaven blanques i fines. Però en veure-les de prop, em vaig adonar que eren rudes —amples, amb uns dits gruixuts. Encara que semblava estrany, tenia pèls al bell mig del palmell. Les ungles eren llargues i primes i tallades en punta. Quan va inclinar-se cap a mi i em tocà amb les mans no vaig poder reprimir un calfred. Tal vegada era que li podia l'alè, però m'agafà com una mena de nàusea espantosa i, malgrat que ho intentava, no podia dissimular-la. El comte, en adonar-se'n, s'apartà i amb un somriure desconcertant que mostrava encara més les seves dents sortides, va tornar a seure a la seva banda de la llar de foc. Vam quedar-nos en silenci durant una estona i en mirar cap a la finestra vaig distingir el primer raig de llum de l'albada. Hi havia una mena de silenci inquietant pertot, però, en

escoltar amb atenció, vaig percebre, com si vinguessin de les valls més allunyades, els udols dels llops. Els ulls del comte van resplendir i digué:

—Escolti'ls..., els fills de la nit. Quina música fan! —Suposo que, en advertir la meua expressió, afegí—: Ah, senyor, els qui viviu a les ciutats no enteneu els sentiments del caçador! —Llavors va aixecar-se i va dir—: Deu estar cansat. La seva habitació és a punt i demà pot dormir fins que li vingui de gust. He de sortir fins a la tarda. Que dormi bé i tingui somnis bonics! —I, amb una amable inclinació, m'obrí la porta de la sala octogonal i vaig entrar a la meua habitació...

Em moc en un mar de confusions. Tinc dubtes, por i penso en un munt de coses estrambòtiques que no m'atreveixo a confessar-me a mi mateix. Que Déu em protegeixi, encara que només sigui per l'amor d'aquells a qui estimo!

7 de maig

Torna a ser la primera hora del matí, però estic descansat i he gaudit de les darreres vint-i-quatre hores. He dormit fins ben tard i m'he despertat sol. Un cop vestit, m'he dirigit a l'habitació on havia sopat i he trobat un esmorzar fred amb cafè que es mantenia calent en un pot damunt del foc. He trobat una nota a la taula que deia:

He d'absentar-me. No m'esperis. D.

Així doncs, m'he assegut i he gaudit d'un àpat abundant. En acabat, he buscat una campana per avisar el servei, però no n'he trobat cap. Hi ha mancances insòlites en la casa, tenint en compte les mostres evidents de riquesa que m'envolten. Els coberts són d'or i tan ben treballats que deuen tenir un valor considerable. Les cortines, i la tapisseria de les cadires i els sofàs i els domassos del meu llit són de teixits bons i cars i devien ser molt valuosos quan els van realitzar, ja que són centenaris, tot i que es mantenen en molt bon estat. He vist coses d'aquest estil a Hampton Court, però eren velles, fetes malbé i arnades. No hi ha miralls en cap de les habitacions, ni tan sols tinc un mirall en el meu lavabo i he hagut de fer servir el mirallet del necessari per afaitar-me i pentinar-me. Tampoc no he vist cap criat per enlloc, ni he sentit cap so pels voltants del castell, tret dels udols dels llops. En acabat d'esmorzar —no sé si dir-ne esmorzar o sopar, perquè eren entre les cinc i les sis de la tarda quan he menjat —, he buscat alguna cosa per llegir perquè no vull anar amunt i avall pel castell sense tenir el permís del comte. No hi havia res per llegir a l'habitació, algun llibre, diari o bé estris per a escriure, però he obert una altra porta i he descobert una mena de biblioteca. Havia provat la porta que hi ha enfront de la meua habitació, però estava tancada.

A la biblioteca, amb gran satisfacció per la meua banda, he trobat un gran nombre de llibres anglesos, prestatges plens, i volums relligats de revistes i diaris, malgrat que no n'hi havia de data recent. Els llibres eren de temes molt diversos: història,

geografia, política, economia política, botànica, geologia, dret —tots ells referents a Anglaterra i els costums i estil de vida dels anglesos. També hi ha documents de referència com les guies de Londres, tant la blava com la vermella, l'almanac de Whitaker, els catàlegs de l'exèrcit i la marina i —això m'ha alegrat molt— un tractat de lleis.

Mentre tafanejava els llibres s'ha obert la porta i ha entrat el comte. M'ha saludat d'una manera molt cordial tot preguntant-me si havia dormit bé.

—M'agrada —ha afegit— que es trobi com a casa i estic segur que trobarà moltes coses del seu interès. Aquests amics —ha posat la mà damunt d'alguns dels llibres—, m'han acompanyat durant anys en el passat, fins a venir-me la idea d'anar a Londres. M'han proporcionat moltíssimes hores de plaer. A través d'ells he tingut l'oportunitat de conèixer la seva gran Anglaterra. I conèixer-la és estimar-la. Desitjo recórrer els carrers curulls de gent de la gran ciutat de Londres, submergir-me enmig del munt de gent, ser partícip de la seva vida, el seu canvi, la seva mort i tot allò que conforma la seva manera de ser. Però, ai las! Ara com ara només conec la seva llengua pels llibres. Gràcies a vostè, amic meu, veig que la puc parlar.

—Comte —he dit—, vostè coneix l'anglès i el parla a la perfecció.

Ha fet una inclinació amb el cap.

—Gràcies, amic meu, per aquestes paraules tan encoratjadores, però em temo que encara em queda un llarg camí per recórrer. És cert que en conec la gramàtica i les paraules, però encara no sé utilitzar-les prou bé.

—No m'ho sembla pas —he protestat—. Parla d'una manera excel·lent.

—No, no —ha replicat—. Prou que sé que a Londres tothom s'adonaria que sóc estranger. Així doncs, no és suficient. Aquí sóc un noble, un boiar, la gent em coneix, sóc l'amo. Però un estranger en una terra forastera no és ningú, la gent no el coneix, i quan no et coneixen no et respecten. M'accontentaré amb ser com els altres, per tal que ningú s'aturi en veure'm, ni pari de parlar en sentir-me per dir: «Ha, ha!, un estranger». He fet d'amo durant tant de temps que m'agradaria continuar sent-ho, o almenys que ningú no em mani. Vostè no ha vingut solament en qualitat d'agent del meu amic Peter Hawkins, d'Exeter, per donar-me els detalls de la meva nova propietat a Londres. Espero que es quedarà un temps amb mi, per tal que pugui aprendre l'entonació anglesa gràcies a les nostres converses i m'agradaria que m'assenyalés els meus errors, fins els més petits. Sento haver-me retardat tant, avui, espero que sabrà disculpar a qui té tants assumptes entre mans.

Per descomptat, li he assegurat que faria tot allò que estigués al meu abast i li he preguntat si podia entrar en aquella habitació quan em vingués de gust.

—Naturalment —ha contestat, tot afegint—: Pot passejar per tot el castell, llevat dels llocs tancats amb clau, on evidentment no voldrà entrar. Hi ha un motiu perquè les coses siguin com són i si vostè ho pogués veure amb els meus ulls i sabés el que jo sé, tal vegada ho entendria millor.

Li he assegurat que ho entenia i llavors, ha continuat dient:

—Som a Transilvània, i Transilvània no és Anglaterra. La nostra manera de ser no és com la seva, i moltes coses li semblaran estranyes. Pel que m’ha contat de les seves experiències, ja sap una mica que les coses poden ser ben estranyes, aquí.

Això ens ha dut a una llarga conversa. I com que era evident que volia parlar, li he fet moltes preguntes sobre les coses que m’havien succeït o bé sobre tot el que m’havia admirat. A voltes, canviava de tema o feia veure que no m’havia entès prou bé, però, en general, responia amb franquesa a totes les meves preguntes. Després, a mesura que passava l’estona i jo anava agafant confiança, li he fet preguntes sobre algunes de les coses insòlites que havia observat la nit anterior, com ara, quin era el motiu pel qual el cotxer es dirigia cap als indrets on veia llums blaves. Era cert que assenyalaven on hi havia or enterrat? Llavors, m’ha contat que una tradició popular deia que una nit l’any —de fet, la passada nit, quan els esperits diabòlics deambulen en llibertat—, es veu una llum blava en tots els indrets on se suposa que s’ha amagat un tresor.

—No li ha de quedar cap dubte que hi ha tresors amagats en la regió que va travessar anit —ha continuat dient—, perquè va ser camp de batalla durant segles entre els valacs, els saxons i els turcs. No hi ha un pam de terra que no s’hagi regat amb la sang dels homes, patriotes o invasors. El passat va ser agitat; els austríacs i els hongaresos venien en multituds i els patriotes sortien al seu encontre —homes i dones, vells i infants—, i esperaven al capdamunt de les roques del congost per sembrar la destrucció i la mort entre aquells amb allaus artificials. Quan l’invasor vencia, trobava poc botí perquè amagaven sota la terra acollidora tot el que tenien de valor.

—Però —he protestat—, es poden guardar intactes durant tant de temps si hi ha senyals tan clares de la seva situació per a qui vulgui buscar-los?

El comte ha somrigut i, en mostrar les genives, els seus ullals llargs i esmolats han sobresortit d’una manera anormal. Llavors ha contestat:

—Perquè el pagès, en el fons, és covard i ximple! Les llums apareixen solament una nit, una nit en la qual cap home d’aquest país, si pot evitar-ho, gosa espiar darrere la porta de casa seva. Benvolgut senyor, a més, encara que busqués, no sabia què fer, perquè ni tan sols el pagès que m’ha dit que va assenyalat el lloc de la llum no sabia on buscar-la a la claror del dia. Asseguraria que ni tan sols vostè seria capaç de trobar aquell indret.

—Té raó —he admès—, no sabia per on començar.

Llavors, hem passat a parlar d’uns altres temes.

—Parli’m de Londres —ha dit, finalment—, i de la casa que han comprat en nom meu.

Tot excusant-me per haver-me’n oblidat, m’he dirigit a la meua habitació a buscar els papers a la bossa. Mentre els ordenava, he sentit algú manipulant els plats i els coberts a l’habitació del costat. En tornar a entrar, la taula era neta i havien encès la làmpada perquè gairebé era fosc. Els llums de l’estudi o biblioteca també estaven

encesos i he trobat el comte ajagut al sofà llegint una guia anglesa Bradshaw. En veure'm entrar, ha guardat els llibres i diaris de la taula i jo he començat a explicar-li els plànols, les escriptures i els comptes. L'interessava tot i em feia tota mena de preguntes sobre el lloc i els seus voltants. Era evident que havia estudiat a fons tot el que havia trobat sobre el seu veïnat perquè, fet i debatut, en sabia més coses que no pas jo. En comentar-li aquesta circumstància, ha dit:

—Bé, amic meu, no és raonable? Allà estaré sol i el meu amic Harker Jonathan —disculpi, és costum del meu país posar primer el cognom—, el meu amic Jonathan Harker no serà amb mi per corregir els meus errors i ajudar-me. Serà a milles de distància, a Exeter, probablement treballant amb papers legals amb un altre amic meu, en Peter Hawkins. Ja ho veu!

Ens hem concentrat en el tema de la compra d'una propietat a Purfleet. Un cop explicat tot l'assumpte, i després de signar els documents necessaris, i d'escriure una carta per trametre'ls al senyor Hawkins, ha volgut conèixer els detalls sobre la manera com havia trobat un lloc tan apropiat. Li he llegit les notes que vaig escriure llavors i que transcriu:

He trobat un indret a Purfleet, vora la carretera, que s'adiu amb el que ens demanen i on hi havia un cartell amb la notificació que la propietat era a la venda. El lloc es troba envoltat d'un mur alt construït amb grans pedres, que no s'ha reparat de fa molts anys. Les portes d'entrada són de fusta de roure gruixuda i ferro, però està tot menjat pel rovell.

La finca s'anomena Carfax, segurament una deformació de «Quatre Face», ja que la casa té quatre façanes que coincideixen amb els quatre punts cardinals. En total té una extensió d'uns vint acres, voltats del mur que he esmentat més amunt. Hi ha molts arbres que en alguns racons converteixen l'indret en un lloc ombrívol i també hi ha un estany o petit llac, molt profund i fosc, evidentment alimentat per algunes fonts perquè l'aigua és clara i desemboca en un torrent de cabal bastant abundant. La casa és molt gran i presenta tota mena d'estils passats, probablement es remunten fins a l'edat mitjana, perquè una part és de pedra molt sòlida, amb poques finestres molt altes i ben protegides amb ferro. Sembla com si formés part d'una torre d'homenatge i és a prop d'una antiga capella o església. No hi he entrat perquè no tenia la clau per accedir-hi des de la casa, però he fet fotografies des de diversos angles amb la meua Kodak. La casa és un afegitó, però construïda d'una manera molt desordenada, i per la gran extensió de terreny que ocupa, puc deduir que és molt gran. Hi ha poques cases pels voltants, una d'elles ha estat rehabilitada darrerament i l'han convertida en un asil per a malalts mentals. No obstant això, no és visible des del jardí.

En acabat m'ha dit:

—M'agrada que sigui antiga i gran. Vinc d'una família antiga i viure en una casa nova em mataria. Una casa no es fa habitable en un dia i, si ho pensem bé, fa falta ben poc temps per acabar un segle. M'encanta que hi hagi una capella d'èpoques antigues. Als nobles de Transilvània no ens agrada pensar que els nostres ossos aniran a parar entre els dels morts normals i corrents. No busco l'alegria o la diversió, ni la voluptuositat del sol brillant i les aigües escumoses que agraden als joves i a la gent alegre. Ja no sóc jove i el meu cor, després d'anys de plorar els morts, no està d'humor per a aquestes diversions. D'altra banda, els murs del meu castell estan en ruïnes, hi ha moltes ombres i el vent bufa fred a través de les escletxes dels merlets i els marcs de les finestres. M'agraden les ombres i la foscor i quan puc m'estimo més estar sol amb els meus pensaments.

Per alguna raó les seves paraules i les seves mirades no semblaven estar d'acord o tal vegada era la seva expressió que donava al seu somris una aparença maligna i taciturna. M'ha demanat llavors que guardés tots els meus papers i, excusant-se, m'ha deixat tot sol. Una estona després, he començat a fullejar alguns dels llibres que tenia a prop. Un d'ells era un atlas obert, com és de suposar, en la pàgina del mapa d'Anglaterra, i donava la impressió d'haver estat molt usat. He observat que hi havia uns petits cercles i, en examinar-los, he comprovat que un assenyalava els voltants de Londres, a la banda de l'est, on estava la seva nova propietat. Els altres dos marcaven Exeter i Whitby, a la costa de Yorkshire.

Havia passat més d'una hora quan el comte ha tornat.

—Apa! —ha exclamat—. Encara amb els llibres? Bé! No pot pas treballar tothora. Vingui, m'han dit que el seu sopar és a punt.

M'ha subjectat pel braç i ens hem dirigit a l'altra habitació, on hi havia un sopar excel·lent damunt la taula. El comte ha tornat a excusar-se dient que havia sopat fora de casa. Com la nit anterior ha segut tot xerrant mentre jo menjava. Després de sopar, he fumat, tal com havia fet l'altre vespre, i el comte ha conversat amb mi fent-me preguntes sobre múltiples temes, una hora rere l'altra. M'adonava que es feia molt tard, però no deia res perquè em sentia obligat a satisfer la voluntat del meu amfitrió tant com fos possible. No tenia son, perquè la llarga dormida de la vigília m'havia refet, però no podia evitar sentir aquella mena d'estremiment que hom experimenta amb l'arribada de l'alba que, en certa manera, actua com el canvi de marea. Hi ha qui diu que els moribunds generalment moren en arribar l'alba o amb el canvi de la marea. Qui s'ha vist obligat a seguir treballant quan està molt cansat ha experimentat aquest canvi d'atmosfera i és més propens a creure-ho. D'improvís, ens ha arribat el cant d'un gall amb una estridència preternatural a través de l'aire del matí clar. El comte, posant-se dempeus d'un salt, ha exclamat:

—Miri, ja torna a fer-se de dia! Sóc ben poc considerat fent-lo quedar llevat fins tan tard! Haurà de fer menys interessant la seva conversa sobre Anglaterra, el meu estimat nou país, per tal que no oblidi que el temps vola entre nosaltres —i, amb una inclinació de cap, m'ha deixat sol.

He entrat a la meva habitació i he obert les cortines, però hi havia poca cosa a veure. La finestra dóna al pati i tot el que podia contemplar era la calorosa grisor del cel. Així doncs, he tornat a córrer les cortines i m'he posat a escriure els fets del dia.

8 de maig

En començar aquest diari temia ser massa dispers. Ara m'alegra haver tingut cura dels detalls des del començament, perquè alguna cosa inusual d'aquest indret fa que no pugui evitar sentir-me incòmode. M'agradaria ser sa i estalvi lluny d'aquí o no haver vingut mai. Tal vegada és que aquesta vida nocturna m'afecta. Tant de bo només sigui això! Si pogués parlar amb algú, ho podria suportar, però no hi ha ningú.

Només puc parlar amb el comte. I ell...! Em temo que sóc l'únic ésser viu dels voltants. Cal que sigui prosaïc en la mesura que ho són els fets. Això m'ajudarà a suportar-ho i a evitar que la imaginació s'apoderi de mi. Si ho aconsegueix, estic perdut. He d'avaluar les meves possibilitats..., o les que sembla que tinc.

Vaig dormir unes hores en posar-me al llit i en veure que ja no podia dormir més, m'he llevat. Havia penjat el meu mirallet a la finestra i m'he començat a afaitar. De sobte, he advertit una mà a l'espatlla i la veu del comte que em deia:

—Bon dia.

He tingut un ensurt i una sorpresa, especialment pel fet de no haver-lo vist entrar malgrat que el mirall captava tota l'habitació al meu darrere. A causa del sobresalt m'he fet un petit tall, però de moment no me n'he adonat. Després de contestar la salutació del comte, m'he girat cap al mirall per comprovar el meu error. No hi podia haver cap equivocació perquè l'home era al meu costat i el podia veure per damunt de l'espatlla. El mirall no el reflectia! Veia tota l'habitació rere meu, però no hi havia cap senyal d'home, tret de mi mateix. Era desconcertant i, sumat a totes les coses estranyes que m'havien succeït, augmentava aquella idea vaga d'inquietud que sento sempre quan tinc el comte a la vora. En aquell moment he parat esment en el tall perquè sagnava una mica i la sang s'escolava cap a la barbeta. He deixat la navalla, mig girant-me per buscar un esparadrap. En veure'm la cara, els ulls del comte s'han encès amb una mena de fúria demoníaca i tot d'una m'ha subjectat pel coll. He retrocedit i la seva mà ha tocat l'enfilall de grans que sostenia la creu. S'ha produït un canvi instantani i la fúria ha desaparegut tan de pressa que a penes podia creure que havia existit.

—Vagi amb compte —m'ha dit—. Vigili amb els talls. És més perillós del que s'imagina en aquest país —i agafant el mirallet, ha afegit—: Aquest és el maleït objecte que ha provocat l'accident. És una fotesa de la vanitat de l'home. Desfem-nos-en!

I, tot obrint la pesada finestra amb una estrebada de la seva terrible mà, ha llençat el mirall, que s'ha trencat en un miler de bocins sobre les pedres del pati. Després ha sortit sense badar boca. És molt molest, perquè no sé com m'afaitaré, ara, a menys que faci servir el cul del rellotge o del got d'ensabonar-me, que afortunadament és metàl·lic.

En entrar al menjador l'esmorzar estava preparat, però m'ha estat impossible trobar el comte enlloc. Així doncs, he esmorzat tot sol. Deu ser un home ben peculiar! Després de l'esmorzar he explorat una mica el castell. En sortir a l'escala he trobat una habitació que dona al sud. La vista és magnífica i des d'on jo era la visió resultava immillorable. El castell està situat damunt mateix d'un gegantesc precipici. Si hagués llançat una pedra des de la finestra hauria caigut mil peus sense tocar enlloc! Hi ha un mar de capçades verdes que es perden tan lluny com pot arribar la vista, esquinçades de tant en tant on hi ha algun barranc. Ara i adés hi ha tot de fils de plata on els rius serpentegen en congostos profunds a través dels boscos.

No tinc cor per descriure les bel·leses, perquè en acabat d'admirar la vista he anat a explorar una mica més. Portes i més portes, pertot, totes tancades i barrades. En cap lloc del castell, llevat de les finestres que s'obren als murs, hi ha una sortida possible.

El castell és una autèntica presó i jo sóc un presoner!

III

Diari d'en Jonathan Harker

(Continuació)

En adonar-me que era presoner, m'he sentit completament desesperat. He corregut escales avall i escales amunt provant d'obrir totes les portes i traient el cap per totes les finestres que trobava. Una estona més tard, la constatació de la meva impotència ha esborrat qualsevol altre sentiment. Ara, unes hores més tard, sóc capaç de reflexionar i penso que em devia tornar boig, perquè el meu comportament ha estat com el d'una rata atrapada.

Sabedor que no podia fer res, m'he assegut tranquil·lament —amb més calma que mai— i he pres en consideració les meves possibilitats. De fet, encara em trenco el cap i no he arribat a una conclusió, llevat d'estar segur d'una cosa: no serviria de res parlar-ne amb el comte. Prou bé que sap que sóc el seu presoner, vist que això és obra seva i que deu tenir algun motiu amagat. Si li confio els meus pensaments només aconseguiré que m'enganyi. Ara per ara em guardaré els meus temors i tot el que he esbrinat i em mantindré alerta. També pot ser que les meves pors em juguin una mala passada, com passa als infants, o tal vegada la meva situació és realment molt perillosa. Si és així, em cal, em farà falta tota la meva capacitat per sortir-me'n. Amb prou feines havia arribat a aquesta conclusió que he sentit tancar-se la gran porta de baix, la qual cosa significava l'arribada del comte. No s'ha presentat immediatament a la biblioteca i m'he dirigit en silenci a la meva habitació, on l'he descobert fent-me el llit. Era ben estrany, tot i que confirmava les meves sospites —que no hi havia servei a la casa. N'he estat segur del tot quan l'he vist parar la taula del menjador una estona després a través de l'escletxa de la porta, perquè si s'ha d'ocupar personalment de fer aquestes feines vol dir que no hi ha ningú més per fer-les.

Això m'ha esgarriat, perquè si no hi ha ningú més al castell, el cotxer que em va dur aquí devia ser el mateix comte. Aquest pensament és terrible. Si resulta cert, com pot ser que domini els llops, tal com va fer, amb només alçar una mà en silenci? Com és que la gent de Bistrita i tots els que viatjaven en la diligència temien tant per la meva seguretat? Quin sentit té que m'oferissin un rosari, alls, una rosa silvestre i cendra de la muntanya? Beneïda la bona, excel·lent dona que em penjà la creu al coll! Em conforta i em dóna forces cada vegada que la toco. És estrany que un objecte que m'havien ensenyat a mirar amb recel i com a motiu d'idolatria m'ajudi en aquests moments de soledat i angoixa. Hi ha alguna cosa en aquest objecte que actua com un mitjà, una ajuda tangible que recull memòries de simpatia i consol? Si puc, més endavant, reflexionaré sobre aquestes qüestions i miraré d'aclarir-me. Mentrestant, he d'esbrinar tot el que pugui sobre el comte Dràcula per tal d'entendre què passa. Si puc conduir la conversa en aquest sentit, aquest vespre pot ser que parli d'ell. No obstant això, he d'anar amb cura i no despertar les seves sospites.

Mitjanit. He parlat molta estona amb el comte. Li he preguntat algunes coses sobre la història de Transilvània i el tema l'ha animat molt. Quan parlava d'esdeveniments i persones, i sobretot de guerres, ho feia com si hi hagués estat present. Després, ha dit que l'orgull personal d'un boiar és el de la seva nissaga, així com la seva glòria i el seu destí. En parlar de casa seva, sempre usava el «nosaltres» i el plural, com si fos un monarca. M'agradaria recopilar tot el que ha dit, amb les seves pròpies paraules, perquè m'ha semblat completament fascinator i resumeix la història del país. A mesura que parlava, el seu entusiasme augmentava i es passejava per l'habitació estirant-se el gran bigoti blanc i agafant tot el que tocava com si volgués esclafar-ho amb la seva força desmesurada. Miraré de transcriure tot el que ha dit sobre la història del seu país:

—Els *szekler* per força hem de sentir-nos orgullosos perquè a les nostres venes corre la sang de moltes races valentes que van lluitar, tal com lluita el lleó, per assolir el poder. Aquí, enmig d'aquest remolí de races europees, la tribu dels úgrics va dur d'Islàndia l'esperit guerrier que els havien atorgat Thor i Odin i que els seus ferotges guerrers van mostrar a les costes d'Europa i també d'Àsia i Àfrica fins al punt que la gent va arribar a creure que es tractava dels homes-llop. Quan van arribar aquí, hi havia els huns, la fúria bèl·lica dels quals havia arrasat el món com una bola de foc, i fins i tot els moribunds asseguraven que a les seves venes corria la sang d'aquelles bruixes de l'antiguitat les quals, expulsades d'Escítia, s'havien aparellat amb els dimonis del desert. Babaus, més que babaus! Quin dimoni o quina bruixa ha estat mai tan gran com Àtila, la sang del qual encara corre per les meves venes? —va alçar els braços—. Què té d'estrany que siguem una raça de conqueridors, que siguem orgullosos, que féssim recular de les nostres fronteres milers de magiars, llombards, àvars, búlgars i turcs? Què té d'estrany que Arpad i les seves legions, després d'arrasar la pàtria dels hongaresos, ens trobessin a la frontera i que es completés llavors la conquesta de la pàtria, anomenada Honfoglalas? Què té d'estrany que els *szekler*, un cop arraconades les tropes hongareses cap a l'est, fóssim considerats parents dels magiars vencedors i ens confiessin la custòdia de la frontera amb Turquia durant segles? I encara més, aquesta custòdia perdurará sempre, si utilitzo la dita dels turcs «l'aigua dorm i l'enemic vetlla». Qui, d'entre les Quatre Nacions, va rebre amb més joia «l'espasa ensangonada» o va dirigir-se amb més prestesa a la crida de la guerra sota l'emblema del rei? Quan vam rentar aquesta gran taca de la meva nació, la vergonya de Cassova, on els emblemes dels vòlacs i els magiars van sucumbir davant la Mitja Lluna, qui va ser, llevat d'un de la meva raça, qui va travessar el Danubi actuant com a comandant o voivoda i va derrotar els turcs a la seva pròpia terra? Va ser un Dràcula, ben cert! I havia de ser el seu propi germà renegat qui, quan ell va caure, va vendre el seu poble als turcs i va dur la vergonya i l'esclavatge! Aquell Dràcula, no va inspirar un altre de la seva nissaga, el qual, en una època posterior, travessà, ara un cop, ara un altre, el gran riu amb les seves tropes per entrar

a Turquia i, quan era rebutjat, ho intentava de nou, incansable, tot i que tornava tot sol del camp de batalla, on havien mort els seus homes, perquè sabia que ell acabaria triomfant? Quin valor tenen els pagesos sense un cap que els mani? En què acaba la guerra si no hi ha un cervell i un cor que la dirigeixi? Després de la batalla dels Mohàcs, en alliberar-nos del jou hongarès, la nissaga dels Dràcula formava part dels qui manaven perquè el nostre esperit no suporta la manca de llibertat. Ah, jove, els *szekler* —i els Dràcula han format part de la seva sang, el seu cervell i la seva espasa — poden presumir d'un passat que mai podran atènyer uns nouvinguts, com els Habsburg o els Romanov. Els temps de guerra han acabat. La sang és un bé massa preuat en aquesta època de pau poc honorable i les gestes de les grans races han esdevingut llegendes.

Amb això havia arribat la matinada i vam anar a dormir. (*Nota.* Aquest diari comença a assemblar-se al començament de *Les mil i una nits*, tot queda tallat quan canta el gall, o bé s'assembla al fantasma del pare de Hamlet).

12 de maig

He de començar pels fets, pels fets clars i simples, comprovats amb llibres i dades, i sobre els quals no tinc cap mena de dubte. No els he de confondre amb experiències recolzades en la meva observació o bé en les coses que recordo d'aquestes experiències. Anit, el comte va fer-me un seguit de preguntes sobre assumptes legals i sobre la manera com podia resoldre algunes qüestions. Havia passat el dia avorrit fullejant uns llibres i per tal de mantenir la ment ocupada, havia repassat alguns temes dels meus exàmens al Col·legi d'Advocats de Lincoln. El comte em feia les preguntes seguint una certa metodologia, i m'agradaria transcriure-les de manera ordenada i així tal vegada em podran ser útils en alguna ocasió.

Primer de tot, em preguntà si a Anglaterra hi ha la possibilitat de contractar dos o més advocats. Vaig dir que en podia contractar una dotzena, si volia, tot i que no em semblava prudent tenir-ne més d'un per a cada transacció, perquè solament podia actuar un advocat cada vegada, i tenir-ne més podia repercutir en contra dels seus interessos.

Va semblar que ho entenia perfectament i llavors va voler saber si hi havia alguna dificultat a tenir-ne un, per exemple, per ocupar-se de les gestions bancàries i un altre per fer-se càrrec de les trameses, en cas de fer-les a un indret allunyat d'on vivia l'advocat encarregat de les gestions amb els bancs. Vaig demanar que m'aclarís una mica més la pregunta per poder explicar millor l'assumpte i digué:

—Li posaré un exemple: el nostre amic comú, el senyor Peter Hawkins, viu lluny de Londres, a l'ombra de la magnífica catedral d'Exeter, i compra, gràcies a les seves bones gestions, una finca a nom meu a Londres. Bé. Permeti'm que sigui franc, per tal que no li sembli estrany que hagi utilitzat els serveis d'una persona que viu lluny de Londres i no m'hagi adreçat a un advocat de la ciutat. No m'ha mogut cap altre

interès llevat del meu propi, perquè el de Londres tal vegada hauria pensat a treure'n algun profit, per a ell mateix o per a algun amic. Per això he buscat el meu agent ben lluny, amb l'objectiu que les seves gestions tinguin com a única finalitat els meus interessos. No obstant això, suposem que jo, que tinc molts negocis, vull enviar mercaderies, posem per cas, a Newcastle, Durham, Harwich o bé Dover. Seria més senzill si les enviés a algú que viu en aquests ports?

Vaig dir que evidentment seria més senzill, però que els advocats tenim un sistema de col·laboració gràcies al qual ens podem encarregar de fer qualsevol gestió en una localitat actuant amb les instruccions d'un col·lega. Així, el client pot solucionar els seus assumptes contractant-ne solament un, d'advocat, sense necessitat d'amoïnar-se per res més.

—Però —va dir—, podria donar instruccions personalment?

—És clar —vaig replicar—, això és el que fan els homes de negocis quan no volen que ningú sàpiga el muntant de les seves transaccions.

—Molt bé! —va exclamar.

Tot seguit em va preguntar com es podien fer les trameses i quines podien ser les dificultats, així com la manera de prevenir-les. Li vaig explicar aquestes coses tan bé com vaig saber i vaig tenir la impressió que hauria estat un excel·lent advocat perquè no deixava res a l'atzar. La seva perspicàcia i el seu coneixement dels negocis, en tractar-se d'un home que no havia estat mai en el meu país i que no havia conegut els embolics del comerç, eren sorprenents. Un cop satisfet amb les meves explicacions, que vaig mirar de confirmar amb els documents dels quals disposava, va aixecar-se i tot d'una va dir:

—Després de la seva primera carta, ha tornat a escriure al nostre amic Peter Hawkins o algú altre?

Vaig contestar negativament, tot i que amb una certa amargor ja que, ara per ara, no veia la possibilitat d'enviar cap carta.

—Escrigui ara mateix, amic meu —va dir, recolzant una de les seves fortes mans a la meva espatlla—. Escrigui al nostre amic i a qui vulgui. Digui'ls, si no li sembla malament, que es quedarà un altre mes aquí amb mi.

—Tant de temps vol que em quedi? —vaig preguntar amb el cor encongít.

—Oh, i tant! A més, no acceptaré una negativa. Quan el seu cap, principal, amo o com li digui, es va comprometre a enviar-me algú, va quedar clar que estaria a la meva disposició per al que em convingués. I encara no he acabat, no li sembla?

Què podia fer, jo? Era per l'interès del senyor Hawkins, i no pas pel meu. Havia de pensar en ell i no en mi. Mentre el comte Dràcula parlava, alguna cosa en la seva mirada i la seva actitud em recordava el fet que era presoner i que, per més que jo ho desitgés, no tenia cap altra elecció. El comte, en adonar-se que acceptava, va ser conscient de la seva victòria i també del seu poder sobre mi a causa de la inquietud que traslluïa el meu rostre, perquè tot seguit va fer ús d'aquests poders, malgrat que ho va fer amb les seves maneres afables i educades:

—Li prego, amic meu, que només esmenti els assumptes estrictament professionals en les seves cartes. Està clar que els seus amics voldran saber que està bé i que espera reunir-se amb ells ben aviat, oi?

M'allargà tres fulls de paper i tres sobres tot xerrant. Eren de paper fi de carta per a l'estranger i, en veure'ls i mirar-lo a ell i adonar-me del seu somrí tranquil, amb els ullals sobre el llavi inferior, vaig copsar que em deia que havia de parar esment en el que escriuria, perquè llegiria les cartes. Així doncs, vaig decidir redactar unes notes formals i escriure després una carta secreta al senyor Hawkins, i una altra a la Mina, ja que puc escriure en taquigrafia, la qual cosa sorprendrà el comte. En acabat d'escriure les dues cartes vaig posar-me a llegir un llibre amb molta tranquil·litat, mentre el comte escrivia notes tot consultant uns llibres que hi havia damunt la taula. Després, va agafar les meves dues cartes i ajuntant-les amb les seves, va deixar-les a la taula i va sortir. Tan bon punt va tancar la porta vaig inclinar-me a mirar les cartes que havia deixat de cap per avall damunt la taula. No em suposava cap mena d'inconvenient fer-ho ja que, en aquelles circumstàncies, era evident que m'havia de protegir amb tots el mitjans al meu abast.

Una de les cartes anava dirigida a Samuel F. Billington, The Crescent, núm. 7, Whitby. Una altra al senyor Leutner, Varna. La tercera era per a Coutts Co., de Londres, i la quarta per als senyors Klopstock Billreuth, banquers de Budapest. La segona i la quarta estaven obertes i era a punt de treure-les quan vaig veure moure's la maneta de la porta. Vaig recolzar-me a la cadira amb el temps just per tornar a deixar les cartes tal com estaven i agafar el llibre, abans que el comte entrés amb una altra carta entre les mans. Va agafar les de la taula, va enganxar els segells amb cura i girant-se cap a mi, va dir:

—Li demano que em disculpi, però aquest vespre tinc molta feina. Espero que ho trobi tot a gust seu. —En ser a la porta va girar-se i, després d'una pausa, va afegir—: Vull donar-li un consell, amic meu, o més ben dit, vull advertir-lo seriosament que si se li acut sortir d'aquestes habitacions no tindrà l'oportunitat de dormir en cap altre lloc del castell. És antic i guarda vells records i hi ha malsons per als qui són imprudents. Vagi amb compte! Si s'adona que li ve la son, torni de pressa a la seva cambra o bé a aquestes habitacions. Aquí descansarà sense perill. Però si no és prudent, llavors... —Va acabar d'una manera horripilant fregant-se les mans.

L'he entès perfectament. L'únic dubte és si un somni pot ser més terrible que la xarxa de tenebres inhumana i horrible que sembla tancar-se al meu voltant.

Més tard. Subscric les darreres paraules escrites, sense cap mena de vacil·lació. No temo dormir on sigui si ell no hi és present. He col·locat la creu al capçal del llit —em sembla que el meu descans s'alliberarà dels malsons—, i la deixaré aquí.

Quan va sortir, em vaig dirigir a l'habitació. Al cap d'una estona, com que no sentia sorolls, vaig sortir i vaig pujar l'escala de pedra fins a la finestra on puc treure el cap i mirar cap al sud. El paisatge, inaccessible per a mi, inspira una certa sensació

de llibertat, comparat amb la llòbrega estretor del pati. Traient el cap per contemplar-lo, vaig ser conscient d'estar en una presó i vaig sentir la necessitat de respirar aire fresc, encara que fos de nit. Aquesta vida nocturna comença a afectar-me, em destrossa els nervis. M'espanta la meva pròpia ombra i em vénen al cap unes fantasies terribles. Déu sap que tinc motius per estar atemorit en aquest lloc maleït! Vaig observar el magnífic paisatge, banyat per la llum suau de la lluna que l'il·luminava com si fos gairebé de dia. Les muntanyes llunyanes semblava que es desfeien sota la seva resplendor i les ombres de les valls i els congostos apareixien com taques de vellut negre. Aquella bellesa em reconfortava. Cada glopada d'aire m'infonia pau i tranquil·litat. En recolzar-me a la finestra vaig adonar-me que alguna cosa es movia a la planta inferior, a la meva esquerra, on diria que es troben les finestres del comte, segons l'orientació de les habitacions. La finestra en la qual em recolzava és alta i fonda amb trencallums de pedra, erosionat per la pluja, però sencer, tot i que fa temps que no té marc. Vaig amagar-me rere l'ampit de pedra i vaig treure el cap amb precaució.

Vaig veure el cap del comte a la finestra. No vaig veure-li la cara, però vaig reconèixer el seu clatell i el moviment de la seva esquena i els seus braços. Si més no, les seves mans, que he tingut ocasió d'observar tantes vegades, no podien enganyar-me. Primer de tot, va desvetllar el meu interès i la meva curiositat, ja que són poques les coses que distreuen i interessen un home tancat. Però els meus sentiments es convertiren en repugnància i terror en veure sortir la seva figura sencera per la finestra reptant per la paret en direcció al precipici, cap per avall, amb la capa estesa com si li fes el servei d'unes ales. Primer, no m'ho vaig creure. Pensava que era la lluna, algun efecte fantasmagòric de les ombres. Vaig continuar mirant i vaig comprovar que no era una il·lusió òptica. Vaig veure com se subjectava a les pedres desgastades pels anys amb els dits de les mans i els peus, la qual cosa li permetia aprofitar les irregularitats del mur per baixar amb més rapidesa, tal com fan els llangardaixos.

Quina mena d'home és? Quina mena d'ésser amb l'aparença d'un home? La basarda d'aquest indret em deixa abatut. Tinc por —una por terrible—, i no hi ha cap possibilitat de fugir. Estic envoltat de terrors que no m'atreveixo a imaginar...

15 de maig

He tornat a veure sortir el comte com si fos un llangardaix. Ha baixat uns cent peus de costat i cap a l'esquerra i ha desaparegut per alguna escletxa o alguna finestra. Quan ha desaparegut, he tret el cap intentant veure alguna cosa més, endebades. Hi ha una distància massa gran per tenir l'angle de visió adient. Suposant que havia sortit del castell, he volgut aprofitar l'avinentsa per explorar una mica més. He tornat a la meva habitació i, agafant una làmpada, he provat d'obrir totes les portes. Tal com m'imaginava, totes estaven tancades amb clau i els panys eren relativament nous. He

baixat les escales de pedra i he anat al vestíbul en el qual vaig entrar el dia de la meva arribada. He comprovat que podia descórrer el forrellat amb facilitat i desenganxar el cademat, però la porta estava tancada amb clau i la clau no es veia enlloc! Segur que el comte la guarda a la seva cambra. Hauré d'estar a l'aguait a veure si deixa la porta oberta, puc agafar-la i fugir. He seguit explorant les escales i els passadissos provant d'obrir les portes. He trobat una o dues petites sales vora el vestíbul on no hi havia res llevat d'uns quants mobles vells i corcats. Finalment, he trobat una porta al capdamunt d'una escala que semblava tancada i que ha cedit en empènyer-la. Costava d'obrir-la perquè les frontisses s'havien desenganxat i la porta havia quedat una mica despenjada. Tenia una ocasió única i he començat a empènyer i, després de molts esforços, he pogut moure-la per poder entrar. Em trobava ara en una ala del castell més a la dreta de les habitacions que coneixia i un pis més avall. De les finestres estant podia observar les habitacions que s'estenen al sud del castell i les finestres de l'última habitació que s'obren a l'oest i al sud. Com en l'altra banda, aquesta ala s'alça sobre un gran precipici. El castell està construït al capdamunt d'un formidable penya-segat, que el devia convertir en inexpugnable en tres de les seves bandes, on s'obren uns finestrals als quals no podien arribar la fona, l'arc o la colobrina i, en conseqüència, gaudia d'una llum no gens habitual en una posició que havia de ser defensada. A l'oest hi ha una gran vall i en la llunyania, es veuen barreres de muntanyes escantellades de roca viva que s'eleva, cim rere cim, esquitxades de serveres i arços, les arrels dels quals s'enrosquen a les escletxes i sortints de les pedres. Aquesta part del castell devia estar habitada en altres temps, ja que els mobles són els més confortables que he vist fins ara. Els finestrals no tenen cortines i la claror groguenca de la lluna que entra a través dels vidres romboïdals fins i tot permet de veure els colors, suavitzats per la capa de pols que ho cobreix tot i dissimula els estralls dels corcs i el temps. La meva làmpada no és gaire eficaç amb la brillant claror de la lluna, tot i que m'alegra dur-la perquè la solitud de l'indret m'encongeix el cor i em produeix calfreds. No obstant això, m'estimo més ser aquí que no pas tot sol a les habitacions que he arribat a odiar a causa de la presència del comte. Després d'assossegat-me una mica, m'envaeix una calma tova.

Sóc aquí, assegut davant d'una taula petita de roure, en la qual tal vegada s'havia assegut alguna bella dama a escriure, entre molts pensaments i rubors, una furtiva carta d'amor, i escric en aquest diari en taquigrafia tot el que ha passat des de l'últim cop que el vaig tancar. Aquesta forma d'escriure és la venjança que m'ofereixen els avenços del segle XIX. No obstant això, llevat que m'enganyin els sentits, els segles passats tenien poders que es mantenen i que la «modernitat» no pot destruir.

Més tard: matinada del 16 de maig. Que Déu em guardi l'enteniment, que és l'única cosa que em queda. La seguretat i la certesa són coses del passat. Mentre hagi de viure aquí, només em queda una esperança: no embogir, si no és que ja m'he tornat boig. Si no estic guillat, és per tornar-se boig el fet de pensar que el comte resulta el

menys terrible de tots els éssers abominables que habiten aquest lloc odiós. Solament ell em dona seguretat, encara que només sigui mentre li convingui per als seus propòsits. Déu! Déu misericordiós! Ajuda'm a mantenir la calma, perquè si no em tornaré boig. Començo a entendre algunes coses que em desconcertaven. Fins ara no sabia què volia dir Shakespeare quan Hamlet diu:

Les tauletes! De pressa, les tauletes!
Cal que en prengui nota...

Perquè ara, quan m'adono que perdo el cap o quan aquesta situació em fa pensar que em tornaré boig, escric en el meu diari en busca d'una mica de pau. El costum d'anotar-ho tot amb precisió m'ajudarà a mantenir-me serè.

L'advertiment misteriós del comte m'omplia de temor, però ara, en pensar-hi, encara m'espanta més, perquè d'ara endavant el comte tindrà un poder il·limitat damunt meu. Em farà por dubtar del que em digui!

Després d'escriure el diari i de guardar-me el quadern i la ploma a la butxaca, m'ha vingut son i malgrat recordar l'advertiment del comte, m'alegrava desobeir-lo. La son s'apoderava de mi amb l'obstinació que l'acompanya. La suau claror de la lluna em tranquil·litzava i la perspectiva que em mostrava l'exterior em produïa una immensa sensació de llibertat que em revifava. He decidit tornar a les habitacions en tenebres i dormir en aquells mobles on es devien asseure, cantar i viure les seves vides dolces les dones d'altres temps, mentre que els seus cors es consumien per l'absència dels homes, embolicats en guerres cruels. He arrossegat un sofà gran fins a la finestra per tal de contemplar ajagut la magnífica perspectiva de l'est i el sud sense importar-me la pols i m'he disposat a dormir.

Suposo que m'he adormit, o si més no aquesta és la meua esperança, tot i que em temo que el que ha passat després ha estat real i esglaiador; tan real que ara, assegut aquí, a la llum del matí, no puc creure que sigui un somni.

No estava sol. L'habitació era la mateixa, no havia sofert cap canvi des que hi havia entrat. Gràcies a la claror podia veure les meves petjades a terra, marcades a la pols. No obstant això, il·luminades per la lluna, al meu davant, hi havia tres dones joves. Tres senyores, si les jutjava per la roba que vestien i els seus gestos. En veure-les he pensat que somiava, perquè, tot i que la lluna les reflectia per darrere, no projectaven cap ombra a terra. S'han acostat i m'han mirat una estona, xiuxiuejant entre elles. Dues eren morenes, amb el nas aquilí com el comte i uns ulls grossos penetrants que semblaven rojos en contrastar amb la llum pàl·lida de la lluna. La tercera era rossa, molt rossa, amb uns cabells abundants i daurats, i uns ulls que semblaven zèfirs pàl·lids. El seu rostre m'era conegut com si l'hagués vist en algun malson, però no podia recordar ni on ni quan. Totes tres lluïen unes dents brillants i blanques que resplendien com les perles i contrastaven amb el robí dels seus voluptuosos llavis. Alguna cosa en elles m'inquietava, alhora que em produïa desig i por. El meu cor sentia un desig ardent i pervers que em besessin amb aquells llavis

rojos. No hauria d'escriure-ho, això, per si de cas algun dia ho llegeix la Mina i li fa mal, però és cert. Xiuxiuejaven i després reien amb una rialla clara i musical, tot i que cruel, com si aquell riure no procedís de la dolçor d'uns llavis humans. Era com la insuportable dolçor musical de les copes d'aigua quan les fa vibrar una mà experta. La noia rossa ha brandat el cap afalagadora i les altres dues l'incitaven.

—Va! Tu primera, nosaltres després —deien—. Tens tot el dret a ser la primera.

—És jove i fort —va afegir l'altra—. Hi ha petons per a totes tres.

Jo m'estava ajagut, mirant-les amb els ulls clucs en una agonia de deliciosa expectació. La noia rossa s'ha acostat i s'ha inclinat tant sobre meu que en podia sentir l'alè. D'una banda era dolç, dolç com la mel, i dins meu sentia el formigueig que em produïa la seva veu, però hi havia un matís agre sota la dolçor. Un matís que em repugnava, com l'olor de la sang.

Em feia por obrir els ulls del tot, però podia veure-la entre les pestanyes. La noia rossa s'ha agenollat i s'ha inclinat sobre meu, com delectant-se. Manifestava una voluptuositat deliberada, que alhora era emocionant i repulsiva i en girar el coll, s'ha llepat els llavis com un animal, i a la llum de la lluna he vist la humitat de la seva boca escarlata i les dents blanques i esmolades sobre la llengua roja. Ha abaixat més el cap fins que els llavis han arribat a la meva barbeta, com delerosos d'enganxar-se al meu coll. Aleshores s'ha aturat i he sentit l'espetec neguitós de la seva llengua en llepar-se les dents i els llavis, tot adonant-me del seu càlid alè damunt el coll. Ha començat a pessigollejar-me el coll com fa la mà que ens vol fer pessigolles i s'acosta cada cop més. Immediatament m'ha arribat el contacte tou i emocionant dels seus llavis damunt la pell hipersensible del coll i les puntes de dues dents esmolades s'hi han posat i s'hi han quedat. He tancat els ulls amb un abaltiment extàtic esperant; esperant amb el cor agitat.

En aquest moment, com un llampec, he tingut una altra sensació. Ha estat la certesa de la presència del comte i la seva fúria tempestuosa. He obert els ulls involuntàriament i he vist que subjectava pel coll amb les seves mans de ferro la noia rossa i l'apartava amb una força impressionant; ella tenia els ulls blaus furiosos, les dents carrisquejant i les boniques galtes bullint de passió. I el comte! Mai havia imaginat tanta ràbia i tanta fúria, ni tan sols en els dimonis de l'infern. El ulls eren dues flames roents que desprenien una brillantor intensa com si rere seu resplendissin les flamarades de l'avern. El rostre, pàl·lid com un mort, i les arrugues, tenses com filferros estirats. Les celles espesses que se li ajuntaven per damunt del nas, semblaven ara una barra de metall molt roent. Amb un moviment ferotge del braç havia llençat la dona lluny d'ell i havia fet un gest a les altres dues com empenyent-les enrere. Era el mateix gest que li havia vist fer amb els llops. La veu, baixa i xiuxiuejant, semblava tallar l'aire i ressonava en tota l'habitació.

—Com us atreviu a tocar-lo, cap de vosaltres? —ha exclamat—: Com goseu posar-li els ulls al damunt si us ho he prohibit? Enrere! Aquest home em pertany! Compte amb tocar-lo, perquè us haureu d'enfrontar amb mi!

La noia rossa s'ha girat a contestar amb un somrís de coqueteria obscena:

—Tu no has estimat mai. Mai no estimes!

Les altres dues se li han unit i les seves rialles, sense ànima ni alegria, han ressonat per la cambra de tal manera que gairebé m'han fet perdre els sentits. Semblava l'exaltació dels dimonis. El comte, després de mirar-me amb atenció la cara, s'ha girat i amb un xiuxiueig ha dit:

—Jo també puc estimar. Vosaltres vàreu comprovar-ho en una altra època, oi? Molt bé, us prometo que quan hagi acabat amb ell, podreu besar-lo tant com vulgueu. Ara, aneu-vos-en! Fora! L'he de despertar perquè tenim feina.

—No tindrem res aquesta nit? —ha dit una d'elles amb el riure contingut, assenyalant el sac que ell havia llençat a terra i que es movia com si contingués algun ésser viu.

Ha assentit i una de les dones l'ha arrabassat i l'ha obert. Si la meva oïda no m'enganyava, ha sonat un so i un gemec sufocat, com d'un infant a punt d'asfixiar-se. Les dones l'han rodejat i he apartat els ulls horroritzat. En tornar a mirar, havien desaparegut i amb elles, l'espantós sac. No hi havia porta on elles havien estat i no podien haver passat vora meu sense adonar-me'n. Senzillament, semblava que s'havien fet fonedisses entre els raigs de lluna i havien sortit a través de la finestra, si més no, he arribat a veure a l'exterior, d'una manera fugaç, unes formes borroses i fosques un moment abans que desapareguessin.

Llavors m'ha vençut l'horror i m'he desmaiat.

IV

Diari d'en Jonathan Harker

(Continuació)

M'he despertat al meu llit. Si no he somiat tot això, és que m'hi ha dut el comte. He provat de trobar explicacions per a l'incident, però no he pogut arribar a una conclusió satisfactòria. Hi ha alguns detalls, com ara la roba plegada i col·locada diferent de com acostumo a deixar-la, i el rellotge aturat quan tinc el costum de donar-li corda abans de posar-me al llit i altres coses semblants. És clar que això no són unes proves, sinó que demostra que tal vegada el meu estat no era normal i, entre unes coses i les altres, estava molt alterat. Miraré d'estar a l'aguait per si de cas surt una prova. D'una cosa m'alegro: si el comte m'ha dut fins aquí i m'ha despullat, devia tenir pressa perquè no m'ha regirat les butxaques. Segur que aquest diari hauria estat un misteri per a ell i això no podria suportar-ho, me l'hauria pres o bé l'hauria destruït. Miro l'habitació, que abans em produïa terror, i em sembla com una mena de santuari. No hi ha res més terrible que les dones que volien —volen— xuclar-me la sang.

18 de maig

A la llum del dia, he anat a veure l'habitació perquè he d'esbrinar la veritat. En arribar a la porta del final de l'escala, l'he trobat tancada. Està tan encaixonada en el muntant que una part de la fusta s'ha estellat i m'he adonat que no l'han tancada amb clau, sinó que l'han apuntalada a la banda de dins. Em temo que no ha estat un somni i que m'he de guiar per aquesta suposició.

19 de maig

Em trobo atrapat dins una xarxa, no me'n queda cap mena de dubte. Anit, el comte, amb el to més amable i educat del món, em demanà d'escriure tres cartes: l'una dient que la meva feina gairebé està acabada i que emprendre el viatge de tornada d'aquí a poc temps, una altra dient que sortiré l'endemà de la data de la carta, i una tercera anunciant que he sortit del castell i sóc a Bistrita. Hauria volgut negar-m'hi, però en la meva situació actual seria una bogeria enfrontar-me al comte perquè sóc en poder seu, resistir-m'hi seria una manera de desvetllar les seves sospites i provocar la seva ira. Sap que sé moltes coses, massa coses, i que he de morir perquè sóc un perill per a ell. La meva única possibilitat rau a guanyar temps i esperar que sorgeixi alguna ocasió per fugir. He vist en els seus ulls la fúria que va fer palesa el dia que va apartar la dona rossa. Em va dir que els correus són escadussers i poc fiables i que, escrivint ara, tranquil·litzaria els meus amics. M'assegurà amb vehemència que faria retenir les

darreres cartes a Bistruta el temps necessari per si de cas jo decidia perllongar la meva estada. Si m'hagués oposat a la idea hauria desvetllat sospites, de manera que vaig simular que acceptava de bon grat el seu suggeriment i vaig demanar quines dates havia de fer constar a les cartes. Després de pensar un moment, va dir:

—La primera podria ser el 12 de juny, la segona, el 19 de juny, i la tercera, el 29 de juny.

Ara sé el que em queda de vida. Que Déu m'ajudi!

28 de maig

Hi ha una possibilitat de fugida o, si més no, d'enviar un missatge a casa. Ha vingut un grup de zíngars i estan acampats al pati del castell. Els zíngars són gitanos. Havia pres notes en el meu diari sobre ells. Són d'aquesta regió del món tot i que estan emparentats amb tots els gitanos d'arreu. N'hi ha milers a Hongria i a Transilvània i fan una vida gairebé marginal. Es vinculen a algun noble boiar i adopten el seu cognom. A banda d'alguna superstició, no temen res ni ningú i no professen cap mena de religió, i parlen les diferents variants de la llengua gitana.

Escriuré unes cartes i provaré d'aconseguir que les enviïn. He parlat amb ells de la finestra estant per tal d'iniciar una relació. S'han tret el barret i han fet una inclinació i molts senyals, però, tot i que m'hi he esforçat, els he entès tan poc com la seva llengua...

He escrit les cartes. La de la Mina, en taquigrafia, i al senyor Hawkins li demano que es posi en contacte amb ella. A ella li explico la meva situació, sense els horrors que només puc intuir. S'espantaria massa si li parlés amb molta claredat. Si les cartes no els arribessin, el comte no sabria el meu secret ni l'abast del que conec...

Els he llençat les cartes a través dels barrots de la finestra amb una moneda d'or i els he fet senyals per donar-los a entendre que les enviessin. L'home que les ha recollit les ha dut al seu pit, ha fet una reverència i se les ha entaforat a la gorra. No puc fer res més. He tornat en silenci al despatx i m'he posat a llegir, però com que el comte no ha entrat, m'he posat a escriure això...

Ha arribat el comte. S'ha assegut vora meu i ha dit en un to suau mentre obria dues cartes:

—Els gitanos m'han lliurat aquestes dues cartes que no sé d'on vénen, així doncs, ara m'ocuparé de l'assumpte. A veure! —segur que ja havia vist la primera—. Una és de vostè i va adreçada al meu amic Peter Hawkins. L'altra —en obrir el sobre s'ha adonat dels signes estranys i una ombra ha tenyit el seu rostre, mentre els ulls li brillaven malèvols—, l'altra és una acció roïna, un ultratge a l'amistat i l'hospitalitat! No està signada. Bé! No mereix el nostre interès. —Acostant la carta a la flama de la làmpada ha esperat fins que el paper i el sobre han quedat consumits i ha prosseguit —: Enviaré la carta a Hawkins, naturalment, perquè l'ha escrit vostè. Les seves cartes

són sagrades pera mi. Haurà de perdonar-me, amic meu, si l'he obert sense pensar. Li fa res tornar-la a tancar?

M'ha allargat la carta i, amb una inclinació, també m'ha donat un sobre nou. No podia fer cap altra cosa que escriure l'adreça i lliurar-li la carta en silenci. En sortir de l'habitació, he sentit que la clau girava al pany i, en acostar-me a obrir, he comprovat que la porta estava tancada.

Al cap d'una o dues hores, el comte ha entrat de nou. M'havia adormit estirat al sofà i la seva arribada m'ha desvetllat. En adonar-se'n, molt amablement, m'ha dit:

—Està cansat, amic meu? Vagi a dormir al llit, és la manera més segura de descansar. No podré gaudir del plaer de la seva conversa aquest vespre perquè tinc molta feina, li prego que vagi a dormir.

M'he dirigit a l'habitació i m'he gitat i, encara que sembli estrany, no he somiat res. La desesperació té moments de calma.

31 de maig

Aquest matí, en llevar-me, se m'ha acudit d'agafar de la bossa uns fulls de paper i sobres i guardar-los a la butxaca per tal d'escriure, si se'm presenta una ocasió, però he tingut una sorpresa i un altre ensurt!

Han desaparegut tots els meus papers: les anotacions, la llibreta amb les dades dels trens i els viatges, la carta de crèdit, és a dir, tot allò que podria ser-me útil en cas d'abandonar el castell. M'he assegut a pensar una estona i, tot d'una, m'ha vingut una idea al cap. He anat a inspeccionar la maleta i l'armari on tinc penjada la roba.

La maleta ha desaparegut i també l'abric i la manta de viatge. No he trobat cap d'aquestes coses enlloc. Suposo que deu tractar-se d'una altra maniobra sinistra...

17 de juny

Aquest matí, mentre seia al llit intentant trobar una sortida, he sentit el xiulet d'un fuet i el potejar i piafar dels cavalls en el camí de pedra de l'entrada del pati. He corregut a la finestra i he vist que entraven dues carretes grans, cadascuna d'elles tirada per vuit cavalls i guiant cada tronc un eslovac amb el barret ample, el gran cinturó tatxonat, la brusa bruta i les botes de canya alta. He corregut a la porta amb la idea de baixar a trobar-los per deixar-los entrar. Un altre ensurt: la meua porta estava tancada.

He corregut a la finestra a cridar-los i han mirat cap amunt amb mirada estúpida, tot assenyalant-me. Però en aquell moment ha sortit el cap dels zíngars i en veure que assenyalaven la finestra els ha dit alguna cosa i tots s'han posat a riure. D'aleshores ençà, cap dels meus esforços per cridar la seva atenció, cap crit de súplica o de socors, els ha fet girar el cap, sinó que s'han allunyat tranquil·lament. Les carretes

duien unes caixes quadrades grans amb nanses de corda gruixuda. Estaven buides, ho sabia perquè les manejaven amb molta facilitat i pel so que feien en xocar entre elles. Un cop descarregades i col·locades en un dels racons del pati, el zíngar els ha donat diners i, després d'escopir-hi al damunt per tal que els duguin sort, cada un s'ha posat davant dels seus cavalls i, fent xiular els fuets, s'han perdut en la llunyania.

24 de juny; abans de l'alba

Anit el comte em deixà aviat i es tancà a la seva habitació. Vaig armar-me de valor i vaig pujar corrents l'escala de cargol per treure el cap per la finestra que dóna al sud. Volia vigilar el comte perquè en passa alguna. Els gitanos estan acampats al pati i fan alguna mena de feina. Ho sé perquè de tant en tant sento uns sons esmoreïts com de pics i pales. No puc esbrinar què és, però segur que es tracta d'alguna maldat.

Una mitja hora després va sorgir alguna cosa de la finestra del comte. Vaig enretirar-me, sense deixar de vigilar amb atenció, i vaig veure emergir l'home sencer. Va donar-me un altre ensurt perquè vaig descobrir que s'havia vestit amb la roba que jo duia durant el viatge i carretejava el terrible sac que s'havien endut les dones. Era evident on anava, i vestit amb la meva roba! Això era el que maquinava: que el confonguessin amb mi per tal de provar que m'havien vist a les ciutats o els pobles enviant les meves cartes i per tal que la gent m'atribuís qualsevol de les malvestats que cometia.

M'enfurisma pensar que ho pot fer mentre jo estic tancat aquí com un veritable presidiari, tot i que sense la protecció de la llei, que serveix de dret i consol al criminal.

Vaig pensar esperar la tornada del comte i vaig passar molta estona, obstinat, vora la finestra. Llavors, vaig començar a observar unes partícules minúscules que suraven d'una manera peculiar enmig dels raigs de la lluna. Eren com petites brosses de pols que giravoltaven i formaven remolins com un núvol. Tot observant-les, m'anava envaint una mena de sensació de pau, una mena de calma. Vaig recolzar-me més còmodament a l'ampit de la finestra per contemplar aquell remolí.

El lladruc d'uns gossos a la vall, lluny de la meva visió, em produí un ensurt. El lladruc es féu més audible i les brosses van adoptar noves formes, com si ballessin a la llum de la lluna al compàs dels lladrucs. El meu ésser semblava voler respondre a alguna crida instintiva. El meu esperit i els meus sentits s'hi afanyaven. Estava hipnotitzat! La pols ballava més ràpida i els raigs de la lluna tremolaven en passar vora meu i llançar-se a la foscor del precipici. Les partícules s'agrupaven i adquirien formes vagues i fantasmagòriques. Aleshores vaig posar-me dempeus d'un salt, completament conscient i amb tots els sentits desperts, i vaig començar a córrer fent esgarips. Les formes fantasmagòriques que s'anaven materialitzant eren de les tres dones a les quals jo estava predestinat. Vaig fugir, sentint-me més segur en la meva habitació, on no brillava la lluna i la làmpada feia una bona llum.

Al cap d'un parell d'hores vaig sentir alguna cosa en l'habitació del comte. Era com un gemec agut, sufocat amb rapidesa. Després, silenci, un silenci profund i sinistre que em produïa calfreds. Amb el cor en un puny, vaig mirar d'obrir la porta, en va. Vaig seure i vaig arrencar a plorar.

Encara estava assegut quan vaig sentir unes veus que procedien del pati. Eren els crits atribolats d'una dona. A baix hi havia una dona amb els cabells embullats i les mans al cor, com extenuada després d'haver corregut. Estava recolzada en un dels angles de l'entrada. En descobrir el meu rostre a la finestra, va acostar-se i va cridar amb una veu amenaçadora:

—Monstre, torna'm el meu fill!

Va caure de genolls i, alçant les mans, va tornar a repetir les paraules en un to que m'encongia el cor. Després, va estirar-se els cabells i va clavar-se cops al pit, duta pels excessos de l'emoció. Finalment, es precipità endavant i vaig perdre-la de vista, tot i que sentia que colpejava la porta amb les mans.

A dalt, probablement a la torre, vaig sentir la veu aspra, metàl·lica i xiuxiuejant del comte cridant els llops, els quals van contestar amb els seus udols des de la llunyania. Poc després, una llopada immensa s'estenia pel pati, entrant com l'aigua d'una presa que han obert tot d'una.

No va sortir ni un gemec dels llavis de la dona i els udols dels llops van durar poc. Una estona més tard, sortien d'un en un llepant-se el musell.

No vaig sentir llàstima per ella, perquè sabia què li havia passat al seu fill i valia més que s'hagués mort.

Què faré? Què puc fer? Com fugiré d'aquesta espantosa esclavitud de tenebres, nit i por?

25 de juny, al matí

Ningú no imagina com saluden el matí els ulls i el cor dels qui han patit els turments de la nit. Aquest matí, quan ha sortit el sol i ha il·luminat la gran entrada que hi ha davant la meva finestra, la taca de llum m'ha semblat el colom de l'arca. La por ha fugit de la mateixa manera que la boira es desfà amb la calor. He de fer alguna cosa mentre el dia em dóna valor. Anit va sortir una de les cartes que vaig escriure, la primera d'una sèrie fatal que està destinada a esborrar qualsevol petjada de la meva existència en aquest món.

Prou pensar, he d'actuar!

Sempre que m'han molestat o bé amenaçat, o sempre que m'he trobat en alguna mena de perill o he tingut por, ha estat durant la nit. Encara no he vist mai el comte a la llum del dia. Tal vegada la causa sigui que dorm quan els altres estan deserts i per això pot estar despert quan els altres dormen! Com m'agradaria entrar a la seva habitació! No en tinc cap possibilitat, la porta sempre és tancada i no conec cap altra manera d'entrar-hi.

Sí, n'hi ha una, si sóc prou agosarat. Per què no hi entro pel mateix lloc que ho fa ell? L'he vist sortir-ne reptant per la finestra. Així doncs, per què no faig el mateix i hi entro també per la finestra? Hi ha un gran perill, però la situació és molt greu. M'arriscaré. El més greu que pot passar-me és que mori en fer l'intent, però no em puc deixar matar com un be i tal vegada m'ha arribat l'hora. Que Déu m'ajudi! Adéu, Mina, si no me'n surto. Adéu, amic meu, que ha estat el meu segon pare. Adéu a tots i finalment, adéu, Mina!

El mateix dia, més tard. He fet l'esforç i amb l'ajuda de Déu he tornat sa i estalvi a l'habitació. Consignaré cada un dels detalls tal com han passat. Mentre he sentit l'impuls del valor en el meu interior, m'he dirigit a la finestra que dona al sud i he sortit a l'estreta cornisa de pedra que rodeja l'edifici per aquella banda. Les pedres són grosses, tallades grollerament, i estan molt gastades per l'efecte del temps. M'he tret les botes i he avançat arriscant-me a un gran perill. He mirat cap a baix un cop per assegurar-me que no em dominaria l'atracció del buit, després he apartat la vista. Sabia bé la direcció que em calia seguir per arribar a la finestra del comte, i la distància que hi havia, i m'he dirigit cap allà com he pogut, aprofitant tots els recursos dels quals disposava. No he sentit vertigen —suposo que estava massa nerviós—, i el temps que ha transcorregut m'ha semblat molt breu, fins trobar-me dempeus a l'ampit, provant d'aixecar la fulla de la finestra. No obstant això, en ajupir-me i posar els peus a l'interior, m'ha envaït una mena de desassossec molt gran. Després, he mirat al voltant en busca del comte, i per a sorpresa i alegria per la meua banda, l'habitació era buida! Contenia pocs mobles i uns quants objectes que no semblaven usats. Els mobles, del mateix estil que les habitacions del sud, estaven plens de pols. He buscat la clau, però no era al pany ni l'he vist enlloc. L'única cosa que he trobat ha estat un bon munt d'or en un dels racons. Or de tota mena: monedes romanes, angleses, austríaques, hongareses, gregues i turques, cobertes de pols, com si fes molt de temps que estiguessin allà a terra. M'he adonat que no n'hi havia cap de menys de tres-cents anys d'antiguitat. També hi havia cadenes, ornaments i joies, tot molt vell i brut.

Al fons de l'habitació hi havia una porta molt pesada i he provat d'obrir-la. Com que no trobava la clau de l'habitació ni de la porta exterior, que és el meu objectiu principal, havia de seguir regirant pertot, si no els meus esforços no servien de res. Estava oberta i, a través d'un passadís de pedra, conduïa a una escala de caragol molt enfilada. L'he baixat amb molt de compte, completament a les fosques, ja que solament estava il·luminada per unes espitlleres obertes a les parets gruixudes. Al fons, un passadís fosc en forma de túnel desprenia una pudor nauseabunda, com d'humitat i de terra vella remoguda recentment. A mesura que avançava pel passadís, l'olor era més sufocant i intensa. Finalment, he obert una porta voluminosa que estava entreoberta i m'he trobat en una capella antiga i enrunada que havien usat com a cementiri. El sostre estava ensorrat i tenia dues escalinates que baixaven a les

criptes. No feia gaire que havien excavat el terra i havien posat la terra en unes grans caixes de fusta, les quals, sense cap mena de dubte, eren les que havien transportat els eslovacs. No hi havia ningú. He mirat si veia alguna altra sortida, i no n'he vist cap. He examinat el terra pam a pam per tal de no deixar cap possibilitat enlaire. Amb el cor en un puny he baixat a les criptes, on arribava una mica de claror. He entrat en dues, però solament hi havia taüts vells i munts de pols. A la tercera, però, he fet una descoberta.

En una de les grans caixes, d'un total de cinquanta, damunt la terra acabada d'excavar, jeia el comte! No sé si estava mort o adormit —amb els ulls oberts i fixos tot i que no tenien l'aspecte vidriós dels d'un mort. Les galtes mostraven la calor de la vida malgrat que eren d'una gran pal·lidesa i els seus llavis eren rojos com sempre. Tanmateix, no es movia ni mostrava senyals de moviment: ni pols, ni alè ni batecs del cor. M'he inclinat damunt seu i he mirat de descobrir algun senyal de vida, endebades. No podia fer gaire estona que hi era, perquè l'olor de terra desapareix en poques hores. Vora la caixa hi havia la tapa, amb forats. He pensat que duria les claus al damunt, però, en voler registrar-lo, els seus ulls morts, tot i que immòbils, mostraven un odi tan gran que, malgrat que no captaven la meva presència, he fugit. He sortit de l'habitació per la finestra i m'he enfilat pel mur del castell. En ser novament a la meva habitació, m'he estirat al llit panteixant i he provat de pensar...

29 de juny

Avui és la data de la meva darrera carta i el comte ha pres les mesures oportunes per provar que és autèntica, ja que l'he vist abandonar el castell per la mateixa finestra vestit amb la meva roba. Quan baixava per la paret com un llargardaix, m'hauria agradat tenir una escopeta o bé alguna altra arma i matar-lo. Però em temo que una arma feta per la mà de l'home no li faria cap mena d'efecte. No m'he atrevit a esperar que tornés per por de les germanes, i he anat a la biblioteca a llegir fins que m'he adormit.

M'ha despertat el comte, que m'ha mirat sorrut i m'ha dit:

—Demà, amic meu, ens haurem de separar. Vostè tornarà a la seva estimada Anglaterra i jo he d'ocupar-me d'una feina que tal vegada impedirà que ens tornem a veure. La seva carta ja ha sortit. Demà ja no seré aquí, però trobarà totes les coses a punt per al seu viatge. Al matí vindran els gitanos a fer unes feines i amb ells hi haurà també uns quants eslovacs. Un cop que hagin marxat, vindrà a buscar-lo el meu cotxe i el durà al congost de Borgo. Allà el recollirà la diligència de Bukovina a Bistrita. Espero que el tornaré a veure al castell de Dràcula.

Desconfiava d'ell i he decidit posar a prova la seva sinceritat. Sinceritat! Sembla una profanació escriure aquesta paraula en relació amb aquest monstre. Li he preguntat a trascantó:

—Per què no puc anar-me'n aquest vespre?

—Benvolgut senyor, simplement perquè el meu cotxer i els meus cavalls són fora en una missió.

—M'encantaria caminar. Vull anar-me'n ara.

Ha fet un somris, suau, tranquil, diabòlic. Darrere la seva suavitat s'amagava alguna trampa.

—I l'equipatge? —ha dit.

—No m'amoïna. Puc demanar que vinguin a buscar-lo més endavant.

El comte s'ha alçat i amb una inclinació de cap que m'ha obligat a fregar-me els ulls, de tan sincer que semblava, m'ha dit:

—Vostès, els anglesos, tenen una dita que m'agrada molt, perquè recull l'espirit dels boiars: «Acull el convidat que arriba, acomiada el qui marxa». Vingui, amic meu. No es quedarà ni una hora més a casa meva contra la seva voluntat, tot i que em sap greu que marxi i que vulgui fer-ho tan de sobte. Vingui!

Amb una gravetat solemne, ha agafat la làmpada i ha iniciat la marxa al meu davant. Hem baixat l'escala i hem travessat el vestíbul. Tot d'una s'ha parat.

—Escolti!

Molt a la vora se sentia udolar una llopada. Era com si hagués sorgit d'un gest de la seva mà, igual que la música d'una gran orquestra sembla sorgir tot d'una sota la batuta del director. Després d'una pausa breu, hem continuat la marxa amb solemnitat fins arribar a la porta, ha descorregut els forrellats, ha desenganxat el cademat i ha començat a obrir.

Per a sorpresa meva la porta no estava tancada amb clau. He mirat al voltant recelós, però no he vist cap clau enlloc.

Només obrir-se la porta els udols dels llops, a fora, s'han fet més violents i furiosos. Les seves mandíbules es perfilaven en l'aire i miraven de posar les potes per la porta entreoberta. He vist que era inútil provar de lluitar contra el comte amb aquests aliats sota el seu comandament. No podia fer res. No obstant això, el comte ha continuat obrint lentament la porta, cobrint l'obertura amb el seu cos. Tot d'una, he pensat que era el darrer moment de la meva vida i que aquella era la mort que em reservava: em lliuraria als llops i, a més, a petició meva. La idea, de tan perversa, era digna del comte. Així doncs, aferrant-me a una última esperança, he exclamat:

—Tanqui la porta! Esperaré fins demà! —i m'he tapat el rostre amb les mans per amagar les llàgrimes d'amarga decepció.

El comte ha tancat la porta amb un moviment del seu braç i han sonat els forrellats, que han retronat pel vestíbul en passar-los.

Hem tornat en silenci a la biblioteca i poc després he anat a l'habitació. A manera de comiat, el comte Dràcula m'ha enviat un petó amb la mà, amb un espurneig roig de triomf als ulls i un somris que devia omplir d'orgull Judes a l'infern.

A l'habitació i a punt d'anar-me'n al llit m'ha semblat sentir un xiuxiueig a la porta. M'hi he acostat en silenci a escoltar. Si l'oïda no m'enganyava era la veu del comte:

—Enrere, enrere, fora d'aquí! No ha arribat la vostra hora. Tingueu paciència. Demà, demà al vespre serà vostre!

He sentit un murmuri de rialles. Ple de ràbia, he obert la porta i he sorprès les tres dones llepant-se els llavis. En veure'm, han esclafit en una horrible riallada i han fugit corrents.

He tornat a l'habitació i he caigut de genolls. Així doncs, ja ha arribat la meva fi! Demà! Demà! Senyor, ajuda'm i ajuda els qui m'estimen!

30 de juny, al matí

Tal vegada aquestes siguin les darreres paraules que escric en el meu diari. He dormit fins una mica abans de l'alba i, en despertar-me, he tornat a agenollar-me perquè, si m'arriba l'hora de la mort, vull estar preparat.

Finalment, m'he adonat d'aquest canvi subtil en l'aire que anuncia l'arribada del matí. Després he sentit cantar el gall i he sabut que estava fora de perill. Amb el cor alegre, he obert la porta i he baixat al vestíbul. Havia vist que la porta no estava tancada amb clau i ara arribava l'ocasió de fugir. Amb les mans tremoloses per l'ansietat, he desenganxat el cademat i he descorregut els forrellats.

La porta no s'ha mogut i m'he sentit dominat pel desesper. L'he estirat i estirat i l'he sacsejat fins a fer-la tremolar malgrat que és molt voluminosa. He vist que estava tancada amb clau. El comte l'havia tancat després d'anar-me'n a l'habitació.

Aleshores m'han agafat unes ganes boges d'aconseguir la clau, fos com fos, i he decidit despenjar-me una altra vegada per la paret i entrar a l'habitació del comte. Tal vegada em mataria, però la mort em semblava ara el millor de tots els meus mals. Sense dubtar-ho, he pujat a la finestra de l'est, he gatejat mur avall, com ja havia fet amb anterioritat, i he entrat a l'habitació del comte. Era deserta, però això ja m'ho esperava. No he vist la clau enlloc, tot i que el munt d'or encara era allà. He travessat la porta del fons, he baixat l'escala de caragol i he recorregut el llarg passadís fins a la capella. Ara ja sabia on podia trobar el monstre que buscava.

La caixa estava en el mateix lloc vora la paret, amb la tapa posada. No l'havien clavat encara, tot i que els claus estaven preparats. Sabia que em calia registrar-lo a fi de trobar la clau. Així doncs, he aixecat la tapa i l'he recolzat contra la paret. Aleshores, he vist una cosa que m'ha deixat gelat de terror. El comte jeia a dins, rejuenit, els seus cabells blancs i els pèls del bigoti tenien ara un color fosc. Les galtes plenes i la pell blanca mostraven un color rosat. La boca era més roja que mai, i en els llavis quedaven unes gotes de sang fresca que havien regalimat per la comissura fins a la barbeta i el coll. Fins i tot els ulls foscos i ardents semblaven envoltats de carn inflada i tant les parpelles com les bosses de sota els ulls apareixien més molsudes. Era com si aquest ésser espantós s'hagués afartat de sang. Jeia com una sangonera exhausta fins a la sacietat. En inclinar-me a tocar-lo m'ha recorregut una esgarripança i el seu contacte m'ha regirat tot el cos, però em calia inspeccionar-

lo o estava perdut. La nit propera el meu cos oferiria un banquet de sang a aquelles tres dones espantoses. He escorcollat tot el cos i no he trobat cap rastre de la clau. M'he parat a mirar el comte. La cara molsuda mostrava un somriure burleta que m'enfuriava. Havia ajudat aquell ésser a traslladar-se a Londres, on tal vegada, durant els segles a venir, podria sadollar la seva set de sang entre els seus milions d'habitants i crear un cercle cada vegada més ampli de semidimonis disposats a rabejar-se en les criatures indefenses. Aquesta idea m'ha trastornat. He sentit un desig immens d'alliberar el món d'aquell monstre. No tenia cap arma a la mà, però he agafat una pala de les que utilitzen els treballadors per omplir les caixes i, aixecant-la, he descarregat un cop sobre aquella cara odiosa. En aquell moment ha girat el cap i els ulls m'han mirat de fit a fit amb la lluïssor d'un basilisc. La visió m'ha deixat paralytitzat, la pala s'ha torçat i només li he fet una ferida fonda al front. M'ha volat la pala de les mans i ha anat a parar a l'altra banda de la caixa. La fulla de la pala s'ha enganxat a la tapa i l'ha fet caure, tancant-la i ocultant de la meua vista aquell ésser espantós. La darrera cosa que he vist ha estat la cara inflada, immòbil, tacada de sang, immobilitzada en un somris malèvol, una cara el lloc apropiat de la qual serien les profunditats de l'infern.

Pensava una vegada i una altra què havia de fer, i sentia que el cap era a punt d'esclatar-me. M'havia quedat paralytitzat, i la meua desesperació anava en augment. En aquest estat he sentit els gitanos que s'acostaven cantant alegrement, i al mateix temps que les cançons, també he sentit el sotrac de rodes pesades i el xiulet del fuet: eren els zíngars i els eslovacs que havia mencionat el comte. He mirat al meu voltant i la caixa que contenia aquell cos horrorós, i he abandonat el lloc amb rapidesa tot entrant a l'habitació del comte, disposat a sortir a corre-cuita si obrien la porta. He parat l'orella amb atenció i he sentit el grinyol de la clau al pany de baix i després el soroll de la porta quan l'empenyien. Hi devia haver una altra manera d'entrar o algú tenia la clau de les portes tancades. Han sonat moltes passes que s'han perdut per algun passadís amb un so d'eco metàl·lic. Anava a baixar a la cripta novament, on podria descobrir la nova entrada, però ha bufat una forta ratxa de vent i la porta d'accés a l'escala de caragol s'ha tancat amb un cop que ha escampat per l'aire la pols de la llinda. He corregut a obrir-la, endebades, perquè ha quedat encaixonada. Tornava a ser presoner i la xarxa de la meua condemna es tancava encara més al meu voltant.

Mentre escric, sento al passadís de baix el soroll de moltes passes i espetecs d'objectes pesats en ser transportats amb dificultat. Segurament són les caixes amb el seu carregament de terra. Sento cops de martell. Claven la caixa. Ara sento passes pesades pel vestíbul i unes altres més lleugeres al darrere.

Han tancat la porta i el cademat repica. Sento el grinyol de la clau al pany. Treuen la clau. Ara obren una altra porta i la tanquen. Sento passar el forrellat i el soroll del pany.

Ah! Al pati i al camí se sent el sotrac de rodes pesades, el xiulet dels fuets i el cor de zíngars que s'allunyen.

Estic tot sol al castell amb aquestes dones horribles. Ah! La Mina és una dona i no té res a veure amb elles! Són dimonis de l'infern!

No em quedaré tot sol amb elles. Intentaré arribar tan avall com pugui pel mur del castell. M'enduré unes monedes d'or per si de cas em fan falta més endavant. Tal vegada trobaré la manera de sortir d'aquest indret tan espantós.

I després, tornaré al meu país! Agafaré el tren més ràpid i el més proper! Fugiré d'aquest lloc infernal, d'aquesta terra maleïda en la qual el dimoni i els seus fills caminen amb peus d'home!

Més val la misericòrdia divina que no pas aquests monstres i el precipici és alt i escarpat. Al peu d'aquest abisme l'home pot descansar —com un home. Adéu a tots! Mina!

V

Carta de la senyoreta Mina Murray a la senyoreta Lucy Westenra

9 de maig

Benvolguda Lucy,

Perdona el meu retard a escriure't, però el cert és que he estat molt enfeïnada. La vida d'una auxiliar de mestra a cops és esgotadora. Trobo a faltar el fet d'estar plegades i vora el mar, per tal de xerrar a cor què vols i construir castells en l'aire. Treballo força darrerament perquè vull posar-me al nivell dels estudis d'en Jonathan i practico la taquigrafia amb aplicació. Així podré ajudar en Jonathan quan estiguem casats i si domino la taquigrafia, podré prendre notes de les coses que em dicti i després ho podré passar a màquina, la qual cosa també practico molt. A vegades ens escrivim en taquigrafia i ell du un diari taquigràfic dels seus viatges per l'estranger. Quan tornarem a estar plegades, jo també el faré. No vull dir una d'aquestes agendes de dues pàgines la setmana amb el diumenge comprimit en un racó, sinó més aviat una mena de diari en el qual pugui escriure quan en tingui ganes. Imagino que no tindrà gaire interès per als altres, però no va destinat a ningú. Tal vegada l'ensenyaré algun dia a en Jonathan, si conté alguna cosa que valgui la pena compartir, tot i que realment serà un quadern d'exercicis. Provaré de fer com els periodistes, entrevistar, descriure i mirar de reproduir converses. M'han dit que practicant una mica hom pot recordar el que passa o ha sentit a dir durant el dia. Ja ho veurem. Ja et contaré els meus petits projectes quan ens veurem. Acabo de rebre unes ratlles ràpides d'en Jonathan des de Transilvània. Està bé i arribarà si fa no fa d'aquí a una setmana. Tinc ganes que em conti les seves peripècies. Deu ser meravellós visitar països estranys. Em pregunto si hi anirem plegats alguna vegada, em refereixo a en Jonathan i a mi.

Toquen les deu. A reveure.

Petons,

MINA

PD. Explica'm les novetats quan m'escriguis. Fa molt de temps que no em contes res. M'han arribat rumors, i de manera molt especial, d'un cert jove alt i ben plantat, amb els cabells arrissats?

Carta de la Lucy Westenra a la Mina Murray

Chatham Street, 17

Dimecres

Benvolguda Mina,

He de protestar de la teva acusació sobre la meva mandra a l'hora d'escriure perquè em sembla del tot injusta. T'he escrit dos cops d'ençà de la nostra separació, i la teva darrera carta és la segona. A més, tinc poques coses per explicar. De fet, res que sigui del teu interès. La capital és molt bonica en aquesta època i sortim a veure pinacoteques i passejar a peu o a cavall pel parc. Pel que fa al jove alt de cabell arrissat, m'imagino que fas referència a aquell que era amb mi durant el darrer concert. És evident que algú ha fet el xafarder. És el senyor Holmwood. Ve a visitar-nos sovint i ell i la mamà tenen una bona relació. Tenen un munt de coses en comú. No fa gaire hem conegut un home que seria la teva parella ideal si no fos que estàs promesa amb en Jonathan. És un partit excel·lent: ben plantat, ric i de bona família. És metge i és molt intel·ligent. Escolta: solament té vint-i-nou anys i ja és el director d'un gran centre psiquiàtric. Me'l presentà el senyor Holmwood i va venir a visitar-nos, la qual cosa continua fent sovint. Em sembla un dels homes més decidits que he conegut i, no obstant això, és molt tranquil. Puc imaginar a la perfecció el paper meravellós que exerceix sobre els seus pacients. Té l'insòlit costum de mirar la gent directament als ulls com si volgués llegir-ne el pensament. A mi, prova de llegir-me'l ben sovint, però em satisfà dir que ha trobat un bon os. Ho sé perquè m'he observat davant el mirall. Has provat mai de llegir el teu rostre? Jo sí, i puc dir-te que no és un mal exercici, més difícil que no sembla si no l'has provat mai. Ell diu que sóc un cas psicològic digne d'estudi i, modèstia a part, em sembla que té raó. Com ja saps, la roba no m'interessa tant com per estar al cas de la moda. La moda és una llauna. Això és argot, però no importa. L'Arthur m'ho diu cada dia. Bé, això és tot. Mina, tu i jo ens hem contat els nostres secrets des que érem petites. Hem dormit i menjat plegades i també hem rigut i plorat juntes i ara, tot i que t'he contat coses, he de dir-te'n una altra. Oh, Mina, no ho endevines? L'estimo. Em poso vermella mentre escric perquè tot i que crec que ell també m'estima, no m'ho ha dit amb paraules, però, l'estimo, Mina, l'estimo. L'estimo! Mira, ara que t'ho he dit, em sento més bé. M'agradaria que estiguéssim plegades, assegudes vora el foc, amb bata, tal com acostumàvem a fer. Provaria d'explicar-te això que sento. No sé per què t'escric això. No vull parar-me a pensar perquè seria capaç d'estripar la carta. I no vull fer-ho. Vull contar-t'ho tot. Contesta'm de seguida i digues què en penses, de tot això, Mina. He d'acabar. Bona nit. Recorda'm en les teves oracions i resa per la meva felicitat.

LUCY

PD. No cal que et digui que es tracta d'un secret. Bona nit de nou.

L.

Carta de la Lucy Westenra a la Mina Murray

24 de maig

Benvolguda Mina,

Gràcies, gràcies i mil vegades gràcies per la teva afectuosa carta! És meravellós que t'ho hagi contat i saber que m'entens.

Les alegries i les penes vénen sempre juntes. Els refranys populars són molt savis! Aquí em tens: a punt de fer els vint anys el mes de setembre i ningú no m'havia demanat per sortir i acaben de fer-ho tres homes. Tres propostes en un dia! No és increïble? Compadeixo, de veres compadeixo, els altres dos, pobres. Oh, Mina, no m'ho acabo de creure! Tres propostes! Sobretot, et prego que no ho contis a les altres companyes, no fos cas que imaginin tota mena de fantasies o bé se sentin menyspreades i ofeses, si no se'ls declaren almenys sis. Algunes d'elles són vanitoses.

Tu i jo, estimada Mina, que estem promeses i d'aquí a poc temps iniciarem una vida tranquil·la de casades, rebutgem aquest tipus de vanitat. Bé, et contaré coses de tots tres, però m'has de guardar el secret i no contar-ho a ningú, a banda d'en Jonathan, és clar. A ell li pots contar, perquè si fos a l'inrevés, jo també ho contaria a l'Arthur. Una dona ha de contar-ho tot al seu marit, no et sembla? I jo vull ser franca. Als homes els agrada que les dones, i més si són les seves esposes, siguin sinceres amb ells. Em temo, però, que les dones no som sempre tan franques com hauríem de ser-ho. Doncs, mira, el primer va arribar una estona abans de dinar. Ja te n'he parlat: el doctor John Seward, el director de l'hospital mental, que té una mandíbula potent i el front ample. Aparentava indiferència, però el notava nerviós. Evidentment, havia previst fins als més petits detalls i els va tenir en consideració, tot i que de poc s'asseu damunt el seu barret de copa, la qual cosa no acostuma a passar-li a una persona freda, i després, per tal d'aparentar normalitat, es posà a jugar amb un bisturí d'una manera que gairebé m'arrencà un crit. Va anar directament al gra. Em digué que m'estimava, tot i que em coneixia poc, i m'explicà com imaginava la seva vida amb mi per ajudar-lo i animar-lo. Estava a punt de confessar-me que seria molt desgraciat si el rebutjava, però en adonar-se que jo plorava, va dir que era un animal i que no em causaria més pena. Aleshores s'interrompé i em preguntà si podria arribar a estimar-lo amb el temps i com que jo brandava el cap, amb mans tremoloses em preguntà, després de dubtar una mica, si ja n'estimava un altre. Ho preguntà amb delicadesa dient que no volia arrencar-me una confiança, sinó simplement saber-ho, ja que si una dona té el cor lliure, el seu pretendent encara pot tenir esperances. Llavors, Mina, m'he adonat que el meu deure era dir-li que n'hi havia un altre. Un cop he dit això, i res més, s'ha aixecat amb expressió decidida i seriosa, m'ha agafat les dues mans entre les seves, i m'ha dit que espera que sigui feliç i que, si alguna vegada necessito un amic, el consideri entre els millors. Oh, Mina, no puc aguantar

les llàgrimes! Perdona aquesta carta esborrallada. És molt bonic, i tot el que tu vulguis, que se't declarin, però no et sents gaire feliç quan veus un pobre jove que t'estima de debò i que marxa amb el cor destrossat i, malgrat que et diu una sèrie de coses en aquell moment, saps que desapareixeràs de la seva vida per sempre. Mina, estimada, no puc continuar escrivint. Em sento molt desgraciada, tot i que sóc feliç.

Vespre. Acaba de marxar l'Arthur i estic més animada que quan he deixat la carta. Així doncs, et seguiré explicant els esdeveniments del dia. Veuràs: el número dos ha arribat una estona després de dinar. És un americà de Texas, simpàtic, i tan jove i ingenu que gairebé sembla impossible que hagi viatjat tant i hagi passat tantes aventures. Entenc la pobre Desdèmona quan van xiuxiuejar-li a l'orella unes paraules tan perilloses, malgrat que venien d'un negre. Penso que les dones som covardes i ens casem perquè ens sembla que un home ens salvarà de les nostres pors. Ara ja sé què faria en cas de ser un home que vol enamorar una dona. Bé, no. No ho sé, perquè el senyor Morris ens ha contat les seves aventures, però l'Arthur no n'ha contat mai cap. No obstant això —estimada, vaig massa de pressa—, el senyor Quincey P. Morris em trobà sola en arribar. Sembla que els homes sempre troben soles les dones. Però no, no és ben bé així, perquè l'Arthur ha aconseguit veure'm a soles per casualitat un parell de vegades i això gràcies que jo he ajudat tant com he pogut, ara ja no em fa vergonya confessar-ho. Abans de res, cal que digui que el senyor Morris no sempre parla en argot —sobretot quan parla amb estranys o quan hi ha estranys al davant, perquè és molt educat i de tracte exquisit—, però va adonar-se que trobava divertit sentir a parlar en l'argot americà i sempre que jo sóc davant i no hi ha ningú que es pugui ofendre, diu unes coses molt còmiques. M'imagino que no són inventades perquè s'ajusten a allò que diu. Però aquesta és una de les característiques de l'argot. No sé si seré capaç de parlar-lo alguna vegada i tampoc sé si a l'Arthur l'hi agrada, perquè fins ara no li he sentit utilitzar mai. Bé, doncs el senyor Morris va seure al meu costat tot content i xerraire, malgrat que el veia bastant nerviós. M'agafà una mà entre les seves i va dir amb dolcesa:

—Senyoreta Lucy, sé que no sóc digne de lligar-li els cordons de les sabates, però sospito que si espera trobar l'home que ho sigui, anirà a fer companyia a les set joves de les llànties quan es mori. Perquè no ens aparellem vostè i jo plegats a un tir doble i emprenem junts el llarg camí?

Vaig trobar-lo tan bromista i amb tan bon humor que el fet de rebutjar-lo no em féu ni la meitat de llàstima que el pobre doctor Seward. Així doncs, tan alegrement com em fou possible, vaig dir-li que no entenia allò d'aparellar, i que a més no em venia de gust el fet de dur arreus. Aleshores va dir que havia parlat amb lleugeresa i que esperava que li perdonés l'error en un moment tan transcendental per a ell. El cert és que es posà seriós en dir això i no vaig poder evitar de posar-m'hi jo també. Sé, Mina, que em prendràs per una coqueta terrible, però he sentit una mena de goig, pel fet que era el segon en un mateix dia. Immediatament, Mina, abans que jo obrís la

boca, ha començat a enfilegar un reguitzell de galanteries, tot posant la seva ànima i el seu cor als seus peus. Estava tan seriós que mai més no tornaré a pensar que un home està sempre de broma i no es pren res seriosament pel sol fet de mostrar-se divertit en algunes ocasions. Suposo que va llegir alguna cosa en el meu rostre i ho va comprendre, perquè tot d'una s'interrompé, i amb una mena de fervor viril que si no estigués compromesa, em faria estimar-lo, va dir:

—Lucy, sé que és una dona íntegra. No parlaria així si no la considerés recta fins al més profund de la seva ànima. Digui'm amb franquesa, com a bons amics que som, n'estima un altre? Si és així, no tornaré a molestar-la amb aquest tema, tot i que, si m'ho permet, seguiré sent el seu fidel amic.

Estimada Mina, com pot ser que els homes siguin tan nobles si les dones som tan poc dignes de la seva estimació? Jo gairebé m'havia burlat d'aquest cavaller generós i lleial. Vaig esclafir en un plor —em temo, estimada, que trobaràs aquesta carta llagrimosa en més d'un sentit— i vaig sentir-me molt malament. Per què no ens podem casar amb tres homes, o amb els que vulguem, i així ens estalviaríem aquest patiment? Estic parlant com una heretge. M'alegra confessar que, mentre plorava, vaig poder mirar el senyor Morris als ulls i dir-li amb franquesa:

—Sí, n'estimo un altre, tot i que ell encara no m'ha dit si m'estima.

Vaig fer bé de parlar-li amb aquesta franquesa, perquè se li il·luminà la cara, va allargar les mans i va agafar les meves —em sembla que vaig ser jo qui les va posar entre les seves—, i va dir amb to cordial:

—Molt bé, noia valenta. Val més arribar tard a conquerir el seu cor que a temps per enamorar-ne qualsevol altra. No plori, estimada. Sóc un os dur de rosegat i puc resistir. Si aquest altre jove ignora la sort que té, bé, més val que ho esbrini ben aviat o se les haurà amb mi. Noieteta, la seva sinceritat i la seva valentia em guanyen com amic, la qual cosa és més difícil que guanyar-me com enamorat. Estimada, hauré de recórrer bastant sol el llarg camí d'aquí a l'eternitat. No em farà ni un petó? Almenys esvairà les tenebres de tant en tant. Sap que ho pot fer, si vol, vist que aquest altre jove excel·lent —ho ha de ser, si no vostè no l'estimaria— encara no li ha dit res.

Això, Mina, em va guanyar el cor, perquè era molt cavallerós i amable per la seva banda i el convertia en un rival noble, no et sembla? Tot i que al mateix temps resultava molt trist. Així doncs, vaig fer-li un petó. Ell va aixecar-se agafant-me les mans —em sembla que estava tota enrojolada— i va dir:

—Noia, tinc les seves mans entre les meves i m'ha besat. Si aquestes dues coses no segellen la nostra amistat, no hi ha res que ho pugui fer. Gràcies per la seva franquesa encantadora i adéu.

M'estrenyí la mà i, agafant el barret, va sortir de l'habitació sense girar-se i sense una llàgrima, ni tremolor ni dubte. Ja torno a plorar com una criatura. Oh, per què un home com aquest ha de ser tan desgraciat, quan hi ha moltes noies que besarien el terra que trepitja? Jo mateixa el besaria, si fos lliure..., el que passa és que no vull ser-ho. Estimada Mina, tot això m'ha afectat molt i després de contar-t'ho, em sento

incapaç de parlar-te de la meva felicitat. Així doncs, no et parlaré del número tres fins a donar-te una alegria.

T'estima molt,

LUCY

PD. Bé, sobre el tercer: no fa falta que te'n parli, oi? A més, va ser tot tan confús! Em sembla que solament havia passat un moment des que va entrar a l'habitació fins que els seus braços em rodejaren i em besà. Sóc molt, molt feliç i no sé què he fet per merèixer-ho. D'ara endavant, he de donar les gràcies al cel per haver-me concedit aquest amic, aquest espòs, aquest amant. Adéu.

Diari del doctor Seward

(Gravat al fonògraf)

25 d'abril

Estic en baixa forma. No he pogut sopar i no puc dormir, així doncs, continuo el meu diari. Des de la negativa d'ahir, sento com una mena de buit. Res no em sembla prou important perquè em mantingui l'interès... Com que sé que l'única teràpia és la feina, he baixat a fer un cop d'ull als pacients. He triat el cas que ofereix més interès. Té unes idees tan estranyes i tan diferents dels altres malalts mentals, que he decidit provar d'entendre'l fins on pugui. I em sembla que avui he estat més a prop que mai del nucli del misteri.

L'he interrogat amb més detall a fi de conèixer a fons els elements de la seva al·lucinació. Ara m'adono que he actuat amb una certa crueltat. Era com si no el deixés apartar del tema de la seva bogeria, una cosa que acostumo a evitar amb els meus pacients, tal com evitaria l'entrada de l'infern. (*Nota. En quines circumstàncies no evitaria l'entrada de l'infern?*); *Omnia Romae vernalia sunt*^[1]. L'infern té el seu preu! Si hi ha alguna cosa darrere d'aquest instint, caldrà estudiar-ho més endavant amb cura, així doncs, més val que m'hi posi ara mateix:

R. M. Renfield, edat: 59. Caràcter sanguini, gran força física, patològicament excitable, períodes de depressió que acaben en una idea fixa que no aconsegueixo determinar. Suposo que el caràcter sanguini sumat a un desequilibri l'han conduït a una obnubilació total. Probablement és un home perillós, probablement perillós quan no està interessat en alguna cosa. En els qui tenen un interès, la cautela actua de cuirassa tant davant dels enemics com quan s'han d'enfrontar amb ells mateixos. La meua opinió és que quan el centre és el jo, la força centrípeta s'equilibra amb la centrífuga. Quan el centre és el deure, una causa, etc., la força centrípeta resulta dominant i solament pot equilibrar-la un accident o una sèrie d'accidents.

Carta de Quincey P. Morris a l'Honorable Arthur Holmwood

25 de maig

Benvolgut Art,

Ens hem contat històries de l'oest vora el foc d'acampada. Ens hem curat les ferides l'un a l'altre, després de desembarcar a les Marqueses, i hem brindat a les ribes del Titicaca. Encara ens queden històries per contar i ferides per curar i motius pels quals brindar. Et va bé vora el meu foc d'acampada demà al vespre? No em sap greu demanar-t'ho perquè sé que una certa dama ha d'assistir a un sopar i estaràs lliure. Només vindrà una altra persona: el nostre vell amic de Corea, John Seward. Tots dos volem ajuntar les nostres penes davant d'una copa de vi i brindar de tot cor a la salut de l'home més afortunat del món que ha conquerit el cor més noble que Déu ha creat i el més digne de conquerir. Et prometem una rebuda afectuosa, una felicitació càlida i un brindis tan lleial com la teva mà dreta. Et prometem dur-te a casa si t'excedeixes bevent a la salut d'un determinat parell d'ulls.

T'esperem!

El teu amic de sempre,

QUINCEY P. MORRIS

Telegrama d'Arthur Holmwood a Quincey P. Morris

26 de maig

Compteu amb mi. Duré missatges que us regalaran l'oïda.

ART

Diari de la Mina Murray

24 de juliol. Whitby

La Lucy m'esperava a l'estació, més maca i encantadora que mai, i ens hem dirigit en cotxe a la casa de Crescent, on s'estan. És un poble preciós. Hi ha un riu petit, l'Esk, que discorre per una vall profunda que s'obre en arribar al port. El travessa un viaducte de pilastres altes a través de les quals la perspectiva sembla més allunyada del que ho és en realitat. La vall és d'un verd preciós i tan abrupta que quan ets al capdamunt, tant en una banda com en l'altra, pots albirar perfectament el que hi ha al davant, llevat que estiguis prou a la vora per mirar cap a baix. Les cases de la part antiga —a l'altra banda d'on som— són de teulada roja i s'amunteguen les unes damunt les altres com en els quadres de Nuremberg. A la part alta del poble s'alcen les ruïnes de l'abadia de Whitby, saquejada pels danesos i escenari de Marmion, on va ser emparedada la jove en el mur. Són unes ruïnes grandioses, plenes de bellesa i detalls romàntics. Una llegenda conta que en una de les finestres es veu una dama vestida de blanc. Entre l'abadia i el poble, hi ha una altra església, la parroquial, voltada d'un gran cementiri ple de làpides. Per al meu gust, és l'indret més bonic de Whitby, perquè està situat al capdamunt del poble i des d'allí es dominen el port i la badia fins al promontori de Kettleness, que s'endinsa en el mar. La baixada és tan pendent que s'ha desgastat una part de la vora i algunes de les tombes han quedat destrossades. En alguns llocs, una part de la pedra dels sepulcres està escampada pel senderol arenós que hi ha a baix. El cementiri té passeigs amb bancs i hi ha gent que hi va a seure al llarg del dia, per contemplar aquella vista esplèndida i gaudir de la brisa. Jo també hi vindré sovint a treballar. De fet, escric aquí, amb la llibreta als genolls, mentre sento la conversa de tres vells que seuen al meu costat. Deu ser que no tenen cap altra distracció que venir aquí a fer petar la xerrada.

El port es troba sota meu. A l'altre extrem té un mur llarg de granit que s'endinsa en el mar, amb una corba a l'extrem exterior, i un far al bell mig. Una escullera ampla protegeix tota la part exterior. La banda que mira cap aquí fa un colze que es torça a l'inrevés i al final també hi ha un far. Entre els dos espigons, una obertura estreta dóna accés al port, des d'on s'eixampla tot d'una.

Quan puja la marea és preciós, però quan l'aigua baixa, desapareix i només queda el corrent de l'Esk discorrent entre bancs de sorra i alguna roca. En aquesta banda, fora del port, tot al llarg de mitja milla, hi ha un escull la cresta del qual sobresurt esmolada darrere el far del sud. Al final, hi ha una boia amb una campana que es bressola quan fa mal temps i llença al vent el seu plany trist. Hi ha una llegenda que diu que en naufragar un vaixell se senten campanes en el mar. Preguntaré a aquest vell que s'acosta si ho sap...

És un home pintoresc. Té aspecte de ser molt vell amb aquest rostre arrugat i nuós com l'escorça d'un arbre. M'ha dit que gairebé té cent anys i que treballava amb la

flota pesquera que es trobava a Groenlàndia quan hi va haver la batalla de Waterloo. Em sembla que és bastant escèptic perquè, en preguntar-li sobre les campanes en el mar i la Dama de blanc de l'abadia, tot d'una m'ha etzibat:

—Jo no m'amoïnaria per aquestes històries, són coses d'altres temps, senyoreta. No dic pas que no hagin succeït, tot això està bé per a visitants i excursionistes i aquests romanços, però trobo que no fa per a una jove tan bonica com vostè. Que s'ho creguin, si volen, els de York i Leeds, que vénen a menjar arengada fumada, beure te i comprar atzabeja barata. Tot i que em meravella que ningú no es molesti a contar-los mentides, ni els diaris, que van plens de xafarderies.

He pensat que podia saber coses interessants i li he preguntat si li feia res parlar-me de la pesca de la balena en altres temps. Anava a començar i han tocat les sis. Aleshores, s'ha aixecat amb penes i treballs i ha dit:

—He de tornar a casa ara mateix, senyoreta. A la meva néta no li agrada esperar quan ha preparat el te, perquè trigo una barbaritat a esquivar tombes, n'hi ha tantes! A més, segons el rellotge, l'estómac necessita menjar.

Se n'ha anat coixejant i he vist que baixava l'escalinata tan de pressa com li era possible. Aquesta escalinata és un tret destacat de l'indret. Puja del poble a l'església i té centenars d'esglaons —no sé quants—, i descriu una elegant corba. El seu pendent és tan suau que fins i tot un cavall la podria pujar i baixar. Segurament devia arribar fins a l'abadia. Jo també tornaré a casa. La Lucy ha anat a fer una visita de compliment amb la seva mare i per això no les he acompanyat. A hores d'ara ja deuen ser a casa.

1 d'agost

Fa una hora que la Lucy i jo hem pujat fins aquí i hem tingut una conversa molt interessant amb el meu vell amic i dos companys seus que sempre li fan companyia. És evident que ell és el savi dels tres i em fa l'efecte que en la seva època devia ser bastant autoritari. Segons ell, ningú no té la raó i les coses han d'anar sempre com les conta. Si no pot rebatre les opinions dels altres, els intimida, i si callen, dóna per fet que estan d'acord amb ell. La Lucy estava preciosa amb el seu vestit de fil blanc. Des que és aquí té molt bon color. He observat que els vells corren a seure al seu costat quan ens veuen. La Lucy és molt dolça amb les persones grans. Em sembla que els té encaterinats a tots, fins i tot el meu vell amic, perquè no solament no és impertinent amb ella, sinó que amb mi ho és el doble. He volgut tornar a treure el tema de les llegendes i ha deixat anar una mena de sermó. Miraré de recordar què ha dit per transcriure-ho:

—Això no són més que bajanades, i prou. Les malediccions, els fantasmes, les aparicions, els esperits i altres coses per l'estil no són més que ximpleries per espantar els nens i les dones pusil·lànimes. Són com les bombolles de sabó. Això i les premonicions i els presagis són invencions de capellans, pedants i viatgers de tren per

impressionar i espantar els infants i obligar la gent a fer allò que no farien. M'indigno quan penso en aquesta gent. Per què no en tenen prou amb publicar mentides als diaris o bé predicar-les des de les trones, sinó que també les escriuen a les làpides. Miri al seu voltant, en la direcció que vulgui. Totes aquestes pedres, que alcen orgulloses el cap tant com poden, es dobleguen i cauen pel pes de les mentides que hi han escrit al damunt: «Aquí jeuen les restes», «Dedicada a la memòria de». Gairebé la meitat són buides i a no ningú li importen gens les restes i la memòria. Tot això són mentides, mentides i més mentides! Valgui'm Déu, el rebombori que s'organitzarà el dia del Judici quan surtin d'aquí, embolicats amb les mortalles, empenyent-se els uns als altres i arrossegant les seves làpides per provar que han estat bons. Alguns tremolaran i caminaran plens d'inquietud a penes capaços de subjectar-les amb les mans ben arrugades i llefiscoses d'estar al fons del mar.

Pel to de suficiència del vell i la manera com mirava els seus companys buscant-ne l'aprovació, he vist que mirava de lluir-se. Així doncs, amb la intenció d'animar-lo, he dit:

—Au va, senyor Swales, no deu pas parlar seriosament! No em dirà que el que posa en aquestes làpides és fals, oi?

—I tant! Tal vegada alguna no, llevat que vulguin fer veure que la gent era millor del que va ser, perquè hi ha qui pensa que el mar és una bassa d'oli quan és el seu. Però aquí només hi ha mentides. Miri si no: vostè arriba, una forastera, i veu aquest hort —he assentit perquè em semblava més discret, tot i que no l'entenia gaire i suposava que es referia al cementiri. Ha prosseguit—: Pensa que totes aquestes pedres pertanyen a gent que descansa aquí en pau i tranquil·litat, oi que sí? —he tornat a assentir—. Doncs, aquesta és la mentida, perquè hi ha dotzenes de tombes més buides que la petaca del vell Dun un divendres a la nit. —Ha etzibat un cop de colze a un dels companys i tots han esclafit a riure—: Podria ser diferent? Miri aquella d'allà, a l'altra banda del pujol. Llegeixi què hi diu!

Hi he anat i he llegit:

Edward Spencelagh, patró, assassinat pels pirates davant la costa d'Andres, l'abril de 1854, als 30 anys.

En tornar, el senyor Swales ha continuat:

—Em pregunto qui el devia portar perquè l'enterressin aquí. Assassinat davant la costa d'Andres! I pensa que el seu cos reposa aquí sota? Bé, li'n podria dir una dotzena els ossos dels quals descansen sota els mars de Groenlàndia —assenyalava nord enllà—. O bé on els hagin arrossegat els corrents marins. I les làpides que té a la vora. Des d'aquí pot llegir, amb els seus ulls joves, les mentides que contenen amb lletra menuda. La d'en Braithwaite Lowrey (vaig conèixer el seu pare), que va naufragar amb el *Lively* davant les costes de Groenlàndia, els anys vint. O bé la de l'Andrew Woodhouse, ofegat en els mateixos mars el 1777. O també la d'en John Paxton, que s'ofegà davant del cap Farewell un any més tard. I la d'en John

Rawlings, l'avi del qual navegava amb mi, i que es va ofegar al golf de Finlàndia els anys cinquanta. Creu que tots aquests homes vindran corrents a Whitby quan toqui la trompeta? Permeti'm que ho dubti! Perquè, sí és així, quan arribin hi haurà tant atapeïment i tants cops de colze que semblarà com quan ens barallàvem amb el glaç, en el passat, de l'alba fins al crepuscle, provant de vinciar-lo a la llum de l'aurora boreal.

Devia tractar-se d'algun acudit local perquè el vell reia i els seus companys se li havien unit amb entusiasme.

—Bé —he dit—, no crec que sigui del tot cert. Vostè dóna per fet que aquesta pobra gent, o els seus esperits, hauran de carregar les làpides el dia del Judici. Vol dir que caldrà?

—És clar. Per a què són les làpides, si no? Ja m'ho explicarà vostè, senyoreta!

—Per donar satisfacció als familiars, suposo.

—Per donar satisfacció als familiars, suposa! —ha repetit amb un gran menyspreu—. Quina satisfacció pot produir-los sabent que són mentides el que han escrit i que ho sap tot el poble? —i assenyalant una làpida que teníem als peus, damunt la qual descansava el banc, vora el precipici, m'ha manat—: Llegeixi aquesta.

Tal com estava asseguda tenia les lletres a l'inrevés, però la Lucy, que estava més a l'extrem, s'ha inclinat per llegir:

—«A la memòria d'en George Canon, que va morir amb l'esperança d'una gloriosa resurrecció, el 29 de juliol de 1873, en caure de les roques del Kettleness. Li dedica aquesta tomba la seva desconsolada mare. Era fill únic i ella era vídua». Vaja, senyor Swales, no li veig la gràcia enlloc! —la Lucy ha fet el comentari molt seriosa i una mica empipada.

—No li veu la gràcia? Ha, ha! Això és perquè no sap que la desconsolada mare era una bruixa que odiava el noi perquè era esguerrat, perquè era coix. I ell l'odiava fins al punt que es va suïcidar per tal que no cobrés l'assegurança de vida. Va volar-se el cap amb un vell mosquet per espantar els corbs. Aquest cop no els va espantar, sinó que va atraure corbs i mosques sobre el seu cap. Així va ser com va caure. Pel que fa a la seva esperança en una resurrecció gloriosa, he sentit a dir moltes vegades que esperava anar a l'infern, perquè la seva mare era tan pietosa que estava segur que aniria al cel i no volia podrir-se on fos ella. Així doncs, diguin-me, no és aquesta làpida realment —l'ha colpejat amb el bastó mentre parlava— un munt de mentides? Com riurà el Gabriel quan arribi en Geordie sense alè, carregat amb la seva làpida, i l'ofereixi com a prova!

No sabia què dir, però la Lucy ha canviat de conversa exclamant, mentre s'aixecava:

—Oh! Per què ens ho ha explicat, això? És el meu banc preferit i sempre vinc a seure-hi, però ara descobreixo que vinc a seure sobre la tomba d'un suïcida.

—Això no li farà cap mal, bonica. En canvi, tal vegada a en Geordie l'alegria que una noia tan encantadora s'assegui a la seva falda. No, no li farà cap mal. Fa més de

vint anys que vinc a seure aquí i mai no m'ha passat res. No s'amoïni per allò que hi pugui haver sota seu. Ja arribarà el dia d'espantar-se quan vegi que cada un comença a córrer amb la seva làpida i que l'indret queda pelat com un ermot. Toquen les sis, me n'he d'anar. Als seus peus, senyoretes! —i ha marxat coixejant.

La Lucy i jo hem seguit assegudes una estona i tot semblava tan bonic al nostre voltant que ens hem agafat de la mà. Ella m'ha tornat a parlat de l'Arthur i la seva propera boda. Això m'ha fet entristir una mica perquè ja fa un mes que no tinc notícies d'en Jonathan.

El mateix dia. He tornat aquí tota sola perquè estic molt trista. No hi havia carta per a mi. Espero que no li hagi passat res, a en Jonathan. Acaben de tocar les nou. Els llums escampats del poble, en filera els dels carrers, els altres aïllats, pugen vora l'Esk i desapareixen en la vall fent una corba. A la meva esquerra, la negra silueta de la teulada d'una casa vella vora l'abadia talla la perspectiva. Els bens i les ovelles belen allà lluny, en els prats que es troben a la meva esquena, i sento picar les peülles dels rucs que hi ha al carrer de pedra de baix. En el moll, la banda interpreta un vals d'una manera estrepitosa i una mica més enllà, en un carreró, l'Exèrcit de Salvació està desfilant. Una banda no sent l'altra, però des d'aquí les sento i les veig totes dues. Em pregunto on deu ser en Jonathan i si pensa en mi. Tant de bo fos aquí!

Diari del doctor Seward

5 de juny

El cas d'en Renfield es presenta més interessant a mesura que comprenc més bé l'home. Té algunes característiques del seu caràcter molt desenvolupades: egoisme, reserva i resolució. Tant de bo pogués descobrir quin és l'objectiu d'aquesta darrera qualitat. Sembla tenir un pla, però encara no sé quin. El disculpa el seu amor pels animals, tot i que els seus canvis són tan estranys que a vegades penso que només es tracta d'una crueltat anormal. Li agrada tenir cura de les bestioles més insòlites. Ara li ha agafat per caçar mosques. En té tantes que he hagut de cridar-lo a l'ordre. Per a sorpresa meva, no ha esclatat en un accés de fúria com em temia, sinó que ha reflexionat un moment i després ha dit:

—Em dóna tres dies de marge? És el temps que necessito per desfer-me'n.

Evidentment he acceptat, però l'hauré de vigilar.

18 de juny

Ara l'interessen les aranyes i en té uns quants exemplars ben grans en una capsca. Les alimenta amb les seves mosques, i així el nombre disminueix perceptiblement, tot i que dedica la meitat del seu propi menjar a atraure'n més de fora de l'habitació.

1 de juliol

Les aranyes són ara una molèstia tan gran com les mosques i avui li he dit que se n'ha de desempallegar. Ha fet una cara de tristor tan gran en sentir això que he demanat que si més no se'n desfaci d'unes quantes. Aquesta darrera proposta l'ha omplert d'alegria i li he concedit el mateix marge de temps que l'altra vegada perquè en redueixi el nombre. M'ha repugnat el fet que, mentre parlava amb ell, ha entrat bronzint una enorme mosca vironera tipa de carronya. L'ha atrapat, l'ha subjectat un moment amb l'índex i el polze i, abans que fos a temps d'impedir-ho, se la posat a la boca i l'ha engolit. L'he renyat, però amb tota tranquil·litat ha dit que era molt bona, estava sana, era vida, una vida vigorosa, i que li transferia vida. Això em suggereix una idea, tal vegada una sospita. He d'esbrinar com es desfà de les aranyes. És evident que el preocupa molt alguna cosa perquè guarda una llibreta en la qual fa anotacions. Conté pàgines senceres plenes de nombres, en general xifres sumades en grups i després els totals sumats en columnes, com per reduir-los a una sola quantitat, tal com fan els comptables.

8 de juliol

La seva bogeria implica un cert mètode i la idea que se'm va ocórrer va adquirint consistència. No trigarà a madurar i aleshores oh, matèria grisa inconscient!, hauràs de cedir el pas a la teva germana, la consciència. No he vist el meu amic durant uns dies per tal d'apreciar si s'opera algun canvi en ell. Les coses continuen com abans, llevat que s'ha desempallegat d'alguns dels seus animals preferits i en té un de nou. S'ho ha enginyat per atrapar un pardal i el té mig ensinistrat. El seu procediment per a ensinistrar-lo és senzill, vist que les aranyes han disminuït. No obstant això, les que queden estan ben alimentades, ja que encara caça mosques amb el seu menjar.

19 de juliol

Progressem a poc a poc. El meu amic ja té una colònia sencera de pardals i les mosques i les aranyes han desaparegut gairebé del tot. En entrar, ha vingut corrents al meu encontre, dient que em volia demanar un gran favor, i mentre parlava, no parava de fer-me festes com si fos un gos. Li he preguntat quin era el favor i m'ha dit amb una mena d'èxtasi en l'actitud i en la veu:

—Un mixet, un mixet manyac, maco i simpàtic amb el qual podré jugar i al qual podré ensenyar i alimentar..., alimentar..., alimentar!

Aquesta petició no m'ha agafat desprevingut perquè ja havia observat que els seus animalons anaven augmentant de mida i vivacitat. Però no em fa cap gràcia la idea que la seva preciosa família de pardals ensinistrats desaparegui com les mosques i les aranyes. Li he dit que ho pensaré i al mateix temps li he preguntat si no s'estimaria més tenir un gat adult. L'ansietat l'ha traït en contestar:

—Oh, i tant que m'agradaria tenir un gat! He demanat un gat petit perquè em fa por que no em deixi tenir-ne d'adult. Perquè, un gat petit no me'l pot negar ningú, oi?

He brandat el cap tot dient que em temo que ara com ara és impossible, però que ho pensaré. Ha fet una ganyota i en la seva expressió he vist un avís de perill, perquè de cua d'ull m'ha llençat una mirada ferotge que reflectia el seu desig de matar. El pacient és un maníac homicida en potència. Seguiré amb atenció el seu caprici actual a veure com evoluciona. Així en sabré més coses.

10 de la nit. L'he tornat a veure i estava assegut en un racó, pensant. En entrar, s'ha agenollat als meus peus implorant que li deixi tenir un gat, que la seva salvació en depèn. M'he mantingut ferm i li he dit que era impossible. S'ha aixecat sense badar boca, s'ha assegut al racó i ha començat a rosegar-se els dits. Vindré a veure'l demà al matí.

He visitat en Renfield a primera hora del matí, abans que el vigilant fes la ronda. Estava llevat i cantussejava, mentre escampava el sucre que havia guardat a l'ampit de la finestra; és a dir, es disposava a caçar mosques novament, i ho feia amb molt bon humor. He buscat els pardals i en no veure'ls li he preguntat on eren. Sense girar-se, m'ha dit que havien volat. Hi havia unes quantes plomes a l'habitació i una gota de sang a la coixinera. No he dit res, però he demanat al vigilant que m'informi si observa alguna cosa estranya durant el dia.

11 del matí. El vigilant m'acaba de dir que en Renfield ha tingut nàusees i ha vomitat un munt de plomes.

—Em sembla, doctor —ha manifestat—, que s'ha menjat els ocells i se'ls ha cruspit crus.

11 de la nit. He subministrat un narcòtic fort a en Renfield, suficient per fer-lo dormir, i he agafat la seva llibreta per donar-hi un cop d'ull. He confirmat la idea que darrerament em voltava pel cap i la teoria és certa. El meu maníac homicida és d'un tipus molt especial. M'hauré d'inventar una nova categoria per a ell: el denominaré maníac zoòfag (devorador de vides). Vol absorbir totes les vides que pugui i mira de fer-ho de manera acumulativa. Ha donat moltes mosques a una aranya i moltes aranyes a un ocell. Després volia un gat per alimentar-lo amb molts ocells. Quins haurien estat els passos següents? Gairebé hauria pagat la pena completar l'experiment. Ho hauria fet en el cas d'haver-hi una justificació. Els homes es burlaven de la vivisecció, i mira avui els resultats! Per què no podem fer progressar la ciència en el seu aspecte més difícil i vital, el coneixement del cervell? Si arribés a entrar en el secret d'una ment com aquesta, si tingués la clau de la fantasia d'un malalt mental, podria elevar la branca de la meva especialitat a una categoria comparada amb la qual la fisiologia de Burdon-Sanderson i l'estudi del cervell de Ferrier^[2] quedarien obsolets. Tant de bo trobés una causa justificada! No hi he de donar més tombs, podria caure en la temptació. Una causa sòlida inclinaria la balança a favor meu perquè, no posseeixo també un cervell excepcional?

Que bé raona el pacient. Els malalts mentals sempre segueixen un bon fil de raonament, dins dels seus àmbits d'interès. Em pregunto en quantes vides valora la vida d'un home o si només en val una. Ha fet la suma amb exactitud i avui n'ha començat una de nova. Quants de nosaltres comencem un compte nou cada dia de la nostra vida?

Pel que fa a mi, ahir pensava que la meua vida s'havia acabat en esfondrar-se les meves esperances i que començava una etapa totalment nova. Serà així fins que el Comptable Diví tanqui el meu llibre major i faci el balanç dels meus beneficis i pèrdues? Ah, Lucy, Lucy, no puc enutjar-me amb tu ni amb el meu amic, la felicitat

del qual és la teva! Ara només em queda tirar endavant, sense esperances, i treballar. Treballar! Treballar!

Si tingués una causa sòlida com la d'aquest pobre boig, una causa bona i desinteressada que m'impulsés a treballar, em sentiria feliç.

Diari de la Mina Murray

26 de juliol

Estic tranquil·la i m'assossega expressar-me aquí. És com si em parlés a mi mateixa i m'escoltés al mateix temps. A més, els signes de taquigrafia tenen alguna cosa que els diferencia de l'escriptura. Em sento molt desgraciada per la Lucy i en Jonathan. D'en Jonathan feia temps que no rebia notícies i estava intranquil·la, però ahir el senyor Hawkins, sempre tan amable, em va fer arribar una carta que havia rebut. Jo li havia escrit per si sabia alguna cosa i em contesta adjuntant-me la seva carta. És només una línia, datada al castell de Dràcula, anunciant que torna. No ho acostuma a fer, això, en Jonathan, no ho entenc i m'amoïna.

Pel que fa a la Lucy, tot i que es troba bé, ha tornat a recaure en el somnambulisme. M'ho ha contat la seva mare i hem decidit que de nit tancaré amb clau la porta de la nostra habitació. La senyora Westenra està convençuda que els somnàmbuls caminen per les teulades de les cases i les vores dels precipicis, es desperten tot d'una i es llencen al buit, amb un crit de desesper que ressona pertot. Pobreta! Està molt amoïnada per la Lucy. M'ha dit que el seu marit, el pare de la Lucy, patia del mateix problema, s'alçava de nit, es vestia i sortia, si algú no li ho impedia. La Lucy es casarà la propera tardor i ja mira la roba i la decoració de casa seva. L'entenc, perquè jo també faig el mateix. La vida que iniciarem en Jonathan i jo serà molt senzilla i haurem de passar amb molt poc. El senyor Holmwood —perquè es tracta ni més ni menys que de l'Honorable Arthur Holmwood, únic fill de lord Godalming— vindrà d'aquí a poc temps, tan bon punt pugui abandonar la capital, perquè el seu pare no es troba bé, i la Lucy està comptant els dies que falten per a la seva arribada. Vol dur-lo al banc del cementiri i mostrar-li la bellesa de Whitby. Tal vegada aquesta espera la neguiteja; quan arribi ell li passarà tot.

27 de juliol

No tinc notícies d'en Jonathan. Començo a estar anguniejada, perquè en desconec el motiu. Voldria que m'escrivís, ni que fos una línia. La Lucy em desperta cada nit passejant-se per l'habitació. Per sort, fa tanta calor que no corre perill de refredar-se, però aquesta ànsia, el fet de despertar-me contínuament, comença a afectar els meus nervis i a fer-me perdre la son. Gràcies a Déu, la salut de la Lucy resisteix. El senyor Holmwood ha rebut un avís urgent i ha anat a Ring a veure el seu pare, que ha sofert una recaiguda greu. La Lucy es ressent d'aquest ajornament, tot i que no afecta el seu aspecte. Està una mica més recuperada i les galtes li han agafat un bonic color rosat. Ha desaparegut aquell aspecte d'anèmica que tenia. Espero que continuï refent-se.

3 d'agost

Ha passat una altra setmana i encara no tinc notícies d'en Jonathan. Tampoc en té el senyor Hawkins, que m'ha tornat a escriure. Espero que no estigui malalt! Si fos així, m'hauria escrit. Miro la seva darrera carta i, no sé per què, no m'acaba de convèncer. No sembla seva, tot i que la lletra ho és, d'això no en tinc cap dubte. Aquesta setmana la Lucy ha passat les nits més tranquil·la, però observo en ella una concentració estranya que no entenc. Fins i tot sembla que em vigila quan dormo. Prova d'obrir la porta i com que la troba tancada busca la clau fent tombs per l'habitació.

6 d'agost

Tres dies més sense notícies. La incertesa se'm menja. Si sabés on escriure o bé on anar, estaria més tranquil·la, però ningú no en sap res des de la darrera carta. Prego Déu que em doni paciència. La Lucy està més nerviosa que mai, tot i estar bé de salut. La nit passada ha estat ominosa i els pescadors diuen que s'acosta tempesta. Miraré d'observar el temps a veure si sóc capaç de predir-ne els canvis. El dia és gris, avui, i el sol, mentre escric, s'ha amagat rere uns núvols espessos per damunt del Kettleness. Tot és gris, llevat de l'herba verda que destaca com si fos una maragda. Les roques són grises, els núvols són grisos, amb les vores més allunyades tenyides de sol, surant sobre un mar gris en el qual s'estenen les puntes de sorra com dits grisos. El mar trenca al banc de sorra i la platja amb un fragor esmorteït per la bromera marina que avança cap a terra. L'horitzó també es dilueix en la boira gris. Tot és immensitat. Els núvols s'amunteguen com roques gegantines i hi ha una remor en el mar que sona com un fatal presagi. Escampades per la platja es veuen unes figures fosques, a cops mig tapades per la boira, que semblen «homes com arbres que caminen». Les barques de pesca tornen amb pressa al port. S'eleva i s'enfonsa a cavall de les onades, submergint els embornals. Ara ve el vell senyor Swales, dret cap a mi, i per la manera de treure's el barret m'adono que té ganes de conversar...

Em commou el canvi que ha fet aquest pobre vell. Ha segut i m'ha dit amb amabilitat:

—Senyoreta, vull dir-li una cosa. —M'ha semblat nerviós i li he agafat la mà arrugada mentre li demanava que parlés sense por. Així doncs, deixant la seva mà entre les meves ha començat—: Em temo, senyoreta, que aquestes setmanes les he esverat amb totes aquestes històries desagradables de morts, però no era la meua intenció i vull que se'n recordi quan jo ja no hi sigui. Els vells xarucs que tenim un peu a la tomba ens estimem més no pensar-hi, en aquestes coses, i simular que no ens amoïnen. Parlo amb lleugeresa dels morts per fer-me el valent, però li asseguro, senyoreta, que no em fa gens de por, la mort, el que passa és que no em vull morir, si

puc evitar-ho. Tanmateix, no trigarà a arribar-me l'hora, sóc molt vell i cent anys són molts anys per a la vida d'una persona. És tan propera la meva hora que la Dama ja deu esmolar la dalla. Ho veu? No puc evitar seguir el meu costum de fer broma sobre aquestes coses. La llengua diu el que està acostumada a dir. Algun dia, l'àngel de la mort farà sonar la trompeta per a mi. No pateixi, estimada! —ha dit, perquè ha vist que jo plorava—. Si em crida aquesta nit, la seguiré sense rondinar. La vida, realment, consisteix a esperar alguna cosa diferent del que fem i de l'única cosa que estem segurs és de la mort. Estic content perquè arriba i va de pressa. Tal vegada m'agafi mentre estem aquí garlant i mirant el paisatge. Tal vegada arribi amb aquest vent que escombra el mar i du desastres i naufragis, i sofriment i dolor. Miri! Miri! —ha exclamat de sobte—. En aquest vent i aquesta remor hi ha alguna cosa que fa olor i té regust de mort. És en l'aire, sento com arriba. Senyor, permet-me que pugui respondre amb alegria quan senti que em crida! —ha alçat els braços amb devoció i s'ha tret el barret.

Movia els llavis com si estigués resant i després d'un moment de silenci, s'ha aixecat, m'ha encaixat la mà, m'ha beneït, s'ha acomiadat i se n'ha anat coixejant. Aquest incident m'ha commogut i m'ha afectat força. M'he alegrat de veure passar el vigilant de la costa amb la seva ullera de llarga vista sota el braç. S'ha parat a parlar amb mi com sempre, tot i que aquest cop no deixava d'observar un vaixell molt estrany.

—No aconsegueixo identificar-lo —ha dit—. Pel seu aspecte sembla rus, però fa unes bandades molt estranyes. No sap què fer. Sembla adonar-se que s'acosta una tempesta, però no sap si posar proa al nord, vers mar oberta, o entrar. Miri'l! Navega d'una manera molt estranya, com si no obeís el timoner. Canvia de bordada a cada cop de vent. Abans que arribi demà sabrem més coses d'aquest vaixell.

VII

Retall del *Dailyoraph* del 8 d'agost

(Enganxat en el diari de la Mina Murray)

*D'un corresponsal
Whitby*

Acabem de patir una de les tempestes més violentes i sobtades que es recorden, amb conseqüències estranyes. Havia fet una mica de xafogor, d'altra banda ben normal en el mes d'agost. Dissabte a la tarda va fer un temps molt agradable i un gran nombre d'estiuejants van sortir d'excursió al bosc de Mulgrave, a la badia de Robin Hood, a Rig Mill, a Runswick, a Staithes i a d'altres indrets propers de Whitby. Els vapors *Emma* i *Scarborough* recorrien la costa i va haver-hi molt tràfec de grups de gent entrant i sortint de Whitby. El dia va ser molt agradable fins cap al tard, moment en el qual algunes de les persones que vagarejaven pels voltants del cementiri del penya-segat de l'est, des d'on es domina una gran extensió de mar cap al nord i l'est, van avisar de la sobtada aparició de cirrus pel nord-est. Bufava un vent del sud-oest, classificat en el llenguatge atmosfèric com de «força 2: brisa lleugera». El vigilant de la costa que estava de servei va informar immediatament i un vell pescador que fa més de cinquanta anys que observa els senyals del temps des del penya-segat est va predir la imminència d'una tempesta sobtada. La posta de sol era tan bella i tan grandiosa amb masses de núvols de colors magnífics que una gran munió de gent va congrega-se en el passeig que voreja el penya-segat del vell cementiri per gaudir de la seva bellesa. Abans d'ocultar-se el sol rere la negra mola del Kettleness, que destaca orgullosa contra el cel d'occident, una miríada de núvols va marcar el seu descens amb tots els colors del crepuscle: foc, porpra, rosa, verd, violeta i tots els matisos de l'or, al mateix temps que unes masses de núvols no molt grans, però, absolutament negres, i amb tota mena de formes i siluetes gegantines, quedaven fortament perfilades. Els pintors no van desapropitar l'ocasió i ben segur que alguns dibuixos del «Preludi de la gran tempesta» ornamentaran les parets de l'Acadèmia Reial i la Institució Reial el mes de maig. Més d'un patró va decidir amarrar immediatament el seu *cobble* o el seu *mule*, les paraules amb les quals anomenen els diferents tipus d'embarcacions, fins a passar la tempesta. En fer-se fosc, el vent va minvar i al voltant de les dotze regnava una calma absoluta, feia una calor sufocant i es notava aquella tensió que, en aproximar-se el tro, afecta les persones sensibles. Hi havia poques llums en el mar, perquè fins i tot els vapors de cabotatge que generalment naveguen «enganxats» a la costa se'n mantenien allunyats i els pesquers no eren a la vista. L'única vela que s'albirava era la d'una goleta estrangera amb les veles esteses que semblava dirigir-se a ponent. La temeritat o tal vegada la ignorància dels seus tripulants va ser el tema de moltes converses mentre la teníem a la vista i es van fer molts esforços per tal d'advertir-los que reduïssin el velam pel perill que

corrien. Abans que fos negra nit la van veure amb les veles espetegant al mateix temps que se sacsejava suaument sobre les ones del mar.

Tan immòbil com un vaixell pintat en un oceà pintat.^[3]

Poc abans de les deu, la quietud de l'aire es féu molt opressiva i el silenci era tan intens que se sentia clarament el bel d'una ovella terra endins i el lladruc d'un gos en el poble. La banda del moll, que tocava una cançó francesa molt animada, desentonava amb el silenci de la natura. Poc després de mitjanit, se sentí una remor estranya en el mar i el cel, i l'aire començava a dur uns trons cavernosos esmorteïts.

Tot d'una la tempesta va esclatar. Amb una rapidesa que semblava impossible, i encara ara resulta incompreensible, l'aspecte de la natura quedà commocionat. Les ones s'aixecaren amb fúria creixent cargolant-se les unes amb les altres, de tal manera que el mar, que fins ara era un espill, es convertí en un monstre devorador i rugent. Les onades emplomallades trencaven amb violència a la platja i s'enfilaven pels penya-segats. Unes altres s'estavellaven contra l'escullera, i l'escuma esquitxava les llanternes dels fars que hi ha al final dels espigons que tanquen el port de Whitby. El vent rugia com un tro i bufava amb una força tan gran que ni els homes més cepats podien mantenir-se drets, tot i subjectar-se amb força a les baranes de ferro. Va ser necessari desallotjar la munió de gent dels espigons per por dels accidents. A tot això, se sumà una espessa boira blanca i humida que s'estenia d'una manera fantasmagòrica, tan freda i enganxifosa que feia imaginar els esperits dels ofegats tocant els vius amb les mans gelades i humides de la mort, i més d'un sentia esgarrifances en notar el freu d'un cop d'aire. La boira clarejava de tant en tant i aleshores, durant uns minuts, podia veure's la resplendor dels llamps en el mar, uns llamps que minvaven, seguits d'uns trons potents que feien tremolar el cel. Algunes d'aquestes escenes eren grandioses i fascinadores: el mar, alçant-se com una muntanya, llençava al cel una onada d'escuma blanca que el vent arrabassava i feia giravoltar en l'aire. De tant en tant, un pesquer corria a refugiar-se amb el vent a popa i les veles destrossades. Ara i adés, s'albiraven les ales blanques d'alguna gavina sacsejades per la tempesta. Al capdamunt del penya-segat de la banda est, s'havia enllestí el nou projector per entrar en funcionament, tot i que encara no l'havien provat. Els oficials encarregats van encendre'l i en els moments que la boira aclaria, rastrejaven amb el seu llum la superfície del mar. Un parell de vegades va resultar molt eficaç quan algun bot de pesca amb la sola sota l'aigua entrava amb penes i treballs al port i evitava, gràcies al feix de llum protector, estavellar-se contra l'escullera. Cada cop que una barca aconseguia entrar, la munió de gent agrupada a la riba l'acollia amb un crit d'alegria, un crit que fendia la ventada i era arrossegat amb el vent. Poc després, el projector va descobrir una goleta amb les veles desplegadas, la mateixa que havien vist a la tarda. El vent es desplaçava cap a l'est i un calfred va recórrer l'espina de tots en ser conscients del perill que corria l'embarcació. Entre

el vaixell i el port hi havia un gran escull pla amb el qual han tingut problemes molts vaixells, i amb el vent que bufava de l'est era pràcticament impossible enfilars la boca del port. Faltava poca estona per a la plenamar, però les onades eren tan grans que en passar gairebé deixaven veure la sorra del fons i la goleta corria a tota vela. Tal com va comentar un vell mariner, «entrar, entraria, encara que fos a l'infern». Va arribar un altre banc de boira, més gran que els anteriors, una massa humida i fosca que ho embolcallava tot amb el seu mantell gris i solament permetia escoltar, perquè el soroll de la tempesta, el retronys dels trons i el ressò de les onades traspassaven l'espessor de la boira amb un brogit eixordador. El feix de llum del projector es mantenia fix en la bocana, per damunt de l'espigó est, on es temia que es produís el xoc, i la gent ho mirava tot contenint l'alè. Tot d'una, el vent canvià cap al nord-oest i va dispersar les restes de boira i aleshores, *mirabile dictu*^[4], entremig dels dos espigons, saltant les ones i avançant impetuosa, l'estranya goleta va entrar sense cap problema amb vent de popa i totes les veles desplegades. El projector va seguir-la i un calfred va recórrer tots els qui la miraven. Amarrat a la roda del timó, hi havia un cadàver amb el cap gronxant-se d'una banda a l'altra cada vegada que el vaixell es balancejava. No es veia cap altra figura a la coberta. Els curiosos van sentir-se corpresos en adonar-se que el vaixell trobava el camí del port com per art de màgia, governat per les mans d'un mort! No obstant això, les coses passaven més de pressa del que es triga a contar-les. La goleta no es va parar, sinó que seguí el seu camí port endins i encallà en el munt de sorra i grava arrossegada per les tempestes i les marees a l'extrem sud-est de l'espigó que sobresurt al peu del penya-segat de l'est, conegut pels vilatans com l'espigó de Tate Hill.

Com era d'esperar, en xocar amb el banc de sorra, la nau va patir un sotrac violent. Els pals, el cordam i els estais van tremolar i una part del velam va caure. Però el més estrany de tot va ser que, en el moment d'encallar, un gos enorme va sortir a la coberta com catapultat pel cop i va saltar rabent a la sorra. Seguí la costa alzinada, al capdamunt de la qual treu el nas el cementiri sobre el camí que du a l'espigó est i en el qual algunes làpides —a Whitby les anomenen *thruff-steans* o *through-stones*— sobresurten i queden com suspeses en l'aire a causa del desgast del penya-segat. El gos es va perdre en la foscor que semblava més intensa rere el focus del projector.

En aquest moment no hi havia ningú a l'espigó de Tate Hill perquè els veïns eren al passeig de la banda de dalt o bé se n'havien anat a dormir. Així doncs, el primer a pujar a bord va ser el vigilant de servei de la banda est del port que havia baixat corrents a l'espigó petit. Els del projector, després de registrar la bocana sense que descobrissin res més, van desviar el feix de llum cap al vaixell escorat i el van mantenir allà. El vigilant va córrer a popa i en arribar al timó, s'inclinà a examinar el mort, però retrocedí immediatament posseït per una emoció sobtada. Això desvetllà la curiositat general i molts van córrer cap allà. Hi ha una bona distància entre el penya-segat de l'oest, pel pont llevadís, i el de Tate Hill, però aquest corresponal és

un bon atleta i va treure un bon avantatge a la resta de gent. No obstant això, en arribar vaig trobar que hi havia força gent a l'espigó i tant el vigilant de la costa com la policia els impedién pujar a bord. Em van permetre pujar en qualitat de periodista i per cortesia amb el patró del bot. Així doncs, vaig ser de les poques persones que van veure el mariner mort, amarrat a la roda del timó.

No és estrany que el vigilant s'hagués sorprès i fins i tot que estigués espantat, perquè no és gaire freqüent trobar-se amb un espectacle d'aquesta mena. L'home tenia les mans lligades, l'una damunt de l'altra, totes dues a un raig de la roda. Entre el palmell de la mà i la fusta subjectava la creu d'un rosari, mentre que tenia l'enfilall de grans enrotllat als canells i la roda, tot plegat lligat amb cordes. L'infeliç devia haver segut durant un temps, però les sacsejades i balanceigs devien moure el timó i fer girar la roda, que l'havia arrossegat d'una banda a l'altra, de manera que les cordes li havien tallat la carn fins a l'os. Es va redactar una nota amb tots els detalls i un metge —el cirurgià J. M. Caffyn, de la plaça East Elliot, 33—, que va arribar més tard, després del reconeixement, va declarar que l'home feia dos dies que era mort. A la butxaca van trobar una ampolla buida, tapada amb cura, amb un paper a l'interior que va resultar ser un apèndix del diari de bord. El vigilant de la costa va dir que l'home es devia lligar ell mateix nuant la corda amb les dents. El fet que el vigilant hagi estat el primer a pujar a bord pot estalviar complicacions en el tribunal de l'Almirallat, ja que els vigilants de costa no poden reclamar el que li pertoca al primer civil que trepitgi les despulles d'un naufragi. No obstant això, els picaplets ja han començat a opinar i hi ha un jove estudiant de dret que fa córrer que s'han trepitjat els drets de l'armador, perquè la propietat ha estat confiscada contravenint els estatuts sobre els béns de mans mortes, ja que el timó, símbol, si no prova, de la possessió delegada, corresponia a una mà morta. Com és de suposar, el timoner ha estat retirat del lloc dels fets, on ha acomplert tan honorablement la seva vigilància i guàrdia fins a la mort —una tenacitat tan noble com la del jove Casabianca^[5]—, i ha estat traslladat al dipòsit a l'espera de la investigació.

Amainada la tempesta i minvada la seva violència, la gent es dispersà i tornà a casa. El cel començà a tenyir-se de roig sobre els camps seus de Yorkshire. En una edició propera donarem més detalls sobre aquest vaixell abandonat que ha arribat a port de manera miraculosa enmig de la tempesta.

Whitby, 9 d'agost

Les conseqüències de l'estranya arribada, anit, del vaixell abandonat enmig de la tempesta són gairebé més extraordinàries que la seva aparició. La goleta és russa, de Varna, i el seu nom és *Demeter*. Es troba gairebé completament amb llast de sorra blanca i du una petita càrrega —unes quantes caixes grans de fusta plenes de terra. El carregament anava consignat a un advocat de Whitby, el senyor S. F. Billington, The Crescent, 7, el qual aquest matí ha pujat a bord a fer-se càrrec oficialment de la

mercaderia que li era enviada. D'altra banda, el cònsol rus ha pres possessió del vaixell en nom de la companyia noliejadora, i ha pagat els drets d'ancoratge. Avui no es parla d'una altra cosa que de l'estranya coincidència. Els oficials de la Cambra de Comerç s'han mostrat molt rigorosos, exigint el compliment de la legislació vigent. Com que l'assumpte durarà poc, volen evitar que hi hagi qualsevol demanda posterior. La gent se sent molt interessada pel gos que va saltar a terra en encallar el vaixell i molts membres de la Societat Protectora d'Animals, que té molta influència a Whitby, s'han ofert a fer-se càrrec de l'animal. No obstant això, no l'han trobat enlloc, sembla que ha desaparegut de la ciutat i el desencís és general. Pot ser que s'espantés i es refugiés als aiguamolls. Hi ha qui pensa amb temor en aquesta possibilitat perquè és un animal ferotge. Aquesta matinada han trobat mort un gos gros encreuat de mastí davant la casa del seu amo, un comerciant de carbó que viu a prop de l'espigó de Tate Hill. L'animal mostrava senyals de lluita amb un rival ferotge, ja que tenia el coll destrossat i el ventre esquinxat per unes grapes salvatges.

Més tard. Gràcies a l'amabilitat de l'inspector de la Cambra de Comerç, m'han permès fer un cop d'ull al diari de bord del *Demeter*, que està en ordre fins fa tres dies, tot i que no conté res d'especial, llevat de la desaparició de la tripulació. En canvi, sembla que té més interès el paper trobat en l'ampolla, que avui s'ha presentat a la investigació. Mai no havia ensopegat amb una història tan insòlita com la que es revela en aquests documents. Com que no hi ha motius per mantenir-la en secret, m'han permès usar-los, per la qual cosa li envio la transcripció, i ometo les dades nàutiques i de sobrecàrrec. És com si el capità sofrís una mena d'obsessió, abans de ser a alta mar, una obsessió que augmentà progressivament al llarg del viatge. Com és natural, la meua informació ha de ser interpretada *cum grano*^[6], ja que un secretari del cònsol rus s'ha ofert amablement a traduir-m'ho i no tenim gaire temps.

Diari de bord del *Demeter*

De Varna a Whitby

Escrit el 18 de juliol. D'acord amb els estranys fets que s'estan desenvolupant, d'ara endavant prendré notes acurades fins que desembarquem.

El 6 de juliol vam acabar d'embarcar la càrrega, sorra blanca i caixes de terra. Vam salpar a migdia. Vent est, fresc. Tripulació: cinc, dos oficials, el cuiner i jo (capità).

L'11 de juliol, a l'alba, vam entrar al Bòsfor. Van pujar a bord els oficials de la duana turca. Propina. Tot en ordre. Reprenem viatge a les 4 de la tarda.

El 12 de juliol travessem els Dardanel·ls. Més oficials de duanes i la faluga de l'esquadró de guàrdia. Propina un altre cop. Registre dels oficials pertot, però ràpid. Volien que marxéssim tot seguit. Vam entrar a l'arxipèlag abans de l'alba.

El 13 de juliol vam travessar el cap de Matapan. La tripulació estava descontenta per algun motiu. Semblava espantada, però no volia parlar.

El 14 de juliol la tripulació estava intranquil·la. Són uns homes valents que ja havien navegat amb mi. El pilot no va aconseguir esbrinar què passava. Deien que hi havia alguna cosa, i se senyaven. El pilot s'enfurismà amb un d'ells i el va colpejar. Esperava una baralla, però no va passar res.

El 16 de juliol el pilot m'informà al matí que faltava un home de la tripulació. En Petrovsky. No sabia què li havia passat. Inexplicable. La nit anterior havia entrat a fer guàrdia a babord a les vuit. L'havia rellevat l'Abramov, però no va tornar a la seva llitera. Els homes estaven més abatuts que mai. Van comentar que ja s'esperaven que passaria alguna cosa, però l'única explicació era que hi havia alguna cosa. El pilot estava molt nerviós i temia que en passés alguna.

El 17 de juliol, més ben dit ahir, un dels homes, l'Olgaren, va venir a la meua cabina i em confessà, espantat, que li semblava que hi havia un estrany a bord. Va dir que durant la guàrdia s'havia protegit rere la cabina de popa perquè plovia i que tot d'una va veure un home alt i prim, que no pertanyia a la tripulació, que sortia per l'escotilla, es dirigia a proa i desapareixia. Va seguir-lo en silenci, però en arribar a l'amura no va veure ningú i les escotilles estaven tancades. Estava dominat per un terror supersticiós i em fa por que s'estengui el pànic. Per tal de tranquil·litzar-lo, registraré el vaixell, de la roda al codast.

Més tard, aquell mateix dia, vaig reunir la tripulació i, com que tots pensaven que hi havia algú a bord, vaig manar inspeccionar el vaixell de la roda al codast. El pilot, de mal humor, va dir que era una bajanada i que cedir a aquestes bestieses podia desmoralitzar els homes. Afegí que es comprometia a treure'ls la preocupació amb un pern. Vaig deixar-lo a cura del timó, mentre la resta iniciava una inspecció exhaustiva, tots al mateix temps, amb llanternes. No vam deixar ni un racó per registrar. Com que només hi ha caixes, no queden espais on amagar-se. Els homes se

sentiren molt alleujats en acabat i van tornar animats a la feina. El pilot va arrufar el nas, sense dir res.

22 de juliol

Els darrers tres dies hem tingut mal temps i tots els homes estan ocupats amb el velam, i no tenen temps per a la por. Sembla que se n'han oblidat. El pilot torna a estar de bon humor i regna l'harmonia. He felicitat els homes per la feina que han fet. Hem superat el cap de Gibraltar i hem creuat l'estret. Tot va bé.

24 de juliol

Sembla que el vaixell du una maledicció. Havíem perdut un home i, anit, en entrar al golf de Biscaia amb temps rúfol, en va desaparèixer un altre. No l'han tornat a veure des que van rellevar-lo de la guàrdia, com a l'altre. Tothom està espantat. Han vingut a demanar que es facin guàrdies dobles, tenen por d'estar sols. El pilot s'ha enfurismat. Temo que hi hagi problemes, si ell i els altres discuteixen.

28 de juliol

Hem tingut quatre dies terribles, enmig d'una espècie de remolí amb vents de tempesta. No sé com podré organitzar la guàrdia perquè ningú no està en condicions. No podem dormir i els homes estan extenuats. El pilot s'ha ofert a governar el timó i vigilar per tal que els homes puguin dormir unes hores. El vent amaina, tot i que hi ha maregassa, que comença a sentir-se menys perquè el vaixell va més estable.

29 de juliol

Una altra tragèdia. Aquesta nit només hi havia un home de guàrdia perquè la tripulació està massa cansada per fer guàrdies dobles. Quan ha pujat a coberta el de la guàrdia de la matinada, només ha trobat el timoner. Ha fet córrer la veu i hi han acudit tots. Han registrat tot el vaixell i no han trobat ningú. Ara, sense el segon oficial, la tripulació està aterrida. El pilot i jo hem decidit que anirem armats i ens mantindrem a l'aguait.

30 de juliol

M'alegra que arribem a Anglaterra. Fa bon temps i naveguem a tota vela. Anit vaig gitar-me esgotat i he dormit com un soc. El pilot m'ha despertat dient que falten

l'home que feia la guàrdia i el del timó. Quedem a bord dos mariners, el pilot i jo.

1 d'agost

Fa dos dies que hi ha boira i no hem albirat ni una sola vela. Esperava fer senyals a algú en entrar al canal de la Mànega per tal que ens ajudessin a arribar a algun lloc. Sense homes per bracejar les veles, ens veiem obligats a deixar-nos dur pel vent. No m'atreveixo a arriar-les perquè no podríem hissar-les novament. Sembla que ens empeny una horrible fatalitat. El pilot està més espantat que els dos mariners. El seu caràcter, més autoritari, sembla anar-li a la contra. Els homes ja no estan afectats per la por i treballen impertorbables, pacients i resignats. Són russos. El pilot és romanès.

2 d'agost, mitjanit

M'ha despertat un crit quan feia uns minuts que dormia; sonava a l'altre costat de la meva cabina. Amb la boira no veia res. He sortit corrents a coberta i he ensopegat amb el pilot. Diu que ha sortit en sentir el crit, però que no ha trobat ni rastre de l'home que feia la guàrdia. També ha desaparegut. Senyor, ajuda'ns! El pilot creu que hem passat l'estret de Dover perquè, un moment que s'ha dissipat la boira, ha vist North Foreland, justament quan hem sentit el crit. Si és així, hem entrat al mar del Nord i només Déu pot guiar-nos amb aquesta boira que ens acompanya, tot i que diria que Déu ens ha abandonat.

3 d'agost

A mitjanit he vingut a rellevar l'home del timó, però quan he arribat, no hi era. El vent és constant i com que el tenim de popa, el vaixell no fa guinyada. No m'he atrevit a deixar el lloc i he cridat el pilot. Uns moments després ha pujat a coberta en calçotets. Tenia els ulls molt oberts i embogits. Em temo que s'ha trastocat. Se m'ha acostat i m'ha parlat a cau d'orella, amb la boca enganxada a la meva orella com si fins i tot temés que el sentís l'aire: «És aquí, ho sé. El vaig veure anit mentre feia la guàrdia, en forma d'home alt i prim, extremadament pàl·lid. Era a l'amura, mirant cap al mar. Vaig situar-me a la seva esquena en silenci i vaig clavar-li una ganivetada, però el ganivet va passar a través d'ell com si res, com si travessés l'aire». I mentre parlava, ha tret el ganivet i ha clavat una punyalada ferotge en l'aire, tot dient: «És aquí i el trobaré. Deu amagar-se a la bodega, segurament en una de les caixes. Les desclavaré l'una rere l'altra fins a trobar-lo. Ocupi's del timó». I amb una mirada d'advertiment i el dit als llavis, s'ha preparat a baixar. El mar es picava i no gosava deixar el timó. L'he vist sortir novament a coberta amb una caixa d'eines i una llanterna i baixar per l'escotilla de proa. Està boig, completament boig, és inútil

deturar-lo. No pot malmetre les caixes, estan facturades com «argila» i si les obre no passarà res. Continuaré aquí, ocupant-me del timó mentre escric aquestes notes. Només em queda confiar en Déu i esperar que la boira s'esclareixi. Llavors, si puc enfilar cap a algun port amb aquest vent, arriaré les veles i faré senyals de socors...

Ara ja gairebé ha acabat tot. Quan esperava que el pilot sortís més tranquil —el sentia picar a la bodega i treballar li va bé—, ha fet un esgarip sobtat i esglaiador que m'ha gelat la sang i ha sortit com una exhalació per l'escotilla, embogit, amb els ulls desencaixats i la cara convulsa de terror. «Salvi'm! Salvi'm!», cridava. Després ha mirat al seu voltant, cap al mantell de boira. El terror s'ha convertit en desesperació i amb veu ferma ha dit: «Valdria més que vostè també vingués, capità, abans no sigui massa tard. És aquí. Ara sé el secret. El mar em salvarà d'Ell. És l'única solució!». Abans que pogués dir res o bé fer un gest per subjectar-lo, ha saltat per la borda i s'ha llençat conscientment al mar. Em sembla que ara jo també el sé, el secret. És aquest boig qui ha eliminat els homes l'un rere l'altre i ara els ha seguit. Que Déu m'ajudi! Com explicaré aquests horrors quan arribi a port? Quan arribi a port! Hi arribaré mai?

4 d'agost

Continua la boira i ni el sol és capaç de penetrar-la. Sé que és de dia per la meua experiència de navegant, no pas per una altra cosa. No he gosat baixar i no goso deixar el timó, així doncs, m'he quedat aquí tota la nit i l'he vist en la foscor..., a Ell! Que Déu em perdoni, però el pilot ha obrat correctament saltant per la borda! Més val morir com un home. Ningú no pot recriminar a un mariner que triï morir en alta mar. Però jo sóc el capità i no puc abandonar el vaixell. Sabré burlar aquest monstre o dimoni. Em lligaré les mans a la roda quan les forces em comencin a fallar i subjectaré allò que Ell, aquest ésser, no gosarà tocar. Després, tant si bufa vent favorable com contrari, salvaré la meua ànima i el meu honor com a capità. Cada vegada em sento més dèbil i s'acosta la nit. Si em torna a mirar la cara un altre cop, no tindrè temps d'actuar... Si naufraguem, tal vegada trobaran aquesta ampolla i podran entendre-ho. Si no..., bé, tothom sabrà que no he abandonat el meu deure. Que Déu i la Mare de Déu i els sants ajudin aquest pobre ignorant que mira de complir amb la seva obligació...

Evidentment el cas queda obert. No s'ha pogut presentar cap prova i no hi ha ningú que pugui dir si aquest home va cometre els assassinats o no. La gent afirma que el capità és un heroi i que se li han de fer funerals públics. Ja s'ha disposat que el seu cos sigui transportat amb un seguici d'embarcacions que remuntarà l'Esk un tros i tornarà a l'espigó de Tate Hill, per pujar-lo per l'escalinata de l'abadia i enterrar-lo al cementiri del penya-segat. Els propietaris de més d'un centenar de barques han donat els seus noms per participar en l'enterrament.

No s'ha trobat cap més rastre del gos, la qual cosa és una llàstima, perquè, tal com està ara l'opinió pública, crec que la ciutat l'hauria adoptat. Demà es farà el funeral i finalitzarà un altre «misteri del mar».

Diari de la Mina Murray

8 d'agost

La Lucy ha estat molt inquieta tota la nit i jo tampoc no he pogut dormir. La tempesta ha estat terrible i els trons, quan retronien a la xemeneia, em feien estremir. Cada ràfega violenta semblava una canonada llunyana. Tot i que pugui semblar estrany, la Lucy no s'ha despertat. No obstant això, s'ha aixecat dos cops i s'ha vestit. Afortunadament, els dos cops m'he despertat a temps i he aconseguit despullar-la i tornar-la a ficar al llit. És estrany aquest somnambulisme, perquè quan la seva ment ensopega amb algun obstacle físic, desapareix la seva intenció, si és que n'hi havia alguna, i assumeix la rutina normal.

Ens hem llevat totes dues ben aviat i hem baixat fins al port a veure si havia passat alguna cosa durant la nit. Hi havia molt poca gent i tot i que feia un sol esplendorós i l'aire era net i fresc, les enormes onades, que semblaven negres al costat de la blanca escuma que les coronava, s'amuntegaven per entrar per l'estreta boca del port..., com un brètol obrint-se pas entre la munió de gent. D'alguna manera m'alegra que en Jonathan no estigués ahir en el mar, sinó en terra. Però, estarà en el mar o en terra? On deu ser i com deu estar? Estic molt amoïnada. Tant de bo sabés què he de fer i pogués fer-ho!

10 d'agost

Avui, el funeral pel pobre capità ha estat molt commovedor. Em sembla que hi han participat totes les barques del port. Després, els capitans han dut el taüt damunt les espatlles des de l'espigó de Tate Hill fins al cementiri. La Lucy ha vingut amb mi i després hem anat al nostre banc, mentre el seguici d'embarcacions remuntava el riu fins al viaducte i tornava. Hem gaudit d'una perspectiva magnífica i hem pogut veure tot el recorregut de la processó. El pobre home ha estat enterrat vora el nostre banc, de manera que érem allà i no n'hem perdut cap detall. La Lucy estava molt afectada. Tota l'estona se la veia molt nerviosa i desassossegada. Això em fa pensar que els somnis li destrossen els nervis. Es mostra estranya en una cosa: no vol admetre que el seu desassossec pot tenir algun motiu. O si el té, el desconeix. Tal vegada hi contribueixi la notícia que aquest matí han trobat mort el senyor Swales en el nostre banc amb el coll trencat. Tal com diu el metge, segurament devia caure del banc en rebre algun ensurt perquè el seu rostre tenia una expressió d'horror esglaiadora, segons diuen els qui l'han vist. Pobre vell! Tal vegada va veure arribar la mort, amb els seus ulls moribunds! La Lucy és tan dolça i sensible que sent qualsevol influència amb més intensitat que les altres persones. Fa un moment la commovia un gosset que a mi ni m'havia cridat l'atenció, potser perquè els animals no m'entusiasmen. El duia un dels homes que pugen amb freqüència a veure les barques. Sempre va amb el seu

gos. Tots dos són tranquils, no he vist mai que l'home s'enfadi ni que el gos lladri. Durant la cerimònia, el gos no ha volgut apropar-se al seu amo, que seia amb nosaltres al banc, sinó que s'estava una mica més enllà lladrant i gemegant. L'amo li parlava amb dolcesa, després amb severitat i finalment s'ha enfadat. Però, el gos no ha volgut apropar-s'hi ni ha parat de fer escàndol, dominat per una mena de fúria, amb els ulls embogits i els pèls estarrufats com la cua dels gats quan es barallen. Finalment, l'home també s'ha enfurismat, s'ha aixecat i li ha donat una puntada de peu. Després l'ha agafat pel clatell i, mig arrossegant-lo, l'ha llençat sobre la llosa on hi ha el banc. En tocar la pedra, l'animal s'ha quedat quiet i ha començat a estremir-se. En lloc de fugir, s'ha arraulit tremolant. Estava tan espantat que he volgut consolar-lo, endebades. La Lucy també se sentia molt afectada, però no ha provat de tocar el gos, sinó que el mirava angoixada. Em sembla que té un caràcter massa sensible per anar per aquest món sense ensopegar amb problemes. Estic segura que aquesta nit tindrà malsons. Tot plegat, aquest cúmul d'esdeveniments —el vaixell que entra al port governat per un mort lligat al timó amb uns rosaris a la mà, el funeral commovedor, el gos primer enfurismat i després mort de por—, li proporcionarà material per als seus somnis.

Més val que vagi a dormir ben cansada físicament. Així doncs, me l'enduré a fer una llarga passejada pel penya-segat fins a la badia de Robin Hood. Segur que després no se sentirà amb forces per caminar somnàmbula.

VIII

Diari de la Mina Murray

El mateix dia, a les 11 de la nit

Oh, que cansada estic! Si no fos perquè he convertit el meu diari en una obligació, aquesta nit no l'obriria. Hem fet una passejada deliciosa. Al cap d'una estona, la Lucy s'ha posat de bon humor a causa, suposo, d'unes vaques molt maques que s'han acostat a ensumar en un prat que hi ha vora el far. Ens han donat un bon ensurt. Ens han fet oblidar-ho tot, excepte la por personal, i ha estat com si esborréssim l'anterior per començar de nou. Hem pres un excel·lent «te fort» a la badia de Robin Hood, en una bonica fonda antiga que té un mirador sobre les roques cobertes d'algues de la costa. Hauríem escandalitzat la «Dona Nova»^[7] amb la nostra gana. Els homes són més tolerants, afortunats homes! Després hem tornat a casa, i ens hem aturat unes quantes vegades, més ben dit moltes, a descansar, amb el temor constant dels bous salvatges. La Lucy estava molt cansada i veníem amb la idea d'anar a dormir de seguida. No obstant això, ha vingut el capellà jove i la senyora Westenra l'ha convidat a sopar. A la Lucy i a mi se'ns tancaven els ulls i hem hagut de fer veritables esforços. He de reconèixer que, malgrat que sóc heroica, m'ha costat d'allò més. Algun dia els bisbes s'hauran de posar d'acord per formar una nova classe de capellans que no es quedin a sopar per més que se'ls pregui de fer-ho i que sàpiguen adonar-se que les noies estan cansades. La Lucy dorm i la seva respiració és compassada. Té les galtes més rosades que de costum i està molt maca. Si el senyor Holmwood se n'enamorà en veure-la al saló, em pregunto què diria si la veiés ara. Algun dia les escriptores de la «Dona Nova» promouran la idea que homes i dones s'haurien de posar d'acord per veure's quan dormen, abans de declarar-se o comprometre's. Suposo, però, que la Dona Nova no es limitarà a acceptar, sinó que serà ella qui proposi. I farà bé! És un consol. Estic contenta aquesta nit perquè sembla que la Lucy està més bé. Crec que ha superat la crisi i que s'han acabat els maldecaps pel seu somnambulisme. La meva felicitat seria completa si m'arribessin notícies d'en Jonathan... Que Déu el beneeixi i el protegeixi!

11 d'agost, a les 3 de la matinada

Torno al meu diari un altre cop. Estic desvetllada i em poso a escriure. Estic massa nerviosa per poder dormir. Hem tingut una aventura, una experiència angoixant. M'he quedat adormida tan bon punt he tancat el diari... De sobte, m'he despertat del tot i m'he assegut al llit amb una sensació horrorosa i una impressió de buit al meu voltant. L'habitació era a les fosques i no podia veure el llit de la Lucy; m'hi he acostat en silenci i l'he temptejat. Estava buit. He encès un llumí i he vist que havia desaparegut de l'habitació. La porta estava tancada, tot i que no amb clau tal com jo l'havia deixada. Em feia por despertar la seva mare, que aquests dies està més

delicada que de costum, així doncs, m'he abrigat una mica i he sortit a buscar-la. Quan sortia de l'habitació se m'ha acudit que la roba amb la qual s'havia vestit em podria donar una pista sobre les seves intencions somnàmbules. La bata significaria que era a casa, i el vestit, que havia sortit. La bata i el vestit eren en el seu lloc. «Gràcies a Déu», he pensat, «no pot ser gaire lluny, va amb camisa de dormir». He corregut escales avall i he tret el nas a la sala d'estar. No hi era! He mirat en totes les altres habitacions a què teníem accés, mentre la por augmentava en el meu cor. Finalment, he arribat a la porta del vestíbul i l'he trobat oberta. No de bat a bat, sinó que el pany estava obert. La gent de la casa la tanca cada nit amb clau i he suposat que la Lucy havia sortit, com he pogut comprovar. No tenia temps per a pensar què podia passar, i una por vaga, irresistible, enfosquia tots els detalls. El rellotge tocava la una quan he arribat a Crescent, sense veure cap rastre de la figura blanca que esperava. En arribar vora el penya-segat de l'oest, he mirat amb atenció l'altra banda del port, cap al penya-segat de l'est, amb l'esperança o la temença —no sé pas quina de les dues— de veure la Lucy en el nostre banc preferit. Lluïa una esplèndida lluna plena i uns núvols espessos i negres es desplaçaven ràpidament, projectant sobre el paisatge un diorama fugaç de llums i ombres. Durant uns instants no he aconseguit veure res, ja que l'ombra d'un núvol tapava l'església de Santa Maria i els seus voltants. A continuació el núvol ha passat i han aparegut les ruïnes de l'abadia. A mesura que l'estreta franja de llum es desplaçava com la fulla d'una espasa, s'han fet visibles l'església i el cementiri. Fos el que fos el que esperava, no m'he sentit decebuda, perquè allà, en el nostre banc preferit, la llum argentada de la lluna em revelava una figura mig reclinada, blanca com la neu. El núvol es desplaçava massa de pressa i la seva ombra l'ha ocultat de seguida, però m'ha semblat veure una figura negra, rere el banc on hi havia la figura blanca, que s'inclinava al damunt seu. No sabia si era un home o un animal, però no he esperat a estar-ne segura, sinó que he baixat a corre-cuita l'alzinada escala fins a l'espigó, he travessat el mercat de peix en direcció cap al pont, l'únic camí per arribar al penya-segat de l'est. El poble semblava mort i no s'hi veia ningú; jo me n'alegrava, perquè no volia que veiessin la pobre Lucy d'aquesta manera. El temps i la distància se'm feien interminables, em tremolaven les cames i la respiració se'm feia feixuga mentre corria escales amunt per la llarga escalinata de l'abadia. Devia anar molt de pressa, malgrat que em semblava que els meus peus anaven carregats de plom i que les articulacions del meu cos estaven rovellades. Quan ja gairebé havia arribat al capdamunt, he vist el banc i la figura, ja que era prou a la vora per distingir-la entre les ombres. Efectivament, hi havia alguna cosa negra i llarga inclinada sobre la figura blanca reclinada. Espantada, he cridat: «Lucy! Lucy!». Allò ha alçat el cap i, des d'on era, he pogut veure una cara molt blanca i uns ulls rojos i resplendents. La Lucy no contestava i he seguit corrent cap a l'entrada del cementiri. En entrar, donat que l'església quedava entre el banc i jo, l'he perdut de vista un instant. Quan l'he tornat a veure, el núvol havia passat i la claror de la lluna era tan intensa que he reconegut la Lucy amb el cap recolzat sobre

el respatller del banc. Estava completament sola i no hi havia rastre de cap altre ésser vivent al seu voltant.

En inclinar-me damunt d'ella he vist que encara dormia. Tenia els llavis entreoberts i respirava —no pas tranquil·lament, com acostuma a fer, sinó amb esbufecs llargs i penosos, com si lluités per omplir-se els pulmons a cada inspiració. En acostar-m'hi, ha alçat la mà, adormida, i s'ha tapat el coll amb la camisa de dormir i, mentre ho feia, li ha vingut un calfred, com si sentís el fred. Aleshores, li he posat el xal a les espatlles abrigant-li bé el coll perquè temia que es refredés amb l'aire gelat de la nit, tal com anava vestida. Tenia por de despertar-la de cop i per tal de tenir les mans lliures i ajudar-la, li he subjectat el xal al voltant del coll amb un imperdible. Segurament amb les presses l'he punxada perquè, de tant en tant, un cop que la seva respiració s'ha fet més assossegada, es posava la mà al coll i gemegava. Quan ha estat ben tapada, li he posat les meves sabates i he mirat de despertar-la amb molta cura. Primer, no contestava, però després, el seu son s'ha fet inquiet i sospirava i es queixava. Finalment, com que el temps passava de pressa, i per moltes altres raons, he pensat que l'havia de dur a casa tot seguit. Així doncs, l'he sacsejada amb més energia fins que finalment ha obert els ulls i s'ha despertat. No ha semblat sorpresa de veure'm i, com era d'esperar, de moment tampoc s'ha adonat del lloc on érem. La Lucy sempre està molt maca quan es desperta i malgrat l'hora que era, no havia perdut la seva gràcia, a pesar que devia tenir fred i devia espantar-se en veure's amb camisa de dormir, en un cementiri i de nit. Tremolava una mica i s'ha abraçat a mi. Quan li he dit que havíem de tornar a casa, s'ha aixecat sense badar boca, tan dòcil com un infant. En començar a caminar, la grava em masegava els peus i la Lucy m'ha vist fer una ganyota de dolor. S'ha parat insistint que em posés les sabates, que no he acceptat. No obstant això, en arribar al camí, fora del cementiri, he posat els peus en un toll que havia quedat de la tempesta i m'he enfangat els peus a posta per tal que, si ens topàvem amb algú, no s'adonés que anava descalça.

La sort ens ha anat de cara i hem arribat a casa sense trobar-nos amb ningú. Una vegada hem vist un home que no semblava gaire serè i caminava per la banda del carrer contrària a la nostra, però ens hem amagat en un portal fins que l'hem vist desaparèixer per un dels petits carrerons, o *wynds*, com els anomenen a Escòcia. El cor m'anava a cent per hora i em semblava que em desmaiaria. Em sentia plena d'angoixa per causa de la Lucy, no pas tant per la seva salut, després d'haver passat la nit a la serena, sinó per la seva reputació si aquell fet arribava a saber-se. Un cop que hem arribat a casa, després de rentar-nos els peus i resar plegades per donar gràcies, l'he acotxat al llit. Abans d'adormir-se m'ha demanat —fins i tot m'ha implorat— que no digui res a ningú, ni tan sols a la seva mare, sobre aquesta aventura somnàmbula. Primer he dubtat de fer la promesa, però en recordar l'estat de salut de la seva mare i la inquietud que sentiria, i pensant també que una història d'aquesta mena podia dur a tergiversacions —sens dubte que passaria—, en el cas de saber-se, he optat per prometre-ho, com a mesura de prudència. Espero haver actuat amb seny.

He tancat la porta i m'he lligat la clau al canell, però no és probable que torni a molestar-me. La Lucy dorm profundament. Comença a clarejar i la llum de l'alba es reflecteix allà lluny, en el mar...

El mateix dia, a migdia. Tot va bé. La Lucy ha dormit fins que l'he despertada i ni tan sols havia canviat de postura. L'aventura d'anit no sembla afectar-la, ben al contrari, li ha anat bé perquè avui té més bon aspecte que les setmanes anteriors. Em sap greu que la meva malaptesa amb l'agulla li hagi causat una ferida. Podia haver estat greu perquè li he foradat la pell del coll. Deu ser una part de pell solta i l'he travessat perquè té dos punts rojos petits, com dues punxades, i a la cinta de la camisa de dormir hi ha una gota de sang. Quan m'he excusat i m'he mostrat interessada, s'ha posat a riure, m'ha acaronat i ha dit que no li feia mal. Per sort, no li deixaran cap senyal perquè són molt petites.

El mateix dia, de nit. Ha estat un dia feliç. L'atmosfera era clara, el sol esplèndid i bufava una brisa fresca. Hem corregut pel bosc de Mulgrave. La senyora Westenra muntava a cavall i ha anat per la carretera i la Lucy i jo hem caminat pel camí del penya-segat, i ens hem reunit amb ella a la tanca de l'entrada. Jo estava una mica trista, perquè no podia deixar de pensar que seria totalment feliç si en Jonathan estigués amb mi. Què hi farem! He de tenir paciència. A la tarda hem anat a fer un volt per la terrassa del casino, hem escoltat una mica de música de Spohr i Mackenzie^[8] i hem anat aviat a dormir. La Lucy sembla més tranquil·la i s'ha adormit tot seguit. Tancaré la porta amb clau i la guardaré, com anit, tot i que espero que avui no hi haurà cap entrebanc.

12 d'agost

Les meves expectatives eren falses. La Lucy s'ha despertat dos cops durant la nit i ha provat de sortir. Fins i tot adormida, semblava contrariada de trobar la porta tancada i s'ha tornat a ficar al llit com protestant. En fer-se de dia m'ha despertat el cant dels ocells a la finestra. La Lucy també s'ha despertat i m'ha alegrat veure que encara tenia millor aspecte que ahir al matí. Sembla haver recuperat l'alegria que acostuma a mostrar i m'ha parlat molta estona de l'Arthur. Li he contat que estic molt amoïnada per en Jonathan i ha mirat de consolar-me, i el cert és que ho ha aconseguit en part, perquè tot i que la comprensió no pot alterar els fets, ajuda a fer-los més suportables.

13 d'agost

Un altre dia tranquil. M'he posat al llit amb la clau al canell, com anit. M'he despertat a mitjanit i he vist la Lucy asseguda al llit, desperta i assenyalant la finestra. M'he llevat en silenci, he alçat la persiana i he tret el cap. Hi havia una lluna brillant i el

reflex suau de la seva llum sobre el mar i el cel —immergits en un misteri immens i silenciós— era sublim. Entre la lluna i jo he vist aletejar un ratpenat enorme que descrivia cercles tot al voltant. Un parell de vegades s’ha acostat força, però la meua presència l’ha espantat i s’ha allunyat per damunt del port en direcció a l’abadia. En enretirar-me de la finestra, la Lucy tornava a jeure al llit i dormia profundament. No s’ha tornat a despertar en tota la nit.

14 d’agost

Hem passat tot el dia al penya-segat, llegint i escrivint. La Lucy sembla estar més encapritxada amb aquest indret que no pas jo i em costa arrencar-la d’aquí a l’hora de dinar o de sopar. Aquesta tarda ha fet un comentari estrany. Tornàvem a casa a l’hora de sopar, havíem arribat al capdamunt de l’escalinata de l’espigó de l’oest i m’he parat a mirar el paisatge, tal com fem sovint. El sol es ponia i estava molt baix, ocultant-se rere el Kettleness. La llum roja il·luminava el penya-segat de l’est i la vella abadia i ho banyava tot d’una preciosa resplendor rosada. Estàvem en silenci i tot d’una, la Lucy ha mormolat com si parlés amb ella mateixa:

—Els seus ulls rojos una altra vegada! Exactament els mateixos!

El comentari era tan insòlit, tan *apropos*^[9] de res, que m’ha espantat. M’he girat una mica per observar la Lucy sense que s’adonés que la mirava, i l’he vista sumida en un estat com de somieig amb una expressió estranya que no acabava d’entendre. No he dit res i he seguit la seva mirada. Semblava observar el nostre banc, on hi havia una figura solitària, asseguda. He tingut un lleuger ensurt, ja que, durant uns moments, m’ha semblat que el desconegut tenia uns ulls enormes com dues brases enceses. En mirar per segona vegada, però, la il·lusió s’ha dissipat. La resplendor rogenca del sol es reflectia en les finestres de l’església de Santa Maria rere el nostre banc i, en amagar-se, el canvi del reflex produïa la impressió de moviment de la llum. He fet adonar a la Lucy d’aquest efecte sorprenent, per la qual cosa ha tornat en si estremint-se, al mateix temps que el seu rostre denotava tristesa, tal vegada pel record de la nit que va pujar fins allà. No n’hem tornat a parlar, i per això no he dit res i hem tornat a casa a sopar. La Lucy tenia mal de cap i se n’ha anat de seguida al llit. L’he vista adormida i he sortit tota sola a fer un tomb. He caminat pel penya-segat de l’oest, embolcallada en una dolça malenconia i pensant en en Jonathan. En tornar — ja havia sortit una lluna esplèndida, tant, que malgrat que la part de Crescent es trobava a les fosques, la resta es veia a la perfecció—, he donat un cop d’ull a la nostra finestra i he vist el cap de la Lucy. Pensant que m’esperava, he tret el mocador i l’he sacsejat. No m’ha vist ni ha fet cap moviment. Al mateix temps, ha sortit la lluna amagada rere un edifici i la seva llum ha reflectit la finestra. La Lucy era allà amb el cap recolzat a la polleguera i els ulls tancats. Estava profundament adormida. Vora seu, sobre l’ampit, hi havia una mena d’ocell de mides considerables. Em feia por que es refredés i he pujat corrents, però en entrar a l’habitació, l’he sorpresa

tornant-se'n al llit, adormida i amb la respiració agitada, tapant-se el coll amb la mà com protegint-se del fred. No l'he despertada. L'he acotxada i he pres la precaució de tancar la porta amb clau i passar la lleba de la finestra.

És molt maca quan dorm, però sembla més pàl·lida que de costum i sota els ulls té una marca macilenta i inflada que no m'agrada. Tal vegada està amoïnada per alguna cosa i voldria saber què és.

15 d'agost

M'he llevat més tard del que acostumo. La Lucy semblava pàl·lida i cansada i ha seguit dormint després que ens han cridat. Hem tingut una agradable sorpresa després d'esmorzar. El pare de l'Arthur es troba més bé i vol que se celebri el casament ben aviat. La Lucy mostra una alegria serena i la seva mare està contenta i trista al mateix temps. Més tard, me n'ha explicat el motiu. Li sap greu perdre la seva estimada Lucy, però alhora l'alegra que aviat algú s'encarregarà de protegir-la. Pobre dona! M'ha confessat que li queda poc temps de vida i que no ho ha dit a la Lucy. M'ha fet prometre que li guardaré el secret, ja que el metge ha dit que d'aquí a uns mesos morirà perquè té el cor molt dèbil. En qualsevol moment podria matar-la una impressió sobtada. Vam fer bé de no contar-li l'aventura nocturna de la Lucy!

17 d'agost

Fa dos dies que no escric en el diari. No em sentia amb ànims per escriure. Sembla que una ombra ha vingut a enfosquir la nostra felicitat. Continuo sense rebre notícies d'en Jonathan i la Lucy està cada cop més dèbil, mentre que les hores de la seva mare s'acosten a la seva fi. No entenc aquest decandiment progressiu que s'està apoderant de la Lucy. Menja amb gana, dorm bé i gaudeix de l'aire lliure. No obstant això, les seves galtes són cada cop més pàl·lides, i ella sembla esllanguida i dèbil dia rere dia. De nits, la sento panteixar com si li faltés l'aire. Durant la nit sempre conservo la clau lligada al meu canell, però ella s'aixeca, passeja per l'habitació i seu davant la finestra oberta. Anit, en despertar-me, vaig trobar-la amb mig cos fora la finestra, vaig mirar de despertar-la i no vaig poder, estava inconscient. Quan vaig aconseguir reanimar-la, estava molt dèbil i plorava en silenci mentre mirava d'esforçar-se per respirar. En preguntar-li el motiu pel qual havia tret el cos per la finestra, va brandar el cap i es girà d'esquena. Espero que el seu mal no sigui causat per la desafortunada punxada amb l'agulla. Acabo de mirar-li el coll mentre dorm i les petites ferides encara estan obertes i, fins i tot, em semblen més grans, amb les vores una mica esblanqueïdes. Són com dos puntets blancs amb la part del centre roja. Si en un parell de dies no es curen, insistiré perquè el metge la visiti.

Carta d'en Samuel F. Billington i Fill, advocats de Whitby, als senyors Carter, Paterson i Cia., de Londres

17 d'agost

Senyors,

Tenim el gust de trametre'ls la factura de la mercaderia enviada pels Grans Ferrocarrils del Nord. Haurà de ser lliurada en la propietat de Carfax, propera a Purfleet, tan bon punt arribi a l'estació de King's Cross. La casa està en l'actualitat deshabitada, però en la tramesa s'adjunten les claus, amb les seves etiquetes corresponents.

Els preguem que dipositin les caixes, cinquanta, a l'edifici que està parcialment en ruïnes i que forma part de la casa i s'assenyala amb una «A» en el plànol inclòs. El seu agent reconeixerà l'indret sense dificultats, ja que es tracta de l'antiga capella de la mansió. La mercaderia surt aquesta nit amb el tren de les 9.30 i arribarà a King's Cross demà a les 4.30 de la tarda. Vist que el nostre client desitja que el lliurament es faci tan aviat com sigui possible, ens veiem en l'obligació de demanar-los que tinguin a punt els tirs de cavalls a King's Cross a l'hora abans esmentada, per tal de traslladar la tramesa immediatament a la seva destinació. Amb l'objectiu d'evitar qualsevol demora en els requisits de pagament a les seves oficines, els adjuntem un xec per valor de deu lliures (10 £), el rebut del qual agraiem que ens remetin. En el cas que les despeses siguin inferiors a aquesta quantitat, poden enviar-nos la diferència. Si són superiors, l'abonarem nosaltres tan aviat com ens ho comuniquin. Els preguem que donin instruccions de deixar les claus en el vestíbul principal de la casa, on el propietari les recollirà quan hi entri amb el seu duplicat.

Esperant que no ens hàgim excedit en les nostres atribucions en demanar-los la major rapidesa en aquest assumpte, quedem a la seva disposició.

Atentament,

SAMUEL F. BILLINGTON FILL

Carta dels senyors Carter, Paterson i Cia., de Londres, als senyors Billington i Fill, de Whitby

21 d'agost

Senyors,

Acusem recepció de 10 £ i tenim el gust d'adjuntar-los un xec per valor d'1 £, 17 xílings i 9 penics, sobrants del cost, segons que s'especifica en el rebut adjunt. La mercaderia va ser puntualment lliurada d'acord amb les seves instruccions, i les claus van quedar en un paquet en el vestíbul principal, tal com ens ho van indicar.

Sense que calgui afegir-hi res més, els saluden atentament,

CARTER, PATERSON i CIA.

Diari de la Mina Murray

18 d'agost

Avui estic contenta i escric asseguda en el banc del cementiri. La Lucy està més bé. La nit passada va dormir bé i no em despertà ni una sola vegada. Sembla que li torna el color a les galtes, tot i que encara està pàl·lida i ullerosa. Si tingués anèmia, ho entendria, però no en té. Està de bon humor i se la veu plena d'energia i de vida. Finalment, ha trencat la seva reserva obstinada i m'ha recordat el succés de l'altra nit, com si calgués recordar-m'ho, i que va ser aquí, en aquest mateix banc, on vaig trobar-la adormida. Mentre parlava, ha colpejat despreocupadament la làpida amb el taló, dient:

—No van fer gaire soroll, els meus pobres peus! El pobre senyor Swales hauria dit que no volia despertar en Geordie!

Com que estava xerraire li he preguntat si havia somiat alguna cosa. Abans de contestar ha arrufat el nas amb aquell gest dolç que li agrada tant a l'Arthur —li dic Arthur perquè ella l'anomena així—, la qual cosa no m'estranya. Després, amb veu somiadora, com mirant de recordar-se'n, m'ha dit:

—No era exactament un somni, perquè semblava real. Jo només volia ser aquí —no sé per què, però tenia por d'alguna cosa—, no sé de què. Recordo, tot i que suposo que estava adormida, que vaig recórrer els carrers i vaig travessar el pont. Va saltar un peix quan passava i em vaig inclinar a mirar-lo. Vaig sentir lladrar un munt de gossos —semblava com si la ciutat n'estigués plena i que tots lladressin al mateix temps, mentre pujava l'escalinata. Després tinc el record d'alguna cosa llarga i fosca amb uns ulls vermellorsos, com el que vam veure quan ens vam parar a contemplar la posta de sol. I d'una cosa molt dolça i alhora molt amarga al meu voltant. Aleshores, em va semblar que m'enfonsava en una aigua verda i profunda i em xiulaven les orelles, tal com diuen que els passa als que s'ofeguen. Després, tot es fongué i em semblava que la meva ànima sortia del meu cos i surava en l'aire. Recordo que una de les vegades el far de l'oest estava sota meu. Després em vingué una sensació d'agonia, com si passés un terratrèmol i vaig tornar en si amb la consciència que em sacsejaves. Vaig veure que em sacsejaves, abans de sentir que ho feies.

En acabat, s'ha posat a riure. Em resulta una mica estrany el que em diu i l'he escoltada amb interès. No m'agrada, tot això, i m'ha semblat més prudent apartar la seva atenció d'aquest tema. Així doncs, he desviat la conversa cap a unes altres qüestions i ha tornat a ser la mateixa de sempre. En arribar a casa la brisa fresca ha aconseguit que les seves galtes pàl·lides tornin a mostrar un color rosat. La seva mare se n'ha alegrat i hem passat plegades una vetllada molt agradable.

19 d'agost

Alegria, alegria! Tot i que no és completa. Finalment, m'han arribat notícies d'en Jonathan. Pobret meu! Ha estat malalt, per això no escrivia. Ara que ho sé, no em fa por pensar-ho i parlar-ne. M'envia la carta el senyor Hawkins, el qual també inclou unes paraules seves molt amables. Demà sortiré per tal de reunir-me amb en Jonathan. Ajudaré a tenir-ne cura, si cal, i el duré a Anglaterra. El senyor Hawkins diu que tal vegada convindria que ens caséssim allà mateix. He plorat tant damunt la carta de la bona infermera que encara està mullada sobre el meu pit, on la guardo. És d'en Jonathan i la guardo vora el meu cor perquè ell hi és. He planificat el viatge i tinc l'equipatge preparat. Només m'enduré un vestit a més del que dugui posat. La Lucy m'enviarà el bagul a Londres i el guardarà fins que jo li demani que me'l facturi, perquè és possible que... No vull escriure més. Callaré per contar-ho a en Jonathan, el meu espòs. La carta que he vist i tocat serà el meu consol fins que ens trobem.

Carta de la germana Agatha, de l'hospital de Sant Josep i Santa Maria, de Budapest, a la senyoreta Wilhelmina Murray

12 d'agost

Benvolguda senyoreta,

Li escric a instàncies del senyor Jonathan Harker, que no es troba prou fort per fer-ho personalment, tot i que la seva salut millora, gràcies a Déu, sant Josep i la Mare de Déu. Fa gairebé sis setmanes que en tenim cura i es refà d'una encefalitis aguda. Em demana que li enviï el seu afecte i que li digui que per mitjà del mateix correu escriu en nom seu al senyor Peter Hawkins, d'Exeter, dient-li, amb tots els respectes, que lamenta el seu retard i que ha acomplert la seva missió. Li calen unes setmanes de repòs en el nostre sanatori de la muntanya, però després vol tornar. També m'encarrega dir-li que no disposa de diners suficients i que voldria pagar la seva estada aquí, per tal que no falti ajuda a tots aquells que puguin necessitar-la.

Amb tota la meva simpatia i les meves benediccions,

GERMANA AGATHA

PD. El meu pacient dorm i aprofito per obrir la carta i afegir-hi alguna cosa. Em parla sovint de vostè i diu que aviat serà la seva esposa. Els desitjo tota la felicitat del món! Ha patit una impressió horrible —segons diu el metge— i en els seus deliris deia coses esgarrifoses, parlava de llops, verí i sang, espectres i dimonis i coses que no m'atreveixo a repetir. Haurà d'anar amb molt de compte quan parli amb ell, si més no durant un temps, per tal de no desvetllar el record de tot això. Les seqüeles d'una malaltia com aquesta no se solucionen tan fàcilment. Hauríem d'haver-li escrit fa temps, però no sabíem res dels seus familiars i no duia al damunt cap document que ens servís d'orientació. Va arribar amb tren des de Klausenburg i el cap d'estació va contar al guàrdia que havia entrat a l'oficina demanant a crits un bitllet per al seu país. En adonar-se que era anglès, van donar-li un bitllet per a l'estació més allunyada on podia arribar el tren.

Tingui la certesa que està ben atès. La seva amabilitat i el seu bon caràcter ens han guanyat a tots. Cada dia es troba més bé i tinc la seguretat que d'aquí a poques setmanes estarà refet del tot. Tingui cura d'ell. Davant seu es perfilen molts i molts dies de felicitat. Això és el que demano a Déu i sant Josep i la Mare de Déu.

Diari del doctor Seward

19 d'agost

Anit, en Renfield manifestà una actitud diferent. Cap a les vuit començà a posar-se nerviós i ensumava com un gos perdiguer. Aquest comportament sorprengué el vigilant, el qual, sabedor de l'interès que em desperta el cas, l'animà a parlar. Normalment, es comporta amb respecte amb el vigilant, fins al punt que a cops és servil, però l'home afirma que anit la seva actitud era d'arrogància i no va dignar-se a parlar amb ell. Tot el que va dir va ser:

—No vull parlar amb vostè, no és ningú, ara. L'Amo és a la vora.

El vigilant pensa que li ha agafat una mena de dèria religiosa. Si és això, he d'esbrinar si manifesta rampells, perquè un home forçut i amb idees homicides i religioses al mateix temps pot ser perillós. La combinació és terrible. Vaig visitar-lo a les nou. La seva actitud amb mi va ser la mateixa que amb el vigilant. En la seva apreciació sublim no veu cap diferència entre el vigilant i jo. Sembla una dèria religiosa i no trigarà a creure's Déu. Les diferències infinitesimals entre un home i un altre home són massa descolorides per a un ésser omnipotent. Com es traeixen aquests bojós! El Déu vertader vetlla per un pardal, en canvi el déu creat a través de la vanitat humana no veu cap diferència entre l'àguila i el pardal. Oh, si els homes tinguessin comprensió!

Al llarg de més de mitja hora, en Renfield va anar excitant-se gradualment. No vaig dissimular que l'observava, ben al contrari, no apartava els ulls d'ell. Tot d'una, va mostrar aquella expressió d'astúcia, típica d'aquests malalts quan tenen una idea, i al mateix temps l'actitud fugissera d'amagar el cap a l'espatlla que els vigilants dels hospitals mentals coneixen bé. Es tranquil·litzà, va seure damunt del llit i va quedar-se mirant l'infinit amb ulls apagats. Volia esbrinar si l'apatia era real o fingida i vaig provar de fer-lo parlar dels seus animalons, tema pel qual sempre havia mostrat molt d'interès. De bon començament no va badar boca, però finalment em comentà empipat:

—Que els bombin! M'importen un rave!

—Com! —vaig exclamar—. No em dirà ara que no li interessin les aranyes, oi?

Les aranyes són la seva distracció preferida i té una llibreta plena de xifres. Em contestà amb aquestes enigmàtiques paraules:

—Les dames d'honor alegren la vista d'aquells que esperen l'arribada de la núvia, però quan aquesta apareix, perden tota la llüïssor per als ulls enlluernats.

No va voler donar-me explicacions, sinó que va callar amb obstinació, assegut al llit tota l'estona que em vaig quedar amb ell.

Estic cansat i deprimit. No puc deixar de pensar en la Lucy i que les coses podrien haver anat d'una altra manera. Si no m'adormo tot seguit, recorreré al Morfeu actual — $C_2HCL_3O.H_2O$! He d'anar amb compte perquè no es converteixi en hàbit. No,

aquesta nit no me'l prendré. He pensat en la Lucy i no mesclaré el seu record amb això. Si no em queda cap més remei, estaré despert tota la nit...

Més tard. M'alegra haver pres aquesta decisió i encara més haver-la mantingut. Era al llit, pensant, i havia sentit tocar les dues, quan ha vingut el vigilant nocturn del pavelló per avisar-me que en Renfield ha fugit. M'he vestit a corre-cuita i he sortit corrents. El meu pacient és massa perillós per deixar-lo solt. Les seves idees poden resultar un perill si ensopega amb desconeguts. El vigilant m'ha esperat i m'ha dit que feia menys de deu minuts que l'havia observat per l'espiell de la porta i l'havia vist al llit, aparentment adormit. Havia sentit el soroll quan arrencava la finestra i en anar-hi tot seguit, havia vist desaparèixer els peus d'en Renfield per l'obertura. M'ha cridat immediatament. M'ha dit que duia pijama i que no podia ser gaire lluny. El vigilant ha pensat que seria més senzill observar quina direcció agafava que no pas perseguir-lo, ja que podia perdre'l de vista mentre sortia per la porta de l'edifici. És un home corpulent i no hauria passat per la finestra. Jo sóc prim i, amb el seu ajut, m'hi he esmunyit, tot i que traient primer els peus, i com que la finestra no és gaire alta, he saltat a terra sense cap dificultat. El vigilant m'havia dit que el pacient s'havia dirigit a l'esquerra, en línia recta, i he corregut en aquesta direcció. He travessat el grup d'arbres i he vist una figura blanca que escalava el mur alt que separa el nostre parc del terreny de la casa deshabitada.

He tornat d'immediat i he demanat al vigilant que em seguís al parc de Carfax amb tres o quatre homes, per si de cas el nostre amic resulta violent. He agafat una escala, m'he enfilat al mur i m'he despenjat per l'altra banda.

He vist la figura d'en Renfield quan desapareixia per una banda de la casa i he corregut rere seu. En arribar a la part del darrere de l'edifici, l'he descobert empenyent la vella i sòlida porta de la capella. Semblava com si parlés amb algú, però no he volgut acostar-me a sentir què deia per si de cas s'espantava i arrencava a córrer. Perseguir un eixam d'abelles no és res comparat amb seguir un d'aquests malalts quan li agafa la dèria de fugir! No obstant això, al cap d'una estona, he pogut adonar-me que no era conscient de les coses que passaven al seu voltant i m'he arriscat a apropar-m'hi, i encara més pel fet que els meus homes havien saltat el mur i s'acostaven.

—Sóc aquí, Amo —he sentit que deia—, disposat a accomplir els teus desitjos. Sóc el teu esclau, tu em recompensaràs perquè et seré fidel. Fa molt temps que t'adoro des de lluny, ara ets més a la vora, mana'm. Oi que no t'oblidaràs de mi, Amo, en la distribució dels teus dons?

És un pidolaire egoista. Pensa en els pans i els peixos quan creu estar en presència d'un ésser poderós. Les seves manies són una mescla curiosa. Quan l'hem enxampat s'ha regirat com un tigre furiós. És molt fort i semblava un animal salvatge en lloc d'una persona. Mai havia vist un maníac amb un paroxisme de ràbia tan intens i espero no tornar-lo a trobar mai més. És una sort que ens haguéssim adonat de la seva

força extraordinària i el perill que representa, perquè entre la força i la determinació que l'acompanya, podria haver comès algun disbarat. De totes maneres, ara està en lloc segur. Ni Jack Sheppard, el criminal que fugia constantment de les presons, podria deslliurar-se de la camisa de força que du. A més a més, l'hem encadenat a la paret de l'habitació capitonada. A cops, els seus crits són esgarrifosos, però els silencis que els segueixen encara ho són més, perquè s'endevina l'homicida en cada gest i cada moviment. Fa un moment acaba de dir unes paraules coherents per primer cop:

—Seré pacient, Amo. Ve..., ve..., ve!

Recollint la indirecta jo també me n'he anat. Estava massa nerviós per dormir, però el diari m'ha calmat i em sembla que encara dormiré una mica aquesta nit.

Carta de la Mina Harker a la Lucy Westenra

Budapest, 24 d'agost

Benvolguda Lucy,

Sé que et mors de ganes de conèixer els esdeveniments ocorreguts des que ens vam acomiadar a l'estació de Whitby. Estimada, vaig arribar bé a Hull i vaig agafar el vaixell fins a Hamburg i després el tren fins aquí. No recordo res del viatge, llevat del fet que pensava que em reuniria amb en Jonathan i que, com que n'hauria de tenir cura, em calia dormir tant com fos possible... Vaig trobar el meu estimat, oh, tan prim, demacrat i dèbil! La seva mirada ha perdut aquella determinació que tenia i el seu rostre ja no reflecteix la serena dignitat que tant t'he alabat. És un home ensorrat i no recorda què li ha passat des de fa molt de temps. Si més no, això és el que em vol fer creure, i no li ho preguntaré mai. Ha patit alguna impressió horrorosa i em fa por que qualsevol esforç per recordar-ho danyi el seu cervell. La germana Agatha, una bona persona i una infermera extraordinària, m'explicà que deia coses espantoses quan delirava i, en preguntar quines coses eren, va senyar-se tot dient que no les repetiria mai, que el desvariejar d'un malalt és un secret que pertany a Déu i el deure d'una infermera és guardar tot allò que sent en el compliment de la seva feina. És una dona bona, tota ella tendresa. En veure'm amoïnada, l'endemà, va treure el tema i, tot advertint-me que no em desvetllaria cap secret del meu pobre estimat, va afegir: «Només puc dir-li una cosa, estimada: ell no ha fet res de dolent. En qualitat de futura esposa seva, no té motius per amoïnar-se. No l'ha oblidada i té amb compte que li deu molt. La seva inquietud està relacionada amb uns assumptes terribles que no tenen a veure amb els mortals».

Suposo que es pensa que estic gelosa i que m'imagino que el pobre Jonathan s'ha enamorat d'alguna altra dona. Jo, gelosa d'en Jonathan! No obstant això, amiga meva, he d'admetre que em vaig estremir de joia en saber que els seus maldecaps no estan provocats per una altra dona. Ara estic asseguda al capçal del seu llit, on li puc veure la cara mentre dorm. Es desperta...! En despertar-se, m'ha preguntat on era la seva jaqueta, perquè volia una cosa de la butxaca. L'he demanada a la germana Agatha i m'ha lliurat els seus efectes personals, entre els quals hi havia el seu diari. Estava a punt de preguntar si me'l deixava veure —segur que conté alguna clau del seu estat—, però devia llegir el desig en els meus ulls i m'ha demanat que me n'anés a la finestra perquè volia estar uns moments sol. Després, m'ha cridat i, novament al seu costat, ha posat la mà sobre el diari i m'ha dit amb molta solemnitat:

—Wilhelmina —aleshores m'he fixat en el seu posat greu, perquè no m'havia tornat a cridar amb aquest nom des del dia que em demanà en matrimoni—, coneixes bé, estimada, les meves idees sobre la confiança entre marit i muller: no ha d'haver-hi secrets, ni s'han d'amagar res. He patit una gran impressió i quan provo de recordar, el cap em roda i no sé si ha estat real o si són els deliris d'un boig. Saps que he patit

una encefalitis greu i això pot provocar bogeria. El secret és aquí i no el vull saber. Vull començar de cap i de nou la meva vida, a partir del nostre casament, perquè, estimada, hem decidit casar-nos tan bon punt s'hagin acabat totes les formalitats. Vols compartir la meva ignorància, Wilhelmina? Aquí tens el diari, agafa'l i guarda'l. Llegeix-lo, si vols, però no m'ho diguis. No en vull saber res, llevat que algun deure sagrat m'obligui a tornar a passar aquells moments desgraciats, somiats o viscuts, dements o plens de lucidesa, que vaig escriure aquí.

S'ha recolzat al coixí, exhaust. He posat el diari sota el coixí i he demanat a la germana Agatha que sol·liciti permís a la directora en nom nostre per casar-nos aquesta mateixa tarda. N'espero la resposta...

Ha vingut a dir-me que han anat a buscar el capellà de la missió anglesa. Ens casarem d'aquí a una hora o quan en Jonathan es desperti...

Més tard. Lucy, ja ha passat el moment i sóc molt, molt feliç, tot i que em sento molt solemne. Més o menys al cap d'una hora, en Jonathan s'ha despertat. Tot era a punt i, assegut al llit i recolzat amb coixins, ha pronunciat el «Sí, la vull», amb decisió i ferma. Jo a penes si podia parlar, estava tan emocionada que les paraules em feien un nus a la gola. Les germanes han estat molt amables, no les oblidaré mai, així com tampoc les responsabilitats que acabo de contraure. Ara et vull parlar del nostre regal de noces. Quan el capellà i les germanes m'han deixat a soles amb el meu espòs — oh, Lucy, és la primera vegada que escric «el meu espòs» —, aleshores he agafat el diari de sota el coixí, l'he embolicat amb un paper blanc, l'he lligat amb una cinta blava que duia penjada al coll i he segellat el nus amb lacre, usant com a segell el meu anell de casada. Després he besat el diari i l'he lliurat a en Jonathan, dient que el guardaré i serà el senyal extern i visible, durant tota la nostra vida, de la confiança de l'un en l'altre, i que no l'obriré mai, llevat que sigui per al seu propi interès, o a causa d'alguna força major. Aleshores, ha agafat la meva mà amb la seva i, oh, Lucy, és la primera vegada que m'agafa la mà en qualitat de la seva esposa, i ha dit que m'estimava més que res en el món i que tornaria a passar per tot el que ha passat, si calia, per tal de merèixer-me. Pobret! Devia referir-se a alguna part del passat perquè encara no és capaç de calcular el temps i no m'estranya que es confongui no solament de mes, sinó d'any.

Què podia dir? He contestat que sóc la dona més feliç del món i que no puc donar-li una altra cosa que el meu ésser, la meva vida i la meva confiança, i amb tot això, el meu amor i la meva submissió durant tots els dies de la meva vida. I, estimada, en besar-me i abraçar-me amb els seus dèbils braços, era com si signéssim un pacte solemne entre tots dos...

Estimada Lucy, saps per què t'ho conto, tot això? No és solament perquè tot resulta tan bonic per a mi, sinó perquè has estat, i ets encara, la meva millor amiga. Per a mi fou un privilegi el fet de ser-te amiga i consellera quan vas sortir de l'escola per preparar-te i enfrontar-te amb la vida adulta. Vull que em vegis, amb ulls de

casada molt feliç, on m'ha dut el deure. Desitjo que en la teva vida de casada siguis tan feliç com jo mateixa. Demano a Déu que el teu futur, amiga meva, sigui ple de promeses, un dia llarg i assolellat, a recer dels vendavals, sense deixar de banda els deures, i sense desconfiances. No et puc desitjar una total absència de dolor perquè això no és possible, però espero que siguis sempre tan feliç com ho sóc jo ara. Adéu, estimada. Enviaré la carta tot seguit i confio escriure't ben aviat. He de deixar-te, en Jonathan es desperta: he d'atendre el meu marit!

La teva amiga que t'estima,

MINA HARKER

Carta de la Lucy Westenra a la Mina Harker

Whitby, 30 d'agost

Estimada Mina,

Oceans d'estimació i milions de petons i el desig que ben aviat puguis ser a casa teva amb el teu marit. M'agradaria que arribessis amb el temps suficient de passar uns dies amb nosaltres. Aquest aire saludable acabaria de guarir en Jonathan com m'ha guarit a mi. Tinc la gana d'un cormorà, estic plena de vitalitat i dormo com un soc. T'alegraràs de saber que ha desaparegut per complet el meu somnambulisme. Em sembla que ja fa una setmana que no em moc del llit, més ben dit, durant la nit. L'Arthur diu que m'estic engreixant. Per cert, l'Arthur és aquí. Sortim a passejar a peu o amb cotxe, muntem a cavall, remem, juguem a tennis i pesquem plegats. L'estimo més que mai. Ell diu que m'estima més, però ho dubto, perquè una vegada va dir-me que era impossible estimar-me més del que m'estimava. Bé, és una broma. És aquí i em crida, així doncs, acabo per ara i t'envio la meva estimació.

LUCY

PD. La meva mare t'envia records. Sembla que es troba més bé, pobreta.

PPD. Ens casem el dia 28 de setembre.

Diari del doctor Seward

20 d'agost

El cas d'en Renfield és cada cop més interessant. Ara s'ha tranquil·litzat fins a l'extrem que passa èpoques de total manca de passió. La setmana següent del seu atac es mostrà molt violent. Després, una nit, en sortir la lluna, començà a calmar-se, sense parar de mormolar: «Ara em puc esperar. Ara em puc esperar». El vigilant va venir a comunicar-m'ho i vaig baixar tot seguit a fer-li un cop d'ull. El vaig trobar immòbil, amb la camisa de força, en l'habitació capitonada, però l'expressió congestionada havia desaparegut de la seva cara, i els seus ulls deixaven entreveure una mica la seva antiga actitud suplicant —«humiliada» seria més adient. M'alegrà veure'l així i vaig manar que el deslliguessin. Els vigilants van dubtar, però finalment van obeir sense badar boca. Va resultar estrany que el malalt estigués de prou bon humor per comentar la desconfiança del meu personal, perquè se m'apropà i en veu baixa, i mirant de reüll, em va dir:

—Es pensen que li puc fer mal! S'imagina? Jo, fer-li mal, a vostè! Estúpids!

En certa manera, m'alleuja comprovar que aquest pobre boig em diferencia dels altres. No obstant això, no segueixo el fil dels seus pensaments. Ho he d'interpretar com que tinc coses comunes amb ell i hem d'estar units? O bé, potser vol aconseguir algun favor tan gran que necessita la meva confiança? Ho hauré d'esbrinar més endavant. Aquest vespre no vol parlar. Ni tan sols l'oferta d'un mixet o d'un gat adult l'ha seduït. Ha dit:

—No vull cap gat. Ara tinc altres coses en les quals pensar i puc esperar, puc esperar.

L'he deixat al cap d'una estona. El vigilant m'ha dit que ha estat tranquil fins abans de l'alba i aleshores s'ha mostrat desassossegat primer, després violent i finalment ha patit una crisi que l'ha deixat exhaurit fins a caure en una mena de coma.

Fa tres nits que passa el mateix: en Renfield es mostra violent de dia i calmat des de la sortida de la lluna a l'alba. M'agradaria descobrir la causa d'aquest comportament. És com si sofrís una influència transitòria. Tinc una idea! Aquesta nit jugarem a sans contra bojós. Abans va fugir sense que ho volguéssim, avui l'ajudarem a fugir. Li donarem una oportunitat i tindrè els meus homes a l'aguait per si de cas...

23 d'agost

«Sempre passen coses inesperades». Quantes coses de la vida sabia Disraeli! En veure la gàbia oberta, el nostre ocell no ha volgut alçar el vol, i els nostres plans han fracassat. Tanmateix, hem comprovat una cosa: que els períodes de tranquil·litat

duren un temps raonable. D'ara endavant, el lligarem unes hores cada dia. He demanat al vigilant del torn de nit que el tingui tancat a l'habitació capitonada, si està tranquil, fins una hora abans de la sortida del sol. El seu pobre cos gaudirà d'aquest descans, tot i que la seva ment no ho sàpiga apreciar. I ara! Una altra cosa inesperada! Em criden. El pacient ha tornat a fugir.

Més tard. Una altra aventura nocturna. En Renfield ha tingut paciència fins que el vigilant ha entrat a l'habitació a inspeccionar i ha sortit passant pel seu davant com un llampeg i corrent pel passadís. He manat als vigilants que el segueixin. Com l'altra vegada, s'ha dirigit al terreny que pertany a la casa deshabitada i l'hem enxampat en el mateix indret, empenyent la porta de l'antiga capella. En veure'm, s'ha enfurismat, i si els vigilants no l'haguessin engrapat a temps, hauria provat de matar-me. Mentre el subjectàvem, ha passat una cosa. Havia redoblat els seus esforços i tot d'una s'ha tranquil·litzat. He mirat instintivament al meu voltant, però no he vist res i tot seguint la mirada del pacient, no he pogut descobrir res en el cel il·luminat per la lluna cap a on mirava fixament, llevat d'un gran ratpenat que s'allunyava cap a l'oest amb el seu aletejar silenciós i fantasmagòric. Generalment, els ratpenats van i vénen fent cercles, però aquest volava recte, com si sabés on anava o com si en dugués una de cap. El pacient s'ha tranquil·litzat de mica en mica i una estona després ha dit:

—No cal que em lliguin. Tornaré sense resistir-me.

Hem tornat sense cap problema. Tinc la impressió que aquesta calma du algun presagi. No oblidaré aquesta nit...

Diari de la Lucy Westenra

Hillingham, 24 d'agost

Faré com la Mina i escriuré les coses que passen. Així, tindrem temes dels quals parlar quan ens tornem a veure. Em pregunto quan tornarà, voldria que fos aquí amb mi, perquè em sento molt desgraciada. Anit em va semblar que tornava a somiar, com quan era a Whitby. Tal vegada el motiu sigui el canvi o bé el fet d'haver tornat a casa. Tot és fosc al meu voltant i no aconsegueixo recordar res, però m'omple un temor vague i em sento dèbil i esgotada. L'Arthur ha vingut a dinar i s'ha amoïnat molt en veure'm així, però no em sentia amb cor de fingir alegria. A veure si aquesta nit puc dormir a l'habitació de la mamà. Ho provaré mirant de posar una excusa.

25 d'agost

Una altra mala nit. A la mamà no li va agradar la meva proposta. Sembla que no es troba gaire bé i deu tenir por d'amoïnar-me. Vaig mirar de mantenir-me desperta i vaig aconseguir-ho una bona estona, però el rellotge em va desvetllar en tocar les dotze, la qual cosa vol dir que m'havia endormiscat. Vaig sentir una mena d'esgarrapades o cops d'ala a la finestra, però no en vaig fer cas. Com que no recordo res més, suposo que vaig adormir-me. Vaig tenir malsons. M'agradaria recordar-me'n. Aquest matí em sento molt dèbil. Estic molt pàl·lida i em fa mal el coll. Dec tenir alguna afecció dels pulmons perquè em dóna la impressió que no m'entra prou aire. Miraré d'estar contenta quan vingui l'Arthur, si no, s'amoïnarà molt en veure'm.

Carta de l'Arthur Holmwood al doctor Seward

Hotel Albermale, 31 d'agost

Benvolgut John,

Vull demanar-te un favor. La Lucy està malalta, més ben dit, no té cap malaltia, però el seu aspecte és horrorós i cada dia està pitjor. Li he preguntat el motiu i no goso parlar-ne amb la seva mare perquè, vist el seu estat de salut, seria fatal amoïnar-la per la salut de la seva filla. La senyora Westenra m'ha confiat que està sentenciada —la pobra Lucy encara no en sap res. Estic segur que alguna cosa soscava els ànims de la meva estimada. Em trastorna pensar en ella i veure-la en aquest estat. Li he dit que et consultaria el seu cas i tot i que de bon començament ha dubtat —en conec el motiu, amic meu—, després ha acceptat. Serà una cosa feixuga per a tu, ja ho sé, però es tracta d'ella, i no dubto a demanar-t'ho, com tu no dubtaràs a intervenir-hi. Vine a dinar a Hillingham demà a les dues, per tal de no desvetllar les sospites de la senyora Westenra. Després de dinar, la Lucy aprofitarà l'ocasió per estar a soles amb tu. Jo arribaré a l'hora del te i podrem sortir plegats. Estic molt amoïnat i vull parlar amb tu tan bon punt l'hagis vist. No em fallis!

ARTHUR

Telegrama de l'Arthur Holmwood a Seward

1 de setembre

El pare empitjora. Marxo a veure'l. T'escriuré. Envia'm detalls aquesta nit per correu a Ring. Telegrafia si cal.

Carta del doctor Seward a l'Arthur Holmwood

2 de setembre

Benvolgut amic meu,

Pel que fa a la malaltia de la senyoreta Westenra, t'he de comunicar que, segons la meva opinió, no pateix cap trastorn funcional ni malaltia. No obstant això, el seu aspecte no em sembla gens tranquil·litzador. Està molt desmillorada des la darrera vegada que la vaig veure. No cal que et digui que no he tingut temps de fer-li una exploració completa, com hauria volgut. La nostra amistat posa entrebancs que ni la medicina ni els usos socials poden salvar. Val més que t'expliqui què ha passat i treune les teves pròpies conclusions. Et diré el que he fet i el que em proposo fer.

Vaig trobar la senyoreta Westenra aparentment animada. Hi havia la seva mare al davant i m'adonava que feia tots els possibles per dissimular i evitar-li maldecaps. Era clar que sospita, o bé sap, que ha de ser prudent en presència de la seva mare. Vam dinar sols i com que tots ens hi esforçàvem, vam aconseguir un ambient alegre, en recompensa als nostres esforços. Després, la senyora Westenra es retirà a descansar i la Lucy es quedà amb mi. Vam passar al gabinet i, vist que les minyones entraven i sortien, l'alegria va durar fins que vam ser a dins. Tan bon punt va tancar la porta, la màscara va desaparèixer, va seure en una butaca amb un sospir profund i es tapà la cara amb les mans. En veure-la tan abatuda, vaig aprofitar el moment per començar el reconeixement i em digué amb dolcesa:

—No pot imaginar-se com detesto parlar de mi mateixa.

Vaig recordar-li que la confiança amb un metge és sagrada i que tu estaves molt amoïnada per ella. Em va entendre de seguida i va arranjar la qüestió amb aquestes paraules:

—Digui-li el que vulgui, a l'Arthur. No estic amoïnada per mi, sinó per ell!

Així doncs, puc parlar-te amb una certa llibertat. Em vaig adonar de seguida que li falta sang, tot i no observar en ella els senyals habituals de l'anèmia. Per casualitat, he pogut comprovar la qualitat de la seva sang perquè, en obrir una finestra que havia quedat travada, va cedir una corda i es trencà un vidre que li va fer un petit tall a la mà. Va ser un incident sense importància que em brindà l'ocasió d'agafar unes gotes de sang per analitzar-les. L'anàlisi qualitativa revela un estat normal i fins i tot una salut de ferro. En els altres aspectes físics he comprovat que no tens motius de preocupació. Però ha d'haver-hi alguna raó, i per això he arribat a la conclusió que deu tractar-se d'algun problema mental. Es queixa de dificultats a l'hora de respirar, de tant en tant, i de tenir un son pesat, letàrgic, amb malsons que l'espanten, dels quals després no recorda res. Diu que de petita solia patir somnambulisme i que a Whitby, una de les nits, va sortir de casa somnàmbula i va arribar fins al penya-segat de l'est on va trobar-la la senyoreta Murray. Assegura que no li ha tornat a passar, tot i que tinc els meus dubtes. Així doncs, he fet el que m'ha semblat millor per esbrinar-

ho, he escrit al meu vell amic i mestre, el professor Van Helsing, d'Amsterdam, que és una autoritat en malalties estranyes. Li he demanat que vingui i com que totes les despeses corren a compte teu, he mencionat el teu nom i les teves relacions amb la senyoreta Westenra. Amic meu, he fet tot això en resposta a la teva demanda, perquè em sento feliç i orgullós de fer tot el que sigui al meu abast per ella. Sé que en Van Helsing farà tot el que pugui per mi per qüestions personals. Així doncs, sigui quina sigui la seva conclusió, haurem d'acceptar el seu diagnòstic. Fa l'efecte de ser un home arbitrari, però és perquè, del seu tema, en sap més que ningú. És filòsof i metafísic i un dels científics més avançats del seu temps i té una mentalitat molt oberta. Afegeix a aquests trets uns nervis d'acer, un temperament fred, una resolució indomable, domini d'ell mateix i una gran tolerància que eleva la virtut a la categoria de benedicció, i al mateix temps el cor més bondadós que existeix; són els seus instruments per a una tasca tan noble com la que du a terme en favor de la humanitat, tan eficients en la teoria com en la pràctica, perquè el seu punt de vista és tan ample com la seva compassió. Et dic tot això per tal que entenguis la confiança que em mereix. Li he demanat que vingui d'immediat. Demà veuré la senyoreta Westenra a Harrod's, per tal de no alarmar la seva mare amb una altra visita meva.

El teu amic,

JOHN SEWARD

Carta d'Abraham van Helsing, doctor en Medicina, membre del Reial Col·legi de Medicina, etc., etc., al doctor Seward

2 de setembre

Benvolgut amic,

Acabo de rebre la seva carta i surto ara mateix. Afortunadament, puc venir de seguida sense perjudicar cap dels meus pacients. No obstant això, sentint-ho molt per tots aquells que confien en mi, hauria acudit igualment a ajudar el meu amic que em demana per assistir els seus éssers estimats. Faci saber al seu amic que quan vostè va xuclar sense perdre temps el verí d'aquell ganivet que el nostre amic comú, massa nerviós, va deixar caure, va fer més per la seva promesa que ara necessita la meua ajuda, i me la demana en nom seu, que tot el que la seva enorme fortuna podria aconseguir. Però, per a mi encara és un plaer més gran, perquè es tracta del seu amic i és a vostè a qui ajudo. Així doncs, reservi'm habitació a l'hotel Great Eastern, per tal d'estar a la vora i concertí'm una entrevista amb la jove per a demà al matí, no gaire tard, ja que probablement hauré de tornar al vespre. Tanmateix, si fos necessari, tornaria d'aquí a tres dies per tal de quedar-me tant de temps com calgui. Una salutació cordial, benvolgut John, i fins aviat.

VAN HELSING

Carta del doctor Seward a l'Honorable Arthur Holmwood

3 de setembre

Benvolgut Art,

Ha vingut en Van Helsing i ha tornat a marxar. M'acompanyà a Hillingham i ens vam trobar que, gràcies a la disposició de la Lucy, la seva mare havia sortit a dinar, per la qual cosa vam poder estar a soles amb ella. En Van Helsing va sotmetre-la a un reconeixement minuciós. Ja te l'explicaré quan me'n faci arribar l'informe perquè, com pots suposar, no vaig ser-hi present tota l'estona. Em temo que està molt amoïnat, però em digué que ho ha de meditar. En parlar-li de la nostra amistat i de la confiança que em tens en relació amb tot aquest assumpte, em digué:

—Ha de contar-li tot el que pensa i digui-li també la meva opinió. No, no faig broma. No és pas una broma, sinó una qüestió de vida o mort, tal vegada alguna altra cosa.

Vaig voler saber què volia dir perquè estava molt seriós. Això va passar mentre tornàvem a Londres i preniem una tassa de te abans que ell tornés a Amsterdam. Però no em va voler dir res més. No t'enutgis amb ell, Art, perquè la seva reserva significa que el seu cervell està dedicat a guarir-la. Quan arribi el moment, parlarà amb claredat, en pots estar segur. Així doncs, li vaig dir que em limitaria a contar-te la nostra visita com si escrivís un article descriptiu per al *Daily Telegraph*. No em va fer cas i comentà que els fums de Londres no semblaven tan contaminats com quan vivia aquí d'estudiant. Si té temps, tal vegada m'arribi el seu informe demà mateix. En qualsevol cas, m'escriurà.

Bé, pel que fa a la visita, la Lucy semblava més animada i tenia més bon aspecte. Havia desaparegut aquella pal·lidesa terrible que m'havia alarmat tant, i la seva respiració era normal. Va ser molt amable amb el professor (sempre ho és), i va fer-lo sentir a gust, tot i que m'adonava dels esforços que havia de fer. Crec que en Van Helsing també en va ser conscient perquè vaig percebre sota les seves espesses celles aquella mirada viva que conec bé. Després, ell va encetar tota mena de temes, eludint el de les malalties, amb tant d'enginy que va aconseguir tornar sincera la fingida animació de la Lucy. Aleshores, sense notar-se cap canvi aparent, va dur la conversa cap a l'objecte de la seva visita: «Benvolguda senyoreta, tinc el plaer immens de ser aquí perquè se l'estimen molt. Això té molta importància, encara que tinguéssim aquí una persona que no veig. M'han informat que estava molt prima i que se la veia molt pal·lida. Jo els dic a tots: "Au va!"», va fer petar els dits, i prosseguí. «Vostè i jo els demostrarem que van errats. Què en pot saber ell», i m'assenyalà amb la mateixa expressió i el mateix gest que va utilitzar una vegada a classe, més ben dit acabada la classe, en una ocasió que no oblidaré mai, «de les joves? Té els seus bojos per entretenir-se, els ha de tornar la felicitat, a ells i als seus éssers estimats. És molt

difícil la tasca de retornar la felicitat, i té les seves compensacions. Però, d'això a conèixer les joves! No té muller ni filla i les noies no es confien als joves, sinó als vells com jo, que coneixem molts sofriments i les seves causes. Així doncs, estimada, l'enviarem a fumar al jardí i mentrestant, vostè i jo parlarem una estona».

Vaig entendre la indirecta i vaig sortir a fer un volt. Poca estona després, el professor va treure el cap per la finestra i em cridà. Estava seriós, però em digué: «Li he fet un reconeixement minuciós, i no he trobat una causa funcional. Coincideixo amb vostè amb el fet que ha perdut molta sang, tot i que ara no en perd. Tanmateix, no presenta símptomes d'anèmia. Li he demanat que m'enviï la seva minyona, per tal de fer-li un parell de preguntes i no deixar caps per lligar. Ja sé què em dirà, però hi ha una causa, sempre hi ha una causa per a tot. He de tornar a casa a meditar. Telegrafii'm cada dia i si surt alguna cosa, tornaré. La malaltia (el fet de no estar prou bé és una malaltia) m'interessa, i aquesta dolça jove també m'interessa. La trobo encantadora, i si no és per vostè o per la malaltia, tornaré igualment».

Com t'he dit, no va voler afegir res més, tot i que estàvem sols. Ara, Arthur, saps el mateix que jo. Em mantindré a l'aguait. Desitjo que el teu pare estigui més bé. Deu ser terrible aquesta situació per a tu, entremig de dues persones que estimes. Conec el teu sentiment de deure vers el teu pare i fas bé de complir-lo. Si cal, t'escriuré per tal que vinguis de seguida al costat de la Lucy. No t'amoïnis si no reps notícies meves.

JOHN SEWARD

Diari del doctor Seward

4 de setembre

El pacient zoòfag continua acaparant el nostre interès. Només ha patit un rampell, va ser ahir i a una hora poc habitual. Poc abans de les dotze del migdia va començar a mostrar-se inquiet. El vigilant, que en coneix els símptomes, va demanar ajuda d'immediat. Per fortuna, els homes van acudir tot seguit i van arribar a temps, perquè en tocar les dotze la seva fúria era tan gran que van haver d'esmerçar molts esforços per tal de reduir-lo. Cinc minuts després, va començar a minvar la violència i finalment va quedar ensopit, estat que ha mantingut fins ara. El vigilant diu que els crits eren espavordidors. En entrar, he trobat els meus homes dedicats a atendre uns altres pacients. Entenc l'efecte que això els ha fet, perquè també a mi m'impressionaren els esgarips, tot i que estava a una certa distància. Ara, després de l'hora del sopar del sanatori, el meu pacient continua assegut en un racó, meditant, amb una expressió fosca i trista. Sembla el presagi d'alguna cosa, però no sé què pot ser.

Més tard. En el meu pacient s'ha operat un altre canvi. He anat a veure'l a les cinc i l'he trobat tan content com havia estat amb anterioritat. Caçava mosques i se les menjava, i anotava les captures fent un senyal a la porta amb l'ungla, entre els plecs de l'encoixinat. En veure'm, s'ha apropat, i m'ha demanat en un to dòcil i tranquil que el deixés tornar a la seva habitació i li retornés la seva llibreta. M'ha semblat que li havia de seguir la veta i ja torna a ser a la seva habitació, amb la finestra oberta. Ha escampat el sucre del seu te a l'ampit i així obté una bona collita de mosques. Ara no se les cruspeix, sinó que les entafora en una capsula, com feia abans, i busca pels racons a la cerca d'aranyes. He volgut fer-lo parlar sobre els dies passats, ja que em donaria alguna clau important sobre els seus pensaments, però ha estat endebades. Durant algun moment m'ha semblat molt trist, i amb una veu llunyana, com si parlés amb ell mateix, i no pas amb mi, ha dit:

—S'ha acabat! M'ha deixat! No em queda cap altra esperança que el que pugui fer jo mateix en favor meu! —girant-se tot d'una cap a mi, ha dit amb fermesa—: Doctor, seria tan amable de proporcionar-me una mica més de sucre? Em fa l'efecte que m'aniria bé.

—Per caçar mosques? —li he preguntat.

—Sí! A les mosques els agrada el sucre i a mi m'agraden les mosques, per la qual cosa també m'agrada el sucre.

Hi ha gent ignorant que es pensa que els bojos no raonen. Li he facilitat una doble ració de sucre i l'he deixat sentint-se l'home més feliç del món. M'agradaria sondejar la seva ment.

Mitjanit. Un altre canvi. He anat a visitar la senyoreta Westenra, la qual he trobat millor i, de tornada, parat a l'entrada de l'hospital contemplant la posta de sol, he sentit els crits d'en Renfield. La seva habitació dóna a aquesta banda de l'edifici i per això l'he sentit més bé que aquest matí. Ha estat una llàstima perdre'm la bellesa màgica i evanescent de la posta de sol per damunt de Londres, amb les llums pàl·lides i les ombres fosques, i la multitud de matisos dels núvols bruts i les aigües també brutes, per tornar a la misèria d'aquest edifici de pedra freda i la seva càrrega d'infelicitat amb el cor encongint de tant suportar-ho.

He arribat a la cel·la quan el sol s'amagava i de la finestra estant he vist com s'ocultava el seu disc roig. A mesura que desapareixia, el meu pacient perdia violència, i en desaparèixer del tot el sol, ha lliscat de les mans que el subjectaven i ha caigut a terra com un farcell. És sorprenent el poder de recuperació que tenen els bojos, perquè, uns minuts després, s'ha aixecat completament asserenat i ha mirat al seu voltant. He fet un senyal als vigilants per tal que no el subjectessin perquè volia veure què feia. Ha anat directament a la finestra i ha escombrat els grans de sucre. Aleshores, ha agafat la capsa de les mosques, l'ha buidat a l'exterior i l'ha llençat. Travessant l'habitació, ha segut al llit. Sorprès, li he preguntat:

—No emmagatzemarà més mosques?

—No —ha dit—, estic fart de bajaranades!

És un cas d'un interès extraordinari. Voldria tenir alguna idea del funcionament de la seva ment o bé de la causa d'aquesta sobtada reacció. Ei! Tal vegada en tindrè una clau, després de tot, si aconseguixo endevinar el motiu pel qual les crisis d'avui han passat justament en els moments que el sol estava en el zenit i en el crepuscle. Potser el sol exerceix una influència maligna, en alguns moments, que afecta unes determinades naturaleses..., igual com la lluna n'afecta unes altres? Ja ho veurem.

Telegrama de Seward, Londres, a Van Helsing, Amsterdam

4 de setembre

Pacient millorada.

Telegrama de Seward, Londres, a Van Helsing, Amsterdam

5 de setembre

Pacient molt millorada. Té gana, dorm bé, està animada. Recobra color.

Telegrama de Seward, Londres, a Van Helsing, Amsterdam

6 de setembre

Empitjorament greu. Vingui de seguida, no perdi temps. No telegrafiaré a Holmwood fins a veure'l a vostè.

X

Carta del doctor Seward a l'Honorable Arthur Holmwood

6 de setembre

Benvolgut Art,

Avui les meves notícies no són bones. Aquest matí, la Lucy s'ha despertat una mica pitjor. No obstant això, d'aquest fet n'ha sortit una cosa bona: la senyora Westenra s'ha preocupat i m'ha demanat el meu parer professional sobre la seva filla. He aprofitat l'avinentesa per dir-li que el meu antic professor, el gran especialista Van Helsing, vindrà a passar uns dies amb mi i m'agradaria que la tractéssim entre tots dos. Així doncs, ara podem anar i venir sense alarmar-la ja que una impressió forta podria causar-li la mort i en l'estat de debilitat de la Lucy, això seria contraproduent per a ella. Estem envoltats de dificultats, però ens en sortirem amb l'ajuda de Déu. T'escriuré una altra vegada, si cal. Si no reps notícies meves, estigues segur que estic a l'espera de saber-ne alguna cosa nova. T'envio aquesta carta de seguida.

El teu amic,

JOHN SEWARD

Diari del doctor Seward

7 de setembre

La primera cosa que em preguntà en Van Helsing en trobar-nos al carrer Liverpool va ser:

—Li ha contat alguna cosa al nostre jove i enamorat amic?

—No —vaig contestar—. Esperava parlar amb vostè, com li he anunciat en el telegrama. Li he escrit una carta contant-li que vostè venia, perquè la senyoreta Westenra no es troba bé, i que ja li escriuria si tenia novetats.

—Molt bé, amic meu —va dir—. Molt bé! Més val que no sàpiga res, de moment. Tant de bo! Si cal, li ho direm tot. Ara, John, amic meu, permeti'm dir-li una cosa. Vostè està avesat a tractar amb bojós. Tots els homes estan bojós en un grau o un altre. Doncs, bé, amb la mateixa discreció amb què tracta els seus bojós, també ha de tractar els bojós de Déu, és a dir, la resta del món. Vostè no conta allò que fa ni per què ho fa als seus bojós. No els diu què pensa. Ha de deixar el saber on és, on pot descansar, on pot augmentar i créixer. Vostè i jo, de moment, guardarem el que sabem aquí i aquí —em tocà el cor i el cap i va fer el mateix amb ell—. De moment tinc unes quantes idees, que li faré conèixer més endavant.

—Per què no ara? —vaig voler saber—. Tal vegada ens serien útils, potser ens ajudarien a arribar a una conclusió.

Va callar i mirant-me, va dir:

—Benvolgut John, quan el blat ja està espigat, però encara no és madur, quan la substància de la mare terra ja és dins i el sol encara no ha començat a pintar-lo d'or, el pagès arrenca l'espiga, la frega entre les mans plenes de durícies, bufa el borro verd i diu: «Mira! Bon blat. Tindrem bona collita». —No hi veia la relació i així mateix li vaig dir. Com a resposta, allargà la mà, m'estirà l'orella tot fent broma, tal com feia anys enrere, a les classes, i seguí dient—: El bon pagès ho diu perquè ara ja ho sap, però no ho diu abans. No veurà un bon pagès traient el gra de la terra per veure si creix. Això ho fan els infants que juguen a ser pagesos, no els qui viuen de la terra i la treballen. Ho entén, ara, amic John? He sembrat el meu blat i ara la natura s'ha d'encarregar de fer-lo brotar. Sembla que promet, però esperaré que s'infla l'espiga. —S'interrompé en veure que l'entenia i continuà dient—: Vostè sempre va ser un estudiant avantatjat i les seves prestatgeries estaven més plenes de llibres que les dels altres. Aleshores vostè només era un estudiant. Ara és mestre i confio que no haurà perdut els seus antics costums. Recordi, amic meu, que el saber és més poderós que la memòria i que no hem de confiar en el més dèbil. Fins i tot si no ha mantingut la pràctica, deixi'm dir-li que el cas de la nostra estimada senyoreta pot —fixi's que dic «pot»— resultar tan interessant per a nosaltres i per al món, que els altres quedaran en una fotesa, com es diu vulgarment. Tingui-ho present. No hi ha res massa petit. Li aconsello que prengui nota de tots els seus dubtes i suposicions. Més endavant pot ser

interessant comprovar fins on eren certes les seves conjectures. Aprenem dels nostres fracassos, no dels nostres èxits!

En descriure-li els símptomes de la Lucy —els mateixos de dies abans, però molt més acusats—, es va quedar seriós, sense dir res. Duia una petita maleta amb instrumental i medicines, «armes terribles d'aquest beneït ofici», havia dit en una ocasió, en una de les seves classes, referint-se a l'instrumental utilitzat en l'art de guarir.

En arribar, la senyora Westenra va sortir a rebre'ns, amoïnada, tot i que no tant com em temia. La natura, en un dels seus gestos de benevolència, disposa que fins i tot la mort contingui algun antídoto per als seus propis terrors. Aquí, en un cas en el qual qualsevol impressió pot resultar fatal, les coses semblen estar disposades de tal manera que, per una raó o una altra, tot el que no l'afecti personalment —fins i tot l'empitjorament de la seva filla, a qui estima de tot cor— no sembla amoïnar-la. És com quan la mare natura embolcalla amb una capa insensible el cos estrany, protegint-se del mal que duria el seu contacte. Si és un egoisme imposat, hem d'evitar de titllar ningú d'estar massa pendent d'ell mateix, perquè tal vegada les seves causes tenen unes arrels més profundes que nosaltres desconeixem.

Tot repassant els meus coneixements sobre aquesta fase de la patologia espiritual, no em semblà gens oportú que la senyora Westenra fos present durant el reconeixement de la Lucy, així com tampoc podia permetre-li pensar en la seva malaltia més del que era necessari. Va accedir amb plaer a la meva petició, tant, que una altra vegada vaig veure la mà de la natura lluitant per preservar la vida. Ens van conduir a l'habitació de la Lucy, a en Van Helsing i a mi i, si el dia abans el seu estat m'havia deixat preocupat, ara em vaig sentir horroritzat. Estava blanca com un paper, havia perdut el color dels llavis i les genives, i els ossos de la cara li sobresortien d'una manera sorprenent. Feia patir veure-la respirar. En Van Helsing va quedar-se de pedra i va arrufar el nas fins al punt que les celles se li van ajuntar damunt el nas. La Lucy jeia al llit, immòbil, sense forces per parlar. Durant una estona vam restar en silenci. Després, en Van Helsing em fità i vam sortir de l'habitació. En tancar la porta, començà a caminar ràpidament pel passadís fins a l'altra habitació, que era oberta. M'agafà, em féu entrar a dins i tancà la porta.

—Déu meu! —va exclamar—. És horrorós. No podem perdre el temps. Morirà si no li arriba prou sang al cor. Se li ha de fer una transfusió ràpidament. La hi dona vostè o la hi dono jo?

—Jo sóc més fort i més jove, professor. Seré jo.

—Llavors, som-hi! Portaré el maletí. He vingut preparat.

Vaig acompanyar-lo i mentre baixàvem, vam sentir que trucaven a la porta. En arribar al vestíbul, la minyona acabava d'obrir i entrava l'Arthur amb pressa. Va córrer cap a mi, mormolant amb ansietat:

—John, estic espantat. He llegit el que deies entre línies en la teva carta i m'he alarmat. El meu pare està més bé, i he vingut a veure com van les coses aquí. Vostè és

el doctor Van Helsing? Li agraeixo molt que hagi vingut.

Els ulls del professor van posar-se damunt d'ell, irats per la interrupció en un moment com aquell. Però, d'immediat, en comprovar la seva constitució sòlida i la força i el vigor que emanava de la seva persona, van brillar-li els ulls. Sense perdre un moment, va dir-li seriosament, mentre encaixaven:

—Senyor, arriba a temps. Veig que és el promès de la nostra estimada senyoreta. Està malament, molt malament. Bé, jove, no s'ho prengui així —va afegir, perquè tot d'una l'Arthur havia empal·lidit i s'havia deixat caure en una butaca, a punt de desmaiar-se—. Ha d'ajudar-la. Vostè pot fer més que ningú per ella i els seus ànims seran la millor ajuda.

—Què puc fer? —va preguntar l'Arthur amb la veu ronca—. Digui-m'ho i ho faré. La meua vida li pertany. Estic disposat a donar per ella fins a l'última gota de sang.

El professor té una vena humorística i com que el conec de fa temps, vaig adonar-me d'un to irònic en la seva resposta:

—Jove, no li demano tant..., no pas fins a l'última!

—Què he de fer?

Els seus ulls desprenien foc i les aletes del nas li tremolaven. En Van Helsing va tustar-li l'espatlla:

—Anem —va dir—. Vostè és un home fort i és això el que ens fa falta. Vostè pot servir més que no pas jo o el seu amic John. —L'Arthur estava desconcertat i el professor li va explicar afablement—: La seva promesa està molt malament. Necessita sang. Si no la rep, morirà. El meu amic John i jo hem deliberat i hem decidit fer una cosa que anomenem transfusió de sang, una transferència del qui té les venes plenes de sang al qui les té buides i sospira per ella. En John s'havia ofert perquè és més jove i fort que jo —en sentir això l'Arthur m'agafà la mà i me l'estrenyí fort, en silenci—, però ara que és aquí, penso que vostè és més adequat que nosaltres dos, que vivim immergits en el món del pensament. Els nostres nervis no són tan tranquils i la nostra sang no és tan vigorosa com la seva.

L'Arthur va girar-se vers ell dient:

—Si vostè sabés que moriria feliç per ella, entendria... —va parar-se perquè un sanglot va nuar-li la gola i no podia parlar.

—Bon noi! —va dir en Van Helsing—. D'aquí a ben poc, s'alegrarà d'haver fet això que li demano per la dona que estima. Anem, mantinguem-nos en silenci. Pot besar-la abans de començar, però quan jo li faci un senyal l'haurà de deixar. No digui res a la seva mare, ja sap com està! No ha de tenir cap impressió, tot això ha de quedar entre nosaltres. Anem!

Vam pujar tots tres a l'habitació de la Lucy. El professor va demanar a l'Arthur que es quedés al defora i la Lucy va girar el cap per mirar-nos, però no va badar boca. No dormia, estava massa dèbil per fer cap esforç. Parlava amb els ulls. En Van Helsing va treure uns instruments del maletí i va col·locar-los en una tauleta que ella

no podia veure. Després va treure un narcòtic i acostant-se al llit, va dir amb despreocupació:

—Bé, senyoreta, aquí tenim la seva medicació. Begui-s'ho tot, com una bona minyona. A veure, jo la incorporaré perquè pugui empassar-se-la amb facilitat. Molt bé.

Havia fet l'esforç amb èxit. Em sorprenia que trigués tant a fer-li efecte, la qual cosa indicava que estava molt dèbil. El temps transcorregut es feia interminable fins que la son començà a pesar-li a les parpelles. Finalment, el narcòtic manifestava el seu poder i la Lucy va caure en una letargia profunda. Quan el professor va quedar satisfet, va cridar l'Arthur i li va demanar que es tragués la jaqueta.

—Pot fer-li un bes mentre acosto la tauleta —va dir—. John, ajudi'm!

Cap dels dos miràvem i en Van Helsing va dir-me:

—És jove i fort. La seva sang és molt pura i no caldrà desfibrinar-la.

Aleshores, amb rapidesa, però amb mètode, en Van Helsing va fer l'operació. A mesura que li entrava la sang a les venes, la vida semblava tornar a les galtes de la pobra Lucy, així com l'alegria als ulls de l'Arthur, enmig de la seva pal·lidesa creixent. Després em va preocupar la pèrdua de sang de l'Arthur, ja que l'afectava visiblement, tot i que era un home fort. Una idea de la prova que devia sofrir l'organisme de la Lucy la palesava el fet que el que debilitava tant l'Arthur solament servia per a restablir-la parcialment. Però el rostre del professor restava impassible i vigilava amb el rellotge a la mà i amb els ulls fixos, ara en la pacient, ara en l'Arthur. Podia sentir els batecs del meu cor. Poc després va dir amb suavitat:

—No es mogui. És suficient. Estigui per ell. Jo atendre la jove.

Un cop acabat tot, vaig observar que l'Arthur havia quedat molt dèbil. Vaig netejar-li la ferida i el subjectava pel braç per apartar-lo quan en Van Helsing va parlar sense girar-se, com si tingués ulls al clatell:

—Em penso que el valent promès s'ha guanyat un altre bes i li pot fer ara mateix.

Acabada la seva feina, va arreglar el coixí sota el cap de la pacient. En fer això, la cinta de vellut negre que la Lucy du al coll, en la qual penja un diamant antic, regal del seu promès, va lliscar una mica i va deixar al descobert un senyal roig. L'Arthur no se n'adonà, però jo vaig poder sentir una aspiració profunda i xiuxiuejant que és una de les maneres que té en Van Helsing de manifestar la seva emoció. No va dir res de moment, però una estona després es girà cap a mi tot dient:

—Ara acompanyi a baix el nostre jove i valent promès, serveixi-li una copa de vi i deixi'l descansar una estona. Després, cal que torni a casa seva, i que mengi i descansi molt, a fi de recuperar tot el que ha donat a la seva estimada. No ha de quedar-se aquí. Ep! Un moment. Suposo, senyor, que desitja conèixer els resultats de la transfusió. Sàpiga que l'operació ha estat un èxit en tots els sentits. Aquesta vegada li ha salvat la vida; així doncs, pot anar-se'n a casa a descansar amb la satisfacció que ha complert el seu deure. Li ho diré a ella quan estigui bé. Ara l'estimarà més pel que ha fet. A reveure!

Un cop l'Arthur va haver marxat, vaig tornar a l'habitació. La Lucy dormia tranquil·lament, i la seva respiració era més regular. Veia moure's la vànova quan el seu pit s'omplia d'aire. En Van Helsing estava assegut vora el llit i l'observava amb atenció. La cinta de vellut cobria novament el senyal roig.

—Què en pensa, d'aquest senyal roig del coll? —vaig preguntar en veu baixa.

—I vostè?

—No l'havia vist fins ara —vaig dir, traient la cinta.

A sobre mateix de la vena jugular tenia dues perforacions. No eren grosses, però no tenien bon aspecte. No es veien infectades, tot i tenir les vores blanques i destrossades, com masegades. Vaig pensar que la ferida podia ser la causa d'aquella pèrdua tan important de sang, encara que vaig desestimar tot seguit la idea, perquè no podia ser. Hauria tacat el llit, vista la quantitat de sang que la noia havia perdut, si tenia en compte la seva pal·lidesa abans de la transfusió.

—I? —va preguntar en Van Helsing.

—No sé què pot ser —vaig dir.

El professor s'aixecà i digué:

—He de tornar a Amsterdam aquest vespre. Hi tinc llibres i altres coses que em fan falta. S'haurà de quedar aquí tota la nit i no perdre de vista la pacient.

—Li poso una infermera? —vaig preguntar.

—Vostè i jo som les millors infermeres. Vigili-la tota la nit. Ocupi's que mengi bé i que ningú no la molesti. L'haurà de vetllar tota la nit. Ja dormirem més endavant. Tornaré tan aviat com pugui. Aleshores estarem preparats per començar.

—Començar? —vaig exclamar—. Què dimonis vol dir?

—Ja ho veurà! —va contestar sortint a corre-cuita. Després va tornar, va treure el nas per la porta i va dir movent el dit en un gest d'advertiment—: Recordi que està sota la seva vigilància. Si la deixa i li passa alguna cosa, no tornarà a dormir tranquil!

Diari del doctor Seward

(Continuació)

8 de setembre

Vaig vetllar la Lucy tota la nit. L'efecte del narcòtic va dissipar-se cap al tard i va tornar en si de manera natural. Semblava una altra després de la transfusió. Fins i tot es mostrava animada i plena de vida, però encara es notaven els senyals de l'abatiment que havia patit. En dir a la senyora Westenra que el doctor Van Helsing aconsellava que em quedés a vetllar la Lucy, volia dissuadir-me'n, en vista de l'energia i l'ànim excel·lent que tornava a mostrar la seva filla. No obstant això, vaig mantenir-me ferm i vaig fer els preparatius necessaris per a la llarga vetlla. Quan la seva minyona va acabar de preparar-la per passar la nit, moment que havia aprofitat per sopar, vaig entrar i vaig seure vora el llit. La Lucy no hi va posar cap mena d'objecció, i em mirava agraïda cada cop que alçava els ulls vers ella. Una estona després li va venir la son, però va fer un esforç i va aconseguir foragitar-la. Ho va fer en diferents ocasions, amb més esforços a cada intent i amb intervals cada vegada més curts. Era evident que no volia adormir-se; així doncs, vaig encetar el tema:

—No vol dormir?

—No, em fa por.

—Por d'adormir-se? Per què? És una benedicció que tots desitgem.

—Oh, no! No ho diria si estigués en el meu lloc, si dormir fos per a vostè un presagi d'horror!

—Un presagi d'horror? Què vol dir?

—Oh, no ho sé! Això és terrible. Tota aquesta debilitat em ve quan dormo. Fins i tot pensar-ho em fa por.

—Però, estimada jove, aquesta nit pot dormir. Sóc aquí per vetllar-la i puc prometre-li que no li passarà res.

—Oh, ja veig que puc confiar en vostè.

Vaig aprofitar l'ocasió per dir:

—Li prometo que si observo que té un malson, la despertaré immediatament.

—Ho farà? Que bo que és amb mi! Aleshores dormiré!

I gairebé al mateix temps que ho deia, va deixar anar un sospir d'alleujament i es va adormir.

Vaig vetllar-la durant tota la nit i no es va moure ni un sol cop, sinó que va dormir amb un son profund, reparador, vivificador i tranquil. Tenia els llavis una mica entreoberts i el pit li pujava i baixava amb la regularitat d'un pèndol. Somreia i cap malson va venir a torbar la pau del seu esperit.

Ben aviat, al matí, va entrar la seva minyona, vaig deixar-la amb ella i vaig tornar a casa amoïnat per un munt de coses. Vaig enviar un breu telegrama a en Van Helsing

i un altre a l'Arthur, explicant-los els resultats excel·lents de la transfusió. La meua feina, molt retardada, em va tenir ocupat tot el dia i era de nit quan vaig tornar a ocupar-me del meu pacient zoòfag. L'informe era favorable, havia estat tranquil tot el dia i tota la nit. Quan sopava m'arribà un telegrama d'en Van Helsing dient que tornés a Hillingham, ja que convenia que m'estigués vora la Lucy. També em comunicava que sortiria amb el correu de la nit i es reuniria amb mi a primera hora del matí.

9 de setembre

Estava molt cansat en arribar a Hillingham. A penes havia aclucat els ulls les dues darreres nits i començava a notar-me entumit, la qual cosa indica l'extenuació mental. La Lucy estava desperta i molt animada. En encaixar em mirà amb severitat i em digué:

—No vull que em vetlli aquesta nit. Està extenuat. Em trobo completament bé, de veres. I si algú ha de vetllar, seré jo. El vetllaré a vostè.

No vaig voler discutir i vaig baixar a sopar acompanyat de la Lucy. Animat per la seva companyia encantadora vaig sopar amb gana i vaig beure'm un parell de gots d'un vi excel·lent. Després vam pujar i la Lucy va mostrar-me una habitació contigua a la seva on cremava un foc acollidor.

—Miri —va dir—, es quedarà aquí. Deixarem obertes aquesta porta i la de la meua habitació. Pot estirar-se al sofà perquè ja sé que no hi ha manera de convèncer un metge que se'n vagi al llit quan té un pacient al davant. Si em cal alguna cosa, el cridaré i podrà venir de seguida.

No vaig poder dir cap altra cosa, ja que estava rendit i no hauria estat capaç de mantenir-me despert malgrat que m'hi hagués esforçat. Així doncs, després de repetir-me que em cridaria si necessitava alguna cosa, em vaig estirar al sofà i em vaig oblidar de tot.

Diari de la Lucy Westenra

9 de setembre

Aquesta nit estic molt contenta. M'he sentit tan dèbil que poder caminar i pensar és com sentir el sol després d'haver suportat molt temps de vent i cel tapat. D'alguna manera sento que l'Arthur està molt a prop meu. Em sembla sentir la seva càlida presència al meu voltant. Suposo que la malaltia i la debilitat són egoistes i tornen la nostra mirada i la nostra simpatia cap a nosaltres mateixos, mentre que la salut i la força donen ales a l'amor, que té pensament i voluntat per vagarejar cap a on vol. Si l'Arthur conegués els meus pensaments! Vida meva, vida meva! Com deuen xiular-te les orelles mentre dorms igual que les meves xiulen quan estic desperta. Beneït descans, el d'anit! Que bé que vaig dormir, mentre el doctor Seward em vetllava! Aquesta nit no em farà por dormir perquè el tinc ben a la vora per cridar-lo. Gràcies a tots per ser tan bondadosos amb mi! Gràcies, Déu meu! Bona nit, Arthur.

Diari del doctor Seward

10 de setembre

He sentit la mà del professor sobre el cap i m'he espavilat completament. Aquesta és una de les coses a les quals estem acostumats en el sanatori.

—Com està la nostra pacient?

—Bé, quan la vaig deixar, més ben dit quan em deixà ella a mi —he contestat.

—Anem a veure-la. —I hem entrat plegats a l'habitació.

La persiana estava abaixada i he anat a alçar-la mentre en Van Helsing s'apropava al llit sense fer soroll, com un gat.

En el moment d'alçar la persiana i deixar entrar el sol del matí a l'habitació, he sentit la inspiració xiuxiuejant del professor. Un sobresalt m'ha encongit el cor. En apropar-me, ell s'ha apartat i no ha hagut de menester que la seva exclamació: «*Gott in Himmel!*», fos subratllada per la seva expressió de consternació. Ha aixecat la mà assenyalant el llit, amb el rostre contret i blanc com la cera. Les cames em tremolaven.

Damunt el llit, desmaiada, jeia la pobre Lucy, més blanca i abaltida que mai. Fins i tot els llavis tenia blancs, com de vegades veiem en un mort que ha patit una llarga malaltia. En Van Helsing ha aixecat un peu amb intenció de fer una puntada de peu irada, però l'instint i el costum d'anys l'han fet contenir i l'ha tornat a baixar amb suavitat.

—De pressa —ha dit—, porti una mica de conyac.

He corregut al menjador i he tornat amb l'ampolla. Ha mullat els llavis blancs amb el conyac i entre tots dos li hem fet fregues als palmells de les mans, els canells i el cor. El professor l'ha auscultat i després d'uns moments d'incertesa espantosa, ha dit:

—No és massa tard. El cor li bat, molt dèbilment. La nostra feina ha resultat inútil, i haurem de tornar a començar. Ara no tenim el jove Arthur aquí; així doncs, hauré de recórrer a vostè, amic John.

Mentre parlava, anava traient del seu maletí els instruments per a la transfusió. M'he tret la jaqueta i m'he arromangat la màniga de la camisa. Ara no teníem la possibilitat de subministrar-li un narcòtic, ni feia falta, i sense perdre un instant hem començat l'operació. Una estona després, que m'ha semblat llarga —perquè donar sang, per molta voluntat que s'hi posi, produeix una sensació terrible—, en Van Helsing ha alçat un dit d'advertiment.

—No es mogui —ha dit—, em fa por que es desperti en tornar-li la consciència. Seria perillós. Prendré una precaució. Li posaré una injecció de morfina.

Ha actuat amb rapidesa i habilitat. L'efecte ha estat beneficiós per a la Lucy, ja que ha passat del desmai a un son narcotitzat. Amb un sentiment d'orgull personal, he observat que les seves galtes i els seus llavis recuperaven un lleuger color rosat. Cap

home no sap fins que ho experimenta el que hom sent quan la seva sang passa a les venes de la dona que estima. El professor m'observava amb atenció.

—Ja n'hi ha prou —ha dit.

—Ja? —he protestat—. A l'Arthur li'n va treure molta més.

—Ell és el seu promès, el seu *fiancé* —ha replicat, somrient amb tristesa—. Vostè té feina, molta feina. S'ha d'ocupar d'ella i d'uns altres. N'hi haurà prou amb la sang que li ha donat.

En acabat, ha fet un reconeixement a la Lucy, mentre jo premia el tall amb el dit. M'he quedat estirat, esperant que acabés perquè em pogués atendre, ja que em sentia dèbil i marejat. Poc després m'ha examinat el braç i m'ha manat que anés a beure una copa de vi. Quan sortia de l'habitació, s'ha apropat a mi i m'ha xiuxiuejat:

—Recordi que no hem de dir res de tot això. Si el nostre jove enamorat ve inesperadament, com l'altre dia, no li'n digui ni una paraula. S'alarmaria i també es posaria gelós. I hem d'evitar totes dues coses. Vagi-se'n!

En tornar a entrar, m'ha mirat amb atenció i m'ha dit:

—No em sembla gaire desmillorat. Entri a l'habitació del costat, estiri's al sofà i descansi una estona. Després esmorzi bé i vingui a veure'm.

He obeït les seves ordres perquè sé que són prudents i justes. Havia acomplert la meva part i ara la meva obligació era recuperar les forces. Em sentia dèbil i això, en certa manera, m'impedia estranyar-me del que havia passat. M'he adormit al sofà, preguntant-me com podia ser que la Lucy hagués retrocedit tant i com podia haver perdut tanta sang sense que aparegués cap senyal de pèrdua. Em sembla que he seguit fent-me preguntes en somnis perquè, dormint o despert, el meu cap donava tómb sobre la causa de les petites ferides del coll i l'aspecte masegat que mostraven, malgrat que eren tan petites.

La Lucy ha dormit tot el dia i quan s'ha despertat se sentia bastant bé i amb forces, tot i que no amb tantes com el dia anterior. Després d'examinar-la, en Van Helsing ha sortit a fer un tomb, confiant-la a la meva atenció i amb ordres estrictes de no deixar-la sola ni un moment. He pogut sentir la seva veu en el vestíbul preguntant per l'oficina de telègraf més propera.

La Lucy ha xerrat amb mi molt animada i semblava ignorar del tot el que havia passat. He procurat distreure-la i mantenir-la interessada. La seva mare ha pujat a veure-la i no s'ha adonat de cap canvi, però ha dit agraïda:

—Li devem molt, doctor Seward, per tot el que fa. Però ha de procurar no treballar tant. Està pàl·lid. Necessita una esposa que tingui cura de vostè. Li aniria bé!

La Lucy ha envermellit una mica, ja que les seves esgotades venes no poden suportar gaire estona el flux de sang al cap. La reacció li ha provocat una extrema pal·lidesa, alhora que girava els seus ulls cap a mi. He somrigut i he brandat el cap, duent-me un dit als llavis. Ha deixat escapar un sospir i s'ha recolzat al coixí.

En Van Helsing ha tornat al cap d'un parell d'hores i m'ha dit:

—Vagi-se'n a casa, mengi i begui en quantitat. Recobri les forces. Em quedaré aquesta nit i vetllaré la jove. Hem de vigilar-la vostè i jo, no hem de dir res a ningú altre. Tinc motius seriosos. No, no em preguntis quins. Pensi el que vulgui, fins i tot allò que li sembli més improbable. Bona nit.

En el vestíbul, dues de les minyones han preguntat, fins i tot han suplicat, si podien quedar-se, totes dues o, si més no, una d'elles, a vetllar la senyoreta Lucy. En dir que era desig del doctor Van Helsing que ens n'encarreguem ell o jo, m'han demanat que intercedís amb el «cavaller foraster». M'ha commogut molt aquest gest, tal vegada perquè em sentia dèbil o potser perquè es tracta d'una mostra de l'afecte que senten per la Lucy. He vist casos semblants de la bondat femenina. He arribat a temps per sopar a última hora. He visitat els meus malalts; tots estaven bé. Escric tot això mentre espero que m'arribi la son, la qual cosa ja passa.

11 de setembre

Aquesta tarda he anat a Hillingham. He trobat content en Van Helsing i la Lucy molt bé. Poc després de la meva arribada han dut una capsa gran per al professor que venia de l'estranger. L'ha obert amb gran solemnitat —fingida, per descomptat— i n'ha tret un gran ram de flors blanques.

—Són per a vostè, senyoreta Lucy —ha dit.

—Per a mi? Oh, doctor Van Helsing!

—Sí, però no pas perquè hi jugui. Són medicinals —la Lucy ha fet una ganyota—. Bé, no són per beure-les en infusió ni de cap altra manera, així doncs, no arrufi aquest nassarró tan bonic o li diré al meu amic Arthur que haurà de patir molt quan vegi que la bellesa que tant s'estima està una mica marcida. Ah!, joveneta, ja veig que l'amenaça li fa desarrufar el nas. Són medicinals però no sap com actuen. Les posaré a la finestra, en faré una garlanda molt bonica i la hi penjaré al coll, per tal que dormi bé. Ah, sí! Són com les flors de lotus, que fan oblidar els maldecaps. Tenen un perfum semblant a les aigües del Leteu^[10] i de la font de la joventut, que els conqueridors buscaven a Florida i que van trobar massa tard.

Mentre parlava, la Lucy examinava les flors i les olorava. Les ha deixat a una banda i mig rient, mig enutjada, ha dit:

—Oh, professor, em sembla que es burla de mi. Aquestes flors són d'all!

—No se'n rigui, senyoreta! Jo no faig mai broma! Tot el que faig té una finalitat seriosa i l'adverteixo que no em farà fracassar. Ha de tenir cura de vostè i si no ho vol fer per vostè, faci-ho pels altres. —Aleshores, en veure que la pobra Lucy s'espantava, ha seguit amb un to més amable—: Ah, joveneta, estimada, no tingui por de mi! Només busco el seu bé. Aquestes flors tan normals tenen qualitats molt beneficioses per a vostè. Jo mateix les escamparé per l'habitació i trenaré la garlanda que durà. Però, muts i a la gàbia! No n'ha de parlar amb ningú, per més que preguntin. Hem d'oobeir i el silenci forma part d'aquesta obediència i l'obediència li

retornarà la força i la guarirà, per tal que pugui córrer cap als braços que l'esperen. Ara sigui un moment. Vingui amb mi, John, i ajudi'm a ornamentar l'habitació amb aquestes flors d'all, que vénen de Haarlem, on el meu amic Vandepool cultiva plantes medicinals tot l'any en el seu hivernacle. Ahir el vaig telegrafiar per tal que les tinguéssim avui.

Hem entrat a l'habitació amb les flors. Les accions del professor són ben estranyes i no les he trobat en cap manual de farmàcia. Primer de tot, ha tancat les finestres i ha passat les lleves. Després, ha agafat un grapat de flors i les ha fregat pels marcs, com si volgués assegurar-se que cada ràfega d'aire que entrés fes flaire d'all. Després ha fregat amb el manyoc de flors el muntant de la porta, a dalt, a baix i als costats. Ha fet el mateix al voltant de la llar de foc. Em semblava ben absurd i he comentat:

—Professor, sé prou bé que sempre té un motiu per les coses que fa, però ara em desconcerta. I encara sort que no tenim cap escèptic al davant, si no, diria que practica algun exorcisme per foragitar els mals esperits.

—Tal vegada és això mateix! —m'ha contestat amb tranquil·litat, mentre començava a trenar la garlanda que la Lucy havia de lluir al voltant del coll.

Després, hem esperat que la Lucy s'arreglés per anar a dormir i quan ja jeia al llit, s'hi ha apropat i li ha col·locat la garlanda al coll. Les seves darreres paraules han estat:

—Vagi amb compte que no es desfaci i per molt que l'angoixi el fet que l'habitació estigui tancada, aquesta nit no obri la porta ni la finestra.

—Li ho prometo —ha dit la Lucy—. Mil gràcies a tots dos per totes les atencions que tenen amb mi! Oh! Què he fet per merèixer uns amics tan magnífics?

En sortir de la casa en el meu cotxe, que ens esperava, en Van Helsing ha dit:

—Aquesta nit podré dormir tranquil. He passat dues nits viatjant, dos dies consultant llibres, un altre dia ple de desassossec i una altra nit en vetlla sense aclucar l'ull. Demà vingui a buscar-me a primera hora i passarem plegats a veure com es troba la senyoreta. Estic segur que estarà més forta, gràcies al «sortilegi» que he preparat. Ha! Ha!

Semblava estar-ne tan segur que, tot recordant la meua pròpia confiança de l'altra nit i les seves conseqüències desastroses, he sentit un terror vague. Tal vegada la meua debilitat m'ha impedit comentar-ho al meu amic, però l'he sentit, com les llàgrimes contingudes.

Diari de la Lucy Westenra

12 de setembre

Són tan bons amb mi! Aprecio molt el doctor Van Helsing. Em pregunto per què té tant d'interès en aquestes flors. Es mostrava tan intransigent que m'ha espantat una mica. No obstant això, deu tenir raó perquè em fan sentir més bé. En desconec el motiu, però no em fa por quedar-me sola aquesta nit i em sembla que podré dormir sense témer res. No faré cas dels aleteigs a la finestra. He hagut de lluitar de valent aquestes nits passades per no adormir-me! Quin patiment haver de vetllar i també quin patiment témer adormir-me a causa dels horrors que em provoquen els malsons. Quina sort que té la gent que no coneix el patiment ni l'horrors, i que agafa el son com una benedicció de la nit que li aporta somnis agradables! Avui espero que m'arribi la son, ajaguda, com Ofèlia en l'obra de teatre, amb «garlandes virginals i ornaments de donzella». L'all no m'havia agradat mai, però aquesta nit em resulta agradable, desprèn una flaire que em dóna pau i em fa venir la son. Bona nit a tothom.

Diari del doctor Seward

13 de setembre

He passat pel Berkeley i he trobat en Van Helsing, a punt com de costum. El cotxe que havien demanat des de l'hotel ja ens esperava. El professor ha agafat el maletí que ara sempre du amb ell.

Vull escriure-ho tot tal com ha passat. En Van Helsing i jo hem arribat a Hillingham a les vuit. El matí era esplèndid; el sol radiant i la sensació de fresca de començaments de la tardor feien la impressió de la culminació de la feina anual de la natura. Les fulles mostraven ja aquella gamma de matisos meravellosos abans de començar a caure dels arbres. En entrar, hem trobat la senyora Westenra que sortia de la saleta. Sempre es lleva a bona hora, ens ha saludat afectuosament i ha dit:

—Els alegrarà saber que la Lucy es troba més bé. Encara dorm, pobreta. He tret el cap a la seva habitació, però no l'he despertat.

El professor ha somrigut, molt satisfet, i s'ha fregat les mans tot dient:

—Bé prou que sabia que tenia el diagnòstic d'aquest cas. El tractament ha fet efecte.

—No s'atorgui tot el mèrit, doctor —ha protestat ella—. Aquest matí, l'estat de la Lucy es deu, en part, a la meva col·laboració.

—Què vol dir, senyora? —ha preguntat el professor.

—Doncs, anit estava intranquil·la per la meva filla i vaig entrar a la seva habitació. Dormia profundament..., tant, que no em va sentir entrar. L'habitació estava molt carregada, hi havia un munt d'aquelles flors que feien una flaire insuportable, fins i tot en tenia un ram al voltant del coll. Em feia por que l'asfixiessin, pobreta, que està tan dèbil, i les hi vaig traure totes i vaig obrir la finestra per tal que entrés una mica d'aire fresc. L'alegrarà veure com es troba avui, n'estic segura. —I va dirigir-se al seu estudi, on acostuma a esmorzar normalment.

Un cop ha acabat de parlar, he mirat el professor, que tenia el rostre blanc com un mort. S'havia aguantat davant la pobra dona perquè sabia que estava molt delicada i que una impressió forta podia ser fatal per a ella. Fins i tot li havia dedicat un somrí mentre obria la porta per deixar-la entrar a l'altra habitació. Però, en el moment que ha desaparegut, m'ha subjectat pel braç, m'ha dut al menjador i ha tancat la porta.

Per primera vegada a la meva vida he vist com en Van Helsing es desmuntava. S'ha dut les mans al cap en senyal de desesperació muda i després ha ajuntat els palmells amb un gest de desparament. Finalment, s'ha assegut en una cadira, tapant-se la cara amb les mans, i ha començat a plorar amb uns sanglots secs i profunds que semblaven venir del fons del seu cor. Ha tornat a alçar els braços com si interpel·lés a l'univers.

—Déu! Déu! Déu! —ha exclamat—. Què hem fet? Què ha fet aquesta pobra noia per haver de patir aquest mal pas? Encara existeix una malastrugança, procedent del

món antic, que permet que passin aquestes coses i d'aquesta manera? Aquesta pobra mare, d'una manera totalment inconscient, i pensant que feia el millor, ha dut la perdició al cos i l'ànima de la seva filla. I no li podem dir res, ni tan sols podem prevenir-la, perquè una cosa com aquesta la mataria i les perdríem totes dues. Oh, quina manera d'acorrallar-nos! Com s'han alçat els poders de l'infern en contra nostra —tot d'una, s'ha aixecat dient—: Anem. Hem de fer alguna cosa. Tant si són dimonis com si no, com si són tots els dimonis alhora, tant s'hi val, hem de continuar lluitant.

S'ha dirigit al vestíbul, ha agafat el maletí i hem pujat plegats a l'habitació de la Lucy.

Un cop més he alçat la persiana mentre en Van Helsing anava cap al llit. Aquesta vegada no ha fet cap gest de sorpresa en veure aquell rostre desgraciat amb la mateixa pal·lidesa extrema d'altres vegades. El seu posat era d'una gran llàstima i una compassió infinita.

—M'ho temia —ha mormolat aspirant sorollosament, la qual cosa revelava la seva preocupació.

Ha tret el cap per la porta sense badar boca. Després ha començat a col·locar l'instrumental per a una nova transfusió a la tauleta. En previsió d'aquesta necessitat ja havia començat a treure'm la jaqueta, però el professor ha fet un gest per aturar-me.

—No! —ha dit—. Avui operarà vostè. Jo donaré sang. Vostè encara està dèbil.

Mentre parlava, s'ha tret la jaqueta i s'ha arremangat la camisa.

La mateixa operació. Una altra vegada el narcòtic, una altra vegada el color a les galtes esblanqueïdes i la respiració regular del dormir saludable. Aquesta vegada, jo estava al cas de tot, mentre en Van Helsing descansava i es recuperava.

Després, ha aprofitat l'ocasió per comentar a la senyora Westenra que no havia de treure res de l'habitació de la Lucy sense consultar-ho a ell, tot dient que les flors tenien un valor medicinal i que respirar la seva flaire formava part del tractament. Un cop dit això, ha assumit personalment la vigilància de la malalta, i la vetlla d'aquesta nit i la següent, fent-me saber que m'enviaria a buscar quan m'hagués de menester.

Una hora més tard, la Lucy s'ha despertat, fresca i animada, sense ressentir-se en aparença de la prova terrible que havia hagut de superar.

Què significa tot això? Començo a preguntar-me si el fet de conviure tant de temps amb bojos m'està afectant el cervell.

Diari de la Lucy Westenra

17 de setembre

He passat quatre dies i quatre nits de pau. Començo a sentir-me novament amb tanta força que amb prou feines em conec. Em sembla com si hagués viscut un malson molt llarg i m'acabés de despertar, per veure un sol radiant i sentir al meu voltant l'aire fresc del matí. Tinc un lleu record d'haver patit moments d'angúnia, esperant i desconfiant; d'una foscor que no implicava dolor ni esperança per fer més intensa l'aflicció; de períodes llargs d'abandó, i d'un recobriment de la vida com el que experimenta el bus que surt a la superfície a través d'una gran pressió d'aigua.

No obstant això, des que el doctor Van Helsing és aquí, sembla com si tots els malsons haguessin fugit. Els sorolls que m'espantaven —cops d'ales als vidres de la finestra, veus llunyanes que sonaven a la vora, paraules aspres que no sabia d'on provenien ni quines coses m'ordenaven— han desaparegut del tot. Ara me'n vaig al llit sense tenir por d'adormir-me, i ni tan sols m'esforço a mantenir-me desperta. Trobo gust a l'all i cada dia n'arriba una capsa de Haarlem. Aquesta nit el senyor Van Helsing se n'ha d'anar a Amsterdam, però no necessito que ningú em vetlli perquè em sento prou bé per quedar-me tota sola.

Dono gràcies a Déu per la meva mare, pel meu estimat Arthur i per tots els nostres amics, que han estat tan amables! No m'adonaré de l'absència del doctor Van Helsing perquè anit va quedar-se una bona estona endormiscat a la butaca. El vaig sorprendre dues vegades adormit, però no em va fer por adormir-me novament, tot i que les branques, o els ratpenats o el que sigui, picaven fort, gairebé amb fúria, els vidres de la finestra.

Fuig un llop

PERILLOSA AVENTURA DEL NOSTRE REPORTER!

Entrevista amb el conservador del Parc Zoològic

The Pall Mall Gazette, 18 de setembre

Després de moltes temptatives, i moltes negatives, utilitzant com a reclam el nom de la *Pall Mall Gazette*, he pogut localitzar el conservador de la zona del Parc Zoològic que correspon als llops, en Thomas Bilder, que viu en una de les cases del recinte, rere el pavelló dels elefants. Vaig trobar-lo en el moment que anava a sopar. En Thomas i la seva esposa són persones hospitalàries, grans i sense fills, i si l'acollida que em dispensaren és la que tenen per costum és senyal que la seva vida és bastant acomodada.

El conservador no va acceptar el fet d'abordar «l'assumpte», segons les seves pròpies paraules, fins que no acabéssim de sopar i la taula estigués recollida. Després va encendre la pipa i va dir:

—Bé, senyor, pot preguntar-me el que vulgui. Em disculparà que m'hagi negat a parlar de qüestions professionals abans de sopar. Jo sempre dono el sopar als llops, xacals i hienes de la nostra secció abans de fer-los preguntes.

—I com s'ho fa per fer-los preguntes? —vaig preguntar per fer-lo parlar.

—Una de les maneres és donar-los cops de bastó al cap. Una altra, gratar-los les orelles quan els homes volen que les seves amigues vegin alguna cosa que pagui el preu de l'entrada. Si ho fes a l'inrevés aconseguiria el mateix resultat —primer copejar-los amb el bastó i després donar-los el menjar. Però sempre espero que facin el cafè i la copa, és un dir, abans de gratar-los les orelles. De fet —afegí filosòficament—, a nosaltres ens passa el mateix. Vostè arriba i em pregunta per la meva feina i jo, que sóc molt rondinaire, l'he engegat a dida per mitja lliura, en lloc de contestar. Ni tan sols quan m'ha preguntat amb ironia si havia de demanar permís al superintendent per fer-me l'entrevista. No s'ofengui, però, oi que l'he enviat a pastar fang?

—Sí.

—És que quan ha dit que faria un informe en contra meua per usar un llenguatge groller ha estat com colpejar-me el cap. La mitja lliura ho ha arreglat. No tenia ganes de barallar-me. Solament he udolat com fan els llops, els lleons i els tigres. Que el Senyor el beneeixi, i ara que la dona m'ha donat un tros de pa de pessic i m'ha servit l'aigua d'esbandir la seva tetera vella i he encès la pipa, pot gratar-me les orelles quan vulgui i no rondinaré gens. Enfilí les preguntes. Ja sé per què ha vingut. Per això del llop que ha fugit.

—Justa la fusta! Vull que em doni la seva opinió sobre l'assumpte. Expliqui'm com ha passat i quan en sàpiga els detalls vull que me n'expliqui el motiu i, segons la

seva opinió, què li sembla que passarà, amb tot això.

—D'acord, patró. Si fa no fa, la cosa ha anat de la manera següent: aquest llop, li diem Bersicker, era un dels tres animals grisos que van arribar de Noruega per a Jamrach, l'empresa a la qual el vam comprar farà quatre anys. Era un llop tranquil que no havia causat cap problema. Em sorprèn que se li hagi acudit fugir, més que no pas cap altre animal dels que tenim. Ja ho veu, hom pot refiar-se dels llops igual que de les dones.

—No li faci cas, senyor! —va intercedir la muller d'en Bilder amb una riallada—. Fa tant de temps que viu rodejat d'animals que s'ha convertit en un vell llop! Però no és perillós.

—Doncs, veurà, senyor. Ahir, unes dues hores després de donar-los el menjar, vaig sentir el primer aldarull. Preparava un llit en la secció dels micos per a un cadell de puma que està malalt. En sentir grunys i udols, hi vaig anar corrents. Bersicker mossegava els barrots, completament furiós, com si volgués fugir. No hi havia gaires visitants i vora la gàbia només hi havia un home, un tipus alt i prim, amb un nas aquilí i una barba blanca en punxa. La seva mirada era dura i freda i els ulls rojos. No m'agradava la fila que feia, i semblava enfurismar l'animal. Duia guants de pell blanca. Assenyalant els animals, va dir: «Guarda, hi ha alguna cosa que enfurisma els llops».

»“Tal vegada és vostè”, vaig dir-li, ja que no m'agradava el seu aire vanitós. Ben al contrari del que esperava, no va enutjar-se, sinó que va somriure amb insolència, mostrant una boca plena de dents esmolades.

»“Oh, no, em sembla que jo no els agradaria”, va dir.

»“Oh, sí, segur que sí”, vaig dir jo, imitant-lo. “Els agrada tenir un parell d'ossos per netejar-se les dents després dels menjars, i vostè en té un sac ple”.

»Va ser estrany, però els animals, en veure que parlàvem, van ajeure's i, en apropar-me a Bersicker, permeté que li gratés les orelles com sempre. I aquell home, acostà la mà i també va acaronar les orelles al llop!

»“Vagi amb compte”, vaig avisar-lo. “Bersicker és ràpid”.

»“No passi pena”, va dir. “Estic acostumat als llops”.

»“És de la professió?”, vaig preguntar-li, traient-me la gorra, perquè un home que treballa amb llops i altres animals és bon amic dels conservadors dels parcs.

»“No”, va respondre. “No sóc ben bé de la professió. N'he criat alguns per fer de mascotes”.

»Mentre parlava es va treure el barret amb l'elegància d'un lord i va marxar. El vell Bersicker va seguir-lo amb els ulls fins a perdre'l de vista i després es va ajeure en un racó i no es va bellugar en tota la tarda. Bé, doncs, anit, en sortir la lluna, van posar-se a udolar. No tenien motius per fer-ho, no hi havia ningú, llevat d'un home que cridava el seu gos al carrer que passa rere el parc. Un parell de vegades vaig sortir a inspeccionar, vaig comprovar que tot estava en ordre i després van callar. Una mica abans de les dotze, vaig fer un altre volt abans d'anar a dormir i, en arribar a la

gàbia de Bersicker, vaig veure els barrots trencats i cargolats i la gàbia buida. És tot el que sé.

—Algú va veure alguna altra cosa?

—Un dels nostres jardiners tornava més o menys a aquella hora de la coral i va veure un gran gos gris que sortia per una de les tanques del parc. Això és el que diu, tot i que no me'n refio gaire, perquè no li'n va dir res a la seva dona en arribar a casa, i fins que no es va conèixer la fuga del llop i havíem passat tota la nit buscant-lo pel parc, no va recordar haver-lo vist. Em temo que devien sonar-li els refilets de la coral al cap.

—Bé, senyor Bilder, em podria aclarir per què ha fugit, el llop?

—Veurà, senyor —va dir amb una mena d'humilitat sospitosa—, em sembla que sí, però no sé si la meva teoria li agradarà.

—I tant! Si un home com vostè, que coneix els animals i té experiència amb ells, no pot aventurar una bona explicació, qui ho farà?

—Veurà, senyor, la meva teoria és que el llop ha fugit..., perquè volia fugir.

En veure que en Thomas i la seva dona reien a cor què vols amb l'acudit, vaig comprendre que no era el primer cop que el contaven, ja que aquella explicació no era més que una juguesca. No podia evitar les bromes del bon home però em semblava que tenia una manera d'arribar-li al cor, i vaig dir:

—Bé, senyor Bilder, donem perfet que s'ha guanyat el mig sobirà i que l'altre mig espera que vostè em doni la seva opinió sobre què pot passar.

—Té raó, senyor —va dir tot seguit—. Perdoni l'acudit, però és que la dona m'ha fet l'ullet com convidant-me a continuar.

—No és cert! —va protestar la seva muller.

—La meva opinió és que el llop s'ha amagat en algun lloc. El jardiner que no recordava res diu que galopava en direcció nord, més de pressa que un cavall. Jo no m'ho crec. Miri, senyor, els llops no galopen, així com tampoc els gossos, perquè no estan fets per galopar. En els contes, els llops són uns brivalls i, quan s'ajunta una llopada i persegueixen algun animal més espantat que no pas ells, poden organitzar un aldarull terrible i fer xixines tot el que trobin. Però, que el Senyor ens beneeixi, en la vida real, un llop és una criatura humil. No és la meitat d'intel·ligent i atrevit que un bon gos i en la lluita no val ni una quarta part. Aquest que ha fugit no està avesat a lluitar ni a buscar-se la vida i el més segur és que estigui en algun indret del parc, espantat. I si pot pensar, s'estarà preguntant com aconseguirà alguna cosa per menjar. Tal vegada hagi corregut una mica més i estigui en alguna carbonera. Això si no ha donat un bon ensurt a alguna cuinera que ha vist lluir els seus ulls en la foscor! Tot i que, si no li donen res de menjar, haurà de fer alguna cosa, i potser estarem de sort i trobarà una carnisseria a temps. Si no, si es dona el cas que alguna mainadera passeja amb el seu soldat i deixa el bebè al cotxet..., no m'estranyaria que haguessin de descomptar un infant del cens. És com ho veig.

Li lliurava el mig sobirà quan alguna cosa va picar a la finestra, amb impaciència. El rostre del senyor Bilder es va allargar més del normal a causa de la sorpresa.

—Valgui'm Déu! Si és el vell Bersicker que torna, ell tot sol! —va exclamar.

Va dirigir-se a la porta i va obrir-la, un gest que em semblà innecessari. Sempre he pensat que un animal salvatge sembla molt maco quan entre ell i jo hi ha una barrera de resistència provada. Una experiència personal em confirma, a més, aquesta teoria.

No obstant això, el costum canvia les coses, perquè tant en Bilder com la seva dona tenien tanta por del llop com jo d'un gos i l'animal es mostrava pacífic i mansoi com el pare de tots els llops dels contes, l'amic de la Caputxeta Vermella quan anava disfressat i volia guanyar-se la seva confiança.

L'escena va ser una mescla de comèdia i patetisme. Aquell llop brivall que durant tot el dia havia tingut paralitzada la ciutat de Londres i havia fet tremolar de por tots els infants, era allà, penedit, i era acaronat i rebut com una mena de fill pròdig llop. El vell Bilder l'examinà amb cura i tendresa i un cop que va haver acabat amb el seu penitent, va dir:

—Veu? Prou que sabia que el vell amic es ficaria en algun embolic, prou que ho sabia! S'ha fet un tall al cap i du un munt de vidres trencats. Segurament ha saltat una tanca. És una vergonya que deixin posar trossos de vidre damunt les tanques. Després passa el que passa. Vine, Bersicker.

Va endur-se el llop per tancar-lo a la gàbia amb un tros de carn que, si més no en la quantitat, podia fer el servei d'un bon plat de vedella, i va anar a informar.

Jo també vaig marxar per tal de redactar l'informe que avui es dóna sobre els darrers esdeveniments relacionats amb l'estranya fugida del zoològic.

Diari del doctor Seward

17 de setembre

Treballava en el meu despatx, després de sopar, posant al dia els llibres, que duc molt endarrerits a causa de la urgència d'altres feines i de les visites freqüents a la Lucy, quan tot d'una s'ha obert la porta i ha entrat el meu pacient, amb el rostre contret per la fúria. No és habitual que un pacient irrompi al despatx del director, i m'he quedat de pedra. Sense aturar-se, s'ha llençat sobre meu. Duia un ganivet a la mà i, veient que era perillós, he provat d'interposar la taula entre ell i jo. No obstant això, és més ràpid i més fort que jo i abans de recuperar l'equilibri, m'ha colpejat i m'ha fet un tall considerable al canell esquerre. Abans que pogués atacar-me una altra vegada, l'he colpejat amb la mà dreta i ha caigut d'esquena a terra. El canell em sagnava molt i s'ha format un petit toll de sang a la catifa. El meu amic no ho ha tornat a provar i he pogut embenar-me la ferida vigilant, però, la figura de terra. Quan els vigilants han entrat i l'hem mirat, hem descobert que feia alguna cosa que produïa nàusees. De bocaterrosa, llepava com un gos la sang que m'havia rajat del canell. L'han agafat fàcilment i, davant la meva sorpresa, s'ha deixat portar tranquil·lament pels vigilants, sense parar de dir: «La sang és vida! La sang és vida!».

Ara no em puc permetre una pèrdua de sang. Darrerament me n'han tret massa i la tensió perllongada que provoca la malaltia de la Lucy i les seves terribles fases està consumint també la meva salut. Estic cansat i extremadament nerviós, em cal descansar, descansar, descansar. Per sort, en Van Helsing no m'ha fet avisar, així doncs, no cal que renunciï a dormir. Aquesta nit no suportaria quedar-me despert.

Telegrama de Van Helsing, des d'Anvers, a Seward, Carfax

(Enviat a Carfax, Sussex, per no constar-hi el comptat;
transmès a les vint-i-dues hores)

17 de setembre

Vagi sens falta a Hillingham aquest vespre. Si no vetlla tota l'estona, entri sovint a visitar-la per comprovar que les flors estan al seu lloc. No em falli. Em reuniré amb vostè tan aviat com pugui després de la meva arribada.

Diari del doctor Seward

18 de setembre

Agafaré el primer tren cap a Londres. El telegrama d'en Van Helsing m'ha alarmat. Tota una nit perduda i per experiència sé què pot haver passat. Per descomptat, també pot ser que tot vagi bé. Què haurà passat? Deu planar alguna maledicció damunt nostre, sempre hi ha algun accident que capgira els nostres plans. M'enduré el cilindre i acabaré de gravar en el fonògraf de la Lucy.

Nota deixada per la Lucy Westenra

17 de setembre, a la nit

Escric aquesta nota per tal que la trobin, per tal que ningú tingui problemes per culpa meva. És la transcripció exacta dels fets d'aquesta nit. Sento que les forces m'abandonen i que estic a punt de morir. A penes tinc esma per escriure, però ho he de fer encara que em mori en l'intent.

He anat a dormir com de costum, vigilant que les flors estiguessin tal com m'havia recomanat el doctor Van Helsing i m'he adormit tot seguit.

M'han desvetllat els cops d'ales a la finestra, els aleteigs que havien començat la nit que vaig sortir somnàmbula de casa i vaig anar al penya-segat de Whitby, on em salvà la Mina i que ara conec tan bé. No m'han espantat, però m'hauria estimat més que el doctor Seward hagués estat a l'habitació, tal com m'havia assegurat el doctor Van Helsing, per poder-lo cridar. Aleshores m'ha tornat a agafar la por d'adormir-me i he decidit mantenir-me desperta. La son, traïdora, mirava d'enxampar-me tot i que jo no ho volia. Així doncs, com que em feia por estar sola, he obert la porta i he cridat: «Que hi ha algú?». No m'ha contestat ningú. Temia despertar la mamà i he tornat a tancar la porta. Aleshores, he sentit un udol als matolls, com d'un gos, però més agut i profund. He anat a la finestra a mirar, però no he vist res, llevat d'un enorme ratpenat que colpejava el vidre amb el seu aleteig. Decidida a no dormir, m'he tornat a ficar al llit. Llavors s'ha obert la porta i la mamà ha tret el cap. En veure'm desperta, ha entrat i ha vingut a seure vora meu. M'ha dit, amb més dolçor i suavitat que mai:

—Estava amoïnada per tu, estimada, i he vingut a veure si estaves bé.

Tement que es refredés, allà asseguda, li he proposat que es fiqués al llit amb mi. S'ha ajagut al meu costat sense treure's la bata perquè deia que només es quedaria una estoneta i se'n tornaria a la seva habitació. Mentre estàvem abraçades s'han repetit els aleteigs contra els vidres de la finestra. Ella, sobresaltada i una mica espantada, ha exclamat:

—Què és això?

He mirat de calmar-la i ho he aconseguit, però el seu pobre cor batejava amb molta violència. Al cap d'una estona s'ha tornat a sentir l'udol als matolls i després ha sonat un terrabastall a la finestra, mentre un munt de vidres queien al terra de l'habitació. El vent que bufava agitava la persiana i pel forat dels vidres trencats ha tret el cap un enorme llop gris. La mamà ha cridat espantada i ha provat d'incorporar-se subjectant-se a tot el que trobava per ajudar-se. Una de les coses que ha engrapat era la garlanda de flors que el doctor Van Helsing insistia que dugués penjada al coll i me l'ha arrencat. Ha quedat asseguda un moment, assenyalant el llop, i de la seva gola ha brotat un xiulet d'agonia terrible i, després, ha caigut com colpida per un llamp. Amb el cap m'ha colpejat el front i m'he quedat sense esma. El cap em rodava

i l'habitació giravoltava al meu voltant. Tenia els ulls fixos en la finestra i un miler de punts rojos penetraven pel vidre trencat, voltant i fent remolins, com les columnes de sorra, descrites pels viatgers, que el vent aixeca al desert. Provava de moure'm, però estava hipnotitzada, amb el cos de la meva pobra mare cada vegada més fred, perquè el cor ja no li batejava, damunt meu. Durant una estona no he estat conscient de res més.

Amb la sensació que no havia passat gaire temps, tot i que se m'havia fet molt i molt penós, he tornat a recuperar els sentits. En algun indret, no gaire lluny, tocava una campana. Els gossos del veïnat udolaven i en els nostres arbusts, prop de casa, cantava un rossinyol. Em sentia desmanyotada, atuída pel dolor, la por i la debilitat, però els refilets del rossinyol em recordaven la veu de la meva mare morta que em deia paraules de consol. Els sorolls han desvetllat les minyones i podia sentir el frec dels seus peus descalços pel passadís. Les he cridat i han entrat i, en veure què havia passat, amb el cos que jeia damunt meu, han fet un esgarip. El vent entrava per la finestra trencada i feia picar la porta. Han aixecat el cos de la pobra mamà i, un cop he saltat del llit, l'han col·locat al damunt i l'han tapat amb un llençol. Estaven tan espantades i nervioses que he manat que baixessin al menjador i beguessin una copa de xerès. La porta ha quedat oberta un moment i s'ha tancat de cop. Les minyones s'han sobresaltat i han sortit totes alhora, corrents cap al menjador. He col·locat totes les flors sobre el pit de la mamà i després he recordat l'advertiment del doctor Van Helsing, però no els hi he volgut treure i, a més, ara tindria alguna de les minyones per fer-me companyia. Estranyada pel fet que encara no haguessin tornat, he cridat i en no obtenir resposta, he baixat al menjador a buscar-les.

El cor se m'ha encongit en veure què havia passat. Totes quatre estaven estirades a terra, inconscients, panteixant. L'ampolla de xerès era a mig buidar damunt la taula i se sentia una olor estranya, com àcida. Sospitant que en passava alguna, he olorat l'ampolla: era opi. En observar el bufet, he vist l'ampolla que el metge de la mare usa per a ella —oh!, que usava. Era buida. Què faré? Què faré? Torno a ser a la meva habitació amb la mamà. No puc deixar-la i estic sola, llevat de les minyones que dormen, perquè algú les ha drogat. Sola amb la mort! No goso sortir, sento els udols suaus del llop a través de la finestra trencada.

L'aire és ple de petites brosses que suren i fan remolins en el corrent d'aire que entra per la finestra i les llums són blavoses i difuminades. Què faré? Déu, protegeix-me del perill aquesta nit! Amagaré aquest paper en el meu pit per tal que el trobin quan vinguin a buscar-me. La mamà ja no hi és! Ha arribat també la meva hora. Adéu, Arthur, si no puc sobreviure aquesta nit. Que Déu et protegeixi, estimat, i que m'ajudi!

Diari del doctor Seward

18 de setembre

He anat immediatament a Hillingham i hi he arribat aviat. He demanat al cotxe que m'esperés a l'entrada i he pujat sol per la fageda. He trucat amb suavitat a la porta i he fet repicar la campaneta discretament, tement despertar la Lucy o la seva mare, i esperant que vingués a obrir alguna de les minyones. No acudia ningú, i he repetit els cops a la porta i el repic de campaneta, en va. He maleït la mandra de les minyones que encara no s'havien llevat —eren les deu— i he tornat a picar, impacient, sense obtenir resposta. Fins aquest moment havia culpats les minyones, però ara m'assaltava un altre temor. Aquell silenci, no seria una nova baula de la cadena de desgràcies que ens encerclava? I si la mort havia visitat la casa i jo arribava tard? Sabia que uns minuts de retard, fins i tot uns segons, podien significar hores de perill per a la Lucy, si havia sofert una altra de les seves espantoses recaigudes. Així doncs, he resseguit la façana mirant de trobar una manera d'entrar.

No hi havia cap possibilitat. Les portes i els finestrals estaven tancats i barrats i he tornat decebut al porxo. En aquest moment, he sentit el trot d'un cavall que s'ha parat a la tanca i uns segons després he vist que en Van Helsing pujava corrent per l'avinguda. En veure'm, m'ha preguntat panteixant:

—Ah! És vostè? Acaba d'arribar? Com està la noia? Arribem tard? No va rebre el meu telegrama?

He contestat, amb la rapidesa i la coherència que el moment permetia, que havia rebut el telegrama aquell matí i que havia vingut sense perdre ni un minut, però que no aconseguia que em sentissin. El professor s'ha tret el barret i ha dit amb solemnitat:

—Em temo que arribem massa tard. Que passi el que Déu vulgui! —amb la seva gran capacitat de recuperació, ha prosseguit—: Anem. Si no hi cap manera d'entrar, ja en buscarem una. Ara el temps és molt important per a nosaltres.

Hem anat a la part del darrere, on dóna la finestra de la cuina. El professor ha tret una petita serra quirúrgica del maletí i allargant-me-la, ha assenyalat els barrots de ferro que serveixen de protecció de la finestra. M'he posat mans a la feina i al cap d'una estona n'havia tallat tres. Després, amb un ganivet llarg i prim hem empès la lleba i hem obert la finestra. He ajudat el professor a entrar i l'he seguit. A la cuina i les habitacions immediates, que són les de les minyones, no hi havia ningú. Hem anat obrint portes a mesura que ens endinsàvem en la casa, i al menjador, escassament il·luminat pels raigs de llum que es filtraven a través dels porticons, hem descobert les quatre minyones estirades a terra. Ni un sol moment se'ns ha acudit la idea que fossin mortes, ja que la seva ranera i l'olor agre d'opi que regnava a l'habitació aclaria qualsevol dubte sobre el seu estat. En Van Helsing i jo ens hem mirat i mentre sortíem, ha dit:

—Després ens ocuparem d'elles.

Hem pujat a l'habitació de la Lucy i tots dos ens hem aturat un moment a la porta a escoltar, però no se sentia cap soroll. Pàl·lids i tremolant-nos les mans, hem obert la porta amb suavitat i hem entrat a l'habitació.

Com puc descriure el que hem vist? Al llit jeien dues dones, la Lucy i la seva mare. Aquesta darrera estava a la banda de dins, tapada amb un llençol blanc, una vora del qual havia alçat el vent que entrava per la finestra trencada, deixant al descobert el rostre blanc, contret en una expressió de terror. Al costat, jeia la Lucy, amb la cara pàl·lida i encara més contreta. Les flors del coll eren damunt el pit de la seva mare i mostrava el coll al descobert, amb les dues petites ferides que ja havíem vist, que ara presentaven un aspecte terriblement blanc i masegat. Sense badar boca, el professor s'ha inclinat sobre el llit, de manera que el seu cap gairebé fregava el pit de la pobra Lucy. Després, l'ha posat de costat, per auscultar-la, i aixecant-se d'un salt, ha exclamat:

—Encara no és massa tard! De pressa! De pressa! Porti el conyac!

He baixat corrents a buscar-lo, prenent la precaució d'olorar-lo i provar-lo, no fos cas que estigués drogat com l'ampolla de xerès que havia vist sobre la taula. Les minyones encara roncaven, amb desassossec, la qual cosa feia pensar que els efectes del narcòtic minvaven. No he esperat a comprovar-ho, sinó que he corregut a reunir-me amb en Van Helsing. Com l'altra vegada, li ha fregat els llavis i les genives amb una mica de conyac, així com els canells i els palmells de les mans.

—Això és tot el que podem fer de moment. Baixi i desperti les minyones. Pegui'ls a la cara amb una tovallola molla amb energia. Digui'ls que encenguin el foc i preparin un bany calent. Aquesta pobra criatura està tan freda com el cos que té al costat. Necessitarà calor, abans que puguem fer res.

He baixat tot seguit i no ha estat difícil despertar tres de les dones. La quarta era molt jove i era evident que la droga l'havia afectat més, i l'he dipositat damunt el sofà perquè dormís. Les altres de moment estaven atordides, però en recordar el que havia passat, han començat a plorar i somiquejar d'una manera histèrica. M'he hagut de posar ferm per fer-les callar, tot dient que la pèrdua d'una vida ja era prou greu, però que si s'entretenien gaire, també moriria la senyoreta Lucy. Entre plors i sanglots, s'han posat mans a la feina, mig despullades, i han preparat el foc i l'aigua. Per fortuna, els focs de la cuina i la caldera encara cremaven i no ha calgut escalfar l'aigua. Hem preparat el bany, hem dut la Lucy tal com anava i l'hem posat a la banyera. Quan li fregàvem els braços i les cames han trucat a la porta. Una de les minyones ha anat a obrir tot vestint-se i ha tornat a dir en un xiuxiueig que hi havia un home que venia de part del senyor Holmwood. L'he enviat amb el missatge que s'esperés, que ara no podíem estar per ell. Li ha transmès l'encàrrec i, absort en la nostra feina, me n'he oblidat per complet.

Al llarg de la meva experiència professional, mai no he vist treballar el professor amb tant d'entusiasme. Sabia —com ell— que era una lluita aferrissada amb la mort i

en una de les pauses li ho he dit. M'ha contestat una cosa que no he entès, amb una expressió molt greu:

—Si no fos més que això, ara mateix ho deixaria estar, i la deixaria morir en pau, perquè no veig cap llum del dia en el seu horitzó. —Ha seguit treballant encara amb més zel.

Poc després ens hem adonat que l'escalfor començava a produir algun efecte. El cor de la Lucy se sentia una mica més amb l'estetoscopi i els seus pulmons començaven a moure's. El rostre d'en Van Helsing gairebé resplendia i mentre la trèiem del bany i l'embolicàvem amb una tovallola calenta per eixugar-la, em va dir:

—Hem guanyat la primera victòria! Escac al rei!

Hem dut la Lucy a una altra habitació i li hem mullat la boca amb unes gotes de conyac. He vist que en Van Helsing li lligava un mocador de seda al coll. Encara estava inconscient i tan malament com l'havíem trobat, si no estava pitjor.

En Van Helsing ha cridat una de les minyones dient que es quedés amb la seva senyoreta i no li tragués els ulls del damunt fins que nosaltres tornéssim i aleshores m'ha fet un senyal per tal que sortíssim de l'habitació.

—Hem d'estudiar què ens cal fer —ha dit mentre baixàvem l'escala.

En arribar al vestíbul, ha obert la porta del menjador i hi hem entrat, tancant amb precaució. Les finestres estaven obertes amb les persianes abaixades, en senyal de dol segons l'etiqueta que les dones de classe treballadora observen d'una manera rigorosa. Així doncs, l'habitació estava en penombra tot i que entrava llum suficient per als nostres propòsits. L'expressió seriosa d'en Van Helsing s'havia relaxat una mica i el seu gest mostrava més aviat perplexitat, probablement a causa d'algun dubte que li ballava pel cap. Després d'un moment de silenci, va dir:

—Què farem, ara? On buscarem ajuda? Li hem de fer una altra transfusió, ara mateix, si no, la vida de la pobra noia no durarà més d'una hora. Vostè està molt cansat, jo també. Temo confiar en aquestes dones, fins i tot si tenen el coratge d'acceptar. On trobarem algú que vulgui donar-li sang?

—Doncs, i jo què?

La veu venia del sofà, a l'altra banda de l'habitació, i sentir-la m'ha produït tranquil·litat i alegria, perquè pertanyia a en Quincey Morris. En Van Helsing se l'ha mirat enutjat, però en sentir la meva exclamació i veure'm córrer vers ell amb els braços oberts, el seu rostre s'ha relaxat i en els seus ulls ha brillat una expressió de satisfacció.

—Quincey Morris! Què hi fas aquí? —he preguntat, mentre encaixàvem.

—Vinc de part de l'Art —i m'ha lliurat un telegrama.

Tres dies sense notícies d'en Seward. Molt amoïnat. Continuo aquí. El pare igual. Envia notícies de la Lucy. No triguís.

HOLMWOOD

—Sembla que he arribat en el moment oportú. Només cal que em digueu què he de fer.

En Van Helsing s'ha apropat, li ha agafat la mà i mirant-lo als ulls, ha dit:

—La sang d'un valent és el millor del món quan una dona es troba en perill. Per molt que el dimoni maquin en contra nostra, Déu ens envia els homes que necessitem.

De nou hem procedit a fer l'esgarrifosa operació. No em sento amb forces per deturar-me en els detalls. La Lucy havia patit una impressió terrible que l'havia deixat més aixafada que de costum perquè, tot i que les seves venes rebien una gran quantitat de sang, el seu cos no responia al tractament com en les ocasions anteriors. La seva lluita per recuperar la vida era un espectacle dolorós. No obstant això, l'activitat del cor i els pulmons ha millorat i en Van Helsing li ha subministrat una injecció subcutània de morfina, igual que abans, que li ha produït un efecte positiu. El decandiment ha passat a ser un son profund. El professor s'ha quedat vigilant-la mentre jo baixava amb en Quincey Morris i enviava una de les minyones a pagar els cotxers que ens esperaven. He deixat en Quincey estirat després de beure's un got de vi i he demanat a la cuinera que preparés un bon esmorzar. Aleshores he tingut una idea i he tornat a l'habitació on havíem instal·lat la Lucy. En entrar silenciosament hi he trobat en Van Helsing amb un parell de fulls de paper a la mà. Era evident que els havia llegit i estava reflexionant, assegut, amb la mà al front. Tenia una expressió de satisfacció trista, resultant d'haver resolt un dubte. M'ha allargat els papers i a tall d'explicació, m'ha dit:

—Han caigut del pit de la Lucy quan la dúiem al bany.

Després de llegir-los, he mirat el professor i he preguntat:

—En el nom de Déu! Què vol dir, això? Estava, està boja, o de quin perill tan terrible es tracta?

M'havia quedat estupefacte i no sabia què dir. En Van Helsing ha allargat la mà per agafar el paper, tot dient:

—No s'amoïni per això, ara. Oblidi-se'n. Ja ho sabrà i ho entendrà quan arribi l'hora, més endavant. Què volia dir-me?

La pregunta em va tornar a la realitat.

—Venia a parlar-li del certificat de defunció. Si no acomplim les formalitats hi podria haver una investigació i sortiria a la llum aquest paper. Confio que no calgui una investigació, perquè això mataria la pobra Lucy, si no ho aconsegueix tot el que ha passat. Sé, vostè també ho sap, i també el metge que tractava la senyora Westenra, que ella patia del cor i podem certificar que aquesta ha estat la causa de la mort. Redactarem el certificat immediatament i jo mateix el duré al registre i m'acostaré a la funerària.

—Molt bé, amic John! Molt ben pensat! En realitat, si la senyoreta Westenra es veu perseguida per enemics implacables, almenys té la sort de comptar amb amics

que l'estimen. Un, dos, tres, tots obren les seves venes per a ella, a més d'aquest vell. Ah, sí! Ja ho sé, amic John, no sóc cec! I per això encara l'aprecio més! Vagi-se'n.

Al vestíbul he trobat en Quincey Morris que havia redactat un telegrama per a l'Arthur comunicant-li que la senyora Westenra havia mort i que la Lucy havia estat greu, tot i que ara estava més bé, i que en Van Helsing i jo érem amb ella. Li he explicat on anava i m'ha deixat marxar, però en sortir, m'ha dit:

—John, quan tornis, podem parlar un moment a soles?

He fet un gest d'assentiment amb el cap i me n'he anat. No he tingut dificultat en el registre ni en els arranjaments amb la funerària per tal que vinguessin a la tarda a prendre les mides del taüt i a fer els preparatius.

En tornar, en Quincey m'esperava, però li he dit que em reuniria amb ell després de comprovar com es trobava la Lucy. He pujat a l'habitació i encara dormia acompanyada del professor, el qual, assegut en una butaca, no s'havia bellugat del seu costat. S'ha dut un dit als llavis, amb la qual cosa donava a entendre que no trigaria a despertar-se i que temia sobresaltar-la. Així doncs, he baixat a parlar amb en Quincey, l'he dut a la saleta on les persianes estaven aixecades i l'ambient era una mica més alegre, o menys trist, que en les altres. En quedar-nos sols, ha dit:

—John Seward, no vull ficar el nas en els assumptes dels altres, però això no és un cas normal. Saps que estimava aquesta noia i volia casar-me amb ella i, tot i que és aigua passada, no puc fer veure que no m'importa. Què passa? Quan heu entrat plegats a l'habitació, l'holandès —és una bona persona, no en tinc cap dubte— ha dit que li havíeu de fer una altra transfusió i que vosaltres estàveu molt cansats. Ja sé que els metges parlen a porta tancada i se suposa que ningú no ha de saber el que dieu en privat. Però aquest no és un cas normal i, sigui el que sigui, jo també hi he participat, no és cert?

—Sí, és cert —he dit.

—Així doncs, he de deduir que tu i en Van Helsing ja havíeu fet el que jo he fet avui, oi?

—Sí.

—I suposo que l'Arthur també perquè quan el vaig veure fa quatre dies semblava molt abatut. No havia observat un decandiment tan ràpid des que era a la pampa i tenia una euga que acostumava a pastar de nit. Una vegada va ser atacada per un enorme ratpenat, d'aquells que anomenen vampirs, va obrir-li la vena i la va deixar sense gota de sang. Vaig haver de rematar-la allà mateix perquè no podia posar-se dempeus. John, si no suposa descobrir algun secret professional, digues si l'Arthur va ser el primer.

Mentre parlava, semblava sentir un gran desassossec. L'anguniejava tanta incertesa al voltant de la dona que estimava i aquella ignorància del terrible misteri que l'envoltava augmentava el seu patiment. Li sagnava el cor i havia de reunir tot el seu valor —que no era poc— per tal de no ensorrar-se. He quedat en silenci perquè

no podia traïr allò que el professor volia guardar en secret, però sabia tantes coses, n'endevinava tantes, que no veia motius per no contestar.

—Sí.

—Quan va començar tot això?

—Fa deu dies.

—Deu dies? Suposo, John Seward, que aquesta pobra criatura que tots estimem, durant aquest temps, ha rebut a les seves venes la sang de quatre homes cepats. Valgui'm Déu! El seu cos no hauria de poder contenir-la. —Apropant-se a mi m'ha preguntat en un xiuxiueig d'angoixa—: Qui li pren?

Vaig brandar el cap.

—Aquest és el misteri —he dit—. En Van Helsing està desesperat i jo no sé què pensar. No en tinc la menor sospita. Una sèrie de circumstàncies han desballestat totes les nostres previsions per vigilar la Lucy com calia. Però no tornarà a passar. Ens quedarem fins que tot s'hagi solucionat, per bé o per mal.

En Quincey ha encaixat la meva mà.

—Compteu amb mi —ha dit—. Tu i l'holandès ja em direu què he de fer, i ho faré.

Era el capvespre quan la Lucy s'ha despertat i el primer gest ha estat dur-se la mà al pit. Per a sorpresa meva n'ha tret els papers que en Van Helsing m'havia fet llegir. El professor, sol·lícit, els havia tornat a col·locar en el seu lloc per tal d'evitar que s'amoïnés en despertar-se. Els seus ulls s'han il·luminat d'alegria en veure'ns, en Van Helsing i a mi. Ha observat l'habitació i s'ha estremit en veure on era, ha cridat i s'ha tapat la cara pàl·lida amb les mans esprimatxades. Tots dos hem entès què li passava: acabava de recordar la mort de la seva mare. Hem mirat de consolar-la tan bé com hem pogut i la nostra simpatia l'ha reconfortat una mica, però estava molt dèbil i abatuda i ha plorat en silenci molta estona. Li hem dit que un de nosaltres o tots dos ens quedaríem amb ella totes les hores i això l'ha animat una mica.

Cap al vespre, s'ha endormiscat i aleshores ha passat una cosa ben estranya. Tot dormint, s'ha tret els papers del pit i els ha estripat en mil bocins. En Van Helsing s'ha apropiat i els ha collit, mentre ella encara feia el gest d'estripar-los com si els tingués a les mans. Aleshores ha alçat les mans i les ha obert i ha fet un gest com escampant-ne els bocins. En Van Helsing s'ha quedat sorprès i ha arrufat les celles, pensant, però sense badar boca.

19 de setembre

Anit la Lucy dormia a intervals, tement adormir-se del tot, i més dèbil cada cop que es despertava. El professor i jo vam fer torns per vetllar-la i no la vam deixar sola ni un moment. En Quincey Morris no va dir res, però em consta que va fer guàrdia tota la nit pels voltants de la casa.

En fer-se de dia, la llum ens ha revelat els estralls en les forces de la pobra Lucy. A penes podia girar el cap i el poc aliment que ha pres no se li ha posat bé. Dormia a estones i en Van Helsing i jo podíem observar la diferència que mostrava quan dormia i quan estava desperta. Adormida semblava estar més forta, tot i que més pàl·lida, i la seva respiració era més regular. La boca oberta mostrava unes genives pàl·lides i descarnades que descobrien unes dents més llargues i esmolades de l'habitual. En despertar-se, la suavitat dels seus ulls canviava la seva expressió i recuperava el seu aspecte normal, tot i que era el d'una moribunda. A la tarda, ha dit que volia veure l'Arthur i l'hem telegrafiat. En Quincey ha anat a buscar-lo a l'estació.

Eren gairebé les sis quan ha arribat. Es ponia el sol, càlid i esplèndid, i la llum rogenca que entrava per la finestra acoloria les seves galtes pàl·lides. En veure-la, s'ha emocionat i cap de nosaltres podia parlar. Durant les darreres hores, els intervals de son, o d'estat de coma, s'havien allargat i això feia més breus els seus moments de conversa. No obstant això, la presència de l'Arthur semblava reanimar-la, s'ha recobrat una mica i ha parlat més animada que quan estàvem sols. Ell també treia forces de flaqueza i procurava mostrar-se alegre, cada un d'ells posant el seu granet de sorra.

És gairebé la una i ell i en Van Helsing s'han quedat amb ella. Els he de rellevar d'aquí a quinze minuts i mentrestant gravo tot això en el fonògraf de la Lucy. Miraran de dormir fins a les sis. Em temo que demà acabaran les nostres vetlles, ja que el cop ha estat massa fort. La pobra noia no pot recuperar-se. Que Déu ens ajudi!

Carta de la Mina Harker a la Lucy Westenra

(No oberta per ella)

17 de setembre

Benvolguda Lucy,

Sembla que fa un segle que no rebo notícies teves i que no t'escric. Quan llegeixis el que vull contar-te, estic segura que em perdonaràs. Bé, ja sóc aquí amb el meu marit. A Exeter ens esperava un cotxe amb el senyor Hawkins, que venia a rebre'ns tot i el seu atac de gota. Ens va dur a casa seva, on ens havia preparat unes habitacions còmodes i confortables, i vam sopar plegats. Després de sopar, el senyor Hawkins ens va dir:

—Benvolguts amics, vull brindar per la vostra salut i la vostra prosperitat i desitjar-vos tota la felicitat del món. Us conec tots dos des que éreu infants i us he vist créixer amb afecte i orgull. Ara vull que aquesta sigui la vostra llar. No em queden fills, els he perdut tots, així doncs, en el meu testament us ho he deixat tot a vosaltres.

T'he de confessar, Lucy, que vaig plorar mentre en Jonathan i l'ancià encaixaven. La vetllada va ser immensament feliç.

I ja som aquí, instal·lats en aquesta casa bonica i antiga. De la meva habitació i de la sala d'estar puc veure els grans oms del pati de la catedral, amb les seves grans branques esteses davant les pedres velles i groguenques i puc sentir el grallar de les cornelles, al capdamunt, i el seu xerrotejar constant tot el sant dia, tal com fan les cornelles —i els humans. No fa falta que et digui que estic molt enfeïnada posant ordre i portant la casa. En Jonathan i el senyor Hawkins treballen tot el dia, perquè ara en Jonathan és el seu soci, i el senyor Hawkins vol posar-lo al corrent dels assumptes dels seus clients.

Com està la teva mare? M'agradaria venir a la ciutat un dia o dos per veure-us, però no goso, ara que recauen tantes responsabilitat sobre les meves espatlles i en Jonathan encara necessita atenció. Comença a recuperar el pes, però estava molt fluix després d'una malaltia tan llarga. Continua tenint malsons i es desperta tremolant fins que aconsegueixo tranquil·litzar-lo. Gràcies a Déu, però, cada vegada són menys sovintejats a mesura que passen els dies i confio que amb el temps s'acabaran del tot. Bé, ara que ja t'he contat tot el que fa referència a mi, deixa'm preguntar-te coses sobre tu. Quan us caseu i on? Qui celebrarà la cerimònia i com aniràs vestida? Serà un casament amb molts convidats o bé íntim? Conta-m'ho tot, estimada Lucy. Conta-m'ho tot perquè les teves coses m'interessen molt. En Jonathan t'envia «salutacions respectuoses», però no em sembla correcta tanta formalitat d'un jove soci de la important firma Hawkins & Harker. Així doncs, com que tu m'aprecies a mi i ell m'estima i consegüentment, jo us estimo a tots dos amb tot el meu cor i tots els temps

del verb, t'envio senzillament el seu «afecte». A reveure, estimada Lucy, i amb tot l'afecte, la teva amiga,

MINA HARKER

Informe d'en Patrick Hennessey, doctor en Medicina, membre del Reial Col·legi de Metges, etc., a en John Seward, doctor en Medicina

20 de setembre

Distingit col·lega,

Segons els seus disigs, li escric per informar-lo de l'estat dels pacients que ha deixat a càrrec meu... Pel que fa a en Renfield, tinc força coses per explicar-li. Ha patit una altra crisi que podia haver tingut un desenllaç tràgic, però tal com ha anat, sortosament, no ha tingut greus conseqüències. Aquesta tarda ha arribat un carro de transport amb dos homes a la casa deshabitada, el terreny de la qual limita amb el nostre —la casa on el pacient ha fugit dos cops, com recordarà. Els homes han preguntat la direcció al nostre porter, ja que eren forasters. Jo mirava per la finestra, fumant després de sopar, i he vist que un d'ells s'acostava al nostre edifici. En passar vora la finestra d'en Renfield, el pacient ha començat a insultar-lo amb totes les paraulotes que se li acudien. L'home, que semblava força assenyat, s'ha limitat a contestar: «Tanca la boca, malparlat». Aleshores, el nostre pacient l'ha acusat de venir a robar i de voler matar-lo i ha dit que li ho faria pagar, i que tant se li'n donava si el penjaven per això. He obert la finestra i he fet un senyal a l'home per tal que no li fes cas. Aleshores, ha fet un cop d'ull a l'edifici i en adonar-se d'on era, ha exclamat: «Que Déu el beneeixi, senyor! No importa el que diguin des d'un manicomi. Els compadeixo, a vostè i el seu patró, per haver de viure amb una bèstia salvatge com aquesta».

Aleshores, amb educació, ha demanat la direcció i li he indicat l'entrada de la casa buida. Ha marxat, seguit de les amenaces, malediccions i juraments del nostre pacient. He baixat a esbrinar el motiu de la seva fúria, ja que acostuma a mostrar un tarannà tranquil i, llevat dels seus escadussers atacs d'agressivitat, mai no havia tingut aquesta mena de comportament. Per a sorpresa meva, l'he trobat completament assossegat i, també, molt amigable. He volgut fer-lo parlar de l'incident, però amb un posat humil m'ha preguntat què volia dir tot donant-me a entendre que no es recordava de res. Em sap greu reconèixer, tanmateix, que ha estat un altre exemple del seu enginy perquè encara no havia passat mitja hora que ja tornava a crear problemes. Aquesta vegada havia trencat la finestra de la seva habitació i fugia corrent per l'avinguda. He cridat els vigilants perquè em seguissin i he anat rere seu amb la temença que en podia fer alguna de grossa. Els meus temors eren del tot justificats ja que he vist el mateix carro que s'havia aturat davant la nostra institució allunyant-se carretera enllà carregat de caixes de fusta. Els homes s'eixugaven el front i estaven acalorats, després d'una feina feixuga. Abans que jo pogués encalçar-lo, el pacient se'ls ha abalançat al damunt, ha fet caure a terra un dels homes i ha

començat a colpejar-lo al cap. Si no arribo a subjectar-lo, l'hauria mort. L'altre home ha saltat i l'ha colpejat amb el mànec del seu fuet. Malgrat que el cop ha estat ben fort, no l'ha afectat, i ha engrapat l'home, forcejant amb tots tres, i sacsejant-nos com si fóssim titelles. Vostè ja sap que sóc corpulent i els altres també eren cepats. De primer, ha lluitat sense dir res, però quan hem començat a dominar-lo, i els vigilants li posaven la camisa de força, ha cridat: «No ho permetré! No em robaran! No em mataran de mica en mica! Lluitaré defensant el meu amo i senyor!».

Ha seguit dient tota mena de disbarats i amb prou feines podíem dur-lo a casa per tancar-lo a l'habitació capitonada. Un dels vigilants, en Hardy, s'ha desllorigat un dit, però l'hi he tornat a col·locar i no tindrà més conseqüències.

Els dos homes del carro, primer, ens amenaçaven dient que demanarien danys i perjudicis i que farien totes les accions legals que calgués. No obstant això, les seves amenaces amagaven una disculpa pel fracàs d'ambdós davant un pobre malalt mental. Deien que de no ser perquè havien hagut d'esmerçar tanta força a carretejar aquelles caixes tan pesades que acabaven de carregar al carro, l'haurien vençut en un tres i no res. També han utilitzat l'excusa d'estar morts de set a causa de la pols que acumulaven amb la seva feina i la distància que hi havia des del lloc on havien de treballar fins a una taverna. He entès la indirecta i, després de beure un bon got de grog, i de repetir, i de rebre un sobirà cadascú, han minimitzat l'atac i han jurat que ens durien algun boig pel gust d'enfrontar-lo amb «aquell simpàtic tipus».

He pres nota del seu nom i la seva adreça per si els necessitava. Són: en John Smollett, de Dudding's Rents, King George's Road, a Great Walworth, i en Thomas Snelling, de Peter Parley's Row, Guide Court, a Bethnal Green. Tots dos treballen per a la Companyia de Mudances i Transports Harris Sons, Orange Master's Yard, al Soho.

El mantindré informat de qualsevol cosa que passi i pugui ser del seu interès i el telegrafiaré si hi alguna novetat.

El saluda atentament,

PATRICK HENNESSEY

Carta de la Mina Harker a la Lucy Westenra

(No oberta per ella)

18 de setembre

Estimada Lucy,

Hem patit una desgràcia terrible. El senyor Hawkins ha mort de sobte. Hi ha qui pensa que per a nosaltres no resulta gaire dolorós, però l'havíem estimat tant que ens sentim com si haguéssim perdut un pare. Jo no vaig conèixer els meus pares, així doncs, la mort d'aquest ancià ha estat un cop molt dur per a mi.

En Jonathan està molt afectat, i no solament sent aflicció per aquest bon home que l'ha ajudat tota la seva vida i, ara, al final, l'ha tractat com un fill, deixant-li tots els seus béns, els quals, per a unes persones senzilles com nosaltres, representen una fortuna que mai no hauríem pogut somiar, sinó que en Jonathan ho sent per un altre motiu. Diu que la responsabilitat que recau ara damunt seu l'omple d'inquietud. Comença a dubtar d'ell mateix. Miro d'encoratjar-lo, i el fet que jo confiï en ell l'ajuda a recuperar l'autoestima. Però en això l'ha afectat molt la greu pèrdua de salut que ha patit. Quina llàstima que una persona de naturalesa tan amable, senzilla, noble i forta —una naturalesa que li ha permès arribar d'oficinista a director en pocs anys, amb l'ajuda del nostre bon amic—, hagi quedat tan malmesa que l'essència de la seva força ha desaparegut.

Perdona'm, estimada, que et parli dels meus maldecaps en uns moments de felicitat per a tu, però em cal contar-los a algú, perquè l'esforç de mostrar-me contenta i animada davant d'en Jonathan m'esgota i no tinc ningú a la vora en qui pugui confiar. Em fa por venir a Londres, la qual cosa haurem de fer demà passat, ja que el pobre senyor Hawkins va deixar escrit en el seu testament que vol ser enterrat a la tomba del seu pare. Com que no té familiars, en Jonathan haurà de presidir el dol. Miraré de venir a veure't, estimada, ni que sigui un moment. Perdona que t'amoïni.

T'envio els meus millors desigs.

T'estima,

MINA HARKER

Diari del doctor Seward

20 de setembre

Només la decisió i el costum m'impulsen a gravar aquesta nit. Estic tan deprimit, tan abatut, tan fastiguejat del món i de tot, fins de la mateixa vida, que no em preocuparia si sentís el batec de les ales de l'àngel de la mort, les que han aletejat darrerament: la mare de la Lucy, el pare de l'Arthur i ara... Reprenc el fil del que deia.

Vaig anar a rellevar en Van Helsing al capçal del llit de la Lucy. Havíem decidit obligar l'Arthur a descansar, tot i que de bon començament s'hi negava. En fer-li veure que ens caldria la seva ajuda durant el dia i que no havíem de defallir tots per manca de repòs, va accedir a marxar. En Van Helsing es mostrava molt amable amb ell.

—Au va, noi —va dir—, vingui amb mi. Està dèbil i malalt, ha suportat massa patiments i massa dolor, a més de la disminució de forces que tots coneixem. No s'ha de quedar sol. Quan hom està sol comencen a sortir les pors i les alarmes. Anem a la sala d'estar, on hi ha un bon foc i dos sofàs. Vostè s'estirarà en un i jo en l'altre. Ens consolarem plegats, fins i tot si no parlem o si ens adormim.

L'Arthur va marxar amb ell i es girà suplicant a mirar el rostre de la Lucy, el cap de la qual descansava sobre el coixí, gairebé més blanc que la roba. Estava immòbil. Vaig fer un cop d'ull a l'habitació per tal que tot estigués al seu lloc. Vaig comprovar que el professor també havia escampat flors d'all en aquesta altra habitació. Les finestres n'estaven plenes i al voltant del coll de la Lucy, sobre el mocador de seda que en Van Helsing li havia deixat posat, també hi havia una garlanda de les mateixes flors. La Lucy respirava amb dificultat i el seu rostre mostrava un aspecte molt demacrat, amb l'afegit que la seva boca oberta descobria les genives pàl·lides. Les dents, en la penombra, semblaven més llargues i esmolades que al matí i, en especial, els ullals, per algun efecte òptic, apareixien molt més llargs i esmolats que la resta. Vaig seure al seu costat i poc després es movia neguitosa. En aquest moment vaig sentir una mena d'aleteig somort a la finestra. Vaig apropar-m'hi en silenci i vaig espiar per una escletxa de la persiana. Hi havia lluna plena i vaig poder observar que la causa del soroll era un gran ratpenat que giravoltava —sens dubte atret per la llum, tot i que era molt dèbil—, i de tant en tant les ales xocaven contra la finestra. En tornar a la butaca, vaig adonar-me que la Lucy s'havia mogut una mica i s'havia tret les flors del coll. Vaig tornar a col·locar-les tan bé com vaig poder i vaig seguir observant-la.

Al cap d'una estona va despertar-se, i vaig donar-li el menjar que en Van Helsing havia prescrit. Menjava poc i amb desgana. No semblava amb esma de continuar aquella lluita inconscient per recuperar la vida i les forces que havia mantingut tot al llarg de la seva malaltia. Em sorprengué el fet que, un cop desperta, premés les flors d'all contra el seu cos. Era estrany que en estat letàrgic i amb la respiració agònica,

les apartés, però en despertar-se, les premia contra ella. No m'errava gens pel que fa a aquest comportament, ja que durant les llargues hores que van seguir, va tenir molts moments de somnolència i lucidesa i va repetir totes dues accions moltes vegades.

A les sis, en Van Helsing va venir a rellevar-me. El cansament havia vençut l'Arthur completament i el professor l'havia deixat dormint. En veure el rostre de la Lucy, vaig sentir que aspirava amb aquell xiulet i va dir:

—Alci la persiana. Vull llum!

Va inclinar-se, tot enganxant la cara a la de la Lucy per examinar-la amb atenció. Va treure les flors i li va enretirar el mocador de seda del coll. En fer això, retrocedí exclamant: «*Mein Gott!*» amb una veu ofegada. Vaig inclinar-me a mirar i un calfred em recorregué l'espinada. Les ferides del coll havien desaparegut completament.

Durant cinc minuts llargs, en Van Helsing va quedar-se mirant la Lucy de fit a fit, amb expressió greu. Després, girant-se cap a mi, va dir amb tranquil·litat:

—S'està morint. Li queda poc temps. Hi haurà una gran diferència, recordi-ho bé, si mor conscient o si mor mentre dorm. Despertí aquell pobre xicot i faci'l venir a veure-la expirar. Confia en nosaltres i li ho hem promès.

Vaig baixar al menjador a despertar-lo. Després del primer moment d'atordiment, en adonar-se que entrava el sol per les escletxes de les persianes, va pensar que era tard i el seu rostre expressà temor. Vaig assegurar-li que la Lucy encara dormia però, amb tota la suavitat que m'era possible, vaig fer-li saber que en Van Helsing i jo temíem que s'acostava el final. Va tapar-se la cara amb les mans i va anar lliscant del sofà fins a quedar agenollat. Passà un moment amb la cara tapada, tal vegada resant, mentre els sanglots sacsejaven les seves espatlles. Vaig agafar-lo de la mà i vaig obligar-lo a aixecar-se.

—Va, amic meu —vaig dir—. Has de ser valent, serà més fàcil per a ella.

Tot just entrar a l'habitació de la Lucy, vaig observar que en Van Helsing, tan previsor com sempre, l'havia preparat per tal que presentés el millor aspecte possible. Fins i tot li havia raspallat els cabells, i els seus preciosos rínxols s'escampaven pel coixí. En el moment d'entrar, va obrir els ulls i en veure l'Arthur, xiuxiuejà suaument:

—Arthur! Oh, amor meu, quina alegria que siguis aquí!

L'Arthur s'inclinà a besar-la, però en Van Helsing ho impedí.

—No, encara no! —mormolà—. Agafi-li la mà, això la confortarà més.

Així doncs, l'Arthur va agafar-li la mà i s'agenollà al seu costat. La Lucy estava molt maca i les seves faccions dolces competien amb la bellesa del seus ulls. Va tancar els ulls i es quedà adormida. Durant un moment, el seu pit es movia compassat i la respiració semblava la d'un infant cansat.

Després, inesperadament, es produí en ella un d'aquells canvis que havia presenciats al llarg de la nit. La respiració es tornà agònica, obrí la boca i les genives pàl·lides i encongides deixaren al descobert unes dents llargues i esmolades. En una

mena de somnolència estranya, inconscient, obrí els ulls, més apagats i durs al mateix temps, i amb una veu voluptuosa que mai havíem sentit sortir dels seus llavis, digué:

—Arthur! Oh, amor meu, quina alegria que siguis aquí! Besa'm!

L'Arthur s'inclinà desitjós de besar-la. En aquest moment, en Van Helsing, sobresaltat, igual que jo, pel canvi en la veu, es llençà al damunt d'ell, i agafant-lo pel coll amb les dues mans, l'apartà amb una força impensable, llençant-lo gairebé a l'altra banda de l'habitació.

—No ho faci! —exclamà—. Per la seva ànima i per la d'ella, no ho faci! —i s'interposà entre ells dos com un lleó acorralat.

L'Arthur s'havia quedat estupefacte i durant uns instants, incapaç de reaccionar i evitant actuar mogut per un impuls violent, tenint en compte el lloc i el moment, restà en silenci, esperant.

Jo no treia els ulls de la Lucy, i tampoc no ho feia en Van Helsing, i vam veure fluctuar una ombra, un espasme de fúria en el seu rostre. Prement les dents esmolades, tancà els ulls i respirà amb dificultat.

Poc després tornava a obrir-los amb suavitat i, allargant la mà pàl·lida i prima, va agafar la mà morena d'en Van Helsing, la va atreure cap a ella i la besà.

—El meu amic fidel —va dir amb la veu defallida i una emoció intensa—, i també amic seu! Oh, vetlli per ell i ajudi'l a tenir pau!

—Li ho juro —afirmà el professor, solemnement, agenollant-se al seu costat i subjectant la seva mà. Després, girant-se vers l'Arthur, li va dir—: Acosti's, fill, agafi-li les mans i besa-la al front, només una vegada.

En lloc dels seus llavis, van trobar-se els seus ulls i aquest va ser el seu comiat.

Els ulls de la Lucy es van tancar. En Van Helsing que l'observava atentament, va agafar l'Arthur pel braç i el va apartar.

La respiració de la Lucy tornava a ser agònica i tot d'una va expirar.

—Ja està —digué en Van Helsing—. Ha mort.

Vaig agafar l'Arthur pel braç i vaig dur-lo a la sala d'estar. Assegut i amb la cara tapada amb les mans plorava amb tant de desconsol que ben poc va faltar perquè no m'ensorrés.

En tornar a l'habitació vaig veure que en Van Helsing observava la Lucy amb una expressió encara més greu que les altres vegades. El cos de la Lucy havia experimentat un canvi. La mort li havia restituït una part de la bellesa, perquè el front i les galtes havien recuperat una mica les línies arrodonides, i fins i tot els llavis havien perdut la seva pal·lidesa mortal. Era com si la sang hagués vingut a fer menys dur el rigor de la mort, ara que el cor ja no la necessitava per a bategar.

Ens pensàvem que moria quan dormia.

I, en morir, que sols dormia.

Vaig posar-me al costat d'en Van Helsing i li vaig dir:

—Bé, pobra noia, finalment està en pau. És el final!

Girant-se cap a mi, va dir amb veu molt severa:

—No! Ai! Per desgràcia no l'és. Solament és el principi!

En preguntar-li què volia dir, va brandar el cap i exclamà:

—Encara no podem fer res. Hem d'esperar i ja ho veurem.

XIII

Diari del doctor Seward

(Continuació)

Vam acordar que celebraríem el funeral d'aquí a dos dies, per tal que la Lucy i la seva mare fossin enterrades al mateix temps. Vaig ocupar-me de totes les tristes formalitats i l'amable director de la funerària em va demostrar que els seus empleats estan a la seva alçada, ja que tenen el do de la mateixa amabilitat. Fins i tot la dona encarregada de preparar les mortalles, en sortir de la capella ardent, em comentà, en actitud confidencial, i amb una mena de companyonia professional:

—És un cadàver preciós, senyor. És un privilegi arreglar-la. No exagero si dic que donarà prestigi a la nostra empresa!

M'adonava que en Van Helsing sempre voltava ben a prop. El motiu bé podia ser el desordre que regnava en la casa. No tenen família a la vora i com que l'Arthur havia de marxar l'endemà al funeral del seu pare, no podíem notificar-ho a ningú que pogués oferir-se a fer totes les gestions. Vistes les circumstàncies, en Van Helsing i jo ens vam encarregar d'examinar els papers, etc., i ell insistí a mirar personalment els documents de la Lucy. Volia saber-ne els motius, ja que sent estranger, temia que el desconeixement dels procediments legals anglesos el dugués a provocar maldecaps innecessaris, però contestà:

—Ho sé, ho sé. No oblidis que sóc advocat al mateix temps que metge. Però no es tracta solament d'una qüestió legal. Això vostè ja ho sabia, quan va voler evitar la investigació. Jo tinc motius per voler evitar altres coses. Podrien existir més papers com aquest.

Mentre parlava va treure de l'agenda la nota que la Lucy tenia al pit i que havia trencat en bocins mentre dormia.

—Quan trobi qui és l'advocat de la malaurada senyora Westenra, posi tots els seus papers en un sobre tancat i escrigui-li aquesta nit. Pel que fa mi, em quedo aquí i en l'antiga habitació de la senyoreta Lucy tota la nit i ho regiraré tot, per si de cas. No seria correcte que els seus pensaments més íntims anessin a parar a mans d'estranyers.

Vaig continuar amb la part de la feina que em pertocava i al cap d'una mitja hora havia trobat el nom de l'advocat de la senyora Westenra i li havia escrit. Els papers de la pobre dona estaven en ordre i contenien instruccions precises del lloc on s'havia de fer l'enterrament. A penes havia tancat la carta que, per a la meua sorpresa, en Van Helsing va entrar a l'habitació, tot dient:

—Puc ajudar, amic John? Ja he acabat i si cal estic a la seva disposició.

—Ha trobat el que buscava? —vaig preguntar.

—No buscava res especial —repliquè—. Esperava trobar i he trobat tot el que hi havia: unes cartes i unes quantes notes i un diari tot just començat. Ho tinc aquí i, ara

com ara, no parlarem de la seva existència. Veuré aquest pobre xicot demà al vespre i, amb la seva autorització, n'utilitzaré uns quants.

En acabar la feina que teníem entre mans, va dir:

—Ara, amic John, penso que podem anar-nos-en al llit. Necessitem dormir, vostè i jo, descansar i recuperar-nos. Demà tenim moltes coses a fer, però aquesta nit no fem falta. Què hi farem!

Abans de marxar vam anar a visitar la pobra Lucy. La funerària havia fet molt bé la seva feina perquè havien convertit l'habitació en una petita *chapelle ardente*.^[11] Estava plena de boniques flors blanques i la mort s'havia fet el menys repulsiva possible. Un extrem de la mortalla amagava la cara. Quan el professor s'inclinà a enretirar-la suaument, vam quedar fascinats per la bellesa que teníem al davant, il·luminada per les altes torxes de cera. La mort havia retornat a la Lucy tota l'encantadora bellesa, i les hores passades, en lloc de deixar el rastre dels «dits precipitats de la descomposició»^[12], li havien retornat la bellesa de la vida, fins al punt que no podia creure que tenia un cadàver al davant.

El professor es mostrava molt seriós. No l'havia estimat com jo i no tenia motius per plorar. Va dir:

—No es mogui fins que jo torni —i va sortir de l'habitació.

Tornà amb un ram de flors d'all silvestre de la capsa sense obrir que hi havia al vestíbul i les col·locà entremig de les altres, al voltant del llit. Després, es tragué del coll una petita creu d'or i va posar-l'hi damunt la boca, tornant a col·locar la mortalla tal com l'havíem trobat, abans de sortir.

Mentre em desvestia a la meva habitació, després d'uns cops d'advertiment a la porta, va entrar i va dir amb to d'urgència:

—Demà, abans de la nit, vull que em porti l'instrumental necessari per a fer l'autòpsia.

—Hem de fer una autòpsia? —vaig preguntar.

—Sí i no. Vull operar, però no de la manera que es pensa. Li ho contaré amb la condició que no n'ha de dir res a ningú. Vull tallar-li el cap i extreure-li el cor. Ep! Vostè és un cirurgià i se sorprèn! Vostè a qui he vist operar vius i morts sense tremolar-li la mà ni el cor, quan tots els altres s'estremien! Oh, no he d'oblidar, benvolgut amic John, que vostè l'estimava. No ho he oblidat, seré jo qui operarà, vostè només ajudarà. Voldria fer-ho aquesta nit, però he de tenir en compte l'Arthur. Demà, després del funeral del seu pare, tornarà i voldrà veure-la, veure el cadàver, vull dir. Després, quan la posin dins el taüt per a l'endemà, i tothom dormi, vindrem, descargolarem la tapa i farem l'operació. Després ho tornarem a deixar tot tal com estava per tal que ningú en sàpiga res, llevat de nosaltres.

—Perquè hem de fer tot això? La noia és morta. Perquè hem de mutilar el seu pobre cos sense necessitat? Si no fa falta l'autòpsia i no se n'ha de treure cap benefici —ni per a ella, ni per nosaltres, ni per a la ciència o per als avenços de la humanitat —, per què l'hem de fer? És monstruós.

A tall de resposta va recolzar la mà a la meva espatlla i va dir amb molta tendresa:

—Amic John, em sap greu pel seu cor afligit, i aquest motiu augmenta la meva consideració vers vostè. Si pogués, carregaria amb el pes que ha de suportar. Hi ha coses que no sap i haurà de conèixer, i m'agrairà que les hagi pogut detectar, malgrat que no siguin gens agradables. John, fill, som amics de fa temps, m'ha vist actuar mai sense tenir un bon motiu? Puc equivocar-me, sóc humà. Però crec en el que faig. No va ser aquest el motiu pel qual em va fer venir quan va començar el problema? Sí! No el va sorprendre o bé horroritzar que no permetés que l'Arthur besés la seva estimada —en el moment que agonitzava— i que l'apartés amb tota la meva força? Sí! No obstant això, no va adonar-se que m'ho agraiïa, amb els seus ulls moribunds, la seva veu, tan dèbil, besant la meva mà aspra i beneint-me? Sí! I no va sentir que jo em comprometia amb un jurament i que ella tancava els ulls agraiïda? Sí!

»Tinc bones raons per fer tot això. Vostè ha confiat en mi durant molts anys. Ha tingut fe en mi aquestes setmanes, mentre veia coses estranyes que el podien fer dubtar. Tingui fe en mi una mica més, amic John. Si no ho fa, li hauré de dir el que penso i crec que no seria correcte. Si opero sense comptar amb la confiança del meu amic —ho he de fer, tant si confia en mi com si no—, sentiré el meu cor feixuc i estaré tan sol en el moment que em caldran tota l'ajuda i el valor possibles! —va fer una pausa i prosseguí, solemne—: Amic John, tenim davant nostre uns dies estranys i terribles. No ens separem, treballem plegats per a la consecució d'un bon final. Confiarà en mi?

Vaig agafar-li la mà i li ho vaig prometre. Vaig subjectar la porta mentre sortia tot esperant amb la porta oberta fins que va entrar a la seva habitació i va tancar la porta. Vaig quedar-me allà dempeus i vaig veure que una de les minyones caminava en silenci pel passadís —d'esquena a mi, de manera que no em podia veure— i entrava a l'habitació on jeia la Lucy. Em va commoure. La lleialtat és escassa i ens sentim agraïts vers aquells qui la mostren per les persones que estimem. Aquella pobra noia, deixant de banda els temors naturals que imposa la mort, anava tota sola a vetllar vora el taüt de la seva mestressa, a qui estimava, per tal que el desventurat cadàver no estigués sol fins al moment de l'enterrament...

Probablement vaig dormir molt i profundament perquè era tard quan em despertà en Van Helsing, entrant a la meva habitació i dient vora el meu llit:

—No cal que s'amoïni per l'instrumental. No farem l'operació.

—Per què no? —vaig preguntar, ja que la seva solemnitat de la nit anterior m'havia impressionat força.

—Perquè —va dir seriós— ja és massa tard..., o massa aviat. Miri! —i va mostrar la petita creu d'or—. L'han robat durant la nit.

—Què vol dir que l'han robat —vaig dir sorprès—, si la té vostè?

—Perquè l'he pres a la desgraciada que la va robar, a la dona que roba als morts i als vius. Ja li arribarà el càstig, i no pas a través meu. Encara no sabia el que feia, només la va robar. Ara ens cal esperar.

Dit això se'n va anar, deixant-me un nou misteri per esbrinar, un altre trencaclosques per desxifrar.

El matí va transcórrer monòton, però al migdia es presentà l'advocat: el senyor Marquand, de Wholeman, Sons, Marquand i Lidderdale. Era molt amable i apreciava tot el que havíem fet i venia a fer-se càrrec de tots els detalls. Durant el dinar ens posà al corrent que la senyora Westenra feia temps que temia una mort sobtada a causa del seu cor i que havia posat en ordre tots els seus assumptes. Ens informà que, llevat d'una propietat del pare de la Lucy que, per manca de descendència directa, pertocava a una branca llunyana de la família, la totalitat dels seus béns, mobles i objectes personals passava a mans d'Arthur Holmwood. En acabat, va dir:

—Francament, vam fer tots els possibles per evitar aquesta disposició testamentària fent-li veure que podien sorgir circumstàncies que deixessin la seva filla sense un cèntim o sense llibertat per a prendre decisions en el moment del casament. Vam pressionar-la tant que fins i tot vam entrar-hi en conflicte, ja que ens preguntà si estàvem en disposició de dur a terme la seva voluntat o no. Aleshores, no ens quedà una altra alternativa. En principi teníem raó, i en un noranta-nou per cent dels casos podríem provar, per la lògica dels esdeveniments, que la nostra opinió era l'encertada. No obstant això, he d'admetre francament que en aquest cas qualsevol altra disposició hauria fet impossible dur a terme la seva voluntat, ja que en morir abans que la seva filla, aquesta darrera hauria entrat en possessió de la propietat i, encara que només hagués sobreviscut cinc minuts a la seva mare, la propietat hauria passat a ser intestada, en no haver-hi testament —pràcticament no hi hauria hagut temps, en aquest cas. Així doncs, lord Godalming, malgrat que és una persona tan propera, no hauria pogut fer cap reclamació i els hereus, tot i que llunyans, no haurien pas renunciat als seus drets per raons sentimentals en favor d'un desconegut. Els asseguro, senyors, que estic content del resultat, molt content.

Era una bona persona però la seva interessada satisfacció —hi tenia un interès professional— enmig d'una tragèdia tan gran demostrava la seva poca capacitat de compassió.

No es va quedar gaire estona, malgrat que va dir que tornaria més tard a veure en lord Godalming. No obstant això, la seva arribada ens havia reconfortat d'alguna manera ja que ens assegurà que no havíem de témer cap mena de crítica per les actuacions que havíem dut a terme. Esperàvem l'Arthur a les cinc i una mica abans vam entrar a la cambra mortuòria. Era ben bé això, ja que ara mare i filla eren allà. El director de la funerària havia fet honor a la seva professió, desplegant el bo i millor de la seva mercaderia, i l'indret presentava un aire mortuori tan impressionant que deprimia. En Van Helsing demanà que es tornés a col·locar tot com abans, explicant que, com que lord Godalming arribaria aviat, seria menys dur per als seus sentiments trobar sola la seva promesa. El director semblà sorprendre's de la seva malaptesa i s'esforçà a ordenar-ho tot tal com havia estat la nit anterior. Així doncs, quan l'Arthur arribà, vam poder estalviar-li aquella impressió.

Pobre xicot! Se'l veia submergit en la tristesa i completament ensorrat. Fins i tot el seu capteniment havia desaparegut sota el pes de tantes emocions. Sabia que havia estat molt unit al seu pare, a qui estimava, i el fet de perdre'l en un moment com aquell suposava un cop molt dur. Es mostrà amigable com sempre amb mi i, malgrat l'amable cortesia amb què tractava en Van Helsing, era conscient que hi havia una certa tensió. El professor també se n'havia adonat i em demanà que me l'endugués a dalt. Així ho vaig fer i el vaig acompanyar fins a la porta de l'habitació pensant que li agradaria estar a soles amb ella, però em subjectà el braç i em féu entrar dient en un xiuxiueig:

—Tu també l'estimaves, amic meu. Ella m'ho va contar tot i no tenia cap altre amic més estimat que tu. No sé com agrair-te tot el que has fet per ella. No puc creure...

No va poder seguir. S'abraçà a mi i recolzant el cap en el meu pit, va esclatar en sanglots.

—Oh, John, John! Què faré? Tot d'una la vida ja no té sentit per a mi, no em queda res al món que m'impulsi a viure.

Vaig consolar-lo tan bé com sabia. En aquestes circumstàncies, no calen gaires paraules. Una encaixada, el contacte d'una mà a l'espatlla, un sanglot a l'uníson, són mostres de simpatia que s'agraeixen. Vaig quedar-me immòbil i en silenci fins que es calmà i vaig dir-li amb suavitat:

—Entrem a veure-la.

Plegats vam acostar-nos al llit i vaig aixecar la mortalla de la cara. Déu! Si n'era de bonica! Cada hora que passava augmentava la seva bellesa. D'alguna manera m'espantava i em sorprenia. Pel que fa a l'Arthur, va començar a tremolar i finalment, ple de dubtes i com enfebrat, digué en un xiuxiueig:

—John, de veritat és morta?

Ple de tristesa vaig assegurar-li que ho era i vaig fer el suggeriment —perquè entenia que no podia deixar-lo ni un moment més amb aquell terrible dubte— que passava sovint que, després de la mort, els rostres se suavitzaven i recuperaven fins i tot la seva bellesa juvenil i que això encara passava més quan la mort anava precedida per un patiment llarg i intens. Va semblar que l'explicació foragitava en certa manera el dubte i, després d'estar una estona agenollat vora el llit contemplant-la amb adoració, s'apartà. Vaig dir-li que se n'havia d'acomiarar perquè havien de preparar el taüt, s'hi acostà novament, agafà la seva mà morta i va besar-la, i tot inclinant-se, la besà al front. Va enretirar-se girant-se a mirar-la per damunt l'espatlla mentre sortia.

Vaig deixar-lo a la sala d'estar i vaig dir a en Van Helsing que se n'havia acomiadat. Així doncs, va dirigir-se a la cuina a avisar els homes de la funerària per tal que procedissin a fer els preparatius i cargolar la tapa. Quan va sortir de l'habitació vaig repetir-li la pregunta que m'havia fet l'Arthur i va dir:

—No em sorprèn. Jo mateix n'he dubtat fa un moment!

Vam sopar plegats i vaig comprovar que el pobre Art feia el cor fort. En Van Helsing s'havia mantingut silenciós tot el sopar, però un cop encesos els cigars, va dir:

—Lord... —L'Arthur va interrompre'l.

—No, no, això no, per l'amor de Déu! Si més no, ara encara no. Disculpi'm, senyor: no pretenia ofendre'l, però la meva pèrdua és molt recent.

El professor va contestar amb molta suavitat:

—He usat el títol perquè dubtava. No li he de dir «senyor» i he començat a apreciar-lo —sí, benvolgut jove, l'aprecio— amb el nom d'Arthur.

—Digui'm com vulgui —va dir—. Suposo que sempre podrà considerar-me com a amic. I permeti'm expressar-li el meu agraïment per les seves atencions vers la meva pobra Lucy —va callar uns moments—: Sé que ella comprenia tot el que vostè feia molt millor que no pas jo i si he estat rude o vaig tenir intenció de ser-ho quan vostè va actuar d'aquella manera..., que deu recordar —el professor va brandar el cap—, m'he de disculpar.

—Sé que li era difícil entendre'm —contestà amb gravetat—, perquè per confiar en algú que usa la violència fa falta entendre'n el motiu. Entenc que no confia en mi —que no pot—, perquè encara no ho entén. Hi pot haver més vegades que necessiti la seva confiança malgrat que no pugui entendre res..., ni hagi de fer-ho. Tanmateix, arribarà el moment que la seva confiança en mi serà completa i veurà les coses amb tota claredat. Aleshores agrairà tot el que he fet per vostè, pels altres i en interès d'aquella a qui em vaig comprometre a protegir.

—És clar, és clar, senyor —va dir l'Arthur emocionat—, confio en vostè en tots els sentits. Crec que és un home generós, és amic d'en John i ha estat amic d'ella. Faci el que cregui que ha de fer.

En Van Helsing s'ha escurat el coll un parell de vegades, com per parlar i, finalment, ha dit:

—Puc demanar-li una cosa?

—Sí, és clar.

—Sap que la senyora Westenra li ha deixat tots els seus béns?

—No, pobra dona, mai no ho hauria pensat.

—Com que li pertany tot té dret a disposar-ne com li plagui. Bé, voldria que em donés permís per llegir tots els escrits i cartes de la senyoreta Lucy. Hi ha un motiu que ella mateixa hauria acceptat, li ho puc ben assegurar. Són aquí. Vaig agafar-los abans de saber que tot li pertanyia, per tal que no anessin a parar a mans desconegudes, per tal que cap mirada estranya conegués el seu pensament a través de les seves paraules. Els conservaré, si m'ho permet. Tal vegada no desitja veure'ls encara, i per això els guardaré en un lloc segur. No se'n perdrà res i més endavant, quan arribi el moment, els hi tornaré. És molt dur això que li demano, però hi accedirà, oi?

L'Arthur va parlar espontàniament, com acostuma a fer:

—Doctor Van Helsing, pot fer tot el que vulgui. Sé que en dir això faig el que la meva estimada desitjaria. No l'amoïnaré amb preguntes fins que no arribi el moment.

El vell professor es posà dempeus i va dir amb solemnitat:

—Fa bé. Patiríem tots. Tanmateix, no tot serà patiment, ni aquest serà el darrer patiment. Nosaltres i també vostè —sobretot vostè, benvolgut jove— haurem de passar moments amargs fins que arribi la tranquil·litat. Hem de tenir coratge i generositat i fer el que ens cal; tot anirà bé!

Aquella nit vaig dormir en un sofà de l'habitació de l'Arthur. En Van Helsing ni tan sols se'n va anar al llit. Va anar d'un lloc a l'altre, com si fes guàrdia a la casa, i no va perdre de vista l'habitació on la Lucy jeia en el taüt, coberta amb flors d'all silvestre les quals, entre la flaire de les liles i les roses, difonien una olor densa i poderosa en la nit.

Diari de la Mina Harker

22 de setembre

En el tren a Exeter, mentre en Jonathan dorm.

Sembla que va ser ahir que vaig fer la darrera entrada. No obstant això, han passat tantes coses, d'aleshores ençà, a Whitby amb tot el futur al meu davant, amb en Jonathan lluny i sense notícies seves, i ara, casada amb en Jonathan, un advocat, soci, ric, amo del seu negoci, i amb el senyor Hawkins mort i enterrat, i amb en Jonathan patint una altra crisi que pot danyar la seva salut. Tal vegada algun dia me'n preguntí alguna cosa. En prendré nota. La taquigrafia se'm resisteix —aquest és un dels efectes de la inesperada prosperitat—, així doncs, no aniré malament refrescar-la amb una mica d'exercici...

El funeral ha estat senzill i molt solemne. Només hi érem nosaltres i el servei, un parell d'amics seus d'Exeter, l'agent de Londres i un representant de Sir John Paxton, el president de la Societat d'Advocats. En Jonathan i jo anàvem agafats de la mà, conscients que el nostre millor amic ens havia deixat...

Hem tornat en silenci a la ciutat, i hem agafat un autobús fins a Hyde Park Corner. En Jonathan pensava que em faria il·lusió anar una estona al passeig i seure. Però hi havia poca gent i resultava trist i depriment veure tantes cadires buides que ens feien recordar la cadira buida de casa, per la qual cosa, hem caminat fins a Picadilly. En Jonathan m'agafava pel braç, tal com acostumava a fer en altres temps, abans que jo comencés a donar classes. Em semblava incorrecte perquè no pots ensenyar bones maneres i decòrum a les altres noies joves sense deixar-te endur per una mica de pedanteria. Però es tractava d'en Jonathan, i és el meu marit, i no ens coneixien —ni ens importava—, així que hem continuat el nostre passeig. Mirava una jove molt maca que duia una gran pamela, asseguda en un túburi davant de Guiuliano quan m'he adonat que en Jonathan em premia el braç amb tanta força que em feia mal i em deia en un xiuxiueig:

—Déu meu!

Sempre estic pendent d'en Jonathan, per por que pateixi una altra crisi nerviosa, i m'he girat cap a ell ràpidament per preguntar què li passava.

S'havia quedat blanc com un paper i feia uns ulls com unes taronges, mig temorencs, mig sorpresos, que fitaven un home alt i prim, amb un bigoti negre i barba en punxa, el qual, al seu torn, també observava aquella noia tan bonica. La mirava amb tant d'interès que no ens ha vist a cap de nosaltres i així he pogut estudiar-lo amb calma. El seu rostre no tenia un aspecte agradable. Era dur, cruel i sensual, i les seves dents grosses i blanques, que lluïen més blanques a causa dels seus llavis rojos, eren esmolades com les d'un animal. En Jonathan se'l mirava amb tanta intensitat que temia que se n'adonés. Em feia por que no s'enutgés per què semblava ferotge i

desagradable. He preguntat a en Jonathan perquè estava tan afectat i ha contestat, pensant que jo en sabia tantes coses com ell:

—És ell en persona!

El pobre estava aterrit per alguna raó, completament aterrit. Estic convençuda que si no hagués estat vora seu per recolzar-se i aguantar-se, hauria caigut a terra. Continuava mirant i un home ha sortit d'una botiga i ha lliurat un paquetet a la jove, que se n'ha anat tot seguit. L'home de fosc l'ha seguida amb la vista i quan el tílburí enfilava Picadilly amunt, li ha anat al darrere, llogant un cotxe. En Jonathan continuava mirant-se'l i ha dit, com parlant per a ell:

—Em sembla que és el comte, però ha rejuenit. Déu meu, si és cert! Oh, Déu meu! Déu meu! Si n'estigués segur! Si n'estigués segur!

El veia tan angoixat que temia preguntar-li res sobre el tema, i m'he mantingut en silenci. Agafat al meu braç, em seguia dòcilment i hem caminat una mica més fins arribar a Green Park, on hem seguit una estona. Feia calor tot i ser la tardor i hem buscat un banc agradable a l'ombra. Després d'una estona de mirar al buit, els ulls d'en Jonathan s'han tancat i s'ha adormit tranquil amb el cap recolzat a la meua espatlla. Pensant que era el millor per a ell, no he gosat molestar-lo. Al cap d'uns vint minuts s'ha despertat i tot content m'ha dit:

—Mina, que m'he adormit? Oh, disculpa que sigui tan mal educat. Anem a algun lloc a prendre una tassa de te.

Havia oblidat per complet tot el que feia referència al foraster de fosc, de la mateixa manera que en la seva malaltia havia oblidat tot allò que aquest episodi acabava de recordar-li. No m'agrada aquesta manera de quedar submergit en l'oblit, ja que pot ocasionar-li alguna lesió al cervell. No li ho he de dir, no fos cas que li fes més mal que bé, però d'alguna manera he de conèixer els fets del seu viatge a l'estranger. Em temo que ha arribat el moment d'obrir aquell paquet i d'assabentar-me'n del contingut. Oh, Jonathan, estic segura que em perdonaràs si actuo malament, però ho faig pel nostre bé.

Més tard. Una arribada trista des de tots els punts de vista, amb la casa sense la persona que ha estat tan bona amb nosaltres. En Jonathan encara pàl·lid i absent després d'aquesta petita recaiguda i ara un telegrama d'un tal Van Helsing:

Em sap greu comunicar-li que la senyora Westenra va morir fa cinc dies i que la Lucy va morir abans d'ahir. Totes dues han estat enterrades avui.

Oh, quin cúmul de dolor en tan poques paraules! Pobra senyora Westenra! Pobra Lucy! Mortes, mortes, per no retornar mai més! I pobre, pobre Arthur, que ha perdut aquella persona tan dolça! Que Déu ens ajudi a suportar tanta tristesa.

Diari del doctor Seward

22 de setembre

Ja ha acabat tot. L'Arthur ha tornat a Ring i s'ha endut en Quincey Morris amb ell. Quin bon amic que és en Quincey! En el fons del meu cor estic segur que ha sentit el mateix dolor que nosaltres per la mort de la Lucy, però ha aguantat amb la moral d'un viking. Si Amèrica continua criant homes com ell, es convertirà en una potència mundial. En Van Helsing s'ha estirat a descansar abans d'emprendre el viatge. Se'n va a Amsterdam aquesta nit, però diu que tornarà demà al vespre, que només vol enllestir uns arranjaments que ha de fer personalment. Vindrà a veure'm, si pot. Diu que té afers a Londres que l'ocuparan un temps. Pobre vell amic! Em temo que les tensions de la setmana passada han acabat amb la seva força de ferro. Durant l'enterrament he vist que feia esforços evidents per contenir-se. En acabat, estàvem tots amb l'Arthur, el qual, pobre, parlava de la seva contribució a la transfusió de sang per a la Lucy, i podia veure que el rostre d'en Van Helsing anava canviant del blanc al porpra. L'Arthur deia que des d'aquell moment li havia semblat com si fossin casats i que, davant els ulls de Déu, la Lucy era la seva esposa. Cap de nosaltres ha dit res de les altres transfusions, ni ho farem mai. L'Arthur i en Quincey han marxat plegats a l'estació i en Van Helsing i jo hem tornat aquí. Tan bon punt ens hem quedat sols al cotxe li ha agafat un atac d'histèria, tot i que ho ha negat adduint que era la manera com acostumava a manifestar-se el seu sentit de l'humor en condicions extremes. Ha començat a riure fins a saltar-li les llàgrimes i he hagut de córrer les cortines no fos que algú ens veiés i ho interpretés malament. Després ha plorat fins acabar rient i reia i plorava, tot alhora, tal com fan les dones. Mirava de renyar-lo com es fa amb una dona en circumstàncies semblants, però no aconseguia cap resultat. Els homes i les dones són tan diferents en les manifestacions de resistència o debilitat nervioses! Després, quan ha tornat a recuperar el seu aspecte seriós i greu, li he preguntat el motiu del seu riure en aquell moment. La resposta, d'alguna manera, ha estat de les seves, lògica, contundent i misteriosa.

—Ah, vostè no ho comprèn, amic John —ha dit—. No pensi que no estic trist perquè ric. Ja ha vist que plorava mentre em trencava de riure. Però tampoc es pensi que estic molt trist quan ploro, perquè també em vénen les ganes de riure. Ha de tenir en compte que el riure que truca a la porta i pregunta: «Puc entrar?» no és autèntic. No! És un rei i entra quan li ve de gust. No pregunta ni busca el moment més adient. Diu: «Sóc aquí». Prengui com a exemple el meu interès per aquesta dolça jove. Vaig donar la meva sang per ella tot i que sóc vell i estic malmès. Li he donat el meu temps, la meva saviesa, la meva son. He deixat tots els meus altres pacients per dedicar-me a ella. I ara, m'agafen les ganes de riure a la seva tomba, i ric mentre la terra de la pala de l'enterrador cau damunt el seu taüt i fa «plaf!, plaf!» dins el meu cor, fins a fer fugir la sang de les meves galtes. El meu cor sagna per aquest pobre

jove, aquest jove de l'edat que tindria el meu fill si tingués la sort d'haver viscut, i que té uns cabells i uns ulls idèntics. Ara ja sap el motiu que em mou a apreciar-lo tant. I no obstant això, quan ha dit coses que arriben al meu cor d'espòs i fan sospirar el meu cor de pare com cap altre jove pot fer-ho —ni tan sols vostè, amic John, ja que les nostres experiències superen les que tenen un pare i un fill—, fins i tot en aquest moment el rei riure m'ha xiuxiuejat a l'orella: «Sóc aquí! Sóc aquí!» fins que la sang ha tornat ballant i ha il·luminat les meves galtes amb el sol que du. Oh, amic John, el món és estrany, trist, un món ple de misèries, sofriments i problemes. No obstant això, quan el rei riure entra, ens fa ballar segons la música que toca. Cors que sagnen, ossos ressecs del cementiri, llàgrimes que cremen en caure..., ballen al seu so amb el seu rostre contret. I cregui'm, amic John, és bo i amable de venir. Ah, els homes i les dones som com cordes tenses que els sentiments estiren en sentits diferents. Aleshores, vénen les llàgrimes i, com la pluja en les cordes, ens tiben fins que la tensió és massa gran i llavors ens trenquem. Però el rei riure ve com el sol i afluixa la corda i som capaços de tirar endavant i fer la nostra feina, qualsevulla que sigui.

No pretenia ferir-lo dient que no l'acabava d'entendre, però com que no entenia la causa del seu riure, li ho he preguntat. En contestar, el seu rostre era seriós i ha dit en un to ben diferent:

—Oh, és la terrible ironia de tot plegat: aquesta preciosa noia plena de flors, que semblava tan maca com en vida, fins al punt que cada un de nosaltres dubtava si realment era morta. Jeu en un mausoleu de marbre en aquell cementiri tan solitari, on descansaven els de la seva nissaga, al costat de la mare que l'estimava i a qui ella també estimava. I la campana que feia «ding, dong!, ding, dong!» tan lentament i trista. I els capellans, amb els guarniments d'àngel, que pretenien llegir, tot i que els seus ulls no descansaven en les pàgines. I tots nosaltres, capbaixos. I tot plegat, per a què? És morta. Prou! No és així?

—Però, per l'amor de Déu, professor —li he dit—, no hi veig cap motiu per riure. La seva explicació encara fa més complicat el trencaclosques. Per molt que la cerimònia de l'enterrament resultés còmica, què me'n diu, del pobre Art i la seva tristesa? El seu cor està totalment destrossat.

—Per això. No ha dit que la transfusió de la seva sang a les venes d'ella l'havia convertit en la seva esposa?

—Sí, i per a ell la idea és agradable i li proporciona consol.

—Evidentment. Però hi ha un problema, amic John. Si és així, què passa amb els altres? Ha, ha! Aleshores, aquesta dolça jove és poliàndrica i jo, amb la meua pobra esposa morta, malgrat que és viva per la llei de l'Església, tot i que no fa cap gràcia, fins i tot jo, espòs fidel a la dona que ja no és aquí, sóc bígam.

—Continuo sense veure-li la gràcia! —li he dit. I no m'he sentit especialment a gust amb ell sentint-li dir aquestes coses.

—Amic John —ha dit, posant-me la mà sobre el braç—: Disculpi'm si em sento afligit. No he mostrat els meus sentiments davant els altres per no ferir-los; solament

a vostè, vell amic meu, perquè hi confio. Si hagués pogut mirar en el fons del meu cor quan m'han vingut les ganes de riure; si ho pogués fer ara, que el rei riure ha empaquetat la corona i tot allò que li pertany —perquè se n'ha anat lluny, lluny de mi i per molt de temps—, tal vegada em compadiria més que a cap altre. —M'ha commogut la tendresa del seu to i li he preguntat el motiu—. Perquè sé!

Ara estem tots separats i durant molts dies la solitud cobrirà les nostres teulades amb ales amenaçadores. La Lucy jeu a la tomba de la seva nissaga, un panteó senyorívol en un cementiri solitari, lluny del bullici de Londres on l'aire és fresc i el sol s'alça sobre Hampstead Hill, i les flors silvestres creixen on volen.

Puc acabar aquest diari i només Déu sap si en tornaré a començar un altre. Si ho faig, o si torno a obrir aquest diari, serà per tractar sobre diferents persones i uns altres temes. Aquest és el final, i on es conta l'amor de la meva vida, ara que torno a recuperar el fil de la meva feina quotidiana, i he de dir que tristament i sense esperança,

FI

Misteri a Hampstead

Westminster Gazette, 25 de setembre

El veïnat de Hampstead ha experimentat darrerament una sèrie d'esdeveniments que semblen tenir paral·lelisme amb aquells que els seus narradors van titular «L'horror de Kensington» o bé «La dona apunyalada» o «La dona de negre». Els dos o tres darrers dies, s'han donat diversos casos de nens extraviats o que no han tornat a casa després d'anar a jugar al parc del Bruguerar.

En tots els casos, eren massa petits per donar explicacions coherents dels motius de la seva conducta, però l'excusa comuna és que han estat amb «una dona molt maca». Se'ls ha trobat a faltar sempre a darrera hora de la tarda i en dues ocasions, no han aparegut fins a primera hora del matí següent. En el veïnat se suposa que, com que el primer dels vailets extraviats va donar com a excusa per arribar tard que «una dona molt maca» li havia demanat que anés a passejar amb ella, els altres s'han fet seva la frase i l'usen quan se'ls presenta una ocasió. És el més natural, vist que els menuts s'atrauen els uns als altres amb mentides.

Un corresponsal explica que és molt divertit veure com representen la «dona molt maca». Diu que alguns dels nostres caricaturistes haurien d'aprendre la lliçó de la ironia del grotesc comparant la realitat amb el dibuix. Només d'acord amb els principis generals de la natura humana, «la dona molt maca» faria un paper popular en aquestes representacions al Fresco^[13]. El nostre corresponsal diu francament que ni la pròpia Ellen Terry^[14] aconseguiria ser tan atractiva com fingeixen que són —i fins i tot imaginem que són— alguns d'aquests marrecs de cara bruta.

No obstant això, tal vegada hi ha un aspecte seriós en aquest assumpte, perquè alguns dels nens, sobretot els que han estat perduts durant tota la nit, presenten un petit senyal o ferida al coll. Les ferides recorden les que podria infligir alguna rata o un gos petit, i tot i que no semblen tenir gaire importància, demostren que sigui quin sigui l'animal que les produeix, segueix un mètode o sistema.

La policia del districte té ordres de mantenir-se alerta per si de cas hi ha nens extraviats, especialment si són molt petits, tant a Hampstead Head com als voltants, i per si troben un gos extraviat per les rodalies.

L'horror de Hampstead

UN ALTRE INFANT FERIT

«La dona molt maca»

Westminster Gazette, 25 de setembre

Edició especial

Ens acaba d'arribar la notícia que a darrera hora del matí han trobat un nen, extraviat anit, en uns matolls que hi ha a la banda del parc del Bruguerar de Hampstead, anomenada Shooter's Hill, tal vegada la part menys freqüentada del parc. Presenta la mateixa ferida petita al coll que s'havia observat en els altres casos. Estava molt dèbil i se'l veia molt pàl·lid. En recuperar-se, ha contat la mateixa història d'haver anat a passejar amb «una dona molt maca».

XIV

Diari de la Mina Harker

23 de setembre

En Jonathan es troba més bé, després de passar una mala nit. M'alegra que estigui molt enfeinat perquè així manté la ment apartada de coses desagradables. Oh! Estic contenta del pes que representen per a ell les responsabilitats del nou càrrec. Sabia que no es trairia i ara me'n sento orgullosa, del meu Jonathan, a l'alçada d'aquesta nova fita i mantenint en tots els sentits les obligacions que recauen damunt seu. Serà fora tot el dia fins tard, i m'ha dit que no podrà dinar a casa. He acabat la feina de casa i podré agafar el diari que va escriure a l'estranger, tancar-me a la meva habitació i llegir-lo...

24 de setembre

Anit no em vaig veure amb cor d'escriure. El terrible relat d'en Jonathan em deixà molt amoïnada. Pobre! Com deu haver patit, tant si és real com si són imaginacions. Em pregunto si hi alguna cosa certa en tot el que diu. Patia l'encefalitis quan va escriure tots aquests horribles esdeveniments o estan basats en algun fet real? Suposo que mai no en sabré la veritat, perquè no goso encetar el tema... Però i l'home que vam veure ahir? Semblava estar-ne segur... Pobre amor meu! El funeral devia afectar-lo i va dur la seva ment cap a determinats records... S'ho creu de debò. Recordo que el dia del nostre casament em va dir: «Llevat que algun deure sagrat m'obligui a tornar a passar aquells moments desgraciats, somiats o viscuts, dements o plens de lucidesa». Tot plegat té un fil conductor... Aquell terrible comte havia de venir a Londres amb els seus milions d'habitants... Potser hi ha un deure sagrat i si arriba el moment no l'hem de témer..., estaré preparada. Agafaré la màquina d'escriure i ara mateix començaré a transcriure el meu diari. Així el tindrem a punt per si uns altres ulls l'haguessin de llegir. I si me'l demanen, tal vegada estalviaré sofriments al pobre Jonathan perquè podré parlar en nom seu i no se n'haurà de preocupar mai més. Potser, si en Jonathan arriba a recuperar-se de la seva tensió nerviosa, m'ho arribarà a contar algun dia i li podré fer preguntes i esbrinar coses, i sabré com consolar-lo.

Carta d'en Van Helsing a la senyora Mina Harker

24 de setembre
(Confidencial)

Benvolguda senyora,

Li prego que em disculpi per dirigir-me a vostè com l'amic desconegut que li va enviar la trista notícia de la mort de la senyoreta Lucy Westenra. Gràcies a l'amabilitat de lord Godalming, tinc autorització per llegir les cartes de la senyoreta Lucy i documents, per la qual cosa estic molt amoïnat sobre algunes qüestions de vital importància. Entre aquests papers, he trobat algunes cartes de vostè, que demostren la seva gran amistat i la seva estimació. Oh, senyora Mina, en nom d'aquesta estimació, li imploro que m'ajudi. És pel bé d'altres que li ho demano, per tal de redreçar un gran mal i conjurar moltes i molt terribles desgràcies que poden ser pitjors del que vostè imagina. Podria veure-la? Pot confiar en mi. Sóc amic del doctor John Seward i de lord Godalming (l'Arthur de la senyoreta Lucy). De moment ho he de mantenir en secret per a tots. Podria venir a Exeter de seguida si em concedeix el privilegi d'una visita i em diu on i quan. Imploro el seu perdó, senyora. He llegit les seves cartes adreçades a la pobra Lucy i sé que és una gran persona i que el seu marit ha sofert molt. Per això li prego que no li'n digui res, no fos cas que el perjudiqués. Novament, li prego que em disculpi.

VAN HELSING

Telegrama de la senyora Harker a en Van Helsing

25 de setembre

Vingui avui amb el tren de les deu quinze. Puc veure'l a qualsevol hora.

WILHELMINA HARKER

Diari de la Mina Harker

25 de setembre

No puc evitar sentir-me molt nerviosa a mesura que s'acosta l'hora de la visita del doctor Van Helsing, perquè d'alguna manera em sembla que aclarirà una mica la trista experiència d'en Jonathan. Com que ha tingut cura de la pobra Lucy durant la seva darrera malaltia, me'n podrà explicar els detalls. Ve per aquesta raó, pel somnambulisme de la Lucy i no pas per en Jonathan. Mai no en sabré la veritat! Que babaua sóc. Aquest diari horrorós em fa imaginar coses i m'ho pinta tot segons el que diu. És clar que ve per la Lucy. Havia tornat a adquirir aquell costum, la pobra noia, i aquella espantosa nit del penya-segat devia perjudicar-la. Com a conseqüència dels meus propis maldecaps gairebé havia oblidat que estava malalta. Devia contar la seva aventura caminant adormida pel penya-segat i que jo la coneixia, i ara ve perquè li ho conti, per tal d'entendre-la. Espero haver obrat correctament en no dir-ne res a la senyora Westenra. No em perdonaria mai si qualsevol acte meu, tot i que fos per oblit, hagués perjudicat la pobra Lucy. Espero, també, que el doctor Van Helsing no me'n faci responsable. He patit tant darrerament que no podria suportar més problemes i angoixa.

M'imagino que plorar ens va bé de tant en tant —neteja l'aire, igual que la pluja. Tal vegada la lectura del diari d'ahir m'impressionà i, a més, en Jonathan se n'ha anat aquest matí a passar tot el dia i la nit fora, la primera vegada que ens separem després del nostre casament. A veure si vigila i no li passa res que l'angoixi. Són les dues i el doctor arribarà aviat. No li mencionaré el diari d'en Jonathan a menys que m'ho preguntí. Estic contenta d'haver mecanografiat el meu diari; així, en el cas que em faci preguntes sobre la Lucy, l'hi podré donar i m'evitaré l'interrogatori.

Més tard. Ha vingut i ja ha marxat. Oh, quina trobada més estranya i com em roda el cap! Em sembla que estic somiant. Pot ser cert, tot això, o només una part? Si no hagués llegit el diari d'en Jonathan, no hauria pensat que fos possible. Pobre, pobre, el meu estimat Jonathan! Com deu haver sofert. Que el bon Déu faci que tot això no l'hagi de tornar a angoixar, he de mirar d'impedir-ho. No obstant això, tal vegada pot ser un consol i una ajuda —tot i que terrible i de conseqüències imprevisibles— tenir la certesa que els seus ulls, la seva oïda i el seu cervell no l'enganyaven i que tot allò va passar en realitat. Tal vegada és el dubte que el turmenta. Si el dubte desapareix i es prova la veritat —tant se val si es tracta d'un somni o d'alguna cosa real—, se sentirà millor i serà més capaç d'afrontar la impressió. El doctor Van Helsing deu ser tan bona persona com intel·ligent, no en va és amic de l'Arthur i del doctor Seward i el van fer venir d'Holanda per tenir cura de la Lucy. Ara que l'he vist em fa l'efecte que és bo, amable i de caràcter noble. Quan torni demà li preguntaré sobre en Jonathan i tant de bo Déu faci que tota aquesta tristesa i angoixa arribin a la seva fi.

Acostumava a pensar que m'agradaria dedicar-me a fer entrevistes. Un amic d'en Jonathan que treballa a l'*Exeter News* em va dir que la memòria és molt important en aquesta feina, que has de poder reflectir les paraules amb la màxima exactitud, fins i tot si les has de retocar. L'entrevista d'avui ha estat ben estranya, provaré de transcriure-la *verbatim*^[15].

Eren dos quarts de tres quan han trucat a la porta. He agafat coratge *à deux mains*^[16] i he esperat. Al cap de pocs minuts, la Mary ha obert la porta i ha anunciat el doctor Van Helsing.

M'he aixecat i l'he saludat amb una inclinació de cap mentre se m'acostava. Un home de mitjana alçada, corpulent, amb les espatlles tirades cap enrere sobre un pit ample i un coll ben equilibrat sobre el tronc, de la mateixa manera que el cap sobre el coll. La postura del cap de seguida dóna la impressió d'intel·ligència i força. Té un cap noble, ben proporcionat i ample, que s'eixampla rere les orelles. La cara afaitada deixa al descobert una barbeta forta i quadrada, una boca ampla, decidida i inquieta, un nas de bona mida, força recte, narius sensitius, que semblen eixamplar-se a mesura que arrufa les celles i estira la boca. El front és ample i llis, gairebé recte al principi i després inclinat a partir d'unes entrades pronunciades que no permeten lliscar cap endavant els seus cabells pèl-rojos i evita, així, que li caiguin damunt dels ulls d'una manera natural, i li cauen enrere i a les dues bandes. Els ulls són grossos, blau fosc i molt separats, i són vius i tendres, o bé severos, depenent del moment. M'ha dit:

—La senyora Harker, oi? —He fet un gest d'assentiment amb el cap—. Abans era la senyoreta Mina Murray? —He repetit el gest—. He vingut a veure la Mina Murray, que era amiga de la pobra Lucy Westenra. Senyora Mina, vinc a parlar dels morts.

—Senyor —he dit—, no podia tenir millor carta de presentació que ser amic i protector de la Lucy Westenra —i li he allargat la mà. L'ha agafat i m'ha dit amb tendresa:

—Oh, senyora Mina, sabia que l'amiga d'aquella noia innocent seria bona, però encara he d'aprendre... —ha callat tot fent una inclinació cortès.

He preguntat quin era el motiu de la seva visita i tot seguit ha començat:

—He llegit les seves cartes a la senyoreta Lucy. Disculpi, però havia de començar la meva investigació i no podia preguntar a ningú. Sé que va ser amb ella a Whitby. Algunes vegades escrivia un diari —no cal que se sorprengui, senyora Mina; el va començar en marxar vostè i el feia imitant-la— i en aquest diari fa al·lusions a un episodi de somnambulisme en què explica que vostè va salvar-la. M'ha provocat tanta perplexitat que he decidit venir a visitar-la per demanar-li que tingui l'amabilitat d'explicar-me tot el que en recordi.

—Em sembla, doctor Van Helsing, que puc explicar-li tot l'incident.

—Ah, així doncs, té bona memòria per als esdeveniments i els detalls? No és freqüent entre les dones joves.

—No, doctor, ho vaig escriure en el moment que va passar. Li ho puc ensenyar-li'l si ho desitja.

—Oh, senyora Mina, li'n quedaré molt agraït, em farà un gran favor.

No he pogut resistir la temptació de desconcertar-lo una mica —suposo que encara tenim una mica de sabor de la poma original a la boca— i li he lliurat el diari escrit en taquigrafia. L'ha agafat amb una reverència exagerada i ha dit:

—Puc llegir-lo?

—Com vulgui —he contestat tan correcta com he pogut.

L'ha obert i tot seguit el desencant s'ha reflectit en el seu rostre. Després s'ha aixecat i ha brandat el cap.

—És molt intel·ligent! —ha dit—. Fa temps que sé que el senyor Jonathan té moltes qualitats, però la seva esposa té totes les virtuts. No em farà el favor d'ajudar-me i llegir-me'l? Llàstima! No sé gens de taquigrafia.

La meva broma s'havia acabat i em sentia avergonyida, així doncs, he agafat la còpia mecanografiada del cistell de la costura i li he lliurat.

—Perdoni —li he dit—, no me n'he sabut estar. Em pensava que em volia preguntar sobre la meva estimada Lucy i que no l'havia de fer esperar (no pas per mi, sinó perquè sé que el seu temps deu ser preciós) i per això l'he passat a màquina per a vostè.

L'ha agafat amb espurnes als ulls.

—És molt bona —ha dit—. Puc llegir-lo ara? Potser li hauré de preguntar algunes coses després de llegir-lo.

—I tant! —he dit—. Llegeixi'l mentre m'ocupo del dinar i després podrà preguntar-me el que vulgui mentre dinem.

Ha brandat el cap, i s'ha instal·lat en una cadira d'esquena a la llum i s'ha enfonsat en la lectura, mentre jo anava a ocupar-me del dinar, més que res per tal que ningú no el destorbés. Quan he tornat, l'he trobat anant amunt i avall de l'habitació, amb la cara roja d'excitació. Ha corregut cap a mi i m'ha agafat les mans.

—Oh, senyora Mina —ha dit—, com puc expressar tot el que li dec? Aquests papers són com la llum del sol. M'obren la porta. Estic atordit, enlluernat amb tanta claror, tot i que els núvols corren rere la llum a cada instant. Vostè no ho entén, no ho pot entendre. Oh, però li estic immensament agraït, és una dona molt intel·ligent. Senyora —ho ha dit amb molta solemnitat—, si l'Abraham van Helsing alguna vegada pot fer alguna cosa per vostè o els seus, espero que m'ho faci saber. Per a mi serà un plaer i una satisfacció servir-la en qualitat d'amic. Com a amic, tot el que jo sàpiga, o pugui fer, serà per a vostè i tots aquells que vostè estima. Hi ha foscors en la vida, i també hi ha llums. Vostè és una d'aquestes llums. Vostè tindrà una vida bona i feliç i el seu marit tindrà una benedicció al seu costat.

—Doctor, m'afalaga massa i..., i vostè no em coneix.

—No la conec..., jo que sóc vell i que tota la meva vida he estudiat els homes i les dones. Jo, que m'he especialitzat en el cervell i en tot el que hi fa referència i se'n

deriva! He llegit el diari que tan amablement ha passat a màquina per a mi i que traspua la veritat en cada línia. Jo, que he llegit la seva dolça carta a la pobra Lucy sobre el seu casament i la seva confiança, no la conec! Oh, senyora Mina, les dones bones contenen la seva vida, dia a dia, hora a hora i minut a minut, coses que fins i tot els àngels poden llegir. I els homes que volem saber tenim en certa manera ulls d'àngel. El seu marit té un caràcter noble i vostè també, per la confiança que es demostren, i la confiança no pot existir en un caràcter mesquí. I el seu marit? Parli'm d'ell. Està bé? Ha desaparegut la febre i torna a sentir-se fort i sa?

He vist que m'oferia l'ocasió per parlar-li d'en Jonathan, així doncs, he dit:

—Gairebé s'ha refet, però ha estat molt disgustat per la mort del senyor Hawkins.

M'ha interromput:

—Oh, sí, ja ho sé, ja ho sé. He llegit les seves dues darreres cartes.

He prosseguit:

—Suposo que l'ha trastornat, perquè el dijous passat a la ciutat va patir una mena d'impressió.

—Una impressió, i després d'una encefalitis tan recent! Això no pot ser bo. Quina mena d'impressió va ser?

—Li va semblar que veia algú que li recordava alguna experiència terrible, alguna cosa que havia desencadenat l'encefalitis.

En dir això, no he pogut aguantar-me més. La compassió per en Jonathan, l'horror que havia hagut de patir, el terrible misteri del seu diari i la por que havia anat covant en el meu interior des de la lectura del diari s'havien acumulat tot d'una. Suposo que era un atac d'histèria perquè m'he agenollat als peus del doctor van Helsing i he alçat les mans implorant que curés el meu marit. M'ha agafat les mans, m'ha aixecat i m'ha dut fins al sofà, on m'ha fet seure abans de seure, ell també, al meu costat. Sense deixar de subjectar-me la mà entre les seves, m'ha dit amb una dolçor infinita:

—La meua vida és buida i solitària i tan plena de feina que no he tingut gaire temps per a fer amics. Però des que em va cridar el meu amic John Seward, he conegut tanta gent bona i he vist tanta noblesa que sento més que mai la soledat de la meua vida, que amb els anys s'ha anat fent més gran. Cregui, doncs, que he vingut aquí ple de respecte envers vostè, que m'ha donat esperança, no pas en el que investigo, sinó en el fet que encara existeixen dones bones que poden fer-nos la vida feliç, dones la vida i la sinceritat de les quals poden servir de lliçó als infants que han de venir. Estic content, satisfet, de ser aquí i ser-li útil, perquè si el seu marit pateix, el seu patiment cau en l'àmbit del meu estudi i experiència. Li prometo que faré amb molt de gust tot el que em sigui possible —tot allò que faci la seva vida sana i vigorosa i que serveixi per satisfer-la. Ara ha de menjar. Està esgotada i tal vegada abatuda. El seu marit no voldrà veure-la tan pàl·lida i no li faria cap bé trobar malament a qui estima. Així doncs, pel bé d'ell, ha de menjar i somriure. M'ha contat tot el que sap sobre la Lucy, així que no en tornem a parlar, no cal furgar-hi més. Em

quedaré aquesta nit a Exeter perquè vull reflexionar sobre tot el que m'ha contat i després pot ser que li hagi de fer unes preguntes, si puc. I vostè, em contarà el problema del seu marit, però ara no. Ara ha de menjar, després ja m'ho contarà.

Després de dinar, en tornar a la saleta, m'ha dit:

—Ara conti-m'ho tot.

Mentre parlava amb aquest home bo i savi, em sentia plena d'indecisió perquè temia que em prenguéss per babau i a en Jonathan, per boig —resulta tot tan estrany en el diari. No obstant això, es mostrava comprensiu i amable i m'ha promès que m'ajudaria. Confiant, doncs, en ell, he dit:

—Doctor Van Helsing, el que li he de dir és tan insòlit que em temo que es riurà de mi i el meu marit. Des d'ahir em corseca una mena de dubte febril. Haurà de ser comprensiu amb mi i no prendre'm per babau per haver cregut a mitges unes coses tan estranyes.

M'ha tranquil·litzat amb el gest i les paraules:

—Oh, estimada, si sabés com n'és, d'estrany, l'assumpte que m'ha dut fins aquí, seria vostè qui riuria. He après a no menysprear el que pensen els altres, per estrany que sigui. He mirat de mantenir una ment oberta i no me la tancarien les coses habituals de la vida, sinó les coses estranyes, les que són extraordinàries, les que ens fan dubtar de la nostra salut mental.

—Gràcies, mil gràcies! Em treu un pes del damunt. Si m'ho permet, li deixaré llegir uns papers. És un document llarg, però l'he passat a màquina. Li aclariré els meus maldecaps i els d'en Jonathan. És una còpia del diari que duia a l'estranger i de tot el que en Jonathan va passar. No goso parlar-ne; llegeixi'l i jutgi. Quan ens tornem a veure, tal vegada serà tan amable de dir-me què en pensa.

—Li ho prometo —ha dit mentre li lliurava els papers—. Demà al matí, tan aviat com pugui, vindré a veure'ls, a vostè i el seu marit, si m'ho permet.

—En Jonathan serà aquí a dos quarts de dotze, podria venir a dinar i així el veuria. Pot agafar el tren ràpid de les 3.34, que el deixarà a l'estació de Paddington abans de les vuit.

L'ha sorprès el meu coneixement de l'horari de trens, però ignora que he fet l'horari de sortides i arribades d'Exeter per tal d'ajudar en Jonathan si hagués de marxar a corre-cuita.

Així doncs, ha agafat el document i se n'ha anat i m'he quedat asseguda pensant —pensant no sé pas què.

Carta (manuscrita) d'en Van Helsing a la senyora Mina Harker

25 de setembre, a les 6 de la tarda

Benvolguda senyora Mina,

He llegit el magnífic diari del seu marit. Pot arraconar qualsevol dubte. Sembla estrany i terrible, però és cert! Li'n puc donar fe. Pot ser molt dolent per a altres persones, però per a ell i per a vostè, no hi ha perill. És un home noble i permeti'm dir-li, per la meva experiència amb els homes, que una persona que va ser capaç de lliscar per aquella paret i cap aquella habitació —i a sobre per segon cop— no pot quedar marcat permanentment per una impressió. El seu cervell i el seu cor estan bé. Li ho puc assegurar abans de veure'l. Així doncs, estigui tranquil·la. He de preguntar-li moltes altres coses. Ha estat una benedicció venir a veure-la avui perquè he esbrinat moltes coses i tanmateix torno a estar enlluernat —més que mai, i he de pensar.

Rebi la meva salutació,

ABRAHAM VAN HELSING

Carta de la senyora Harker a en Van Helsing

25 de setembre, a les 6.30 de la tarda

Benvolgut doctor Van Helsing,

Moltes gràcies per la seva amable carta que m'ha tret un gran pes del damunt. No obstant això, si són certes, quines coses tan terribles existeixen en el món, i quin espant si aquell home, aquell monstre, es troba realment a Londres! Em fa por pensar-ho. En el moment de posar-me a escriure aquesta carta, he rebut un telegrama d'en Jonathan dient que surt de Laucenston amb el tren de les 6.25 de la tarda i que arribarà a les 10.18, per la qual cosa aquesta nit no tindrè por de res. Li importaria, en lloc de venir a dinar, venir a esmorzar amb nosaltres, a les vuit, si no és massa aviat per a vostè? Podria marxar, si té pressa, amb el tren de les 10.30, que el deixaria a Paddington a les 2.35. Si està d'acord a venir a esmorzar, no cal que m'envii resposta.

Aprofito per saludar-lo i donar-li les gràcies.

La seva amiga,

MINA HARKER

Diari d'en Jonathan Harker

26 de setembre

Em pensava que no tornaria a escriure aquest diari, però ha arribat el moment de reprendre'l. Anit, en arribar a casa, la Mina tenia el sopar a punt, i en acabat, m'explicà la visita d'en Van Helsing i em digué que li havia lliurat una còpia dels dos diaris i que havia estat molt amoïnada per mi. M'ensenyà la carta del doctor on diu que tot el que jo havia escrit és cert. M'ha convertit en un altre home. Dubtava de tot el que havia provocat el meu esfondrament i em sentia impotent i a les fosques i ple de desconfiança. Ara que n'estic segur, no temo res, ni tan sols el comte. Sembla que després de tot ha aconseguit instal·lar-se a Londres, ja que era ell a qui vaig veure. Era més jove, però, com? En Van Helsing és l'home adient per a desemascarar-lo i atrapar-lo, si realment és com diu la Mina. Ens vam quedar fins molt tard per parlar-ne. La Mina s'està vestint i d'aquí a uns minuts aniré a l'hotel a recollir-lo...

Em sembla que s'ha sorprès en veure'm. Quan he entrat a l'habitació i m'he presentat, m'ha agafat per l'espatlla i m'ha fet girar de cara a la llum. Després d'un examen minuciós, ha dit:

—La senyora Mina va dir-me que vostè estava malalt, que havia tingut una impressió. —Era tan divertit sentir que aquell home gran, amable i de rostre greu deia «senyora Mina» referint-se a la meva esposa, que vaig somriure en dir:

—Estava malalt, senyor. Vaig patir una impressió, però vostè me n'ha curat.

—Com?

—Amb la seva carta d'anit a la Mina. Tenia dubtes, tot semblava irreal, i no sabia què creure, fins i tot dubtava de l'evidència dels meus propis sentits. Com que no sabia què creure, desconeixia com actuar i m'he dedicat a treballar i a seguir la rutina de la meva vida. La rutina havia deixat de ser-me útil i havia perdut la meva autoestima. Doctor, no sap què significa dubtar de tot, fins i tot d'un mateix. No, no ho sap. Amb unes celles com les seves no ho pot saber —m'ha semblat que això l'afalagava i ha dit:

—I tant! És un bon fisionomista. Aquí aprenc coses noves cada hora que passa. Em plaurà esmorzar amb vostès. Ah!, senyor, li prego que disculpi aquest vell si li diu que la seva esposa és una benedicció. —M'hauria passat tot el sant dia sentint com cantava les excel·lències de la Mina, però solament he brandat el cap sense badar boca—. És una d'aquelles dones esculpides per la pròpia mà de Déu que mostren als homes i a les altres dones que existeix un cel al qual podem aspirar i que la seva llum pot brillar aquí a la terra. Tan sincera, dolça, noble, poc egoista, i això, deixi-m'ho dir, és molt important en els temps que vivim, tan escèptics i egoistes. I pel que fa a vostè, senyor, he llegit totes les cartes adreçades a la pobra senyoreta Lucy i en algunes es parla de vostè, per la qual cosa el conec de fa dies a través dels

altres. Però conec la seva vertadera personalitat des d'anit. Em permet estrènyer-li la mà i segellar una amistat per tota la vida?

Hem encaixat i s'ha mostrat tan seriós i amable que gairebé m'ha fet sentir aclaparat.

—I ara —ha dit—, em permet demanar-li una mica més d'ajuda? He encetat una important tasca, i el primer pas és la informació. Vostè em pot ajudar. Em pot explicar què va passar abans del seu viatge a Transilvània? Més endavant potser em caldrà una altra mena d'ajuda, però de moment, amb això n'hi haurà prou.

—A veure, senyor —he volgut saber—, la seva feina té a veure amb el comte?

—Sí —m'ha dit amb serietat.

—Aleshores, compti amb mi en tots els sentits. Com que ha de marxar amb el tren de les 10.30 no tindrà temps de llegir-los, però li lliuraré un plec de documents. Emporti-se'ls i llegeixi'ls al tren.

Després d'esmorzar, l'he acompanyat a l'estació. En acomiadar-nos, ha dit:

—Vindrà a la ciutat si li ho demano, i s'endurà la senyora Mina amb vostè?

—Vindrem tots dos si ens ho demana —he afirmat.

Li he lliurat els diaris del matí i els de Londres d'ahir a la nit i mentre parlàvem des de la finestra del vagó, esperant que el tren arranqués, els ha fet una ullada. Els seus ulls han ensopegat tot d'una amb una notícia en un d'ells, la *Westminster Gazette* —l'he reconegut pel color— i s'ha quedat blanc com la cera. Ha llegit amb atenció, tot mormolant:

—*Mein Gott! Mein Gott!* Tan aviat! Tan aviat!

Em sembla que no es recordava que jo era allà. Justament en aquell moment, s'ha sentit un xiulet i el tren s'ha posat en marxa. Això l'ha fet tornar en si i s'ha abocat a la finestra, movent la mà i dient:

—Records a la senyora Mina. Escriuré tan aviat com pugui.

Diari del doctor Seward

26 de setembre

Realment el final no existeix. Encara no fa una setmana que vaig dir: «S'ha acabat» i ja torno a començar de bell nou, o continuo amb la mateixa gravació. Fins aquesta tarda no he tingut motius per pensar en el que ha passat. En Renfield es comporta, en tots els sentits, amb més seny que mai. Ja fa temps que té cura de les seves mosques i ha reprès el tema de les aranyes, sense ocasionar problemes.

He rebut una carta de l'Arthur, escrita diumenge, i veig que supera força bé el tràngol. En Quincey Morris és amb ell, la qual cosa representa una gran ajuda, ja que és una persona plena de vitalitat. En Quincey també hi ha afegit unes paraules i diu que l'Arthur recupera, de mica en mica, el seu optimisme habitual; així doncs, pel que fa a ells, estic tranquil. Pel que fa a mi, m'anava incorporant a la meva feina amb l'entusiasme de costum, i gairebé podia dir que la ferida oberta amb la mort de la Lucy començava a cicatritzar. No obstant això, tot s'ha obert novament i només Déu sap com acabarà. Tinc la impressió que en Van Helsing ho sap, però solament revela el que considera imprescindible per mantenir la curiositat. Ahir va marxar a Exeter i s'hi va quedar a passar la nit. Avui ha tornat i ha entrat esverat a la meva habitació al voltant de dos quarts de sis brandant la *Westminster Gazette* d'anit, que m'ha deixat.

—Què en pensa, d'això? —ha preguntat, fent una passa enrere i creuant els braços.

He mirat el diari perquè no sabia de què em parlava, però l'ha engrapat i m'ha assenyalat un paràgraf sobre uns nens extraviats a Hampstead. No em suggeria res fins que he arribat a un apartat que descrivia unes petites ferides al coll. M'ha vingut una idea al cap i he aixecat la vista.

—I bé? —ha preguntat.

—És com la pobra Lucy.

—I què en pensa?

—Simplement que hi deu haver un lligam comú. Sigui el que sigui que la va ferir a ella, ho fa als nens.

No he entès gens la seva resposta:

—Això és cert indirectament, però no directament.

—Què vol dir, professor? —he preguntat, poc predisposat a fer cas de la seva actitud seriosa, perquè, després de tot, quatre dies de descans i lliures d'ansietat contribueixen a retornar-nos el bon humor, però en veure el seu rostre, m'he contingut. Mai, ni mentre estàvem tan desesperats per l'estat de la pobra Lucy, l'havia vist tan amoïnat—. Expliqui-m'ho! —he exclamat—. No puc aventurar cap opinió. No sé què pensar i no tinc dades per fer conjectures.

—Em vol donar a entendre, amic John, que no sospita de què va morir la pobra Lucy, ni tan sols després de les pistes, ni dels esdeveniments, ni del que jo mateix li

he deixat entreveure?

—De l'esgotament nerviós, després d'una important pèrdua de sang.

—I com la va perdre, aquesta sang?

He arronsat les espatlles i ell s'ha apropat, ha segut vora meu i m'ha dit:

—Vostè és un home intel·ligent, amic John. El seu fil de raonament és bo i la seva perspicàcia és aguda, però té massa prejudicis. No permet que els seus ulls vegin i la seva oïda escolti, i tot el que no forma part de la seva vida quotidiana no té importància. No li sembla que hi ha coses que no pot entendre, malgrat que existeixen, i que algunes persones veuen coses que les altres no poden veure? Però hi ha coses antigues i recents que els ulls dels homes no arriben a copsar perquè saben —o això pensen— algunes coses que altres homes els han contat. Ah!, és culpa de la nostra ciència que ho vol explicar tot, i si no troba cap explicació, diu que no hi ha res a dir. Però al nostre voltant veiem que neixen noves creences, o que es creu que són noves, i no són sinó les antigues amb la pretensió de noves, com les dones elegants a l'òpera. Suposo que no creu en la transferència corporal, oi? Ni en la materialització, no? Ni en els cossos astrals, no? Ni en la lectura del pensament, oi? Ni en l'hipnotisme...

—Sí —he contestat—. Charcot^[17] ho ha provat a bastament.

Ha somrigut mentre prosseguia:

—Aleshores, hi està d'acord? I per descomptat entén com actua i pot seguir la ment del gran Charcot (llàstima que no viu!), que entra en l'ànima del pacient a qui influencia, oi? Aleshores, amic John, he d'entendre que vostè només accepta els fets i es queda satisfet deixant un buit entre la premissa i la conclusió? No? Llavors, digui'm —perquè sóc un estudiós del cervell—, com pot ser que accepti l'hipnotisme i rebutgi la lectura del pensament? Permeti'm que li digui, amic meu, que avui en dia es fan coses en la ciència de l'electricitat que els mateixos homes que van descobrir l'electricitat haurien considerat sacrílegues, i ells mateixos, al seu torn, ben poc temps abans, haurien cremat a la foguera. Sempre hi ha misteris, en la vida. Com és que Matusalem va viure nou-cents anys i el «vell Parr»^[18] cent seixanta-nou i la pobra Lucy, amb la sang de quatre homes a les venes, no va poder viure ni un sol dia? Perquè, si només hagués viscut un dia més, l'hauríem salvada. Coneix els misteris de la vida i la mort? Entén l'anatomia comparada i pot explicar el motiu pel qual les qualitats de les bèsties són presents en uns homes i en uns altres no? Em pot dir per què, mentre que unes petites aranyes moren aviat, aquella gran aranya va viure durant segles en el campanar de la vella església espanyola, i va anar creixent fins al punt que baixava i es bevia l'oli de totes les llànties de l'església? Com és que a la Pampa i altres indrets hi ha ratpenats que vénen de nit i obren les venes del bestiar i els cavalls i els xuclen tota la sang, i que en algunes illes dels mars occidentals hi ha ratpenats que es passen el dia penjats dels arbres, els quals, segons els descriuen, són com nous o cocos gegantins, i quan els mariners dormen a coberta, perquè fa calor, volen

damunt seu i aleshores..., aleshores al matí troben els homes morts, blancs com la senyoreta Lucy?

—Valgui'm Déu, professor! —he dit, molt sorprès—. Pretén insinuar que un ratpenat va mossegar la Lucy i que hi ha una cosa com aquesta a Londres, en ple segle XIX?

Amb un gest de la mà m'ha fet callar i ha prosseguit:

—Em pot dir per què la tortuga viu més que no pas generacions d'homes, per què l'elefant viu temps i temps fins a contemplar el pas de dinasties i per què el papagai no mor llevat que el mossegui un gat o un gos o que pateixi alguna malaltia? Em pot aclarir per què els homes de totes les èpoques i tots els indrets creuen que hi ha persones que viuen eternament si se'ls permet, és a dir que hi ha homes i dones que no moren? Tots sabem —perquè la ciència ho confirma amb fets— que hi ha hagut gripaus amagats en roques durant milers d'anys, cada un d'ells amagat en un forat tan petit que només n'hi cabia un de sol des del començament del món. Em pot explicar per què el faquir de l'Índia busca la mort i es fa enterrar i un cop han segellat la tomba i han sembrat blat de moro al damunt, quan el gra és madur i el seguen, i el sembren i el tornen a segar, després vénen els homes i trenquen els segells de la tomba i allà jeu el faquir indi, no pas mort, sinó que s'alça i camina entremig d'ells, com abans?

L'he interromput perquè m'atabalava tant amb la seva llista d'excentricitats de la naturalesa i d'impossibilitats possibles que el meu cap era a punt d'esclatar. Em feia l'efecte que intentava fer-me veure alguna cosa, tal com acostumava a fer temps enrere en el seu estudi d'Amsterdam. Però en aquella època m'explicava el fet, de manera que tenia en la ment l'objecte del pensament. Però ara no tenia la seva ajuda, tot i que volia seguir-li el fil, i he dit:

—Professor, permeti'm retornar a l'època en què era el seu alumne. Digui'm quina és la tesi, de manera que pugui aplicar la seva ciència a mesura que parla. Ara mateix vaig d'un extrem a l'altre com seguint la idea d'un boig, no pas com un home de seny. Em sento com si fos un aprenent avançant per un aiguamoll enmig de la boira, saltant d'un matoll a un altre, tot fent el simple esforç cec de moure'm sense saber on em dirigeixo.

—És una bona imatge —ha declarat—. Bé, li ho diré. La meva tesi és la següent: vull que cregui.

—Creure en què?

—Creure en coses en les quals no pot creure. Permeti'm un exemple. Una vegada vaig sentir que un americà definia la fe així: «Allò que ens permet creure en coses que sabem que no són certes». Comprenc aquest home. Volia dir que hem de mantenir la ment oberta i no permetre que una certesa petita barri el pas a una gran veritat, tal com una roca petita barra el pas al vagó del tren. Primer ens arriba la certesa petita. Bé! La conservem i la valorem, però no hem de permetre que pensi que és tota la veritat de l'univers.

—Aleshores no vol que cap convicció prèvia malmeti la receptivitat de la meva ment de cara a percebre algun tema estrany. He entès correctament la idea?

—Ah, continua sent el meu alumne preferit. Val la pena instruir-lo. Ara que està en disposició d'entendre, ha fet la primera passa vers la comprensió. Pensa que les petites ferides en els colls dels nens han estat produïdes pel mateix que va provocar les de la senyoreta Lucy?

—Suposo que sí.

S'ha aixecat i ha dit amb solemnitat:

—Aleshores va errat. Oh, tant de bo fos així! Però, llàstima, no! És pitjor, molt pitjor.

—Per l'amor de Déu, professor Van Helsing, què vol dir?

Amb un gest de desesperació s'ha deixat caure en una cadira i ha col·locat els colzes damunt la taula, tapant-se la cara amb les mans mentre deia:

—Són obra de la senyoreta Lucy!

Diari del doctor Seward

(Continuació)

23 de setembre

Per uns instants, la ràbia s'ha apoderat de mi. Era com si el professor hagués bufetejat la Lucy en vida. Tot clavant un cop de puny a la taula m'he aixecat:

—Doctor Van Helsing! S'ha tornat boig? —he exclamat.

Ha aixecat el cap i m'ha mirat, amb una expressió de tendresa en els seus ulls que m'ha tranquil·litzat.

—Tant de bo fos així! —ha dit—. Seria molt més fàcil suportar la bogeria que acceptar una veritat com aquesta. Oh, amic meu! Per què pensa que no vaig per feina? Per què em costa tant dir una cosa tan simple? Creu, potser, que l'odio i l'he odiat tota la meva vida? Que vull fer-li mal? Es pensa que, després de tants anys, vull una revenja pel fet que em va salvar d'una mort horrible? No, no!

—Disculpi'm —he dit.

Ha continuat:

—Amic meu, tan sols ho volia dir d'una manera dolça, ja que sé que estimava aquesta encantadora jove. Però ni tan sols ara espero que em cregui. És molt difícil acceptar una veritat abstracta, pensar que pot ser possible, quan sempre hem cregut que no ho era, i encara resulta més difícil acceptar una veritat tan trista i tan concreta, sobretot si es tracta d'una persona com la senyoreta Lucy. Aquest vespre li ho demostraré. S'atreveix a venir amb mi?

La proposta em feia dubtar. A un home no li agrada comprovar aquest tipus de veritats. En Byron excloïa la gelosia d'aquesta categoria.

I comprovar la veritat que més li dolia.^[19]

En adonar-se que dubtava, ha afegit:

—L'argument és senzill. Aquest cop no té res a veure amb la lògica dels bojos, ni amb saltar de matoll en matoll enmig la boira. Si resulta fals, la prova serà un alleujament. En el pitjor dels casos no suposarà cap perill. Si fos cert! Ah! Aquí és on es troba el terror. Tanmateix, el propi terror afavorirà la meva causa, ja que per ajudar-me cal creure. Bé, li explicaré el que proposo: primer, anirem a l'hospital a veure aquest nen. El doctor Vincent, del North Hospital, on diuen els diaris que l'han ingressat, és amic meu, i penso que també seu, ja que ambdós van estudiar a Amsterdam. Estic convençut que deixarà examinar el cas a dos científics, si no a dos amics. No li direm res, només que volem analitzar-lo. En acabat...

—En acabat?

S'ha tret una clau de la butxaca i me l'ha mostrat.

—En acabat, vostè i jo passarem la nit al cementiri, on està enterrada la Lucy. Aquesta clau pertany al seu panteó. Me l'ha donat l'enterramorts perquè la lliuri a l'Arthur.

El cor se m'ha encongit, perquè m'adonava que ens esperava una prova molt dura. Però no podia fer-hi res. Així doncs, armant-me de coratge, he dit que calia afanyar-nos, perquè la tarda passava de pressa...

El nen estava despert. Havia dormit, havia menjat alguna cosa i, pel que semblava, tot rutllava. El doctor Vincent li ha llevat l'apòsit del coll, i ens ha mostrat les dues perforacions. No hi havia dubte en la semblança que mantenien les ferides amb les del coll de la Lucy. L'únic que les diferenciava és que eren més petites i les vores semblaven més recents. En preguntar a en Vincent si sabia què les provocava, ha opinat que devia ser la mossegada d'un animal, potser una rata, tot i que, personalment, era del parer que eren d'algun ratpenat, abundants pels barrancs del nord de Londres.

—Potser entre aquests animals inofensius hi ha algun exemplar perillós dels països del sud —ha dit—. Podria ser que l'hagués dut algun mariner i després li hagués fugit. O tal vegada és un exemplar jove que s'ha esquitllat del zoològic, o bé un dels ratpenats comuns s'ha convertit en vampir. Aquestes coses poden passar. Fa deu dies es va escapar un llop i van seguir-li el rastre fins aquí. Una setmana després, els nens van tenir la pensada de jugar ni més ni menys que a la Caputxeta Vermella per tot el Bruguerar, fins que va venir a espantar-los «una dona molt maca» i d'aleshores ençà s'ha convertit en el joc preferit de tots els nens. Fins i tot aquest pobre noiet, avui, en despertar-se, ha preguntat a la infermera si se'n podia anar. I en voler-ne saber el motiu, ha dit que era per jugar amb «la dona molt maca».

—Suposo —ha dit en Van Helsing— que quan enviï el nen a casa seva, previndrà els pares per tal que el vigilin de prop. Aquestes fantasies són molt perilloses, i si el nen passa una altra nit fora de casa, podria ser fatal. Però suposo que no li donarà l'alta fins d'aquí a uns quants dies, oi?

—És clar. Fins d'aquí a una setmana o més, si la ferida no s'ha guarit.

La visita a l'hospital ens ha entretingut més estona del previst. Abans de sortir, el sol ja s'havia amagat. Quan en Van Helsing s'ha adonat que es feia fosc, m'ha dit:

—No tenim pressa, tot i que és més tard que no pensava. Anem a buscar un lloc per sopar i després farem el que hem de fer.

Hem sopat al John Straw's Castle, enmig d'una multitud de ciclistes i gent escandalosa. Cap als volts de les deu hem sortit de l'hostal. Era molt fosc i els fanals dispersos, a mesura que ens allunyàvem dels seus cercles, encara feien més densa l'obscuritat. Evidentment, el professor havia previst el camí que havíem de seguir, ja que caminava sense dubtes. Jo, en canvi, em trobava totalment desorientat. Cada cop trobàvem menys gent, fins que ens ha sorprès topar-nos amb una patrulla de la policia a cavall que feia la ronda habitual pels suburbis. Finalment, hem arribat al mur del cementiri, i l'hem escalat. Amb una certa dificultat —estava completament fosc i

l'indret ens era desconegut—, hem trobat la tomba dels Westenra. El professor ha tret la clau, ha obert la porta que grinyolava i, col·locant-se en una banda, amablement i a la impensada, m'ha donat a entendre que passés al davant seu. La invitació, aquesta amabilitat de donar-me preferència en un moment tan macabre, amagava una certa ironia. M'ha seguit i, immediatament, ha tancat la porta tot assegurant-se que el pany era de balda i no de ressort, si no tindríem un greu problema. Després, ha buscat dins el seu maletí, n'ha tret una capsa de llumins i un tros d'espelma i ha fet una mica de llum. La tomba, durant el dia, i, guarnida amb flors acabades de collir, ja tenia un aspecte bastant tètric. Però ara que havien transcorregut uns dies, i les flors eren marcides i seques, amb els pètals blancs rovellats, i els verds convertits en marró, ara que les aranyes i els escarabats tornaven a campar a gust pels seus dominis, ara que la pedra descolorida i polsegosa, el ferro rovellat i humit, el bronze polit i els platejats bruts i entelats destacaven amb la resplendor feble de l'espelma, l'efecte encara era més sòrdid i depriment. Insinuava, irresistiblement, la idea que la vida —la vida animal— no era l'únic que podia sucumbir.

En Van Helsing treballava sistemàticament. Sostenia l'espelma per poder llegir les plaques dels taüts —la mantenia d'una manera que de la cera queien gotes blanques que quallaven tan bon punt tocaven el metall— fins a comprovar quin era el fèretre de la Lucy. Una altra recerca al maletí ha deixat al descobert un tornavís.

—Què pretén? —li he preguntat.

—Vull obrir el taüt. És necessari que se'n convenci.

Immediatament, ha començat a treure'n els cargols, n'ha aixecat la tapa, i ha deixat al descobert la carcassa de plom. Aquesta visió m'ha aclaparat. Era com un greuge a la difunta, com si l'haguessin deixat despullada mentre dormia quan era viva. Li he subjectat la mà per aturar-lo, però s'ha limitat a dir:

—Ho ha de veure.

Novament ha furgat dins el maletí i n'ha tret una petita serra de llimar. D'un cop ràpid amb el tornavís, que m'ha fet parpellejar, ha aconseguit foradar la làmina de plom, un forat petit, però suficient per poder-hi introduir la punta de la serra. Esperava que embrollarien les emanacions de gas pròpies d'un cadàver d'una setmana. Els metges ens hem hagut d'enfrontar a aquest tipus de contingències, i ja hi estem acostumats, per això he reulat cap a la porta. El professor no ha parat ni un instant i ha serrat un parell de peus al llarg d'una de les bandes de la funda de plom, i després ha continuat transversalment, i per l'altra banda. Tot agafant el cantó del tros serrat l'ha doblegat fins als peus del taüt i apropant l'espelma cap a l'obertura, m'ha fet un senyal per tal que mirés.

M'hi he apropat i he mirat. El taüt era buit.

No m'ho esperava i m'he quedat completament impressionat, però en Van Helsing no s'ha alterat gens ni mica. Estava més convençut que mai de la seva teoria i, per tant, més animat a tirar endavant el seu projecte.

—Està satisfet ara, amic John? —m'ha preguntat.

He sentit que en el meu interior es revoltava alguna cosa i la meva obstinada inclinació a la polèmica m'ha fet respondre:

—Estic d'acord que el cos de la Lucy no és al taüt, però això només prova una cosa.

—Quina, amic John?

—Que no hi és.

—Bona lògica —ha dit—, però com explica, com pot explicar que no hi sigui?

—Potser un lladre de cadàvers —he suggerit—, o algun dels empleats de la funerària l'ha robat.

M'adonava que deia una estupidesa, però era l'únic que em venia al cap. El professor ha deixat anar un sospir i ha dit:

—Molt bé! Necessitarem alguna altra prova. Acompanyi'm.

Ha col·locat de nou la tapa al taüt, ha recollit les seves coses i les ha guardat al maletí, ha apagat l'espelma d'una bufada i també l'ha posat dins el maletí. Hem obert la porta i hem sortit. Ha tancat la porta amb clau rere nostre. Després, m'ha lliurat la clau dient:

—Vol guardar-la? Així n'estarà més segur.

He rigut —tot i que puc assegurar que no era un riure massa alegre—, fent-li un senyal perquè la guardés.

—Una clau no vol dir res —he dit—. Pot haver-hi duplicats. I a més, no és difícil obrir un pany d'aquest tipus.

No ha dit res, però s'ha guardat la clau a la butxaca. Després m'ha demanat que vigilés una de les bandes del cementiri mentre ell vigilava l'altra. M'he posat darrere un teix i he observat la seva figura fosca que s'allunyava fins a quedar tapada del tot per les làpides i els arbres.

Era una vigilància solitària. Poc després d'ocupar el meu lloc, un rellotge en la llunyania ha anunciat les dotze, i a la seva hora he sentit tocar la una i les dues. Estava gelat, entumit, furiós amb el professor per haver-me dut fins a un indret com aquell, i amb mi per haver-lo seguit. Tenia massa fred i son per estar atent, tot i que no tant per oblidar la missió que m'havien encomanat. Així doncs, tot plegat em resultava ben enutjós.

De sobte, en girar-me, m'ha semblat entreveure una mena de taca blanca que es desplaçava entre els teixos, per la banda del cementiri més allunyada de la tomba. Al mateix temps, un embalum fosc corria per la banda on vigilava el professor, el qual corria en la seva direcció. També jo m'he dirigit cap allà, però havia de voltar pel darrere de les làpides i les tombes, i he ensopegat amb alguna sepultura. El cel estava ennuvolat, i a la llunyania cantava un gall matiner. A poca distància, rere d'una filera de ginebres que conduïen fins a l'església, una figura blanca i borrosa es dirigia amb pressa cap a la tomba. Els arbres me'n tapaven l'entrada i no he pogut veure on desapareixia la figura. He sentit el soroll de passes on havia vist la figura blanca en

un primer moment, i apropant-m'hi, he vist el professor amb un nen petit en braços. En veure'm, me l'ha mostrat i m'ha dit:

—N'està convençut ara?

—No —he dit amb un to de veu que m'ha semblat agressiu.

—No veu el nen?

—Sí, és un nen, però, qui l'ha dut fins aquí? Està ferit? —he preguntat.

—Ara ho veurem —ha dit el professor, i en un impuls comú, hem sortit del cementiri, ell carregat amb la criatura adormida.

Quan érem a una certa distància, ens hem endinsat en un grup d'arbres, i després d'encendre un llumí, li hem examinat el coll. No mostrava ferides ni esgarrapades de cap mena.

—Anava errat? —he preguntat triomfalment.

—Hem arribat a temps —ha dit el professor alleugerit.

Calia decidir què fèiem amb el nen, i hem parlat sobre el tema. Si el lliuràvem a la policia hauríem d'explicar els nostres moviments al llarg de la nit, si més no hauríem de fer alguna declaració que aclarís com l'havíem trobat. Així doncs, hem decidit dur-lo al Bruguerar, i quan sentíssim arribar la policia, el deixàriem en un lloc on poguessin trobar-lo per força. Després, tornàriem a casa tan de pressa com fos possible. Tot ha sortit bé. Al llindar del Bruguerar de Hampstead hem sentit les passes feixugues d'un policia, i deixant el nen estirat al camí, ens hem quedat observant fins que l'ha descobert en sacsejar la seva llanterna d'un cantó a l'altre. Hem sentit la seva exclamació de sorpresa, i després hem marxat en silenci. Afortunadament hem trobat un cotxe prop de la taverna Spaniards, que ens ha conduït a la ciutat.

No tenia son i he enregistrat tot això. Però procuraré descansar unes hores perquè en Van Helsing passarà a recollir-me al migdia. Vol que l'acompanyi en una altra expedició.

27 de setembre

S'han fet les dues, abans no se'ns ha brindat una ocasió per entrar al cementiri. El funeral del migdia havia acabat, i els familiars més endarrerits sortien ben a poc a poc, mentre observàvem atentament des d'un grup de verns, i hem vist el sagristà sortint i tancant la reixa. Llavors sabíem que, si volíem, podíem gaudir de tot el temps del món fins l'endemà al matí, però el professor m'ha fet saber que en tindríem prou amb una hora, com a molt. He tornat a experimentar aquella sensació horrorosa de la realitat de les coses en què qualsevol esforç de la imaginació queda fora de lloc, i era conscient del perill que corríem davant la llei amb la nostra tasca sacrílega. També tenia la impressió que no tenia cap mena de sentit.

Malgrat que era horripilant obrir un taüt de plom per assegurar-nos que la dona que hi jeia morta des de feia una setmana estava realment morta, pensava que tornar a

obrir la tomba superava qualsevol bogeria, després d'haver vist amb els nostres propis ulls que el taüt era buit.

No obstant això, m'he encongit d'espatlles, i m'he quedat en silenci, perquè en Van Helsing sabia com sortir-se amb la seva, sense fer cas de les protestes. Ha tret la clau, ha obert la cripta, i un cop més m'ha convidat, amb cortesia, a passar davant d'ell: el lloc continuava sent tan espantós com la nit anterior, però, que miserable semblava a la llum del sol! En Van Helsing ha anat fins al taüt de la Lucy i jo l'he seguit. S'ha inclinat al damunt, ha doblegat la pestanya de plom i, de sobte, m'ha colpejat la sorpresa i l'estupor.

La Lucy jeia allà, tal com l'havíem vista la nit abans del funeral. Se la veia, si de cas, encara més bonica que mai. Se'm feia difícil creure que era morta. Tenia els llavis vermells, més rojos que mai, i una delicada vermellor a les galtes.

—És una broma? —he preguntat.

—Se'n convenç ara? —m'ha preguntat el professor a tall de resposta. I mentre parlava, ha allargat la mà, i amb un gest que m'ha fet estremir, li ha separat els llavis per mostrar-me unes dents blanques.

—Miri —ha prosseguit—, estan més esmolades que abans. Amb aquesta i aquesta —ha tocat els ullals d'una de les bandes—, pot mossegar els infants. Em creu ara, amic John?

Un altre cop, dins meu s'ha desvetllat l'afany de polèmica. No podia acceptar aquella esgarrifosa idea que suggeria. Així doncs, en un esforç per rebatre'l, del qual m'he penedit immediatament, li he dit:

—Potser algú l'ha portat aquí durant la nit.

—De veres? D'acord, qui?

—No ho sé, algú ho ha fet.

—Però fa una setmana que és morta. La major part de la gent no té aquest aspecte després d'aquest període de temps.

No tenia cap resposta i he callat. En Van Helsing no semblava adonar-se del meu silenci. En tot cas, no es mostrava ni trist ni triomfador. Fitava atentament el rostre de la dona morta, aixecant-li les parpelles i mirant-li els ulls, obrint-li els llavis una altra vegada per tal d'examinar-li les dents. Després s'ha girat cap a mi i m'ha dit:

—Aquí, hi ha alguna cosa diferent de tot el que s'ha estudiat: hi ha una doble vida que surt de la normalitat. La va mossegar el vampir quan estava en una mena de trànsit, somnàmbula. Ah!, mostra sorpresa. Encara no ho sap tot, amic John, però ho sabrà quan sigui l'hora..., i en trànsit li va treure més sang. Va morir en estat de trànsit, i ara és una no morta en trànsit, també. Aquest aspecte és el que la diferencia dels altres. Normalment, quan un no mort dorm a casa seva —gesticulava exageradament amb el braç per mostrar què entenia un vampir per «casa»—, el seu rostre reflecteix el que és. Però aquesta dolça aparença anterior a la transformació en no mort es dilueix, tal com succeeix amb els morts ordinaris. Però, miri, en aquest rostre no hi ha res de maligne, i em resultarà dur matar-la mentre dorm.

Aquestes darreres paraules m'han glaçat la sang i m'he adonat que començava a acceptar les teories d'en Van Helsing. Tanmateix, si era realment morta, per què m'horroritzava la idea de matar-la? M'ha mirat i, evidentment, s'ha adonat del canvi en la meua expressió, ja que gairebé amb entusiasme m'ha dit:

—Ah, ara em creu?

—No m'aclapari d'aquesta manera —he contestat—. Estic disposat a acceptar-ho. Com pensa dur a terme aquesta tasca tan sanguinària?

—Li tallaré el cap, li ompliré la boca d'allis i li travessaré el cos amb una estaca.

La idea de mutilar el cos de la dona que havia estimat m'estremia. Però no era un sentiment tan fort com hauria pogut imaginar. De fet, començava a fer-me basarda la presència d'aquell ésser, aquella no morta, com l'anomenava en Van Helsing, i l'odiava. És possible que l'amor sigui només subjectiu o objectiu?

Durant una bona estona, he esperat que en Van Helsing comencés la seva tasca, però semblava absort en una profunda reflexió. Ha tancat el maletí amb un cop sec i ha dit:

—He estat sospesant quina seria la millor opció. Si em deixo dur pel meu impuls, ara mateix faria el que he vingut a fer. Tanmateix, cal tenir en compte altres aspectes, aspectes mil vegades més complicats que, ara com ara, desconeixem. Això és el més senzill. Encara no ha acabat amb la seva vida, tot i que és qüestió de temps, i penso que intervenir ara significaria evitar per sempre els danys que pot infligir. Però podríem necessitar l'Arthur, també. I com explicar-li tot això? Si vostè, que va veure les ferides del coll de la Lucy i les altres tan semblants en el coll del nen a l'hospital, que ahir al vespre va comprovar que el taüt era buit i avui ple amb una dona que no ha canviat sinó que ha recuperat més color i bellesa durant la setmana que duu morta... Si vostè, que sap tot això i va veure la figura blanca que anit duia un nen al cementiri, no creu en el testimoni dels seus sentits, llavors, com puc esperar que l'Arthur, que no sap cap d'aquestes coses, les pugui creure? Va dubtar de mi quan vaig evitar que la besés quan era a punt d'expirar. Sé que m'ha perdonat, convençut que, actuant erròniament, vaig impedir-li acomiadar-se d'ella com calia. Ara, podria pensar que, per una altra idea errònia, aquesta dona va ser enterrada viva, i que per una idea encara més equivocada, ens hem desfet d'ella. Podria al·legar que, errats com anem, l'hem matat per les nostres idees i encara se sentiria més desgraciat. Sempre dubtaria i això seria el pitjor de tot. A voltes creuria que havíem enterrat viva la dona que estimava i això pintaria els seus somnis dels patiments horrorosos que ella hauria sofert. I unes altres vegades, en canvi, pensaria que potser havíem actuat bé i que la seva estimada era, al cap i a la fi, una no morta. Ni pensar-ho! Vaig parlar amb ell en una ocasió, i d'aleshores ençà he après moltes coses. Ara, tinc la certesa de tot plegat, i estic convençut que ha de creuar les turbulentes aigües per arribar a les calmades. El pobre noi passarà moments durant els quals veurà negre el mateix rostre del cel. Serà llavors que podrem actuar i tornar-li la pau. Estic decidit. Anem-nos-en. Aquest vespre tornarà al seu sanatori, a comprovar que tot segueix el seu curs normal.

Pel que fa a mi, passaré la nit aquí, al cementiri, tot sol. Demà al vespre, reculli'm a l'hotel Berkeley cap a les deu. Deixaré encàrrec a l'Arthur perquè vingui i també a aquell jove americà ben plantat que va donar sang. Després hi haurà feina per a tots. L'acompanyaré fins a Piccadilly i soparem allà, perquè vull tornar abans de la posta de sol.

Hem tancat la tomba amb clau, hem saltat fàcilment la tanca del cementiri, i hem tornat a Piccadilly.

Nota d'en Van Helsing deixada al seu caseller de l'hotel Berkley, adreçada al doctor John Seward

(No entregada)

27 de setembre

Amic John,

Escric aquestes línies per si passa alguna cosa. Aniré sol a vigilar el cementiri. Intentaré que la no morta, la senyoreta Lucy, no surti aquest vespre, i així demà a la nit estarà més delirosa. Col·locaré una sèrie de coses que no li agradaran —flors d'all i una creu—, i així segellaré la porta de la tomba. És una no morta recent, i serà dòcil. No obstant això, aquest ardit l'únic que pot fer és evitar que surti, però no l'obligarà a tornar al taüt si té molta ansietat. En aquest cas, el no mort es desespera i busca la via de menor resistència, sigui quina sigui. Vigilaré tota la nit, des de la posta de sol fins a la matinada, i si s'ha d'esbrinar alguna cosa més, ho faré. Per la Lucy, o bé de part seva, no temo res, però aquell altre, el culpable de transformar-la en una no morta, té poders per trobar la seva tomba i buscar-hi protecció. És astut segons el que sé pel senyor Jonathan i per la manera que ens ha burlat, jugant amb nosaltres mentre procuràvem salvar la vida de la senyoreta Lucy, en va. En molts aspectes els no morts són molt forts. Les seves mans tenen la força de vint homes, i fins i tot té la de nosaltres quatre, que vam donar el nostre vigor a la senyoreta Lucy. A més, domina el seu llop i Déu sap què més. Bé, si aquest vespre se li acut venir, em trobarà tot sol allà, i ningú més podrà..., fins que sigui massa tard. També podria ser que no es presentés. No té cap motiu per fer-ho, el terreny on caça és més ple de trofeus que el cementiri on dorm la dona no morta, vigilada per un ancià.

Li escric to això per si de cas... Agafi, llavors, els documents adjunts: els diaris dels Harker i la resta i llegeixi'ls. Després emprengui la recerca d'aquest gran no mort, talli-li el cap i cremi el seu cor, o travessi'l amb una estaca, per tal d'alliberar el món de la seva amenaça.

Si fos així, adéu,

VAN HELSING

Diari del doctor Seward

28 de setembre

És sorprenent com hom es recupera després d'haver dormit bé una nit. Ahir em trobava quasi disposat a acceptar les monstruoses idees d'en Van Helsing. En canvi, avui trobo que són un ultratge al sentit comú. No dubto que ell n'està convençut. Em pregunto si s'haurà trastocat. Probablement existeix alguna explicació racional per a tots aquests misteris. És possible que ho hagi preparat el professor? Posseeix una intel·ligència tan extraordinària que si perdés la raó, podria dur a terme el que fos, d'una manera magnífica, per tal de defensar una idea fixa. No vull pensar en una cosa semblant, la seva teoria és quasi tan fantàstica com la idea que en Van Helsing és boig. Tanmateix, el vigilaré de prop. Potser trobaré alguna explicació a tot aquest misteri.

29 de setembre, al matí

Anit, poc abans de les deu, l'Arthur i en Quincey van arribar a l'habitació d'en Van Helsing. El professor ens va dir què volia que féssim, però es va adreçar especialment a l'Arthur, com si totes les nostres voluntats se centressin en la seva. Va començar a dir que esperava que anéssim amb ell, «perquè», deia, «hem de complir un greu deure. Sens dubte els sorprengué rebre la meua carta», va preguntar directament a lord Godalming.

—Sens dubte. Em vaig quedar una mica amoïnat. Darrerament, hi ha hagut tants maldecaps a casa meua que no em veig amb cor d'entomar res més. Tanmateix, em va desvetllar la curiositat de saber què volia. En Quincey i jo hem estat parlant sobre l'assumpte, però com més en parlàvem més perplexos estàvem, i pel que fa a miestic més perdut que un peix fora de l'aigua.

—Jo també —digué en Quincey Morris, lacònic.

—Oh! —exclamà el professor—. Llavors vostès dos es troben més a prop del principi que l'amic John, aquí present, que ha de retrocedir bastant, fins a arribar al començament.

Era evident que s'havia adonat del meu retrocés a l'antiga posició escèptica sense que n'haguéssim parlat. Després, molt seriós, es va girar cap als altres dos:

—Vull que em donin permís per dur a terme el que penso que s'ha de fer aquest vespre. Sé que els demano molt, i quan sàpiguen el que proposo fer, només llavors, se n'adonaran fins a quin punt. Conseqüentment, vull que em prometin que hi estaran d'acord sense explicacions prèvies per tal que, després, encara que estiguin enutjats amb mi durant un temps —no vull amagar aquesta possibilitat—, no es culpin de res.

—Això sí que és parlar amb franquesa —va intervenir en Quincey—. Confio en el professor. No sé quin serà el seu propòsit, però puc assegurar que és honest, i per a

mi és suficient.

—Gràcies, senyor —digué en Van Helsing, satisfet—. També jo tinc l'honor de considerar-lo un dels meus fidels amics, i valoro molt el seu recolzament. —Va allargar la mà, que en Quincey va encaixar.

A continuació va parlar l'Arthur:

—Doctor Van Helsing, no m'agrada «comprar a ulls clucs», com acostumen a dir a Escòcia, i si es tracta d'alguna cosa en la qual poden veure's afectats el meu honor o la meva fe de cristià, no em puc comprometre a fer el que em demana. Si em pot assegurar que el que proposa no afecta cap d'aquestes dues coses, li dono immediatament el meu consentiment. Tot i que, que em bombin si ho entenc!, confesso que no sé què pretén.

—Accepto la seva limitació —va dir en Van Helsing—. Tot el que li demano és que, si considera convenient condemnar qualsevol de les meves accions, primer reflexioni i asseguris que no violo les seves condicions.

—D'acord! —va dir l'Arthur—. Ho trobo just. Ara que s'han acabat els *pourparlers*^[20], puc preguntar què hem de fer?

—Vull que m'acompanyin, en secret, al cementiri de Kingstead.

El rostre de l'Arthur va canviar mentre parlava amb un to de veu sorprès:

—On hi ha enterrada la pobra Lucy? —El professor va fer un gest afirmatiu i l'Arthur prosseguí—: I un cop allà, què farem?

—Entrarem a la seva tomba.

L'Arthur es va aixecar d'un bot.

—Professor, parla seriosament o fa una broma de mal gust? Disculpi'm, m'adono que parla seriosament. —Va tornar a seure, però em vaig adonar que estava rígid, hermètic, com qui es tanca dins la seva closca. Es va fer el silenci, fins que va tornar a preguntar—: I un cop dins la tomba?

—Obrirem el taüt.

—Això passa de mida! —va dir aixecant-se irat una altra vegada—. Vull tenir paciència quan es tracta de coses raonables, però això, aquesta profanació de la tomba, de la tomba de... —La indignació no el va deixar acabar. El professor l'observava amb compassió.

—Si pogués estalviar-li un sol patiment, amic meu —va dir en Van Helsing—, Déu sap que ho faria. Però aquesta nit les nostres passes han d'anar per un camí d'espines, si no, els peus que vostè estima caminaran pel camí de les flames!

L'Arthur va alçar la vista, amb el rostre impassible, blanc com la cera, i va dir:

—Vagi amb compte, senyor! Vagi amb compte!

—No vol escoltar què he de dir? —digué en Van Helsing—. D'aquesta manera sabrà fins on em proposo arribar. Puc continuar?

—Seria el més just —va intervenir en Morris.

Després d'una pausa, en Van Helsing va prosseguir, fent un esforç evident:

—La senyoreta Lucy és morta, oi? D'acord! Aleshores no pot patir. Però si no és morta...

L'Arthur va fer un bot.

—Déu del cel! —exclamà—. Què insinua? Hi ha hagut algun error, és que l'han enterrada viva? —va gemegar ple d'una angoixa que ni l'esperança podia suavitzar.

—No he dit que sigui viva, noi. No m'ha passat pel cap. Només he volgut dir que pot tractar-se d'una no morta.

—No morta? No viva? Què vol dir? Això és un malson o què és?

—Hi ha misteris que els homes només podem entreveure i que, passats centenars d'anys, només podem resoldre en part. Cregui'm, som a les portes d'un d'ells. Però encara no ha acabat. Puc seccionar el cap de la senyoreta Lucy?

—Per tots els sants del cel! No! —va exclamar l'Arthur amb un excés de passió—. Encara que s'esfondri el món, no permetré que el seu cos mort pateixi cap mutilació. Doctor Van Helsing, n'està fent un gra massa. Què li he fet per què em torturi d'aquesta manera? Què li ha fet aquesta pobra, dolça criatura, perquè vulgui deshonrar la seva tomba? S'ha tornat boig que diu aquesta mena de coses o el boig sóc jo que les escolto? No torni a pensar més en una profanació semblant, no donaré el meu consentiment per fer res. Tinc el deure de protegir la seva sepultura de qualsevol ultratge, i juro per Déu que el compliré!

En Van Helsing es va aixecar de la butaca on havia estat assegut tota l'estona, i amb un to greu i sever va dir:

—Milord Godalming, jo també he de complir el meu deure, un deure amb els altres, amb vostè i amb la morta, i per Déu que ho faré! Tot el que li demano és que m'acompanyi, que observi i que escolti, i si després, quan li torni a fer la mateixa petició, no està més disposat, fins i tot que jo, a donar-me el seu consentiment, llavors..., llavors compliré el meu deure, segons penso que he de fer. En acabat, obeint els desigs de milord, em posaré a la seva disposició per retre-li comptes quan i on vulgui —tenia la veu una mica trencada, però va continuar amb un to compassiu—. Li prego, però, que no s'enutgi amb mi. Després d'una llarga vida de tasques, sovint poc agradables, que a vegades m'han encongit el cor, mai no havia hagut de complir una missió tan dolorosa com la d'ara. Cregui'm, si arribat el moment, canvia d'opinió respecte a mi, una mirada seva servirà per esborrar aquest moment tan dolorós, perquè faria tot el que estigués a les meves mans per evitar-li el patiment. Reflexioni. Per què m'hauria de carregar amb tantes tasques i tantes penes? Vaig venir del meu país per fer tant de bé com fos possible. Primer de tot, per complaure el meu amic John i després, per ajudar una jove encantadora la qual, jo també, vaig arribar a estimar. A ella —m'avergonyeix parlar tant, però ho dic com a mostra d'afecte—, li vaig donar el mateix que vostè: la sang de les meves venes. La hi vaig donar jo, que no era, com vostè, el seu promès, sinó el seu metge i amic. Li vaig consagrar les meves nits i els meus dies, abans i després de la seva mort, i si la meua

mort la pogués salvar, fins i tot ara, que és una no morta, la hi donaria amb molt de gust.

Les seves paraules estaven impregnades d'un orgull dolç i greu, i l'Arthur es va commoure. Va agafar la mà de l'ancià i amb veu emocionada va dir:

—Ah! És molt dur pensar tot això, i no puc entendre res. No obstant això, l'acompanyaré i observaré.

Diari del doctor Seward

(Continuació)

Eren tres quarts de dotze i saltàvem el petit mur per entrar al cementiri. La nit era fosca i la lluna despuntava de tant en tant entre els estrips dels núvols espessos que passaven fugissers pel cel. Caminàvem plegats. En Van Helsing encapçalava la marxa. A prop de la tomba, vaig observar atentament l'Arthur, tement que la proximitat d'aquell lloc que li produïa uns records tan dolorosos l'afectés, però es mostrava serè. Vaig suposar que el misteri de la missió que ens duia fins allà, d'alguna manera, contrarestava la seva consternació. El professor va obrir la porta de la tomba, i, en adonar-se de la situació compromesa, va resoldre l'inconvenient entrant-hi ell en primer lloc. La resta vam seguir-lo i vam tancar la porta. A continuació, va encendre una llanterna que va enfocar en direcció al taüt. L'Arthur va avançar indecís i en Van Helsing se m'adreçà:

—Vostè va ser aquí amb mi ahir. Hi havia el cos de la senyoreta Lucy dins el taüt?

—Sí, sí que hi era.

El professor es dirigí als altres dos:

—Ja ho han sentit. Tanmateix, ell és una de les persones que no creu en mi.

Traient el tornavís, un cop més, va començar a descargolar la tapa del taüt. L'Arthur, pàl·lid i callat, l'observava i s'hi va apropar en enretirar la tapa. Evidentment, no sabia que era un taüt de plom o no se'n recordava. En veure el tall de la fulla, la cara se li va congestionar uns segons, però de seguida li va passar i va continuar pàl·lid, sense dir res. En Van Helsing va doblegar cap enrere el tros retallat. Tots ens hi vam abocar, fins a retrocedir.

El taüt era buit!

Durant uns minuts, ningú no va gosar pronunciar una paraula. Finalment, en Quincey Morris va trencar el silenci:

—Professor, jo l'he recolzat. Vull que em doni la seva paraula. En qualsevol situació normal, no li faria aquesta pregunta, no l'avergonyiria amb el dubte que implica, però es tracta d'un misteri que va més enllà de l'honor i el deshonor: Ha estat obra seva?

—Juro pel més sagrat que no he tret res d'aquí dins. El que ha succeït és el següent: fa dues nits vam venir l'amic Seward, aquí present, i jo..., de bona fe, cregui'm. Vaig obrir el taüt, que llavors estava segellat, i el vam trobar tan buit com avui. Vam esperar-nos fins que va aparèixer una figura blanca entre els arbres. Ahir vam tornar de dia i la vam trobar a dins. És cert, amic John?

—Sí.

—L'altra nit vam arribar a temps. S'havia perdut un altre infant i gràcies a Déu el vam trobar sa i estalvi entre les tombes. Ahir, abans que el sol es pongués, vaig tornar a venir, ja que durant el crepuscle els no morts no poden sortir de la tomba. Vaig esperar tota la nit fins a la sortida del sol, però no va passar res. Segurament perquè vaig col·locar alls i altres objectes que els no morts no suporten als mànecs de la porta. Anit no va poder sortir, però aquest vespre, abans de la posta de sol, he tret els alls i tota la resta. Per això el taüt és buit. Només cal tenir una mica de paciència. Fins ara han vist fets molt estranys, però vinguin amb mi al defora, amagats sense que ens sentin, i seran testimonis de coses encara més insòlites. I ara —va apagar la llanterna—, sortim d'aquí.

Va obrir la porta i un rere l'altre vam anar sortint. Ell va sortir el darrer i va tancar.

Que neta i fresca semblava la brisa de la nit després del terror de la cripta! Era agradable veure córrer els núvols entremig dels breus raigs de lluna, passant i allunyant-se com les alegries i les penes de la vida humana. Resultava gratificant respirar l'aire fresc, sense contaminació de corrupció i mort. Era commovedor observar els llampecs rogencs del cel, més enllà del turó, i escoltar en la llunyania la remor somorta de la vida d'una gran ciutat! Cada un de nosaltres romania seriós i aclaparat, i l'Arthur callava. M'adonava que mirava d'esbrinar l'objecte i el significat de tot aquest misteri. Em sentia relativament tranquil, inclinat a rebutjar, un altre cop, tota mena de dubte i acceptar les conclusions d'en Van Helsing. En Quincey Morris estava flegmàtic com un home que accepta les coses amb fredor i valentia, arriscant tot el que té. Com que no podia fumar, va tallar un bon tros de tabac i va començar a mastegar-lo. Pel que feia a en Van Helsing, es dedicava a fer una tasca específica. Primer, va treure del maletí un objecte que semblava una mena de galeta cruixent, embolicada amb molta cura amb un tovalló blanc. Després va treure un parell de grapats d'una cosa blanquinosa, com una pasta o massilla. Va trossejar la galeta en petits bocins i amb les mans el va amassar. Després, els va anar col·locant a les esquerdes que hi havia entre la porta i el marc de la tomba. Em vaig quedar una mica perplex, i com que em trobava a la vora, vaig preguntar-li què feia. L'Arthur i en Quincey també es van acostar i van observar amb curiositat. Va explicar:

—Segello la tomba i així la no morta no podrà entrar.

—I aquesta pasta farà el fet? —va preguntar en Quincey—. Diantre! Es tracta d'un joc?

—Sí.

—Què és això que fa servir? —La pregunta venia de l'Arthur.

En Van Helsing es va treure el barret amb actitud reverent i va dir:

—La Sagrada Hòstia que he portat d'Amsterdam. Tinc una indulgència.

La resposta feia esglaiar fins i tot al més escèptic de tots nosaltres, i vam entendre que davant un propòsit tan greu com el que tenia el professor, un propòsit que l'obligava a fer ús de l'objecte que considerava més sagrat, era impossible desconfiar.

En respectuós silenci, cadascun de nosaltres es va anar col·locant en els llocs que ens havia assignat al voltant de la tomba, amagats de la vista de qualsevol que s'hi acostés. Vaig compadir-los, especialment l'Arthur. Durant les meves anteriors visites havia après a suportar l'horror de la vigilància, i tot i que feia una hora que havia rebutjat la prova, vaig notar que se m'encongia el cor. Les tombes mai no m'havien semblat tan fantasmagòriques, i ni els xiprers, ni els teixos ni els ginebres m'havien recordat l'encarnació d'una malenconia fúnebre. Mai els arbres ni l'herba havien onejat tan sinistres, ni els matolls havien xiuxiuejat d'una manera tan misteriosa. Mai el llunyà udol dels gossos havia portat un presagi tan llastimós a través de la nit.

Va passar molta estona de silenci, de buit profund i dolorós i, després d'un xiuxiueig per mantenir-nos callats, el professor va assenyalar alguna cosa; allà baix, caminant per l'avinguda de teixos avançava una figura blanca..., blanca i imprecisa, subjectant un embalum fosc sobre el pit. La figura va aturar-se i en aquell instant un raig de lluna va creuar l'espessor de núvols errants i va descobrir amb una claredat esglaiadora una dona de cabells foscos, embolcallada amb una mortalla. No podíem veure-li el rostre perquè estava inclinada damunt un nen ros. Hi va haver una pausa i un crit breu i agut, com el d'un infant quan dorm o d'un gos quan s'ajeu davant la llar de foc i somia. Estàvem a punt d'anar a buscar-la, però la mà d'alerta del professor, darrere el teix, ens va aturar. Aleshores la figura blanca va tornar a caminar. Ja era prou a la vora per distingir-la amb claredat, gràcies al fet que encara brillava la lluna. El cor se'm va glaçar i vaig poder sentir el crit sufocat de l'Arthur en reconèixer les faccions de la Lucy Westenra. La Lucy Westenra, però que canviada! La seva dolçor s'havia transformat en despietada crueltat i la seva innocència en voluptuositat lasciva. En Van Helsing va fer una passa endavant i nosaltres, obeint el gest, també vam avançar. Tots quatre ens vam col·locar en filera davant la porta de la tomba. En Van Helsing va aixecar la llanterna i la va destapar. La llum concentrada va caure damunt el rostre de la Lucy i vam poder observar que tenia els llavis vermells de sang fresca i que li'n rajava un filet barbata avall que tacava la puresa del sudari blanc.

La sang se'ns va glaçar de terror. Fins i tot els nervis d'acer d'en Van Helsing fallaven. L'Arthur era al meu costat i si no arribo a aguantar-lo pel braç, s'hauria desmaiàt.

Quan la Lucy —anomeno Lucy l'ésser que teníem al davant perquè era el seu cos— ens va veure, va recular una passa, grunyint de la mateixa manera que ho faria un gat sorprès d'imprevist. Després ens va mirar d'un en un. Eren els ulls de la Lucy per la forma i el color, però uns ulls bruts i flamejants, en lloc d'aquells globus plens d'innocència i amabilitat que coneixíem. En aquell instant, l'amor que encara sentia per ella es va convertiren odi i repugnància. Si l'hagués haguda de matar en aquell moment, ho hauria fet amb satisfacció. En veure'ns, els seus ulls van espurnejar amb un centelleig infernal, i el seu rostre es va contraure amb un somris voluptuós. Oh, Déu, quin esglai em va produir aquesta visió! Amb un gest despreocupat, cruel com un dimoni, va llançar el nen a terra, el qual fins aquell moment havia premut contra el

seu pit, grunyint damunt d'ell com ho fa un gos amb un os. El nen va deixar anar un crit agut, i va quedar estirat a terra, plorant. El gest de la Lucy era tan fred, que l'Arthur no va poder amagar un gemec. I quan va avançar cap a ell amb els braços oberts i un somriure lasciu, ell va tirar-se enrere i va amagar el rostre entre les mans.

No obstant això, va continuar avançant i amb una gràcia lànguida i voluptuosa, va dir:

—Vine, Arthur. Aparta't d'aquests i vine. Els meus braços t'enyoren. Vine i descansarem junts. Vine, espòs meu, vine!

La seva veu sonava amb un to tan endimoniadament mel·liflu —com la dringadissa del vidre— que fins i tot va ressonar dins el nostre cervell, encara que les paraules anaven adreçades a un altre. Pel que feia a l'Arthur, semblava embruixat i, apartant les mans de la cara, va obrir els braços. Ella es disposava a abraçar-lo quan de sobte en Van Helsing va plantar-s'hi al davant interposant el seu petit crucifix d'or entre ells dos. Ella va recular i, amb el rostre contret, plena de ràbia, va passar davant seu amb la intenció d'entrar a la tomba.

No obstant això, a un parell de passes de la porta, va aturar-se com si una força irresistible la retingués. Aleshores va girar-se, mostrant el rostre a la llum de la lluna i de la llanterna, que havia deixat de tremolar en la fèrria mà d'en Van Helsing. Mai no havia vist tal expressió de malícia i frustració en un rostre, i confio que cap altre ull mortal l'hagi de veure mai més. El color cadavèric, els ulls que desprenien flames de foc infernal, el front arrufat com si els plecs de carn fossin les serps enrotllades de la Medusa i l'encantadora boca, tacada de sang, oberta en un rectangle, com les màscares gregues o japoneses en el teatre. Si un rostre ha expressat mai el desig de mort —si la mirada pogués matar—, nosaltres el contemplàvem en aquell moment.

Durant mig minut, que semblà una eternitat, va romandre entre el crucifix i el sagrat segell que li barrava la possibilitat d'entrar a la tomba. En Van Helsing va trencar el silenci tot preguntant a l'Arthur:

—Digui'm, amic meu! He de continuar amb la meva tasca?

L'Arthur caigué de genolls en terra i, mentre contestava, ocultà el seu rostre entre les mans:

—Faci el que hagi de fer, faci-ho. No es pot permetre una monstrositat com aquesta! —i va deixar escapar un gemec.

En Quincey i jo vam córrer cap a ell i el vam agafar pels braços. Vam sentir el cric de la llanterna quan en Van Helsing la va apagar. Es va acostar a la tomba i va començar a treure el sagrat símbol de les esquerdes. Tots vam observar, corpresos i aterrits, tan bon punt es va apartar, que la dona, un moment abans amb un cos tan real com el nostre, es filtrava per un espai a través del qual era impossible introduir la fulla d'un ganivet. La sensació d'alleugeriment de tots plegats va ser gran en veure que el professor, tranquil·lament, tornava a col·locar la massilla a les esquerdes de la porta. En acabat, va agafar el nen i va dir:

—Ara, amics meus, marxem. No podem fer res més fins demà. Hi ha un funeral al migdia i per això haurem de venir una mica després. Els amics del difunt se n'aniran al voltant de les dues i quan el sagristà tanqui la reixa, ens quedarem a dins. Tindrem més feina, però no serà com la d'avui. Pel que fa a aquest infant, no ha patit gaire mal i demà al vespre ja es trobarà bé. El deixarem on la policia el pugui localitzar, com vam fer l'altra nit. I després tornarem a casa. —Tot apropant-se a l'Arthur, va afegir—: Amic meu, ha patit una experiència dolorosa. Més endavant, quan hi pensi, entendrà que era necessari. Es troba ara en les aigües turbulentes, fill meu. Demà a aquesta mateixa hora, ho deixarà tot enrere, si Déu vol, i arribarà a aigües tranquil·les, així doncs, no plori massa. Fins llavors no li demanaré que em perdoni.

L'Arthur i en Quincey van tornar a casa amb mi i al llarg del camí vam procurar animar-nos els uns als altres. Havíem deixat l'infant en un indret segur, i estàvem cansats, així doncs, vam mirar de dormir de forma més o menys normal.

29 de setembre, al vespre

Poc abans de les dotze, tots tres —l'Arthur, en Quincey Morris i jo— hem anat a buscar el professor. Era curiós adonar-se que, sense posar-nos d'acord, tots tres anàvem vestits de negre. Evidentment, l'Arthur observava un dol rigorós, però la resta ens havíem vestit amb roba negra instintivament. Cap a dos quarts de dues hem arribat al cementiri. Hem passejat per tal de no cridar l'atenció i quan els enterramorts han enllestit la feina, i el sagristà ha pensat que no hi quedava ningú i ha tancat la reixa, el cementiri ha quedat a la nostra disposició. Aquest cop, en Van Helsing, en lloc de dur el seu maletí negre, carretejava una bossa gran de cuir, similar a la dels jugadors de criquet, que semblava força pesada.

En quedar-nos sols i sentir com es perdien les darreres petjades a la carretera, hem seguit el professor en silenci en direcció a la tomba, com moguts per una intenció comuna. Ha obert la porta, hem entrat i l'hem tancat rere nostre. Ha tret una llanterna de la bossa, l'ha encès, així com dues espelmes, les quals, un cop enceses, ha enganxat damunt d'uns altres taüts fonent-ne una mica els extrems, per tal que hi hagués llum suficient per poder treballar. En treure la tapa del taüt de la Lucy —l'Arthur tremolava com una fulla—, hem pogut observar que el cos descansava amb tota la seva bellesa mortal. Però en el meu cor no hi havia amor, m'envaïa un sentiment de fàstic cap a l'ésser repugnant que havia ocupat el cos sense ànima de la Lucy. Fins i tot veia que el rostre de l'Arthur s'enduria mentre l'observava i preguntava a en Van Helsing:

—És realment el cos de la Lucy o solament es tracta d'un dimoni que ha pres la seva forma?

—És i no és el seu cos. Només cal que esperi uns moments i la veurà com era, i com és.

Semblava que la veiéssim en un malson. Les dents esmolades, les taques de sang, la boca voluptuosa —la visió feia estremir—, tot l'aspecte carnal i desproveït d'esperit, presentats com una imitació diabòlica de la innocència de la Lucy. En Van Helsing, amb la seva metòdica manera de fer, ha tret diferents eines de la bossa i les ha ordenat segons el seu ús. Primer de tot, un soldador de ferro, una barra de plom de soldar i un llantió que, en encendre'l en un racó de la tomba, expel·lia un gas que cremava amb una potent flama blava; després els bisturís, que ha col·locat a la vora. Finalment, ha tret una estaca rodona de fusta, d'uns dos polzes i mig o tres de gruix i uns tres peus de llargada. Un dels extrems estava endurit pel foc i rematat en una punta molt esmolada. Acompanyava l'estaca un martell pesant, com els que es fan servir a les carboneres de les cases per trencar els trossos de carbó. A mi sempre m'han estimulat els preparatius per a qualsevol tipus d'operació, però l'efecte que produïen en l'Arthur i en Quincey era de consternació. No obstant això, han fet el cor fort, en silenci i tranquils.

Quan ho ha tingut tot enllestit, en Van Helsing ha dit:

—Abans de començar, permetin-me explicar què diuen el saber i l'experiència dels antics, i tots aquells que han estudiat els poders dels no morts. Quan es converteixen en això, amb el canvi els arriba la maledicció de la immortalitat. No poden morir, sinó que continuen vivint segle rere segle, acumulant noves víctimes i multiplicant els mals del món, perquè tots els qui moren víctimes dels no morts es transformen en no morts i es recolzen en els de la seva mena. D'aquesta manera, es va eixamplant el cercle, igual que les ones que produeix una pedra en llençar-la a l'aigua. Amic Arthur, si hagués besat la pobra Lucy abans de morir, o bé anit quan volia abraçar-la, en morir vostè també s'hauria convertit en *nosferatu*, tal com els anomenen a l'Europa de l'est, afegint-se així a la proliferació dels no morts, que ens omplen d'horror. L'activitat d'aquesta desgraciada jove tot just acaba de començar. Els nens als quals ha xuclat la sang encara no han sofert un mal irreparable. Però si continua vivint, no morta, ells aniran perdent més sang, els conduirà fins a ella mitjançant els seus poders i els traurà la sang amb la seva perversa boca. Si mor, tot això s'acabarà. Les minúscules ferides dels seus colls desapareixeran i tornaran a jugar, aliens al perill que han corregut. Però la benedicció més gran vindrà quan la no morta descansi de debò com una difunta, perquè l'ànima de la pobre noia que tant estimàvem tornarà a ser lliure. En lloc de cometre malvestats de nit i augmentar la seva degradació a través d'assimilar-les durant el dia, ocuparà el lloc que li pertoca entre els àngels. Així doncs, amic meu, la mà que li doni el cop que la pot alliberar serà misericordiosa. Hi estic disposat, però no hi ha entre vostès algú amb més drets? No serà una satisfacció poder pensar després, en el silenci de la nit mentre arriba la son: «Ha estat la meva mà que l'ha ajudada a pujar fins als estels, ha estat la mà d'aquell qui més l'estimava, la mà que ella hauria triat d'entre totes, si hagués pogut escollir»? Diguin si hi ha algú així entre nosaltres.

Hem dirigit les nostres mirades vers l'Arthur. Ell també s'ha adonat, com la resta, de la infinita bondat que hi havia en el suggeriment que fos la seva mà que ens retornés la Lucy com un sant record, i no com un ser impiu. Ha fet una passa endavant i ple de coratge, tot i que li tremolava la mà i tenia el rostre blanc com el paper, ha dit:

—Amic, des del fons del meu cor destrossat li dono les gràcies. Digui'm què he de fer i no fallaré!

En Van Helsing li ha posat la mà sobre l'espatlla tot dient:

—Així m'agrada, noi! Un instant de valor i tot haurà acabat. Ha de travessar el seu cos amb aquesta estaca. Serà una prova espantosa —no s'enganyi—, però serà ràpid i finalment la seva alegria serà més gran que el dolor, i sortirà d'aquesta tenebrosa tomba com si surés en l'aire. Però un cop hagi començat, no vacil·li. Pensi que nosaltres, els seus amics fidels, som al seu costat i que resem per vostè tota l'estona.

—Comencem —ha dit l'Arthur, amb la veu ronca—. Digui'm què he de fer.

—Agafi l'estaca amb la mà esquerra, a punt per posar la punta sobre el cor, i el martell amb la mà dreta. Quan comencem l'oració per la difunta —la llegiré, he dut el llibre d'oracions, el altres la repetiran—, descarregui el cop en nom de Déu, per tal de retornar la pau a la nostra estimada jove i per tal que la no morta deixi d'existir.

L'Arthur ha agafat l'estaca i el martell, i un cop decidit, les seves mans no han experimentat ni el més lleuger tremolor. En Van Helsing ha obert el llibre i ha començat la lectura. Mentrestant, en Quincey i jo el seguíem tan bé com podíem. L'Arthur ha col·locat la punta damunt el cor i he vist el clot que feia en recolzar-lo en la carn pàl·lida. A continuació, ha descarregat un cop amb totes les seves forces.

L'ésser del taüt s'ha retorçat i un crit esgarriós ha sortit dels seus llavis rojos entreoberts. El cos s'ha estremit i ha tremolat, amb unes convulsions salvatges. Les dents blanques i esmolades petaven fins a tallar-li els llavis i tenyir la boca d'escuma vermellosa. Però l'Arthur no dubtava. Era la viva imatge de Thor alçant el seu braç inexorable que queia, clavant més endins l'estaca misericordiosa, mentre la sang del cor foradat brollava i esquitxava tot al voltant. El seu rostre era decidit i semblava resplendir en el compliment d'un deure sagrat. Aquesta visió ens infonia coratge, de tal manera que les nostres veus semblaven ressonar dins la petita cripta.

Després, les contorsions i les convulsions del cos s'han debilitat, les dents han deixat de carisquejar i el rostre de tremolar. Finalment, ha quedat immòbil. La terrible missió havia arribat a la seva fi.

El martell ha caigut de la mà de l'Arthur, que ha trontollat, i si no arribem a agafar-lo, hauria caigut a terra. Unes grosses gotes de suor li queien front avall i li costava respirar. Certament, havia estat una prova espantosa per a ell i de no haver estat impulsat per unes raons que superaven la consideració humana, mai no s'hi hauria avingut. Durant uns minuts hem estat pendents d'ell i no hem mirat el taüt. No obstant això, en mirar-lo novament, un murmuri de sorpresa ha corregut entre

nosaltres. Ens hem quedat tan meravellats que fins i tot l'Arthur s'ha aixecat de terra, on seia, i s'ha acostat a mirar. En aquell moment, una estranya llum de felicitat ha il·luminat el seu rostre, foragitant completament l'horror que l'havia inundat.

En el taüt no hi havia l'ésser repugnant que havíem temut i odiat, fins al punt que la seva destrucció havia estat assignada com un privilegi a qui ens semblava que hi tenia més dret, sinó la Lucy, tal com l'havíem coneguda en vida, amb aquell rostre incomparable de tendresa i innocència. Tot i que és cert que mostrava les empremtes de l'angoixa, el dolor i el defalliment que havíem vist en vida, les preferíem, ja que eren la manifestació palpable de tot el que sabíem. Tots nosaltres enteníem que la santa beatitud que il·luminava com un raig de sol el seu rostre i el seu cos consumits no eren més que el símbol de la serenitat que hi havia de regnar per sempre.

En Van Helsing s'ha apropiat, ha posat la mà damunt l'espatlla de l'Arthur i ha dit:
—I ara, amic meu, benvolgut jove, no em perdona?

La reacció de tanta tensió l'ha aclaparat en prendre la mà de l'ancià i dur-la als llavis per besar-la, tot dient:

—Perdonar-lo! Que Déu el beneeixi per haver tornat l'ànima a la meva estimada, i a mi la pau.

Ha abraçat el professor i recolzant el cap damunt el seu pit, ha plorat una estona en silenci mentre els altres restàvem immòbils. En aixecar el cap, en Van Helsing ha dit:

—Ara, fill meu, pot besar-la. Besi els seus llavis morts si vol, com a ella li hauria agradat, si ho hagués pogut triar. Perquè ja no és un dimoni de somriure espantós, ha deixat de ser un ésser eternament depravat. Ja no és una no morta del diable. És una morta de Déu i la seva ànima és amb Ell!

L'Arthur s'ha inclinat a besar-la i després, a ell i en Quincey, els hem fet sortir de la tomba i el professor i jo hem serrat la part superior de l'estaca deixant la punta dins el cos. Després, li hem tallat el cap i li hem omplert la boca d'alls. Hem soldat el taüt de plom, hem collat la tapa, i després de recollir les eines, hem sortit. Un cop tancada la porta, el professor ha lliurat la clau a l'Arthur.

Fora, la brisa era suau, el sol brillava, els ocells cantaven i semblava com si la natura tingués un altre aspecte. Regnaven l'animació, el goig i la pau pertot i d'alguna manera ens sentíem en pau amb nosaltres mateixos, i contents, tot i que era una alegria moderada.

Abans d'anar-nos-en, en Van Helsing ha dit:

—Ara, amics meus, hem fet un pas en la nostra missió, el més punyent per a nosaltres. Però queda la tasca més important: descobrir l'autor de tot aquest patiment i acabar amb ell. Tinc pistes que podem seguir, malgrat que és una empresa llarga i difícil, i comporta perill i dolor. M'ajudaran? Hem après a creure, tots nosaltres, oi? Així doncs, sabem quin és el nostre deure? Sí! I no ens comprometem a tirar endavant fins a l'amarg final?

Un rere l'altre li hem agafat la mà i li ho hem promès. Quan marxàvem, el professor ha dit:

—Ens trobarem d'aquí a dues nits i soparem junts, a les set, a casa de l'amic John. Avisaré dues persones més que vostès encara no coneixen. Estaré preparat per explicar-los la nostra missió i descobrir-los els plans per seguir. Amic John, vingui a casa meva. He de fer-li moltes consultes i pot ajudar-me. Aquesta nit marxo cap a Amsterdam, però tornaré demà al vespre. Serà quan començarà la nostra recerca. Però abans hauré de contar-los una sèrie de coses, per tal que estiguin informats de tot el que han de fer i témer. Renovarem les nostres promeses, perquè la missió que ens espera és terrible i un cop començada, no podrem fer-nos enrere.

Diari del doctor Seward

(Continuació)

Arribats a l'hotel Berkeley, han lliurat un telegrama a en Van Helsing:

Arribo en tren. En Jonathan és a Whitby. Notícies importants.

MINA HARKER

El professor estava encantat.

—La meravellosa senyora Harker! —ha dit—. És una joia! Ve, però no puc esperar-la. Haurà d'allotjar-la a casa seva, amic John. Li caldrà anar a l'estació a recollir-la. Envii-li un telegrama en ruta, avisant-la.

Un cop despatxat el telegrama, ha demanat una tassa de te. Mentre se'l prenia, m'ha parlat d'un diari que en Jonathan Harker havia escrit a l'estranger. Me n'ha lliurat una còpia mecanografiada. També m'ha donat una còpia del diari que la senyora Harker havia escrit a Whitby.

—Endugui-se-les —ha dit— perquè les pugui analitzar bé. Quan jo torni, estarà al cas dels esdeveniments i podrem encetar millor la nostra investigació, en condicions més favorables. Guardi-les bé perquè contenen un preuat tresor. Li caldrà tota la seva fe, tot i l'experiència d'avui. El que contenen —va deixar caure la mà damunt el gruix de papers— pot significar el començament de la nostra fi i de molts altres, o bé la fi dels no morts que trepitgen la terra. Li prego que ho llegeixi amb la ment oberta, i si pot aportar qualsevol altra dada a la història, faci-ho, perquè podria ser de vital importància. Vostè escriu un diari sobre tots aquests estranys esdeveniments, no és cert? Doncs la propera vegada els confrontarem tots tres.

En acabat, s'ha preparat per marxar i ha agafat un cotxe per anar a Liverpool Street. Jo he anat cap a Paddington, i hi he arribat quinze minuts abans que el tren.

La multitud es dispersava després d'envair les andanes de forma tumultuosa. M'estava posant nerviós perquè temia que la meva convidada es perdés. De sobte una jove encantadora i d'aspecte elegant se m'ha apropat i, mirant-me, m'ha dit:

—Doctor Seward?

—La senyora Harker! —he contestat. M'ha allargat la mà.

—L'he reconegut gràcies a la descripció de la pobra Lucy, però... —ha callat tot de sobte, envermellint.

El rubor de les meves galtes suposo que ha servit perquè ambdós ens sentíssim a gust, ja que semblava una resposta al seu. M'he encarregat del seu equipatge, que incloïa una màquina d'escriure, i hem agafat el metro fins a Fenchurch Street, després d'avisar la meva majordoma que preparés immediatament una habitació amb saleta per a la senyora Harker.

Hem arribat a l'hora prevista. Naturalment, ella sabia que es tractava d'un sanatori mental, però m'he adonat que no podia evitar estremir-se en entrar-hi.

M'ha dit que si no hi tenia inconvenient, baixaria al meu despatx perquè m'havia d'explicar moltes coses. Mentre l'espero, enregistro això al fonògraf. Encara no he pogut donar un cop d'ull als papers que en Van Helsing m'ha deixat, que són davant meu. Procuraré que estigui entretinguda fent alguna cosa per tal de tenir temps de llegir-los. Sens dubte ignora que el temps és preciós així com la missió que tenim entre mans. Hauré d'anar amb compte de no espantar-la. Ja és aquí!

Diari de la Mina Harker

29 de setembre

Quan m'he acabat d'arreglar, he baixat al despatx del doctor Seward. Abans d'entrar-hi, m'he aturat uns segons davant la porta perquè em semblava que parlava amb algú. Però com que m'havia demanat que no trigués, he picat a la porta i en sentir: «Endavant», he entrat.

Per a la meua sorpresa, estava sol. Completament sol, i damunt l'escriptori hi havia un artefacte anomenat fonògraf que he reconegut de seguida per la descripció que me n'han fet. Era la primera vegada que en veia un i m'interessava molt.

—Em sembla que l'he fet esperar —m'he disculpat—. En sentir-lo parlar, he esperat davant la porta perquè pensava que hi havia algú.

—Oh! —ha replicat amb un somriure—. Estava enregistrant unes dades en el meu diari.

—El seu diari? —he preguntat, sorpresa.

—Sí, el tinc aquí —ha dit, i mentre parlava ha col·locat una mà damunt el fonògraf.

Estava tan encuriosida que he dit entusiasmada:

—Però si això supera fins i tot la taquigrafia! Puc sentir alguna cosa?

—És clar —ha dit d'immediat, aixecant-se i posant-lo en marxa. De sobte s'ha aturat amb cara de preocupació—. De fet... —ha començar a titubejar—, només hi ha enregistrat el meu diari i fa referència per complet, o gairebé, als casos que analitzo. Pot resultar una mica compromès..., vull dir... —Ha callat i he procurat ajudar-lo.

—Vostè va estar amb la meua estimada Lucy fins al final. Deixi'm sentir com va morir. M'agradaria saber tot el que pugui sobre ella, li estaria molt agraïda. Jo l'estimava molt.

M'ha deixat perplexa quan, amb una expressió de terror, ha dit:

—Explicar-li com va morir? Per res del món!

—Per què? —li he preguntat mentre m'envaïa un sentiment d'espant. Ha tornat a callar i m'adonava que mirava d'inventar un pretext. Finalment, ha dubtat:

—És que no sé com localitzar una part del diari —mentre parlava, se li ha acudit una altra idea i, inconscientment, en un to diferent i amb una ingenuïtat infantil, ha afegit—: És la veritat, li ho prometo. Paraula d'honor! —no he pogut reprimir un somriure, i ell ha fet una ganyota—. Aquest cop m'he traït! Però, malgrat que fa mesos que enregistro aquest diari, encara no he previst com localitzar una part concreta en un moment donat.

Pensava que el diari del doctor que havia assistit la Lucy podia aportar més dades sobre aquell terrible ésser i he dit amb decisió:

—Aleshores, doctor Seward, més val que me'l deixi copiar a màquina.

Ha empal·lidit.

—No! No! No permetré que conegui aquesta terrible història, de cap de les maneres!

Així doncs, es tractava d'una història terrible. La meva intuïció no em fallava. Durant uns instants, he reflexionat tot escorcollant la cambra amb la mirada, buscant inconscientment alguna cosa, alguna oportunitat que m'ajudés. He descobert l'embalum de papers mecanografiats damunt la taula. M'ha mirat de fit a fit i, sense voler, els seus ulls han fet el mateix recorregut que els meus. En veure el paquet, ha entès què estava pensant.

—Vostè no em coneix —he dit—. Un cop hagi acabat de llegir aquests escrits, el meu diari i el del meu marit, que he mecanografiat, em coneixerà millor. No he dubtat a l'hora de donar a conèixer els meus pensaments més íntims per a aquesta causa. Però, naturalment, vostè no em coneix..., encara. Per això no puc esperar que confïi en mi.

Realment, és un home noble. La pobra Lucy tenia raó en tot el que deia. S'ha aixecat i ha obert un armari gran on havia ordenat una certa quantitat de cilindres de metall, buits, recoberts amb cera fosca, i ha dit:

—Té tota la raó. No confiava en vostè perquè no la coneixia. Però ara la conec. Permeti'm que li digui que ja fa temps que l'havia d'haver conegut. Sé que la Lucy li parlava de mi perquè també em va parlar de vostè. Puc fer una cosa per arreglar-ho? Agafi aquests cilindres i escolti'ls; la primera mitja dotzena són personals i no l'aterriran, i així em coneixerà millor. Soparem quan acabi. Mentrestant, llegiré alguns d'aquests documents i estaré en millor posició per entendre determinades coses.

Ell mateix s'ha encarregat de dur el fonògraf a la meua saleta i d'ajustar-lo. Ara m'assabentaré d'alguna cosa interessant, n'estic convençuda, perquè sense cap dubte coneixeré l'altra versió d'un autèntic episodi d'amor del qual conec la meitat...

Diari del doctor Seward

29 de setembre

Em trobava tan concentrat en el meravellós diari d'en Jonathan Harker, i en el de la seva esposa, que el temps m'ha passat volant. La senyora Harker no havia baixat encara quan la minyona ha vingut a anunciar que el sopar era a punt.

—Deu estar cansada. Espera una hora per servir-lo.

I he continuat treballant. Tot just acabava el diari de la senyora Harker, que ha entrat. M'ha semblat encisadorament bonica, tot i que molt trista, amb els ulls enrogits d'haver plorat. Això m'ha commogut. Déu sap que darrerament he tingut prou motius per plorar, però no se m'ha concedit aquest consol. I ara, la visió d'aquests ulls dolços, brillants per les llàgrimes recents, m'ha arribat al cor. Tan amablement com m'era possible, he dit:

—Em sembla que li he causat un gran disgust.

—Oh, no, no ha estat això! —ha contestat—. M'ha commogut el seu patiment. El fonògraf resulta un aparell meravellós però cruelment sincer. M'ha explicat fil per randa les angúnies del seu cor. És com si l'ànima plorés al Déu Totpoderós. Ningú no ho ha de tornar a escoltar! Miri, he provat de ser útil. He transcrit les seves paraules amb la meua màquina d'escriure i, d'aquesta manera, no hi ha necessitat que ningú escolti els batecs del seu cor.

—Ningú no ha de sentir-los, no cal que ho sàpiguen —he xiuxiuejat.

Ha posat la seva mà damunt la meua:

—Sí, sí, cal que ho sàpiguen!

—Ho han de saber? Per què? —li he preguntat.

—Perquè forma part d'aquesta terrible història, de la mort de l'estimada Lucy i de tot el que l'ha envoltat. Perquè en la lluita que hem d'afrontar per deslliurar la terra d'aquest terrible monstre, necessitem nodrir-nos de tota la informació i de tota l'ajuda que puguem aconseguir. Penso que els cilindres que m'ha deixat contenen més informació que la que vostè pretenia donar-me. El seu enregistrament aporta molts elements que donen llum a aquest misteri tan fosc. Oi que em permetrà ajudar-lo? Estic al corrent de tot, fins a un determinat moment, i encara que només he pogut escoltar el seu diari fins al 7 de setembre, m'adono de la persecució que va suportar la pobra Lucy i sé com la va abatre l'espantós destí. Des que vam parlar amb el professor Van Helsing, en Jonathan i jo hem treballat nit i dia. Ell ha anat a Whitby a recollir més informació i demà serà aquí per ajudar-nos. No ha d'haver-hi secrets entre nosaltres. Si treballem plegats i amb absoluta confiança, serem més forts que no pas mantenint-nos en la ignorància.

M'observava implorant i al mateix temps, el seu posat manifestava tant de coratge i tanta decisió que d'immediat vaig accedir als seus desigs.

—Faci el que cregui convenient. Que Déu em perdoni si m'equivoco! Encara hi ha coses horribles que desconeixem. Però si ha arribat des de tan lluny per la mort de la pobra Lucy, entenc que no en tingui prou amb mantenir-se sense fer res. Tal vegada el seu final —el veritable final— li proporcionï una mica de pau. El sopar és a punt. Hem d'acumular reserves per a tot el que ens espera. Ens queda una tasca espantosa i cruel. Quan acabem de sopar, podrà escoltar la resta les cilindres i després contestaré totes les seves preguntes..., si és que hi ha alguna cosa que no entén, malgrat que per als que hi vam ser, era obvi.

Diari de la Mina Harker

29 de setembre

Després de sopar, he acompanyat el doctor Seward al seu despatx. Ha baixat el fonògraf de la meua cambra i jo m'he endut la màquina d'escriure. M'ha proporcionat una cadira còmoda i ha disposat el fonògraf de manera que el pogués utilitzar sense haver-me d'aixecar, mostrant-me com s'aturava si volia fer una pausa. En acabat, ha seguit en una butaca pensarós, d'esquena a mi perquè no em sentís incòmoda, i s'ha disposat a llegir. M'he col·locat els auriculars i he començat a escoltar.

En finalitzar la terrible història de la mort de la Lucy i de tot el que va seguir, m'he recolzat al respall de la cadira amb la sensació que em quedava sense esma. Afortunadament, no acostumo a desmaiar-me. Quan el doctor Seward m'ha vist, s'ha aixecat apressadament, deixant anar una exclamació, s'ha dirigit a l'armari, n'ha tret una ampolla i m'ha fet beure un glop de conyac que m'ha reanimat en pocs segons. El cap em rodava, i si no fos perquè entremig d'una multitud d'horrors m'ha vingut la certesa que la meua estimada Lucy havia trobat la pau, no crec que ho hagués pogut suportar i hauria patit un atac d'histèria. Tot resultava tan absurd, tan misteriós i estrany, que si no hagués conegut l'experiència d'en Jonathan a Transilvània, no m'ho hauria cregut. No sabia què pensar i he sortit del pas fent una cosa ben diferent: he tret la tapa de la màquina d'escriure i li he dit al doctor Seward:

—Permeti'm que ho transcrigui ara. Cal enllestir-ho per quan torni el doctor Van Helsing. He enviat un telegrama a en Jonathan perquè vingui cap aquí tan bon punt arribi a Londres. En aquest assumpte, les dades són de vital importància, i si tenim tot el material preparat i les anotacions ordenades cronològicament, tindrem molta feina feta. Vostè diu que lord Godalming i el senyor Morris també vindran. Quan arribin, els podrem posar al dia.

El doctor Seward ha regulat el fonògraf a menys velocitat i he continuat mecanografiant a partir del setè cilindre. He utilitzat paper carbó per fer tres còpies, tal com havia fet amb anterioritat. He acabat bastant tard, però el doctor Seward havia anat a visitar els seus pacients. En tornar, ha seguit al meu costat a llegir; així no he tingut temps de sentir-me gaire sola. És bo i atent! El món sembla ple d'homes bondadosos..., tot i que també hi ha monstres. Abans de deixar-lo, he recordat el que en Jonathan va escriure en el seu diari sobre la torbació del professor en llegir una notícia del diari de la tarda, a l'estació d'Exeter, i com que el doctor Seward conserva els diaris, he agafat els números de la *Westminster Gazette* i de la *Pall Mall Gazette*, i me'ls he endut a l'habitació. Encara recordo com el *Dailygraph* i la *Whitby Gazette*, que havia retallat, ens van ajudar a entendre els terribles esdeveniments de Whitby, quan el comte Dràcula va desembarcar. Així doncs, donaré un cop d'ull als diaris del

vespre a partir d'aleshores i potser podré extreure alguna informació nova. No tinc son i la feina m'ajudarà a mantenir-me serena.

Diari del doctor Seward

30 de setembre

El senyor Harker ha arribat a les nou. Havia rebut a temps el telegrama de la seva esposa, abans d'agafar el tren. És força intel·ligent, segons que s'endevina en la seva expressió, i ple d'energia. Si el que diu en el seu diari és cert —i ho deu ser, tenint en compte les meves increïbles experiències—, és un home amb nervis d'acer. El fet d'haver baixat una segona vegada a la cripta revela el seu caràcter intrèpid. Després d'haver llegit tot el que explica, esperava trobar-me amb una persona excepcional i no amb el cavaller seriós i de negocis que ha arribat.

Més tard. Després de dinar, en Harker i la seva esposa han pujat a la seva habitació. En passar pel davant de la porta he sentit el soroll d'una màquina d'escriure. Treballen sense parar. La senyora Harker diu que estan ordenant cronològicament totes les dades i les informacions. En Harker ha aconseguit la correspondència dels consignataris de les caixes de Whitby i de la companyia de transports de Londres que se'n va fer càrrec. Ara llegeix la còpia del meu diari que la seva esposa ha mecanografiat. A veure si esbrinen alguna cosa. Ja ve...

Resulta curiós que no m'hagi adonat que la casa veïna podria ser l'amagatall del comte! Déu sap que la conducta del nostre pacient Renfield ens proporcionava indicis suficients! Amb el text mecanografiat hi ha les cartes relacionades amb la compra de la casa. Oh! Si les haguéssim tingut abans, hauríem pogut salvar la vida de la pobra Lucy! Prou, acabaré embogint! En Harker ha tornat a marxar per analitzar novament el material. Diu que a l'hora de sopar ho tindran tot ordenat. Mentrestant, m'aconsella que vagi a visitar en Renfield, ja que ha estat una mena d'indicador de les anades i vingudes del comte. No ho tinc clar del tot, però suposo que me n'adonaré comprovant les dates. Que bé que la senyora Harker hagi mecanografiat els meus enregistraments! Si no, hauria estat impossible comprovar les dates...

He trobat en Renfield assegut tranquil·lament a la seva cambra, amb les mans creuades i somrient amb bonhomia. Semblava la persona més assenyada que he conegut a la vida. M'he assegut i he parlat amb ell de moltes qüestions, i en totes ha mostrat sensatesa. Espontàniament, ha parlat de tornar a casa, assumpte que no havia mencionat, que jo sàpiga, des que va ingressar. De fet, m'ha dit que confia que li donarem l'alta de seguida. Em sembla que si no hagués parlat amb en Harker i no hagués llegit les cartes i les dates dels atacs de violència, li hauria firmat l'alta, després d'un breu període d'observació. Ara, en canvi, no me'n refio gens. Tots els seus rampells de violència d'alguna manera estaven relacionats amb la proximitat del comte. Què significa aquesta tranquil·litat? És possible que el seu instint hagi quedat satisfet com el darrer triomf del vampir? Esperarem. És zoòfag i durant els seus rampells de fúria, davant la porta de la capella de la casa abandonada, sempre parlava de l'«amo». Sembla confirmar la nostra teoria. No obstant això, l'he deixat poc

després, ja que el meu amic sembla una mica massa raonable en aquest moment per sondejar-lo a fons. Podria començar a pensar i aleshores...! L'he deixat. No em refio de la seva calma, per la qual cosa he demanat al vigilant que no li tregui l'ull del damunt i tingui a mà una camisa de força, per si de cas.

Diari d'en Jonathan Harker

29 de setembre, en el tren a Londres

En rebre l'amable resposta del senyor Billington dient que em donaria tota la informació de què disposava, em va semblar que el més prudent seria anar personalment fins a Whitby i fer les investigacions necessàries. Em proposo seguir el rastre de l'horrible carregament del comte fins a la seva propietat de Londres. Potser més tard podrem enfrontar-nos amb ell. En Billington fill, un jove molt amable, m'esperava a l'estació i m'acompanyà fins a la casa del seu pare, on havien decidit que passés la nit. Són hospitalaris, amb l'hospitalitat senzilla de Yorkshire, que consisteix a atendre el convidat en tot moment i donar-li tota la llibertat perquè se senti a gust. Sabien que sóc un home molt ocupat i que la meva estada seria curta. Per això el senyor Billington havia preparat tots els documents relacionats amb la tramesa de les caixes. El cor gairebé em saltà en reconèixer una de les cartes que havia vist damunt la taula del comte, abans de conèixer els seus plans diabòlics. Tot havia estat planejat amb cura, i executat sistemàticament i amb precisió. Havia previst qualsevol detall per tal d'esquivar els possibles obstacles que poguessin presentar-se. Tal com diuen els americans, «ho havia deixat tot ben lligat». L'absoluta puntualitat amb què s'havia executat cada una de les instruccions no era sinó la conseqüència lògica d'aquesta previsió. Vaig copiar la factura: «50 caixes de terra ordinària destinada a finalitats experimentals». També em van mostrar una còpia de la carta adreçada a Carter Paterson i de la seva resposta, i me'n van lliurar una còpia de cadascuna. Aquesta és tota la informació que el senyor Billington em podia facilitar. Vaig anar fins al port i vaig parlar amb els vigilants de la costa, amb els oficials de la duana i amb el cap del port. Tots es van referir a l'estranya entrada del vaixell, que ha passat a formar part de les llegendes locals, però no van afegir res de nou a la descripció: «50 caixes de terra ordinària». També vaig parlar amb el cap d'estació, que molt amablement em presentà els homes que s'havien ocupat de les caixes. El comprovant coincidia amb exactitud amb la llista. No tenien res més a dir excepte que eren unes caixes «molt pesades» i que tragar-les els havia deixat baldats. Un d'aquests homes va comentar que era una llàstima que no hi hagués hagut un cavaller «com vostè, senyor», capaç de demostrar en forma de compensació l'agraïment als seus esforços. I un altre va rematar el comentari dient que havien acabat tan secs que, tot i el temps transcorregut, no havien arribat a calmar la set. Val a dir que abans d'anar-me'n vaig tenir cura de solucionar el motiu d'aquesta queixa.

30 de setembre

El cap d'estació va ser tan amable que em va escriure unes ratlles per al seu antic col·lega i cap d'estació de King's Cross. Així, quan l'endemà hi vaig arribar, vaig

poder interrogar-lo sobre l'arribada de les caixes. Al mateix temps, em va posar en contacte amb els treballadors que calia i vaig comprovar que la seva anotació també coincidia amb la factura original. Les oportunitats de quedar assedegats fins al límit, aquí, no havien estat tan grans, però vaig tornar a veure'm obligat a solucionar la queixa.

D'allà, vaig dirigir-me a l'oficina de Carter Paterson, on em van rebre amb molta cortesia. Van consultar l'operació en el llibre diari i l'arxiu del correu i van telefonar a la seva oficina de King's Cross, demanant detalls. Afortunadament, els homes que repartien esperaven feina, i l'encarregat els va manar que es presentessin a la central, fent arribar, per mitjà d'un d'ells, el full de ruta i tots els documents relacionats amb el lliurament de les caixes a Carfax. Vaig poder acabar de comprovar que el recompte coincidia exactament. Els qui havien efectuat el lliurament van dir que podien ampliar la pobresa de les paraules escrites amb uns quants detalls. Aviat vaig veure que aquests detalls es referien quasi exclusivament al caràcter polsegós del seu treball i a la conseqüent set que ocasionava als treballadors. Per tal de donar-me l'oportunitat de millorar, mitjançant la moneda del regne, un mal tan beneficiós amb caràcter retroactiu, un dels homes va comentar:

—La casa és molt estranya. Ho juro! Fa almenys un segle que no hi ha entrat ningú. Hi ha tanta pols que hom podria dormir a terra sense agafar mal d'ossos. I tot estava tan deixat que s'hi podia flairar l'antiga Jerusalem. Pel que fa a la vella capella, això sí que feia basarda! El meu col·lega i jo ens pensàvem que no en sortiríem mai. No m'hauria agradat estar-me allà ni un segon després de fer-se fosc.

Després d'estar a la casa, no em costava creure'l. Però si hagués sabut el que jo sé, segurament hauria exagerat més.

Estic tranquil en un aspecte: totes les caixes que van arribar a Whitby des de Varna en el *Demeter* van ser dipositades a la vella capella de Carfax. N'hi ha d'haver cinquanta, llevat que se n'hagin endut alguna, que és el que em temo si fem cas del diari del doctor Seward.

Intentaré localitzar el transportista que es va endur les caixes de Carfax quan en Renfield els va agredir. Seguint aquesta pista podem esbrinar prou coses.

Més tard. La Mina i jo hem treballat tot el dia i hem posat els papers en ordre.

Diari de la Mina Harker

30 de setembre

Estic tan contenta que no ho puc dissimular. Suposo que és la reacció després de la por que he passat: aquest assumpte espantós i el fet que la vella ferida es tornés a obrir podien tenir repercussions terribles sobre en Jonathan. Vaig fer el cor fort quan va marxar a Whitby, però estava molt espantada. No obstant això, l'esforç l'ha beneficiat. Mai no l'havia vist tan decidit, fort i ple d'energia com ara. Ha passat el que el bon professor Van Helsing deia: és molt valent i sap afrontar situacions que podrien acabar amb un caràcter més dèbil. Ha tornat ple de vida, esperança i determinació. Hem ordenat tots els documents per tenir-los enllestits aquest vespre. Estic nerviosa amb tanta excitació. Suposo que hauria de sentir compassió per alguna cosa tan assetjada com el comte. Però és justament això: una cosa, perquè aquest ésser no és humà, ni tan sols bèstia. La lectura del relat que el doctor Seward fa sobre la mort de la pobra Lucy i el que va succeir després és suficient per deixar seca la font de la compassió en l'ànima de qualsevol.

Més tard. Lord Godalming i el senyor Morris han arribat abans que no esperàvem. El doctor Seward treballava i s'havia endut en Jonathan, i per això els he hagut de rebre jo. Ha estat una trobada dolorosa perquè m'ha dut a la memòria totes les esperances que la pobra Lucy m'explicava pocs mesos enrere. Naturalment, la Lucy els havia parlat de mi i sembla que el doctor Van Helsing també els ha «cantat les meves excel·lències», com ha dit el senyor Morris. Pobres nois, no saben que estic assabentada de les proposicions matrimonials que van fer a la Lucy. No sabien què dir ni què fer, perquè desconeixen fins a quin punt estic assabentada de l'assumpte. Per això han encetat temes neutrals. Després de pensar-ho, però, he arribat a la conclusió que el millor seria posar-los al dia. Gràcies al diari del doctor Seward, sabia que eren presents durant la mort de la Lucy —la seva veritable mort—, i que no havia de témer descobrir-los cap secret. Així doncs, els he dit, tan bé com he pogut, que havia llegit tots els documents i els diaris, i que el meu marit i jo acabàvem de mecanografiar-los i ordenar-los. Els n'he lliurat una còpia per tal que la poguessin llegir a la biblioteca. Lord Godalming ha agafat la seva, li ha fet un cop d'ull pel damunt —es tracta d'un bloc de fulls d'un gruix considerable— i m'ha preguntat:

—Tot això ho ha escrit vostè, senyora Harker? —He brandat el cap en senyal d'assentiment i ha continuat—: No sé quina finalitat hi ha en tot això. Però són tan amables i treballen amb tanta energia que no puc rebutjar els seus suggeriments i tractaré d'ajudar-los. He rebut una lliçó des que he hagut d'admetre fets capaços de tornar humil un home fins a la darrera hora de la seva vida. A més, sé que vostè estimava la meva pobra Lucy...

En acabat, s'ha girat i s'ha tapat la cara amb les mans i he pogut adonar-me que la seva veu s'havia entelat amb les llàgrimes. El senyor Morris, amb molta delicadesa, li ha tustat l'espatlla amb la mà i ha sortit en silenci de l'habitació. Penso que en la naturalesa femenina hi ha alguna cosa que ajuda l'home a abandonar-se davant seu, i permet que surtin lliurement sentiments tendres i emotius, sense menyscar la seva masculinitat, perquè quan lord Godalming s'ha quedat a soles amb mi, ha segut al sofà i s'ha esfondrat completament. M'he assegut al seu costat i li he agafat la mà. Espero que no s'ho prengui com un atreviment per la meva banda i si torna a pensar-hi, que no em titlli de descarada. Ara no li he fet justícia: sé que no faria res impulsiu —és un autèntic cavaller. Com que tenia el cor trencat, li he dit:

—M'estimava la Lucy. Sé que era molt important per a vostè i que vostè ho era per a ella. Ella i jo érem com germanes, i ara que no és amb nosaltres, em deixarà ser com una germana per a vostè, en la seva angoixa? Sé que ha patit molt, tot i que no puc mesurar l'abast del seu dolor. Si la compassió i la simpatia poden consolar-lo, em deixarà ser-li d'ajut per la memòria de la Lucy?

D'immediat, el pobre noi s'ha sentit aclaparat pel patiment. Tot allò que fins ara havia suportat en silenci ha brollat lliurement. S'ha deixat dur per la histèria i, aixecant les mans obertes, ha fet xocar els palmells en un rampell de dolor. S'ha aixecat, ha tornar a seure i ha començat a plorar. Em feia tanta llàstima que li he obert els braços inconscientment. Ha recolzat el cap a la meva espatlla gemegant com un nen desconsolat, mentre l'envaïa l'emoció.

Les dones tenim un esperit maternal que ens fa deixar de banda les qüestions trivials quan algú invoca la nostra vocació de mares. Sentia el cap d'aquest home adult i afligit damunt la meva espatlla com el cap del nen que algun dia descansarà damunt el meu pit, i l'he acarolat com si fos el meu fill. En aquells moments, no em plantejava que l'escena era una mica estranya.

Poc després els seus sanglots han parat, i s'ha aixecat xiuxiuejant una excusa, tot i que no dissimulava la seva emoció. M'ha dit que durant dies i nits —dies d'esgotament i nits d'insomni—, havia estat incapaç de parlar amb ningú, com ha de fer un home en moments d'aflicció. No hi havia hagut cap dona que li hagués mostrat simpatia o amb qui hagués pogut descarregar el seu cor, parlant-li de les terribles circumstàncies que envoltaven el seu dolor.

—Ara sé com he patit —ha dit mentre s'eixugava els ulls—. No sé —ningú no ho sabrà mai— el bé que ha representat la seva dolça simpatia. Ho sabré amb el temps. I cregui'm que, tot i que li estic agraït, la meva gratitud augmentarà a mesura que creixi la meva comprensió. Oi que em permetrà ser com un germà per tota la vida..., per la nostra estimada Lucy?

—Per la nostra estimada Lucy —he dit mentre ens donàvem la mà.

—I per vostè —ha afegit—, perquè, si algun cop algú s'ha guanyat l'estimació i la gratitud d'un home, ha estat vostè avui. I si alguna vegada necessita un cop de mà,

cregui'm, no me'l demanarà endebades. Que Déu faci que mai no arribi el moment d'enfosquir el sol de la seva vida. Però si es dóna el cas, prometi'm que m'ho dirà.

—Li ho prometo.

Al passadís hi havia el senyor Morris mirant per la finestra. En sentir les meves passes, s'ha tombat.

—Com està l'Art? —ha dit i en adonar-se que tenia els ulls enrogits, ha prosseguit—: Veig que ha estat consolant-lo. Pobre noi, ho necessita! Només una dona pot ajudar un home quan té el cor destrossat. I ell no té ningú.

—Desitjaria consolar a tots els qui han patit. Em permetrà que sigui la seva amiga i em demanarà ajuda quan necessiti consol? Més endavant sabrà per què li ho dic.

Ha vist que estava molt seriosa, s'ha inclinat, m'ha agafat la mà i, duent-la als llavis, me l'ha besat. M'ha semblat un consol pobre per a una ànima tan valenta i generosa. Instintivament, he fet una passa endavant i l'he besat. Els ulls se li han omplert de llàgrimes i per uns instants se li ha fet un nus al coll. Més serè, ha dit:

—Noieta, no s'haurà de penedir mai d'aquest gest de generositat, mentre visqui! —i s'ha dirigit al despatx amb el seu amic.

«Noieta!», la mateixa paraula que havia adreçat a la Lucy. També ell havia demostrat que era un amic!

XVIII

Diari del doctor Seward

30 de setembre

He arribat a casa a les cinc i he tingut l'agradable sorpresa de veure que en Godalming i en Morris ja hi eren i a més havien estudiat la transcripció dels diferents diaris i cartes que en Harker i la seva meravellosa esposa han mecanografiat i ordenat. En Harker encara no ha tornat de la visita als transportistes als quals el doctor Hennessey feia referència en la seva carta. La senyora Harker ens ha ofert una tassa de te i, sincerament, he de dir que des que visc aquí és la primera vegada que aquest vell edifici em fa sentir com a casa.

—Doctor Seward, puc demanar-li un favor? Voldria visitar el seu pacient, el senyor Renfield. Permeti'm que el vagi a veure. El que n'explica en el seu diari ha despertat el meu interès! —ha dit la senyora Harker.

La seva expressió era tan suplicant i encantadora que no m'hi he pogut negar. Tampoc no hi havia cap raó per dir que no. Així doncs, la hi he acompanyat. En entrar a l'habitació, he anunciat al pacient que el venia a veure una senyora. I ell simplement ha contestat:

—Per què?

—Fa una visita a l'establiment i va a veure a tots els qui viuen aquí.

—Ah, molt bé! —ha dit—. Doncs que entri, és clar que sí! Però esperi un moment que poso ordre a l'habitació.

La seva manera de netejar l'habitació era singular. S'ha limitat a menjar-se totes les mosques i aranyes de les caixes, abans que jo pogués fer res per evitar-ho. Era evident que temia alguna intromissió. En acabar aquesta repugnant tasca, ha dit alegrement:

—Digui a la senyora que ja pot entrar.

Estava assegut a la vora del llit amb el cap cot, però amb les parpelles aixecades per tal de veure-la. Per uns instants he sospitat que potser tenia alguna pretensió homicida. No podia oblidar que poc abans d'atacar-me al meu despatx, també s'havia mostrat molt tranquil, i per això m'estimava més prendre precaucions i col·locar-me a prop d'ell a punt de subjectar-lo si feia algun intent de saltar-li al damunt. Ella ha entrat amb una naturalitat simpàtica, capaç de guanyar-se el respecte d'un maníac, perquè la franquesa és una de les qualitats que més respecten els bojos. Se li ha acostat, somrient afablement, i li ha allargat la mà.

—Bona tarda, senyor Renfield —ha dit—. Ja veu que el conec. El doctor Seward m'ha parlat de vostè.

Ha trigat una mica a contestar, però la mirava de fit a fit, amb les celles arrufades. A aquesta expressió n'ha seguit una altra de sorpresa, i després de dubte. Finalment, m'he quedat estupefacte en sentir que deia:

—Vostè no és la jove amb la qual el doctor es volia casar, oi que no? No ho pot ser, perquè és morta.

La senyora Harker ha somrigut dolçament en contestar:

—Oh, no! Jo sóc casada, ja n'era abans de conèixer el doctor Seward. Sóc la senyora Harker.

—Aleshores, què fa aquí?

—El meu marit i jo hem vingut a passar uns dies amb el doctor Seward.

—Doncs, no s'hi quedin.

—Per què no?

Em feia l'efecte que aquesta mena de conversa incomodava la senyora Harker, tal vegada més del que m'incomodava a mi, així que he intervingut:

—Com sap que em volia casar?

La seva resposta era de menyspreu ja que, mirant-nos, ara la senyora Harker, ara a mi, ha dit:

—Quina pregunta més estúpida!

—A mi no m'ho sembla gens, senyor Renfield —ha dit la senyora Harker, defensant-me.

Ha contestat amb tanta cortesia i tanta amabilitat com menyspreu havia mostrat amb mi:

—Ben segur que entendrà, senyora Harker, que si un home és estimat i respectat, com el nostre amfitrió, tot el que l'afecta és d'interès per a la nostra petita comunitat. El doctor Seward, no només és estimat pels seus familiars i amics, sinó també pels seus pacients, alguns dels quals tendeixen a desvirtuar les causes i els efectes per culpa del seu desequilibri mental. Com que estic ingressat aquí, no he deixat d'observar que la tendència al sofisma d'alguns dels interns els du a errors de *non causae* i *ignoratio elenchi*.^[21]

He obert uns ulls com unes taronges en sentir aquestes paraules. El meu boig favorit —el més representatiu del seu tipus que he conegut— conversava de filosofia elemental amb l'actitud d'un cavaller. Em preguntava si era la presència de la senyora Harker que feia vibrar algun ressort de la seva memòria. Tant si era una nova faceta espontània com si l'havia ocasionat la seva influència inconscient, això vol dir que aquesta dona té un estrany do o poder.

Durant una estona, hem continuat parlant i com que ell es comportava de forma raonable, després de mirar-me buscant la meva conformitat, ella l'ha fet tornar al seu tema de conversa preferit. M'he sorprès novament, perquè s'expressava amb l'objectivitat d'una persona de seny, fins i tot posant-se com a exemple a l'hora de parlar d'algunes qüestions.

—Bé, jo mateix sóc un home amb una creença ben estranya. No és gens estrany que els meus amics s'espantessin i insistissin a posar-me sota vigilància. Acostumava a imaginar que la vida era una cosa positiva i perenne, i que menjant una gran quantitat d'éssers vius, sense tenir en compte quin fos el seu nivell de degradació en

l'escala de la creació, hom podia perllongar la vida indefinidament. A voltes, mantenia aquesta teoria amb tanta vehemència que fins i tot vaig fer l'intent d'arrabassar la vida humana. El doctor pot confirmar que un cop vaig intentar matar-lo, amb l'objectiu d'augmentar la meua energia vital, mitjançant l'assimilació de la seva vida per part del meu cos ingerit la seva sang, seguint, evidentment, la frase de les Sagrades Escripures: «Perquè la sang és vida»; tot i que, naturalment, els venedors que canten les excel·lències d'un cert *nostrum*^[22] han tornat la dita tan vulgar que l'han desprestigiada, oi doctor?

He assentit amb el cap, perquè estava tan confós que no sabia què pensar ni què dir. Em resultava estrany pensar que feia cinc minuts l'havia vist menjar les seves aranyes i mosques. En donar un cop d'ull al rellotge m'he adonat que havia d'anar a l'estació a recollir en Van Helsing i he avisat la senyora Harker que havíem d'anar-nos-en.

—Adéu! Desitjo veure'l sovint en millors circumstàncies per a vostè —ha dit al senyor Renfield abans de marxar.

I ell, per al meu astorament, ha contestat:

—Adéu, benvolguda senyora. Prego Déu que no hagi de tornar a veure la seva bonica cara mai més. Que Ell la beneeixi i en tingui cura!

En anar a l'estació a esperar en Van Helsing, he deixat els nois a casa. Veig el pobre Art una mica més animat d'ençà del començament de la malaltia de la Lucy, i en Quincey torna a donar mostres de la seva antiga vitalitat.

En Van Helsing ha baixat del vagó del tren amb la mateixa impaciència d'un jove. M'ha vist de seguida i ha vingut al meu encontre corrents.

—Hola, amic John! Com va tot? Bé? Perfecte! He estat molt enfeinat, però vinc a quedar-me el temps que calgui. He deixat tots els meus assumptes solucionats i els he de contar moltes coses. La senyora Mina és amb vostè? Sí. I el seu amable marit? I l'Arthur i el meu amic Quincey també són a casa seva? Fantàstic!

Camí de casa, li he explicat tot el que havia passat i l'ús que havíem fet del meu diari, gràcies al suggeriment de la senyora Harker.

—Oh, la meravellosa senyora Mina! Té el cervell d'un home —d'un home superdotat— i el cor d'una dona. Cregui'm si li dic que el bon Déu la va crear per a alguna finalitat concreta, en concedir-li una combinació tan meravellosa. Amic John, fins ara la fortuna ha fet que aquesta dona ens sigui d'una gran ajuda. Després d'aquesta nit, serà millor que no intervingui més en aquest terrible assumpte. No cal que corri un risc tan gran. Nosaltres, els homes, estem decidits (no hem fet una promesa solemne?) a destruir el monstre, però no hi ha lloc per a una dona. Encara que no patís cap mal, el seu cor podria quedar debilitat com a conseqüència d'uns horrors tan espantosos i ressentir-se'n després, desperta, dels nervis, i adormida, en somnis. A més, és jove i fa poc que és casada. Potser ara no, però d'aquí a un temps tindrà altres coses en què pensar. Diu que ho ha escrit tot. Suposo que tindrà alguns

dubtes que voldrà consultar. Tanmateix, demà s'haurà d'acomiar d'aquesta tasca i deixar-nos fer a nosaltres.

Hi estava totalment d'acord i li he comentat què havíem descobert durant la seva absència: que la casa que Dràcula havia comprat era precisament la casa veïna a la meua. S'ha quedat bocabadat i s'ha mostrar molt amoïnat.

—Oh, si ho haguéssim sabut abans! —ha dit—. L'hauríem atrapat a temps de salvar la pobra Lucy. Però, com vostès diuen, «l'aigua passada no torna al molí». No hi pensem més i continuem fins al final.

Després, ha callat fins a creuar la reixa del nostre edifici. Abans d'anar a canviar-nos per sopar, ha dit a la senyora Harker:

—Senyora Mina, el meu amic John m'ha dit que vostè i el seu marit han ordenat tots els escrits que tenim fins ara.

—Fins ara no, professor —ha contestat amb ímpetu—, només els que teníem fins aquest matí.

—I això no és fins ara? Hem vist tota la llum que han aportat els més petits detalls. I ens hem contat els nostres secrets i ningú no se sent incòmode.

La senyora Harker ha envermellit i traient un paper de la butxaca, ha dit:

—Doctor Van Helsing, vol llegir això i dir-me si s'hi ha d'incloure? És el que he anotat avui. He cregut oportú continuar prenent anotacions, per trivials que semblin. Però aquest punt és purament personal, hi ha d'anar?

El professor l'ha llegit amb posat greu i l'hi ha tornat, dient:

—Si no vol, no cal, però seria interessant que ho inclogués. Pot contribuir al fet que el seu marit encara l'estimi més, i que tots nosaltres, els seus amics, la respectem més, a més de valorar-la i sentir un afecte més gran per vostè.

Amb el rostre enrojolat i un somriure radiant, l'ha recuperat.

Així doncs, tenim les notes al dia i en ordre fins aquest mateix instant. El professor se n'ha endut una còpia per llegir-la després de sopar i abans de fer la reunió que tenim fixada a les nou. La resta ja ho hem llegit tot. D'aquesta manera, quan ens reunim a l'estudi, estarem assabentats dels fets i podrem traçar la nostra estratègia per lluitar contra aquest enemic terrible i misteriós.

Diari de la Mina Harker

30 de setembre

Un cop reunits al despatx del doctor Seward dues hores després del sopar, que hem començat a les sis, inconscientment hem constituït una mena de consell o comitè. El professor Van Helsing seia al cap de taula, el lloc que el doctor Seward li ha assignat tan bon punt ha entrat a l'habitació. A mi m'ha fet seure al seu costat, a la dreta, demanant-me que actués com a secretària i en Jonathan s'ha col·locat al meu costat. Davant, seien lord Godalming, el doctor Seward i el senyor Morris —lord Godalming vora el professor, i el doctor Seward al centre. El professor ha començat:

—Penso que és evident que tots estem al corrent dels fets consignats en aquests papers —davant la nostra afirmació, ha prosseguit—: Seria convenient que els expliqués el tipus d'enemic al qual ens hem d'enfrontar. Els contaré uns quants detalls sobre la vida d'aquest home que jo mateix he comprovat. Així, decidirem sobre la manera d'actuar i prendrem les mesures adients.

»Els vampirs existeixen. Alguns de nosaltres en tenim proves, de la seva existència. Però encara que no haguéssim viscut aquesta dolorosa experiència, les ensenyances i els testimonis del passat aporten proves suficients per a les persones sensates. Confesso que, de bon començament, jo també era escèptic. Si durant molts anys no hagués fet un esforç per conservar una ment oberta, no m'ho hauria arribat a creure, fins que un fet concret m'hagués cridat a l'orella: “Mira! Mira! Una prova! Una prova!”. Ah! Si des del primer moment hagués sabut tot el que sé ara, si hagués sospitat que era ell, hauria pogut salvar la preciosa vida estimada per nosaltres. Però l'hem perdut i hem de treballar per tal que no caiguin unes altres pobres ànimes, si les podem salvar. El *nosferatu* no mor com l'abella quan pica. Ben al contrari, es torna més fort i té més poder per fer mal. El vampir que hi ha entre nosaltres té la força de vint homes i és més llest que qualsevol mortal, perquè la seva sagacitat ha anat augmentant amb els segles. A més, domina la nigromància, que com la seva etimologia indica, és l'endevinació a través dels morts, i els morts invocats per ell, obeeixen les seves ordres. És una bèstia, encara pitjor. És insensible com el dimoni i no té cor. Amb unes certes limitacions, pot aparèixer quan vol i on vol, adoptant la forma que li ve de gust. I, també amb restriccions, pot dirigir els elements: la tempesta, la boira, el tro. Té poder sobre éssers inferiors: la rata, l'òliba i el ratpenat..., l'arna, la guineu i el llop. Pot augmentar i disminuir de mida i fins i tot difuminar-se i fer-se invisible. Així doncs, com començarem la nostra lluita per acabar amb ell? Com sabrem on és i, un cop ho sapiguem, com el destruïrem? Amics meus, tenim molta feina. Emprenem una missió terrible amb conseqüències que podrien fer tremolar els més valents. Perquè si fracàssem en la lluita, vol dir que haurà guanyat ell: i què serà de nosaltres? La vida és no-res! Compte! Fallar no significa només una qüestió de vida o mort. Podem acabar com ell, convertits en

éssers indesitjables de la nit, sense consciència ni cor, alimentant-nos dels cossos i les ànimes dels qui més estimem. Aleshores, les portes del cel estaran tancades per sempre per a nosaltres, i qui ens les obrirà? Serem objecte d'odi etern, una taca en el rostre radiant de Déu, una fletxa al pit d'Aquell que va morir per l'home. Afrontem un deure, i en un cas com aquest, podem tirar enrere? Pel que fa a mi, no; però jo sóc vell i la vida, amb la seva llum, els seus bells paisatges, els cants dels ocells, la música i l'amor, em queda molt lluny. En canvi, vostès són joves. Alguns han conegut el dolor, però encara els queden molts dies de felicitat. Què hi diuen?

Mentre parlava, en Jonathan m'havia agafat la mà. En veure com atansava la mà cap a mi, he temut, oh i molt!, que el superés el temor per l'espantosa naturalesa del perill. Però el seu contacte —segur, confiat, decidit— m'ha encomanat vitalitat. La mà d'un home valent parla per ella sola, no cal que una dona enamorada escolti la seva música.

Quan el professor ha acabat de parlar, el meu marit i jo ens hem mirat als ulls. Entre nosaltres sobraven les paraules.

—Jo responc per la Mina i per mi —ha dit.

—Compti amb mi, professor —ha dit en Quincey Morris, tan lacònic com de costum.

—Etic amb vostè —ha dir lord Godalming—, encara que només sigui per la memòria de la Lucy.

El doctor Seward s'ha limitat a fer un moviment de cap. El professor s'ha aixecat i, després de posar la seva creu d'or damunt la taula, ha col·locat les mans a banda i banda. He agafat la seva mà dreta i lord Godalming l'esquerra. En Jonathan m'ha agafat la mà dreta amb la seva esquerra i ha allargat l'altra al senyor Morris. Amb les mans agafades hem segellat el nostre solemne pacte. He sentit un calfred, però ni per un segon m'ha passat pel cap fer-me enrere. Hem tornat a ocupar els nostres seients, i el doctor Van Helsing ha continuat parlant amb un to que anunciava que la feina seriosa havia començat. Calia emprendre-la amb la mateixa serietat i formalitat que qualsevol negoci.

—Doncs ara ja saben contra qui hem de lluitar. Nosaltres també tenim força. Gaudim de la possibilitat de lluitar junts, la qual cosa els vampirs tenen vedada. Comptem amb l'auxili de la ciència. Som lliures per fer i pensar. I tenim les hores del dia i de la nit a la nostra disposició. De fet, els nostres poders no estan limitats i podem fer-los servir lliurement. Estem dedicats a una causa i volem aconseguir un objectiu desinteressat i això és molt important.

»Analitzem ara fins on arriben les limitacions generals dels poders que tenim en contra i les de l'individu en qüestió. Més ben dit, estudiem les limitacions dels vampirs en general i les d'aquest en particular.

»Hem de fixar-nos en les tradicions i les supersticions. Tractant-se d'una qüestió de vida o mort, dóna la impressió que això no és gran cosa. Però haurem de conformar-nos. En primer lloc perquè no hi ha res més i..., en segon lloc, perquè tot

això, les tradicions i les supersticions, té molta importància. O és que la creença en els vampirs no està recolzada per als altres (ai, no pas per a nosaltres) en les supersticions? Un any enrere, qui de nosaltres hauria acceptat una possibilitat semblant, en ple segle XIX, científic, escèptic i positivista? Nosaltres mateixos hem arribat a rebutjar un fet justificat davant els nostres ulls. Per tant, hem de suposar que la creença en el vampir, les seves limitacions i el seu remei, de moment es recolzen en la mateixa base. Permetin-me que els digui que se l'ha conegut en tots els indrets habitats per l'home. En l'antiga Grècia i en la vella Roma. Sorgeix a tot Alemanya, França, l'Índia, i fins i tot a la península del Quersonès^[23]. També a la Xina, tan allunyada de nosaltres en tots els sentits, on és molt temut. Va seguir els bojós guerrers d'Islàndia, els endimoniats huns, els eslaus, els saxons i els magiars. Hem de lluitar contra això, i els he de dir que la creença d'aquests pobles ha estat confirmada per la nostra desgraciada experiència. El vampir continua vivint, no mor amb el pas del temps, i millora cada cop que es nodreix amb la sang d'éssers vius. A més, nosaltres hem vist que fins i tot pot rejuvenir, que les seves facultats vitals es tornen vigoroses i sembla refer-se quan troba aliment en abundància. Però sense aquesta dieta no pot recuperar-se, no menja com els altres. El nostre amic Jonathan, que va conviure amb ell durant setmanes, no el va veure menjar mai. Mai! Tampoc no té ombra, no es reflecteix en el mirall, com en Jonathan va comprovar. Té la força de bastants homes en una mà, tal com va apreciar en Jonathan quan va tancar la porta davant els llops, o quan el va ajudar a baixar de la diligència. Pot transformar-se en llop, com sospitem que va fer per desembarcar a Whitby, on va escorxar un gos. Pot convertir-se en ratpenat, tal com el va veure la senyora Mina a la finestra de Whitby o l'amic John sortint de la casa veïna, i també l'amic Quincey a la finestra de la senyoreta Lucy. Pot moure's a través de la boira que ell mateix origina, tal com va provar aquell noble capità de vaixell. No obstant això, pel que sabem, l'abast d'aquesta boira és limitat i només es forma al seu voltant. És capaç de sorgir en forma de polsim entre els raigs de lluna, tal com van aparèixer aquelles germanes del castell del Dràcula davant d'en Jonathan. I tornar-se incorpori —vam ser-ne testimonis amb la senyoreta Lucy, poc abans de trobar la pau, que es filtrava per una escletxa del gruix d'un cabell de la porta de la tomba. Un cop troba el camí, pot entrar i sortir de qualsevol indret tancat i segellat. Hi veu en la foscor, facultat important en un món, la meitat del qual està sempre entre tenebres. Però escoltin bé! Té poders per a totes aquestes coses, però no és lliure. Ca! Fins i tot, és més presoner que un esclau en una galera o un boig dins la seva cel·la. No pot anar allà on vol. Encara que no sigui un ésser natural, ha d'obeir determinades lleis de la natura —no sabem per què. En principi, no pot entrar enlloc, llevat que algú de la casa el convidi, tot i que, un cop convidat, podrà entrar-hi sempre que vulgui. El seu poder acaba, com el de totes les forces malignes, quan comença el dia. Només en determinats moments gaudeix d'una llibertat limitada. Si no es troba en el seu refugi, només pot canviar al migdia o a la sortida i la posta de sol. Tot això és el que ens diu la tradició, i en aquest informe

nostre tenim proves que és cert. Per això tot i que dins dels seus límits, pot fer el que vulgui si compta amb casa seva, el seu taüt, el seu infern, un lloc impiu, com vam observar quan es va refugiar a la sepultura del suïcida de Whitby. En altres moments només pot desplaçar-se en circumstàncies determinades. Diuen que només pot travessar aigües vives quan estan en moviment, durant la baixamar o la plenamar. Hi ha coses que l'afecten tant que anul·len el seu poder, com ara l'all, la qual cosa ja sabem, i els objectes sagrats, com aquest símbol de la creu que tenim davant nostre mentre resollem tot l'assumpte i, malgrat que per a ell no representa res, quan el té al davant se n'allunya en silenci i amb respecte. També hi ha altres objectes, que els detallaré, per si de cas els necessitem mentre el cerquem. La branca de la rosa silvestre damunt el taüt impedeix que en pugui sortir; si se li dispara una bala beneïda dins el taüt el mata, convertint-lo en un veritable mort. Pel que fa a l'estaca que li travessa el cos, sabem que li torna la pau, i tallar-li el cap li atorga el descans. Ho hem comprovat amb els nostres propis ulls.

»Així doncs, quan descobrim l'habitable d'aquest no mort, podrem confinar-lo al seu taüt i destruir-lo, si actuem d'acord amb el que sabem. Però és llest. Vaig demanar al meu amic Arminius, de la Universitat de Budapest, que me'n proporcionés més informació, i després de consultar totes les referències existents, em parlà de qui era. Deu ser, segurament, aquell boiar Dràcula, que es va fer famós en la seva lluita contra els turcs, en el gran riu, a la frontera amb Turquia. Si aquesta informació és certa, es tracta d'un home poc corrent, perquè en aquells temps i durant els segles posteriors corria la brama que era un dels homes més intel·ligents i astuts, a més de contar-se entre els fills més valents “de la terra de l'altra banda del bosc”^[24]. Aquesta ment poderosa i la seva voluntat de ferro van seguir-lo fins a la tomba, i avui s'alcen en contra nostra. Arminius diu que els Dràcula eren una nissaga noble i il·lustre, tot i que, adesiara, van tenir descendents dels quals els seus coetanis asseguraven que tractaven amb el dimoni. Van aprendre els secrets de l'acadèmia secreta de les ciències diabòliques, enmig de les muntanyes que envolten el llac Hermanstadt, on el dimoni reclama el seu dret a un deixeble de cada deu. En els documents apareixen paraules com *stregoica*: bruixa; *ordog* i *pokol*: Satanàs i infern, i hi ha un manuscrit que qualifica aquest mateix Dràcula de *wampyr*, terme que tots entenem prou bé. D'aquesta mateixa nissaga van sorgir també grans homes i dones bones, i les seves tombes santifiquen les terres on pot tenir refugi el monstre. Perquè és bastant aterridor que aquest ésser maligne estigui tan arrelat en tot el que és bo fins al punt que no pot descansar en un sòl que no tingui records sagrats.

Mentre el professor parlava, el senyor Morris tenia la mirada clavada en la finestra, i s'ha aixecat en silenci i ha sortit de l'estança. Després d'una pausa breu, el professor ha seguit dient:

—Ara ens cal decidir què hem de fer. Tenim moltes dades i hem de planejar la manera com volem dur a terme la nostra estratègia. Pel que ha esbrinat en Jonathan, sabem que des del castell van arribar a Whitby cinquanta caixes de terra, i que totes

van ser lliurades a Carfax. També sabem que algunes han estat traslladades. Penso, doncs, que el nostre primer pas seria assegurar-nos que la resta continua a la casa rere aquella tanca que observàvem avui, o bé si n'ha desaparegut alguna altra. En aquest cas hauríem de rastrejar...

Arribats en aquest punt, hem patit una interrupció que ens ha sobresaltat. De l'exterior de l'edifici ens ha arribat l'espetic d'un tret. El vidre de la finestra ha saltat en bocins i una bala ha rebotat a l'ampit i ha anat a parar a la paret de l'altra banda de l'habitació. Em temo que en el fons sóc covarda, perquè he fet un crit. Els homes han fet un bot. Lord Godalming ha corregut a la finestra i l'ha obert. Hem sentit la veu d'en Morris, des de l'exterior.

—Ho sento, em sembla que els he espantat. Pujo a explicar què ha passat. —Un minut després, ha entrat i ha dit—: Ha estat una bajanada per part meva i li demano les meves sinceres disculpes, senyora Harker, em temo que li he donat un bon ensurt. El cas és que mentre el professor parlava, he vist aparèixer un ratpenat enorme a l'ampit de la finestra. Els esdeveniments recents m'han fet agafar tanta por a aquests condemnats animalots que no els puc suportar. Per això he sortit i li he disparat, tal com faig darrerament en veure'n algun. Tu te'n rius, Art.

—L'ha encertat? —va preguntar en Van Helsing.

—No ho sé, però em sembla que no perquè he vist com s'allunyava cap al bosc.

No ha afegit res més i ha tornat al seu seient. El professor ha continuat el seu discurs:

—Cal seguir el rastre de les caixes, i quan estiguem preparats, hem de capturar o matar el monstre en el seu cau, o en tot cas, esterilitzar el sòl per tal que no pugui trobar-hi refugi. D'aquesta manera el podrem descobrir en la seva forma humana entre el migdia i la posta de sol, i enfrontar-nos-hi quan és més dèbil.

»Pel que fa a vostè, senyora Mina, la seva intervenció acaba aquest vespre, fins que tot s'hagi resolt. La valorem massa per permetre que corri cap risc. Un cop ens hàgim separat aquesta nit, no ens haurà de fer més preguntes. Li ho explicarem quan arribi el moment. Som homes i suportarem la prova. Vostè serà el nostre estel i la nostra esperança, i podrem actuar amb més llibertat, si vostè no corre perill.

Els homes, fins i tot en Jonathan, van sentir-se alleugerits. No em semblava correcte que s'enfrontessin amb el perill, que perdessin potser la seva seguretat —perquè la força és la seguretat més gran—, per culpa del seu patiment cap a mi. Però estaven decidits i, tot i que a mi em costava acceptar-ho, no vaig poder dir res, excepte acceptar la seva cavallerosa protecció.

El senyor Morris va continuar la discussió:

—Com que cal actuar al més aviat possible, proposo que anem ara mateix a la casa del comte. El temps és a favor seu, i la nostra resposta ràpida pot evitar una nova víctima.

Confesso que, veient tan a la vora el moment d'actuar, les forces em començaven a fallar, però no he dit res perquè temia que si pensaven que era una nosa o un

impediment per a la seva empresa, fins i tot prescindirien dels meus consells. Ara són a Carfax amb tot el que cal per entrar a la casa. Molt cavallerosos, m'han aconsellat que em fiqués al llit i dormís. No és fàcil per a una dona dormir quan sap que aquells a qui estima estan en perill!

Diari del doctor Seward

1 d'octubre, a les 4 de la matinada

Quan érem a punt de marxar, em van venir a dur un encàrrec urgent d'en Renfield, que demanava veure'm de seguida perquè tenia una cosa molt important a dir-me. Vaig dir al vigilant que hi passaria l'endemà al matí, perquè en aquell moment estava ocupat.

—Ha insistit molt, senyor. No l'havia vist mai tan ansiós. No ho sé, però penso que si no hi va ara mateix, patirà un dels seus atacs —va dir el vigilant.

Com que sabia que l'home no parlava perquè sí, vaig respondre:

—D'acord, ara hi vaig —i vaig demanar als meus companys que m'esperessin uns minuts perquè anava a veure el meu pacient.

—Deixi que l'acompanyi, amic John —va dir el professor—. El cas d'aquest pacient, pel que explica en el seu diari, m'interessa molt. A banda que, de tant en tant, té certa relació amb el nostre cas. M'agradaria molt veure'l, sobretot en un dels seus atacs.

—Puc venir també? —va preguntar lord Godalming.

—I jo? —va dir en Quincey Morris.

Vaig fer un gest d'assentiment i tots plegats vam dirigir-nos al passadís.

En arribar, vam trobar-lo en un estat d'inquietud molt gran, tot i que molt més assenyat en la seva actitud i en les seves paraules que en altres ocasions. Mostrava una sorprenent capacitat de comprensió, molt diferent de la que havia observat en un llunàtic, i donava per fet que els seus raonaments prevaldrien damunt dels de qualsevol persona sana. Vam entrar tots quatre a l'habitació, però en un primer moment cap dels altres va parlar. La seva petició era ser donat d'alta del sanatori d'immediat i anar-se'n a casa. Recolzava la seva demanda en arguments que pretenien demostrar la seva completa recuperació, i adduïa la sensatesa d'aquell moment.

—Apel·lo als seus amics —va dir—. Potser no els importarà jutjar el meu cas. Per cert, no me'ls ha presentat.

Estava tan sorprès, que l'extravagància de fer les presentacions d'un boig en un sanatori mental no em semblà absurda. A més, en l'actitud del pacient hi havia una certa dignitat i equanimitat i sense més preàmbuls vaig dir:

—Lord Godalming, el professor Van Helsing, el senyor Quincey Morris, de Texas. El senyor Renfield.

Va fer una encaixada amb cada un, tot dient:

—Lord Godalming, vaig tenir l'honor de servir el seu pare al club Windham. Lamento saber, ja que porta vostè el títol, que ha mort. Era un home estimat i respectat per tots aquells que el coneixien. Segons que he sentit a dir, durant la seva joventut va inventar un ponx de rom de molt d'èxit a les tardes del Derby. Senyor

Morris, ha de sentir-se orgullós de la seva propietat. La seva integració a la Unió va ser un precedent que pot tenir grans repercussions en el futur, el dia que el Pol i els Tròpics jurin fidelitat a les Estrelles i les Barres. Llavors el poder del Tractat es podria revelar com un ampli instrument d'ampliació, quan la doctrina de Monroe^[25] ocupi el lloc que li pertoca en la història política. I què puc dir de l'honor de conèixer en Van Helsing? Senyor, no li demano excuses per obviar els convencionalismes d'anomenar tots els seus títols. Quan un individu ha revolucionat la terapèutica amb el seu descobriment de l'evolució contínua de la substància cerebral, els convencionalismes resulten inadequats, ja que el reduirien a una classe determinada de persones. Cavallers, els demano a vostès, els quals, per nacionalitat, herència o privilegis naturals, estan capacitats per ocupar els seus respectius llocs en un món en moviment, que jutgin si estic mentalment sa, si més no com la major part dels mortals que gaudeixen de les seves llibertats. Estic convençut que vostè, doctor Seward, humanitari i metge jurista, tant com científic, jutjarà un deure moral examinar el meu cas sota circumstàncies excepcionals.

Aquest darrer prec el va fer amb un distingit aire de convicció no exempt d'encant.

Penso que tots ens vam quedar sorpresos. Per la meva banda, vaig tenir el convenciment, tot i conèixer el caràcter i la història clínica del pacient, que havia recuperat la raó. Vaig sentir un poderós impuls de dir-li que m'alegrava de veure'l finalment recuperat, i que m'encarregaria de totes les formalitats perquè pogués marxar al matí. Però abans de fer una afirmació tan important, vaig considerar més oportú esperar perquè sóc conscient de la propensió d'aquest pacient als canvis sobtats. D'aquesta manera, em vaig limitar a dir que, en termes generals, semblava que havia millorat molt i que demà tindria una conversa més llarga amb ell i així veuria si podia satisfer els seus desigs. Em sembla que les meves paraules no van agradar-li massa, perquè ràpidament va dir:

—Em temo, doctor Seward, que no ha acabat d'entendre el meu desig. Vull anar-me'n ara mateix, de seguida, ara, en aquest mateix moment, si pot ser. El temps passa de pressa, i l'acord implícit amb el Temps forma part de l'essència del contracte. Estic convençut que cal solament exposar un desig tan simple, i tan transcendental, davant un admirable professional com el doctor Seward, per veure'l aplegut.

Em va mirar de fit a fit, i en veure la negativa en el meu rostre, es va adreçar a la resta i els va observar atentament. En no trobar una resposta adequada, va dir:

—És possible que m'hagi equivocat en les meves suposicions?

—Sí —vaig dir amb sinceritat però al mateix temps amb brutalitat.

Es va fer un llarg silenci al final del qual va dir:

—Aleshores, suposo que he de fonamentar la meva petició en altres arguments. Permeti'm demanar aquesta concessió, favor, privilegi o com vulgui anomenar-lo. Li suplico que m'ho concedeixi, no a nivell personal, sinó en interès d'altres persones. No estic en llibertat d'exposar-li totes les meves raons, però pot tenir la certesa que

totes són lloables, sensates i desinteressades, i que provenen del sentit més alt del deure. Si vostè pogués mirar en el meu cor, senyor, acceptaria sense reserves els sentiments que m'animen. I encara més, em comptaria entre els seus millors i més lleials amics.

Novament, ens va fitar. Vaig tenir la convicció que aquest canvi sobtat del seu mètode intel·lectual no era res més que una altra manera o fase de la seva bogeria, així doncs, el vaig deixar continuar una mica més, sabent per experiència que, com tots els bojos, acabaria delatant-se. En Van Helsing l'observava atentament, amb les celles arrufades, en un gest d'intensa concentració. I va dir a en Renfield en un to que no em sorprengué en aquell moment, sinó més tard en recordar-ho, ja que semblava adreçar-se a un col·lega:

—No pot explicar amb franquesa el veritable motiu pel qual vol que el deixin lliure aquesta mateixa nit? Li dono la meua paraula que si em convenç a mi, estranger, sense prejudicis i amb una ment oberta, aconseguiré que el doctor Seward li concedeixi, sota el seu propi risc i responsabilitat, el privilegi que demana. —Va brandar el cap absort amb una expressió de profunda tristesa en el rostre. El professor va continuar—: Pensi-s'ho, senyor. Vostè reclama el privilegi de la raó en el grau més alt, ja que pretén impressionar-nos amb el seu seny. Ho fa vostè, una persona de qui tenim raons per dubtar-ne de la sensatesa perquè encara no està lliure de tractament mèdic justament per aquest motiu. Si no vol ajudar-nos a prendre la decisió més prudent, com podrem complir el deure que vostè mateix ens imposa? Sigui sensat i ajudi'ns. I si podem, l'ajudarem a complir els seus desigs.

Encara brandava el cap quan va dir:

—Doctor Van Helsing, no tinc res a dir. El seu raonament és perfecte, i si tingués llibertat per parlar, no vacil·laria ni un instant. Però no sóc l'amo en aquest assumpte. Només puc demanar que confii en mi. Si se'm nega el que demano, la responsabilitat no serà meua.

Em va semblar que era el moment de posar fi a una escena que s'estava tornant còmicament greu i per això em vaig dirigir a la porta, dient simplement:

—Anem, amics meus, tenim feina. Bona nit!

Però, quan ja arribàvem a la porta, el pacient va experimentar un nou canvi. Va venir cap a mi tan de pressa que per uns segons vaig pensar que intentava un nou acte homicida. Tanmateix, els meus temors no tenien fonament, perquè va alçar les mans amb un gest implorant i va repetir la seva súplica de forma commovedora. En adonar-se que el seu propi excés d'emoció anava en contra seva, retornant-nos a la nostra anterior relació, va adoptar una actitud més suplicant. Vaig mirar en Van Helsing, i vaig veure la meua convicció reflectida en els seus ulls, per la qual cosa vaig adoptar una actitud encara més ferma, però no més severa, i amb un moviment vaig indicar-li que els seus esforços no servien de res. Ja coneixia la creixent excitació que es produïa en ell cada cop que demanava alguna cosa que en aquell moment desitjava moltíssim, com quan volia un gat, i estava preparat per veure'l caure en la mateixa

resignació múrria. Però les meves expectatives no eren certes, perquè en adonar-se que no aconseguiria el que volia, va patir una mena d'atac nerviós. Va caure de genolls, va alçar les mans, retorçant-les en senyal de súplica, tot pregant, mentre les llàgrimes lliscaven abundants galtes avall, en un intent de reflectir una emoció profunda.

—Li prego, doctor Seward, oh, li prego que em deixi marxar d'aquí ara mateix. Enviï'm on vulgui i com vulgui, que m'acompanyin els vigilants amb fuets i cadenes, amb la camisa de força, emmanillat de mans i peus, encara que em duguin a la presó. Però que em treguin d'aquí. No sap què fa, mantenint-me tancat aquí. Li parlo des del fons del meu cor, de la meva ànima. No sap a qui està perjudicant ni com. I jo no li ho puc dir. Pobre de mi! No puc parlar. Pel que sigui més sagrat per a vostè, pel que més estimi, per l'amor perdut, per l'esperança que encara li queda, pel Totpoderós, tregui'm d'aquí i salvi la meva ànima de culpa! No m'escolta, home? No ho pot entendre? No n'aprendrà mai? No s'adona que ara tinc seny i que sóc honest, que no pateixo cap atac de bogeria, sinó que sóc un home raonable que vol salvar la seva ànima? Oh! Escolti'm! Escolti'm! Deixi'm marxar! Deixi'm marxar! Deixi'm marxar!

Pensava que com més s'allargués l'escena, pitjor seria el seu estat i que patiria un atac; així doncs, li vaig agafar les mans i el vaig aixecar.

—Va —vaig dir sever—, ja n'hi ha prou. Ja en tenim prou. Fiqui's al llit i procuri comportar-se amb més seny.

De sobte, va callar i em va mirar un moment. Després, sense dir una paraula, es va aixecar i va anar a seure en una vora del llit. Tal com imaginava, venia l'atac, com les altres vegades.

En sortir de l'habitació, rere la resta, encara em va dir amb la veu tranquil·la i serena:

—Confio, doctor Seward, que més endavant em farà justícia tenint en compte que aquest vespre he fet tots els possibles per convèncer-lo.

Diari d'en Jonathan Harker

1 d'octubre, a les 5 de la matinada

Vaig anar a investigar amb la consciència ben tranquil·la. No havia vist mai la Mina tan forta i amb un aspecte tan immillorable. M'alegra que hagi acceptat mantenir-se'n al marge i deixar que els homes fem la nostra feina. D'alguna forma, m'espantava veure-la compromesa en aquest assumpte tan terrible. Però ara que la seva tasca ha acabat i que gràcies a la seva vitalitat, capacitat i claredat, ha quedat tot lligat, i cada detall recollit, ha d'entendre que la seva feina ha finalitzat i que nosaltres ens encarregarem de la resta.

Penso que tots ens sentíem una mica violents per l'escena d'en Renfield. En sortir de l'habitació, vam caminar en silenci fins al despatx. Un cop allà, el senyor Morris va dir al doctor Seward:

—Si realment aquest home no intentava enganyar-nos, es tracta del boig més assenyat que he vist mai. No n'estic segur, però penso que tenia una raó de pes. Si és així, ha estat bastant cruel no donar-li una oportunitat.

Lord Godalming i jo restàvem en silenci, però el doctor Van Helsing va dir:

—Amic John, vostè coneix millor que jo els bojos, i me n'alegro, perquè si hagués hagut de prendre una decisió, després d'aquest atac d'histerisme que ha tingut, l'hauria deixat lliure. Vivim per aprendre i, com diria el meu amic Quincey, no hem d'arriscar-nos amb el que tenim entre mans.

El doctor Seward va semblar que els contestava a tots dos com immers en una mena de letargia:

—No ho sé, però coincideixo amb vostès. Si aquest home fos un malalt típic, m'hauria arriscat a refiar-me'n. Però sembla molt involucrat en l'actuació del comte i tinc por de cometre un greu error si accedeixo als seus capricis. No puc oblidar que quan va demanar de tenir un gat, també va suplicar com avui i després va provar de mossegar-me el coll. Per una altra banda, es referia al comte com «amo i senyor», i potser vol ajudar-lo en alguna malifeta diabòlica. Aquest espantós ésser compta amb l'ajuda dels llops, les rates i d'altres bèsties de la seva mateixa espècie. No seria estrany, doncs, que volgués utilitzar un boig respectable. És clar que semblava molt formal. Espero haver actuat correctament. Això, afegit al propòsit que duem entre mans, enerva qualsevol.

El professor va donar una passa endavant i col·locant-li una mà damunt l'espatlla, va dir emprant el seu to greu i reposat:

—Amic John, no pateixi. Estem procurant complir el nostre deure en un cas trist i terrible. Tan sols podem fer el que ens sembla millor. Què més podem esperar, tret de la misericòrdia del bon Déu?

Lord Godalming havia marxat durant un parell de minuts, però acabava de tornar. Ens va mostrar un xiulet menut de plata mentre subratllava:

—Aquell vell casalot potser està ple de rates. Si és així, tinc l'antídoto adient.

Després de saltar la tanca, vam caminar fins a la casa prenent la precaució de fer-ho protegits per les ombres dels arbres cada cop que la lluna apuntava. En arribar al porxo, el professor va obrir el seu maletí, en va treure un munt d'objectes i els va anar escampant per terra, agrupant-los en quatre petits grups. Un per a cadascun de nosaltres. En acabat, va dir:

—Amics meus, estem a punt d'endinsar-nos en una situació molt perillosa i necessitem tot tipus d'armament. El nostre enemic no és només espiritual. No oblidin que té la força de vint homes i que, malgrat que els nostres colls són normals i corrents —i per aquesta raó els pot aixafar i trencar—, el seu no és vulnerable a la simple força física. Un home o un grup d'homes, més forts que ell, en tots els sentits, podrien reduir-lo en determinats moments, però no aconseguirien ferir-lo com ell podria fer-ho. Per això cal que evitem el contacte físic. Ens hem de col·locar això a prop del cor —mentre ho deia, va treure un petit crucifix de plata i me'l va donar, perquè era a la seva vora—, aquestes flors al voltant del coll —ara em va donar una garlanda de flors d'all marcides— i per si apareixen altres enemics més mundans, aquest revòlver i aquest ganivet. Aquestes petites làmpades elèctriques, subjectades al pit, també els ajudaran. Finalment, el més important, agafi això, no cal profanar-ho innecessàriament —era un tros d'hòstia consagrada, que va posar en un sobre i me'l va lliurar, equipant després a la resta de forma semblant—. Ara —va dir—, amic John, on és la clau mestra? Si aconseguíssim obrir la porta, no hi hauria necessitat de forçar cap finestra com a casa de la senyoreta Lucy.

El doctor Seward va provar una o dues claus aprofitant la destresa manual pròpia d'un cirurgià. De seguida va aconseguir que una encaixés al pany i després d'accionar-la cap a banda i banda, el pany va cedir i, amb un grinyol, s'obrí el fiador. Vam empènyer la porta; les velles frontisses es queixaven mentre la porta s'obria lentament. La impressió va ser sorprenentment idèntica a la imatge descrita en el diari del doctor Seward quan van entrar a la tomba de la senyoreta Westenra. Suposo que la resta va tenir la mateixa idea perquè tots vam recular. El professor va ser el primer a decidir-se i va entrar per la porta oberta.

—*In manus tuas, Domine!*^[26] —va dir senyant-se en traspassar el llindar. Vam tancar la porta rere nostre per evitar cridar l'atenció des de la carretera en encendre els llums. El professor va manipular el pany, comprovant que podia obrir-se des de dins, en previsió per si havíem de sortir de pressa. En acabat, vam encendre les làmpades i vam començar la inspecció.

Els llums de les petites làmpades, en creuar-se els raigs de les unes amb les altres, projectaven tot tipus de formes estranyes o potser l'opacitat dels nostres cossos llançava ombres gegantines. No podia evitar la sensació que hi havia alguna cosa estranya camuflada entre nosaltres. Suposo que estava influenciat pel record de la meua terrible experiència a Transilvània, la qual em feia evocar d'una manera tan poderosa tot el que m'envoltava. Però penso que era una sensació que

experimentàvem tots i cada un de nosaltres, perquè era conscient que el més mínim soroll o la més petita ombra els feia mirar a totes bandes, com també feia jo mateix.

L'indret estava cobert per una espessa capa de pols. La capa del terra tenia un gruix de polzades, llevat dels llocs on hi havia petjades recents. Quan vaig enfocar la llum cap a terra, vaig descobrir senyals de claus, on la pols havia quedat aixafada. La pols cobria les parets, i els racons plens de teranyines encara acumulaven més pols, fins al punt de donar la sensació que eren cassigalls de roba vells i esparracats, ja que el pes les havia esgarrat en part. Damunt la taula del rebedor hi havia un grapat de claus amb la seva corresponent etiqueta, esgrogueïda. S'havien usat diverses vegades, perquè el llençol de pols de la taula mostrava clapes, com la que va deixar el professor en agafar-les. Es va tombar cap a mi i em va dir:

—Vostè coneix la casa, Jonathan. N'ha copiat els plànols i la coneix millor que la resta de nosaltres. Per on s'arriba a la capella?

M'imaginava com s'hi podia anar, tot i que durant la meua visita anterior no hi havia pogut entrar. Vaig encapçalar la marxa i, després d'equivocar-me i fer unes quantes voltes, em vaig topar amb una porta de roure menuda, arquejada i reforçada amb tires de ferro.

—És aquí —va dir el professor mentre enfocava la seva làmpada damunt un petit plànol de la casa, copiat de l'expedient de la meua correspondència original de la compra.

Amb una mica de dificultat, vam poder trobar la clau entre les del manyoc i vam obrir la porta. Estàvem preparats per rebre una impressió desagradable, perquè en el moment que obríem la porta, de les escletxes sortia un corrent d'aire pudent, però cap de nosaltres podia imaginar la pestilència que ens va rebre. Els meus acompanyants encara no havien estat mai a prop del comte, i jo l'havia vist durant un període de dejuni a les seves habitacions o bé fart de sang fresca en un edifici en ruïnes, airejat per totes bandes. Però aquest era un recinte petit i tancat, i el llarg abandonament havia corromput la seva atmosfera estancada. Era una flaire de terra, com d'aire viciat d'emanacions. Pel que fa a l'olor, com la podria descriure? No era només una barreja de tots els mals de la mort amb l'olor acre i punyent de la sang, sinó que era com si la mateixa corrupció s'hagués corromput. Ai! Només de pensar-hi em ve basca. Cada glop d'aire exhalat pel monstre s'havia quedat allà dins, intensificant-ne la repugnància.

En circumstàncies normals, una pudor com aquella hauria posat fi a la nostra aventura, però no era una circumstància normal, i l'important i terrible objectiu que ens impulsava ens donava una força que superava tota mena de consideracions físiques. Després de retrocedir involuntàriament davant la primera bafarada nauseabunda, hi vam entrar tots decidits a complir la nostra missió com si aquell repugnant lloc fos un jardí plantat de rosers.

Vam inspeccionar el recinte minuciosament, i en començar el professor va dir:

—Primer cal saber quantes caixes queden. Després, registrarem cada forat, racó i escletxa, per veure si podem descobrir una pista que ens condueixi a la resta.

Un cop d'ull va ser suficient per mostrar quantes en quedaven, perquè els grans baguls de terra feien molt embalum i no passaven per alt.

Només en quedaven vint-i-nou! En una de les ocasions em vaig espantar en veure que lord Godalming es girava sobtadament i mirava cap al passadís. També vaig mirar, i durant uns segons el cor se'm va paralitzar. En algun lloc, observant des de la foscor, em semblà albirar la lluentor del rostre malvat del comte, el pont del seu nas, els seus ulls enrogits, els llavis vermells, l'espantosa pal·lidesa. Només va ser un instant, perquè en Godalming va comentar:

—M'ha semblat veure un rostre, però només són les ombres —i va continuar inspeccionant.

Vaig enfocar aquell punt amb la meva làmpada i vaig sortir al passadís. No hi havia rastre de ningú i com que no hi havia racons, ni portes ni obertures de cap mena, sinó les parets sòlides del passadís, no era possible trobar un amagatall, ni tan sols per a ell. Vaig concloure que la por ens havia jugat una mala passada esperonant la imaginació, i no vaig dir res.

Uns minuts després, vaig veure que en Morris s'apartava amb rapidesa del racó que estava escodrint. Tots seguíem els seus moviments, sens dubte els nervis s'havien apoderat de nosaltres i vam veure una massa fosforescent que parpellejava com les estrelles. Instintivament vam recular. El recinte era ple de rates.

Durant un parell de minuts, restàrem aterrits, llevat de lord Godalming, que semblava preparat per a l'incident. Va córrer cap a la porta de roure, que el doctor Seward havia descrit des de fora, i que jo també havia vist, va fer girar la clau al pany, va enretirar els enormes forrellats i va obrir-la de bat a bat. Després, traient de la butxaca el petit xiulet de plata, va fer un so fluix i estrident. La resposta, en forma de lladrucs de gossos, procedent de darrere la casa del doctor Seward, no es va fer esperar i un minut després, tres *terriers* van aparèixer en una de les cantonades de la casa. Inconscientment, tots havíem anat fins a la porta i a mesura que caminàvem m'adonava que la pols havia estat trepitjada: les caixes que faltaven s'havien tret per aquesta banda. En un minut, el nombre de rates havia augmentat considerablement. Semblaven brollar pertot, i la llum de la làmpada, en ensopegar amb els seus cossos foscos en moviment i amb els seus ulls llents i sinistres, feia l'efecte d'un tros de terra poblat de cuques de llum. Els gossos van quedar-se aturats davant el llindar, bordant, i després, aixecant els musells tots alhora, van començar a udolar amb uns grinyols macabres. Mentrestant, les rates es multiplicaven a centenars, i es movien sense parar.

Lord Godalming va agafar en braços un dels gossos, va entrar-lo i el va deixar a terra. En el precís instant que les potes van tocar el terra, va semblar que recobrava el coratge i es va llançar contra els seus enemics naturals. Davant la presència del gos, les rates van fugir tan de pressa que només en va poder matar una vintena, i els altres

gossos, que lord Godalming havia fet entrar de la mateixa manera, van tenir poca feina per fer, perquè totes s'havien esfumat.

Amb la seva desaparició, va semblar com si s'hagués conjurat una presència maligna, perquè els gossos saltaven d'un costat a l'altre, bordant alegrement, assetjant les seves enemigues malferides, rebolcant-les una vegada i una altra, i llançant-les enlaire amb violentes sacsejades. Vam recuperar el valor. No sé si va ser que, en obrir la porta de la capella, es va dissipar l'ambient corromput o bé que ens sentíem alleugerits en sortir. El cert és que l'ombra del temor que ens envoltava va semblar desprendre's de nosaltres com una túnica, i el motiu de la nostra expedició va perdre en certa manera el seu significat sinistre, tot i que no va minvar ni una engruna la nostra determinació. Vam tancar la porta, passant els forrellats, i vam continuar escodrinyant la casa, acompanyats dels gossos. No vam trobar res més que grans quantitats de pols, estava tot completament intacte, llevat de les petjades que havia deixat en la meua primera visita. Els gossos no es van inquietar ni un sol cop, i en tornar a la capella, saltaven com si haguessin sortit a caçar conills al bosc, un dia d'estiu.

En sortir per la porta principal, el dia començava a despuntar per l'est. El doctor Van Helsing havia agafat la clau del manat, i va tancar la porta com Déu mana, tot guardant-se la clau a la butxaca.

—De moment —va dir—, ens n'hem sortit amb èxit. No ens ha passat res, com em temia, i hem pogut esbrinar quantes caixes falten. Sobretot, estic content d'haver donat el primer pas —potser el més difícil i perillós—, sense haver-nos hagut d'endur la nostra estimada senyora Mina, ni haver inquietat els seus pensaments i somnis amb visions, sons i flaires horrorosos, que potser no hauria oblidat mai més. A més, hem après una lliçó, si se'm permet raonar *a particulari*: que els animals sobre els quals el comte exerceix el seu domini no obeeixen el seu poder espiritual. Mirin, les rates, que han obeït la seva ordre, tal com van fer els llops en el castell quan vostè volia marxar, o quan aquella desventurada mare plorava, tot i que han anat al seu encontre, han fugit espordides en veure els gossos del meu amic Arthur. Hi ha unes altres qüestions, uns altres perills, uns temors davant nostre. I aquell monstre no ha usat el seu poder sobre el món animal per primer i darrer cop, aquesta nit. De moment, se n'ha anat a una altra banda. Bé! Ens ha donat l'oportunitat de fer «escac» en aquesta partida d'escacs que juguem a favor de les ànimes dels humans. I ara, tornem a casa. El sol és a punt de sortir i tenim motius per estar satisfets amb la feina de la nostra primera nit. Potser ens esperen molts dies i moltes nits de perill. Però hem de tirar endavant i cap escull no ens ho impedirà.

A la tornada, la casa restava en silenci, llevat del plor d'algun infeliç, en alguna de les sales més allunyades, i una mena de gemec apagat procedent de l'habitació d'en Renfield. Probablement, el desgraciat es torturava com fan els dementos, amb inútils pensaments dolorosos.

Vaig entrar de puntetes a la nostra habitació i vaig trobar la Mina adormida, respirant tan plàcidament que vaig haver d'acostar l'orella per sentir-la. Semblava més pàl·lida del normal. Desitjo que la reunió d'aquesta nit no l'hagi alterada i agraeixo sincerament que l'hagin deixada de banda per a tots els treballs futurs, fins i tot de les nostres deliberacions. Per a una dona aquesta tensió és excessiva. No m'ho imaginava, però ara en sóc plenament conscient. Estic content d'haver acceptat l'acord. Potser hi ha coses que podrien espantar-la, i no obstant això, tal vegada sigui pitjor amagar-les-hi si s'assabenta que no les hi hem volgut contar. D'ara endavant, la nostra missió ha de ser un llibre tancat per a ella, si més no fins que puguem anunciar-li que tot ha acabat i que hem alliberat la terra d'aquest monstre del món inferior. Em temo que em serà difícil no parlar del tema entre nosaltres, quan sempre ens ho hem confiat tot, però m'he de mantenir ferm i demà he de procurar callar, guardar silenci sobre l'aventura d'aquesta nit i refusar parlar-ne. M'estiraré al sofà per no molestar-la.

1 d'octubre, més tard

Suposo que és normal que ens hàgim despertat tard. Ahir va ser un dia de moviment, i aquesta nit no hem descansat gens. Fins i tot la Mina devia estar molt cansada perquè m'he despertat quan el sol era bastant alt i ella continuava dormint i l'he hagut de cridar dues o tres vegades abans no s'ha despertat. Estava tan profundament adormida que durant uns segons no m'ha reconegut i m'ha observat amb una barreja de perplexitat i terror, com qui es desperta d'un malson. S'ha queixat de sentir-se cansada, i l'he deixat reposar una mica més.

Sabem que s'han endut vint-i-una caixes. Si ha estat amb algun d'aquells carros de transport, podrem seguir-los la pista a totes. Naturalment, simplificarà molt la nostra tasca, i com més aviat ens ocupem d'això, millor. Avui aniré a visitar en Thomas Snelling.

Diari del doctor Seward

1 d'octubre

Cap al migdia, el professor m'ha despertat entrant a la meva habitació. Estava més content i alegre que de costum. És evident que la feina d'ahir a la nit ha contribuït a treure-li un pes del damunt. Després de comentar l'aventura, ha dit:

—Estic molt interessat en el seu pacient. Puc acompanyar-lo a la visita d'aquest matí? Si vostè està massa ocupat, puc anar-hi sol, si no hi té cap inconvenient. Per a mi és una experiència nova trobar un boig que parla de filosofia i raona amb tant de seny.

Jo tenia assumptes urgents per resoldre, i li he dit que hi anés tot sol perquè així no m'hauria d'esperar. He avisat un dels vigilants i li he donat les instruccions pertinents. Abans que el professor deixés l'habitació l'he avisat que no tragués falses impressions del meu pacient.

—El que vull —m'ha contestat— és que em parli d'ell i de la seva mania de menjar éssers vius. Segons deia en el seu diari, el seu pacient va dir a la senyora Mina que en un altre temps professava aquesta creença. Per què somriu, amic John?

—Disculpi —he dit—, però la resposta és aquí —he col·locat la mà damunt el text mecanografiat—. Quan el nostre sa i instruït boig ens parlava del seu costum de menjar éssers vius, encara tenia la boca bruta de les mosques i les aranyes que s'havia cruspit una estona abans que la senyora Harker entrés a l'habitació.

En Van Helsing també ha somrigut.

—Bé! —ha dit—. Té bona memòria, amic John. Me n'havia d'haver recordat. Però aquesta mateixa desviació del pensament i la memòria és el que fa tan fascinant l'estudi de les malalties mentals. Aquest dement potser m'ensenyarà més coses sobre la folia que les doctrines dels més savis. Qui sap!

He continuat amb la meva feina i no he trigat gaire a concentrar-me. Em semblava que el temps no havia passat i ja tornava a tenir en Van Helsing al meu despatx.

—L'interrompo? —ha preguntat amb educació des de la porta.

—De cap manera! —he contestat—. Endavant. He acabat la feina i tinc temps. Si vol, el puc acompanyar.

—No cal, ja l'he vist!

—I?

—Em temo que no m'aprecia gaire. Ha estat una entrevista breu. Quan he entrat, estava assegut en un tamboret, al centre de l'habitació, amb els colzes damunt els genolls, i el seu rostre era la imatge del descontentament. Li he parlat tan despreocupadament com he sabut, i amb tantes mostres de respecte com m'era possible. Però no m'ha contestat res.

»—No em coneix? —li he preguntat, i la seva resposta no ha estat gens tranquil·litzadora:

»—El conec massa. Vostè és el vell imbècil d'en Van Helsing. Vagi-se'n a passeig, vostè i les seves estúpides teories sobre el cervell. Maleïts siguin tots els estúpids holandesos.

»No he aconseguit treure-li ni una paraula més. Ha continuat assegut, amb el seu mal humor imparable, i tan indiferent com si jo no hi fos. Així doncs, aquest cop he perdut l'oportunitat d'aprendre alguna cosa d'aquest intel·ligent llunàtic. Aniré a veure si m'animo una mica conversant una estona amb la senyora Mina. Amic John, m'alegra d'allò més que aquesta dona no pateixi més ni hagi de suportar més angoixes per totes aquestes terribles qüestions. Tot i que trobarem a faltar la seva ajuda, és millor així.

—Coincideixo plenament amb vostè —he contestat sincerament, perquè no volia que cedís en aquesta qüestió—. És millor que es mantingui al marge de tot aquest tema. Les coses ja es presenten prou malament per a nosaltres, que som homes de món i en altres temps hem hagut d'afrontar situacions difícils. No hi ha lloc per a una dona. Si continués en contacte amb aquest assumpte, el temps s'encarregaria de destrossar-la.

Així doncs, en Van Helsing se n'ha anat a parlar amb la senyora Harker i el seu marit. En Quincey i l'Art han sortit a buscar pistes sobre les caixes de terra. Acabaré la visita als malalts i ens reunirem aquest vespre.

Diari de la Mina Harker

1 d'octubre

Se'm fa estrany saber que em deixen de banda, com avui, i després de la confiança que en Jonathan ha tingut amb mi durant tants anys, veure que evita parlar de determinats temes, els més importants. Aquest matí m'he despertat tard, després del cansament d'ahir, i tot i que en Jonathan també s'ha despertat tard, s'ha llevat primer. Abans de marxar, m'ha parlat en un to més dolç i tendre que mai, però sense mencionar res de la visita a la casa del comte. Sabia que estava molt angoixada. Pobre estimat! Em sembla que el seu silenci l'afecta més a ell que a mi. Tots plegats han acordat que no he d'intervenir en aquest terrible assumpte, i he acceptat. Però pensar que m'amaga secrets! Estic plorant com una blada assolellada i en realitat sé que tot és fruit del gran amor que el meu marit em professa i dels bondadosos desigs d'aquests altres homes valents...

Penso que és millor així. Bé, algun dia en Jonathan m'ho contarà tot, i perquè no pensi que tinc secrets per a ell, continuaré escrivint en el meu diari. Després, per tal que no dubti de la meva sinceritat, deixaré que llegeixi tots els pensaments del meu cor. Avui em sento molt trista i apagada. Suposo que és la reacció normal després de tantes emocions.

Ahir al vespre, me'n vaig anar al llit tan bon punt van marxar, pel sol fet que m'ho van demanar. No tenia son, i estava molt inquieta. Recordava tots els esdeveniments passats des que en Jonathan em va venir a visitar a Londres, i tot em semblava una terrible tragèdia. És com si el destí empenyés cap a un final predeterminat. Tot el que hom fa, per molt raonable i just que sigui, arrossega cap a les conseqüències més lamentables. Si no hagués anat a Whitby, potser la pobra Lucy encara seria entre nosaltres. No freqüentava el cementiri fins que vaig arribar jo i si no m'hi hagués acompanyat de dia, no hi hauria anat somnàmbula i aquell monstre no l'hauria destruït. Oh! Per què se'm va acudir anar a Whitby? Caram, ja torno a plorar! No sé què em passa, avui. Procuraré que en Jonathan no se n'adoni. Si s'assabenta que he plorat dos cops en un matí —jo, que mai no ploro, ni m'ha fet vessar una sola llàgrima—, se li trencaria el cor. Faré veure que estic contenta, i si em vénen ganes de plorar, no ho veurà. Suposo que és una de les lliçons que les pobres dones hem d'aprendre...

No recordo exactament quan em vaig adormir anit. Recordo que vaig sentir lladrucs de gos i sons estranys, com si algú bramés furiós a l'habitació del senyor Renfield, al pis de sota. Després va regnar un silenci tan profund que em va sobresaltar i em va fer aixecar a guaitar per la finestra. Tot era fosc i mut, les ombres negres que projectava la lluna semblaven plenes d'un silenci misteriós i especial. No es movia res. Tot semblava immòbil i tenebrós com el destí o la mort. Només un fil blanc de boira avançava per la gespa cap a la casa tan lentament que quasi no es

percebia i aparentava tenir sensibilitat i vitalitat pròpies. Diria que aquesta desviació dels meus pensaments em va tranquil·litzar perquè en tornar al llit vaig notar una letargia que s'apoderava de mi. Vaig estar una estona estirada, però no acabava de quedar-me adormida. Em vaig aixecar i vaig tornar a mirar per la finestra. La boira s'anava escampant, arribava fins a la casa, de tal manera que vaig poder veure com es feia més densa en arribar al mur, com si volgués pujar dissimuladament per les finestres. El pobre boig cridava molt més fort, i encara que no l'entenia, reconeixia un to de súplica apassionada. Després vaig sentir l'avalot d'una baralla, la qual cosa feia pensar que els vigilants intentaven reduir-lo. Estava tan espantada que em vaig ficar al llit, vaig amagar el cap sota els llençols i em vaig tapar les orelles amb els dits. No tenia gens de son, o almenys això em semblava. Però em devia quedar adormida de seguida, perquè a banda dels somnis, no recordo res fins que en Jonathan m'ha despertat al matí. M'ha costat una mica d'esforç i temps adonar-me d'on era i que en Jonathan estava inclinat damunt meu. El meu somni era ben estrany, d'aquells en els quals els pensaments reals es fonen amb els somnis.

Pensava que dormia, tot esperant que en Jonathan tornés. Estava inquieta per ell, tot i que era incapaç de moure'm. Em pesaven els peus, les mans i el cap, res no funcionava de forma normal. Tenia un dormir desassossegat i no parava de pensar. Després vaig tenir la sensació que l'aire era pesat, humit i fred. Vaig apartar el llençol del rostre, i vaig descobrir amb sorpresa que tot al meu voltant era borrós. El llum de gas que havia deixat encès per a en Jonathan, amb la flama esmorteïda, era una minúscula brasa roja enmig de la immensa boira que ara envaïa l'habitació. Vaig recordar que abans de ficar-me al llit havia tancat la finestra. M'hauria agradat poder-ho comprovar, però una pesada letargia semblava immobilitzar les meves cames i, fins i tot, la meua voluntat. Vaig continuar estirada, sense moure'm; res més. Tenia els ulls aclucats, però continuava veient-hi a través de les parpelles. (Resulta meravellós descobrir els paranys que ens ofereixen els somnis, i el que podem imaginar, segons que ens convé). La boira era cada vegada més densa, i ara podia veure que es filtrava com el fum —o com l'energia blanca de l'aigua bullint— i entrava a borbolls a l'habitació, no per la finestra, sinó per les escletxes de la porta. Encara es va fer més densa, fins que va concentrar-se en una mena de pilastra de boira, a la part superior de la qual distingia un llum de gas que brillava com un ull vermell. El cap em rodava, a mesura que la columna de boira giravoltava en l'habitació, i em van venir a la memòria unes paraules bíbliques de l'Èxode: «Una columna de núvols de dia i de foc durant la nit». Era un avís espiritual que m'arribava mentre dormia? Però aquesta columna estava formada per elements diürns i nocturns, perquè hi havia foc en l'ull vermell que, ara que ho penso, exercia una fascinació nova per a mi. I mentre l'observava, el foc va dividir-se i brillava sobre meu a través de la boira com dos ulls rojos, semblants als que la Lucy em va descriure durant el seu momentani desvarieig, al penya-segat, en el moment que la llum del sol es reflectia sobre els finestrals de l'església de Santa Maria. De sobte, el terror s'apoderà

de mi en recordar que aquesta era la manera que en Jonathan havia vist cobrar vida a aquelles espantoses dones, a través d'un remolí de boira, sota la llum de la lluna. Durant el somni, potser m'havia desmaiats perquè tot va quedar en una total obscuritat. El darrer intent conscient que va fer la meua imaginació va ser mostrar-me una cara lívida i blanca que sorgia de la boira i s'inclinava damunt meu. Si aquest tipus de somnis es repeteixen sovint, he d'anar amb compte, perquè podrien fer-me perdre la raó. Hauria de demanar al doctor Van Helsing o al doctor Seward que em receptessin alguna cosa per dormir, però em fa por alarmar-los. Un somni d'aquesta naturalesa, en les actuals circumstàncies, els podria amoïnar. Aquesta nit, procuraré dormir sense recórrer a cap recepta, però si no ho aconseguixo, demà els demanaré que em preparin una dosi de cloral. Una vegada no em farà mal i m'ajudarà a descansar. El somni d'aquesta nit m'ha deixat baldada, com si no hagués dormit gens.

2 d'octubre, a les 10 de la nit

Ahir al vespre vaig aconseguir dormir, sense somiar res. Em devia quedar profundament adormida perquè no em vaig despertar ni quan en Jonathan va ficar-se al llit. Però no he descansat, em sento dèbil i abatuda. Ahir vaig passar el dia intentant llegir o ajaguda mig endormiscada. A la tarda, el senyor Renfield va demanar de veure'm. El pobre va ser molt amable i en marxar em besà la mà i va pregar Déu que em beneís. D'alguna manera, em va commoure. Ploro quan penso en ell. És una nova debilitat que he de controlar. En Jonathan se sentiria molt malament si sabés que he estat plorant. Ell i la resta van absentar-se fins a l'hora de sopar, i van tornar molt cansats. Vaig fer el que vaig poder per animar-los, i l'esforç em beneficià perquè em vaig oblidar del meu esgotament. En acabat de sopar, em van enviar al llit, i van sortir a fumar, segons van dir, però sé que volien parlar del que havien fet durant el dia. Per l'actitud d'en Jonathan, vaig entendre que tenia alguna cosa important a dir. No tenia tanta son com em pensava, així doncs, abans d'anar a dormir, vaig demanar al doctor Seward que em donés un sedant, perquè la nit anterior no havia dormit bé. Molt amablement, m'ha preparat un narcòtic i m'ha assegurat que no em farà mal perquè és molt suau... Me l'he pres i estic esperant que em vingui la son, però sembla que trigarà una mica. Espero no haver comès cap error perquè ara que sento que la son em ronda, tinc una por nova: que sigui una imprudència privar-me de la possibilitat de despertar. Ho podria necessitar. Tinc molta son. Bona nit.

XX

Diari d'en Jonathan Harker

1 d'octubre, al vespre

He trobat en Thomas Snelling a casa seva, a Bethnal Green, però malauradament no estava en condicions d'explicar res. La perspectiva de beure cervesa gratuïtament que li havia suggerit l'anunci de la meua visita havia estat excessiva i havia començat a beure una mica massa aviat. No obstant això, gràcies a la seva esposa, que semblava una dona bona de plànyer, he sabut que ell simplement era l'ajudant de Smollet, que en tenia la responsabilitat. M'he dirigit en cotxe fins a Walworth i he trobat en Joseph Smollet a casa, en mànigues de camisa, prenent-se un te que xarrupava del platet. És un home espavilat i honrat, un treballador bo i digne, i amb iniciativa. Recordava bé l'incident amb les caixes i amb l'ajuda d'una pintoresca llibreta molt gastada que ha tret d'un misteriós receptacle de la part del darrere dels pantalons, i que tenia unes anotacions jeroglífiques mig esborrades, escrites amb un llapis gruixut, m'ha proporcionat la destinació de les caixes. M'ha aclarit que des de Carfax es va efectuar un transport de sis caixes que van ser dipositades al 197 de Chiksand Street, Mile End New Town, i un altre de sis més, a Jamaica Lane, Bermondsey. Si el comte es proposava escampar aquests macabres refugis per Londres, els llocs havien estat triats per a una primera fase, per tal de distribuir-les després àmpliament. Aquesta forma sistemàtica de dur a terme l'operació em fa pensar que no intenta circumscriure's solament a dues úniques zones de Londres. Ara s'havia instal·lat a l'extrem oriental de la riba nord, a l'est de la riba sud i al sud. Naturalment, el nord i l'oest tampoc quedarien fora dels seus diabòlics plans, i molt menys la City i el cor de l'elegant Londres al sud-oest i l'oest. He mirat Smollet i en preguntar-li si havien sortit més caixes de Carfax, m'ha explicat:

—Miri, mestre, com que ha estat molt generós amb mi —li havia lliurat mig sobirà—, li diré tot el que sé. Fa quatre nits, quan era a la taverna Hare and Hounds, a Pincher's Alley, vaig sentir comentar a un home que es deia Bloxam que ell i el seu company havien fet una estranya feina polsosa en una vella casa de Purfleet. Per aquí no tenim gaires feines, i segurament trobarà en Sam Bloxam i podrà contar-li alguna cosa més.

En preguntar on podria trobar-lo, afegint que si em facilitava l'adreça, rebria mig sobirà més, s'ha empassat d'un glop la resta de te i s'ha aixecat. Quan era davant la porta, s'ha aturat.

—Escolti, mestre, és una ximpleria que s'esperí aquí. Pot ser que trobi en Sam de seguida o que s'hagi d'esperar. Però no crec que aquest vespre en Sam estigui gaire xerraire. Es torna un tipus estrany quan beu. Si em dóna un sobre amb el segell i la seva adreça escrita, esbrinaré on viu i aquesta mateixa tarda li enviaré la informació. Serà millor que vingui a veure'l demà ben aviat perquè si no, no el trobarà. En Sam matina molt encara que el dia anterior hagi begut més del compte.

Em va semblar la solució més pràctica. Una de les seves filles va anar a comprar un sobre i un full de paper amb un penic i es va quedar el canvi. Quan va tornar, vaig escriure l'adreça al sobre i vaig posar-hi el segell. Després que Smollet repetís la seva promesa d'enviar l'adreça tan bon punt l'esbrinés, vaig tornar.

Seguim la pista. Aquest vespre estic cansat i necessito dormir. La Mina dorm com un tronc. La trobo massa pàl·lida i té els ulls com si hagués plorat. Pobreta, estic convençut que li sap greu haver de mantenir-se'n al marge. Però val més així. M'estimo més que es desenganyi i s'enfadi abans que s'alteri. Els doctors tenen tota la raó a insistir que no participi en aquest terrible assumpte. He de mantenir-me ferm perquè el pes del silenci recau especialment damunt meu. No he de tractar el tema amb ella, sota cap concepte. Potser no hauré de fer tants esforços com em penso, ja que s'ha tornat una mica reservada sobre aquesta qüestió, i no ha tornat a parlar del comte ni de les seves malifetes des que li vam anunciar la decisió que havíem pres.

2 d'octubre, a la nit

Ha estat un dia llarg, esgotador i mogut. El sobre que vaig deixar a Smollet ha arribat amb el primer correu. En un tros de paper brut, ha escrit amb llapis de fuster i lletra borrosa, l'adreça següent: «Sam Bloxam, Korkrans, 4 Poters Court, Bartel Street, Walworth, preguntar per l'encoleгат».

L'arribada de la carta m'ha trobat al llit, i m'he llevat sense despertar la Mina. L'he vist cansada, pàl·lida i amb mal aspecte. He decidit que continuï dormint, i en tornar d'aquesta nova indagació iniciaré els tràmits per fer-la tornar a Exeter. Penso que estarà millor a casa, ocupant-se de les seves coses, aliena a tot, que no pas entre nosaltres. M'he creuat amb el doctor Seward i li he dit on anava, amb la promesa de tornar a comunicar-los el resultat tan aviat com en sàpiga alguna cosa. He anat a Walworth i, després de força dificultats, he localitzat Potter's Court. La mala ortografia del senyor Smollet m'ha despistat, perquè demanava per Poter's Court en lloc de Potter's Court. Un cop trobat el carrer, la pensió Corcoran ha estat fàcil de localitzar. He preguntat a un home que sortia per la porta si sabia qui era l'«encoleгат», i ha brandat el cap.

—No sé qui és. Aquesta persona no viu aquí, no he sentit mai aquest nom. No crec que hi visqui ningú que s'anomeni així.

Li he mostrat la carta de Smollet, i en rellegir el contingut m'he adonat que la manera d'escriure les paraules m'havia de servir d'orientació.

—Vostè qui és? —li he preguntat.

—Sóc l'encarregat —m'ha contestat.

Aquesta resposta m'ha donat la solució. La mala ortografia de Smollet m'havia tornat a desorientar.

Mitja corona de propina ha posat a la meva disposició la informació de l'encarregat. M'he assabentat que en Bloxam havia passat la ressaca de cervesa a la

pensió Corcoran, i havia marxat a la feina que tenia al moll de Poplar a les cinc de la matinada. No ha sabut donar-me l'adreça de la feina, encara que tenia la sospita que era en un magatzem «modern». Amb aquesta orientació tan poc clara, m'he encaminat cap a Poplar. Tanmateix, he aconseguit una referència més concreta de l'edifici, quan he anat a un cafè on dinaven uns obrers. Un d'ells ha parlat que s'estava construint un magatzem que semblava respondre a l'adjectiu «modern», a Cross Angel Street. Hi he anat immediatament. He parlat amb el sorrut porter i amb un capatàs encara més sorrut, els quals, un cop tranquil·litzats amb una moneda del regne, m'han posat sobre la pista d'en Bloxam. Com que he informat al capatàs que estava disposat a pagar el salari d'un dia a canvi d'unes quantes preguntes sobre un assumpte particular, ha tingut l'amabilitat de passar-li l'encàrrec. En Bloxam m'ha semblat un tipus bastant espavilat, tot i que poc xerraire i amb una actitud una mica barroera. En prometre-li que li pagaria la informació i lliurar-li una moneda a compte, m'ha dit que havia fet un parell de viatges a Carfax, a una casa de Piccadilly, i que havia traslladat d'una banda a l'altra nou caixes grans —i «molt pesades»—, en un carro d'un cavall que ell mateix havia llogat. Li he demanat el número de la casa de Piccadilly.

—Miri, mestre, n'he oblidat el número, però es troba unes portes més enllà d'una església blanca, o alguna cosa semblant, no gaire antiga. És un casalot vell i polsegós, tot i que no té ni punt de comparació amb el casalot on vam recollir les caixes.

—Si a la casa no hi havia ningú, com hi va poder entrar?

—A la casa de Purfleet, m'esperava el vell que m'havia contractat. Em va ajudar a treure les caixes i carregar-les al carro. Manoi! És l'home més fort que he conegut en ma vida. I això que és un vell amb bigoti blanc i tan prim que gairebé és impossible que pugui fer ombra!

Aquestes paraules em van estremir!

—Agafava les caixes tot sol com si fossin paquets de te, mentre que jo esbufegava i bufava sense poder aixecar la meua, i no sóc precisament de sucre, jo.

—I a la casa de Piccadilly, com hi va entrar?

—També m'hi esperava ell. Hi va arribar abans que jo perquè en fer sonar la campaneta, va sortir a obrir i em va ajudar a entrar les caixes al rebedor.

—Totes nou?

—Sí, cinc el primer viatge i quatre el segon. És una feina que et deixa baldat, no recordo ni com vaig poder tornar a casa.

L'he interromput:

—Les caixes es van quedar al rebedor?

—Sí, era un rebedor enorme i no hi havia res més.

He volgut esbrinar alguna cosa més:

—Vostè no tenia clau de la casa?

—No vaig veure claus enlloc. El vell va obrir la porta personalment i, en anar-me'n, la va tancar personalment. No recordo què va passar durant el darrer viatge,

segurament per culpa de la cervesa.

—No recorda el número de la casa?

—No, senyor. Però no és difícil localitzar-la. És un casalot alt amb la façana de pedra, un arc i unes escales fins a la porta. Recordo l'escala perquè tres dropos que voltaven per allà van venir a donar-me un cop de mà, a canvi d'unes quantes monedes. El vell senyor els va donar un xíling i li'n van demanar més. Aleshores els va agafar per l'espatlla i els va llançar escales avall. Van fugir tots tres mormolant malediccions.

Pensava que amb la descripció que havia fet, en tindria prou per trobar la casa. He pagat l'home i m'he dirigit a Piccadilly. Tenia una dada poc esperançadora: el comte podia agafar les caixes sense ajuda de ningú. Per això el temps era vital; havia fet una primera distribució i podia completar la seva tasca sense cridar l'atenció, triant el moment més oportú. He deixat el cotxe a Piccadilly Circus i he continuat el trajecte a peu cap a l'oest. Passat el Club Junior Constitutional, he descobert l'edifici descrit i he tingut la certesa que es tractava del nou cau de Dràcula. La casa tenia l'aspecte d'estar deshabitada des de feia molt de temps. La pols s'incrustava a les finestres i als porticons oberts. Els marcs s'havien enfosquit pel pas del temps, i la pintura havia saltat del ferro. Es notava que darrerament havien col·locat un cartell davant el balcó, i que l'havien arrencat de mala manera, perquè encara conservava els pals que l'havien subjectat. A la barana del balcó, hi havia uns taulons solts amb els caires de color blanc. Hauria desitjat poder veure el cartell intacte, perquè segurament m'hauria facilitat una dada important sobre la propietat de l'edifici. Recordava les meves indagacions per gestionar la compra de Carfax i he arribat a la conclusió que si en localitzava l'anterior propietari, aconseguiria tenir accés a la casa.

De moment no hi havia res més per esbrinar a Piccadilly, i allà no hi feia res. He fet el tomb a la banda de darrere de la casa per veure si trobava alguna cosa més. Hi havia activitat a les cavallerisses ja que la major part de les cases de Piccadilly estan habitades. He preguntat a un parell de mossos de quadra si em podien informar sobre la casa deshabitada. Un d'ells ha dit que havia sentit a dir que l'havien venut, però ignorava qui havia estat l'anterior propietari. Segons recordava, no feia massa hi havia penjat el cartell «En venda» i tal vegada a Mitchell, Sons & Candy, la immobiliària que s'havia encarregat de la venda, me'n dirien alguna cosa, ja que recordava haver llegit aquest nom al cartell. No he demostrat massa interès, ni he permès que el meu informador recelés gens. Només li ho he agrait i me n'he anat. Es feia fosc, i quan arriba la tardor, la nit et cau al damunt de seguida; així doncs no podia perdre temps. Després de consultar l'adreça de Mitchell, Sons & Candy en una guia, a Berkeley, m'he arribat fins a les seves oficines, situades a Sackville Street.

El cavaller que m'ha atès s'ha mostrat tan amable com reservat. Després de posar-me al corrent que la casa de Piccadilly —durant l'entrevista l'ha anomenat sempre «mansió»— havia estat venuda, ha donat l'entrevista per finalitzada. En preguntar-li qui l'havia comprat, ha obert uns ulls com unes taronges i ha emmudit uns segons.

—L'hem venut, senyor.

—Disculpi —he dit amb la mateixa amabilitat—, tinc motius per voler saber qui l'ha comprat.

Ha continuat en silenci una estona més, ha arrufat les celles i ha tornat a contestar lacònicament:

—L'hem venut, senyor.

—No té pas algun inconvenient a donar-me qualsevol altre detall, oi?

—Sí que en tinc, senyor. Mitchell, Sons & Candy guarda una discreció absoluta en els assumptes dels seus clients.

El personatge era un complet pedant, i discutir amb ell resultava del tot inútil. M'ha semblat més encertat enfrontar-m'hi amb les seves pròpies armes.

—Els seus clients, senyor, tenen molta sort de poder comptar amb un guardià tan curós dels seus interessos. Jo també sóc del gremi —li he donat la meva targeta—, i no vinc per simple curiositat. Vinc en nom de lord Godalming, que desitja conèixer alguns detalls de l'immoble que, segons diu, fins fa poc ha estat en venda.

Aquestes paraules han donat un tomb a la qüestió.

—Si pogués, el complauria, senyor Harker, i especialment m'agradaria complaure el milord. En una ocasió ens va encarregar un petit assumpte sobre el lloguer d'unes habitacions, quan encara era l'Honorable Arthur Holmwood. Si em facilita l'adreça de milord, consultaré l'assumpte amb la direcció i, en cas que no hi hagi cap inconvenient, li ho comunicaré a milord pel correu d'aquesta mateixa tarda. Ens plaurà molt ajudar el milord, si podem fer una excepció en les nostres normes, i facilitar-li la informació que ens sol·licita.

Com que volia guanyar-me un amic i no un enemic, li ho he agraït, li he donat l'adreça del doctor Seward i me n'he anat. S'havia fet fosc, estava cansat i tenia gana. He pres una tassa de te en un dels establiments d'Aerated Bread Company i he baixat per Purfleet a agafar el primer tren.

Els altres eren a casa. La Mina seguia cansada i pàl·lida, tot i que feia veritables esforços per semblar animada i alegre. Se'm trencava el cor en pensar que la tenia apartada de tot i l'amoïnava d'aquesta manera. Gràcies a Déu, serà la darrera nit que se senti inquieta per les nostres reunions i se senti exclosa de les nostres trobades. He fet el cor fort per mantenir-me ferm en la prudent decisió de no implicar-la en una empresa tan espantosa. Sembla una mica més resignada, o potser el mateix assumpte li resulta repugnant, perquè cada cop que algú fa una al·lusió al tema, s'estremeix. M'alegro d'haver pres la decisió a temps, perquè si ara reacciona així, la nostra informació, cada cop més abundant, representaria un suplici per a ella.

No podia parlar de les indagacions que havia fet fins que estiguéssim sols. Així doncs, després de sopar, i d'una mica de música per cobrir les aparences, fins i tot entre nosaltres, he acompanyat la Mina fins a l'habitació i l'he deixada al llit. La pobra ha estat més afectuosa amb mi que mai, i m'ha abraçat com si no volgués que

me n'anés, però havia d'explicar tantes coses als altres que l'he haguda de deixar. Gràcies a Déu, aquest silenci no ha suposat cap canvi entre nosaltres.

Un cop a baix, els he trobat reunits al despatx, al voltant de la xemeneia. Durant el meu viatge, he anat escrivint en el meu diari tot el que he fet fins aquest moment, i m'he limitat a llegir-lo, perquè era la manera més pràctica d'informar-los.

En acabat, en Van Helsing ha dit:

—El d'avui ha estat un dia molt profitós, amic Jonathan. Indubtablement, estem sobre la pista de les caixes que falten. Si les trobem totes en aquesta casa, la nostra missió haurà finalitzat pràcticament del tot. Però si en falta alguna, donarem el nostre *coup* final i perseguirem l'indesitjable fins que mori definitivament.

Han callat uns moments, fins que en Morris ha dit:

—Em volen dir com entrarem a la casa?

—Doncs de la mateixa manera com hem entrat a l'altra —ha contestat lord Godalming ràpidament.

—Però, Art, aquesta és diferent. A Carfax, ens protegien la nit i un parc tancat. Entrar en una casa de Piccadilly és molt diferent, tant de dia com de nit. Confesso que no tinc clar com hi entrarem, llevat que l'agència immobiliària sigui tan encantadora que ens en faciliti una clau. Ho sabrem en rebre la seva carta, demà al matí.

Lord Godalming ha arrufat el nas, s'ha aixecat i ha començat a passejar per l'habitació. Poc després s'ha aturat, i fitant-nos d'un en un, ha dit:

—En Quincey té raó. La violació d'una propietat privada és un assumpte molt greu. El primer cop va sortir bé, però el pas que hem de donar ara és molt delicat, llevat que trobem el cistell de les claus del comte.

Com que fins demà no podem fer res, i el més prudent és esperar que lord Godalming rebi noves de l'agència Mitchell, hem aplaçat les decisions per a l'hora d'esmorzar. Ens hem quedat una estona més, fumant i parlant de diferents aspectes del cas. He aprofitat aquesta estona per deixar-ho tot escrit al meu diari. Tinc son, vaig a dormir...

Només unes línies més: la Mina dorm profundament i la seva respiració és regular. Té el front marcat per unes petites arrugues, i no sembla tan ullerosa com aquest matí. Espero solucionar aquest assumpte demà mateix i enviar-la a casa, a Exeter. Oh, quina son!

Diari del doctor Seward

1 d'octubre

En Renfield m'ha tornat a deixar desconcertat. Els seus estats d'ànim canvien tan ràpidament que m'és difícil analitzar-los, i com que sempre signifiquen alguna cosa més que el seu propi benestar, constitueixen un estudi molt interessant. Aquest matí, quan he anat a veure'l després del menyspreu amb què ha tractat en Van Helsing, mostrava l'actitud pròpia de qui és amo del destí. De fet, ho era —de manera subjectiva. Les coses terrenals no li interessaven gens ni mica. Era als núvols, i des d'allà contemplava les nostres carències i debilitats de pobres mortals. Em va semblar una bona ocasió per esbrinar alguna cosa.

—Com estan avui, les mosques?

Ha dibuixat un somriure de superioritat —un somris que li hauria servit per representar en Malvolio^[27], i ha dit:

—Les mosques, estimat senyor, tenen una característica sorprenent: les seves ales són el símbol del poder aeri de les facultats psíquiques. Tenien raó els antics en representar l'ànima amb les ales d'una papallona!

Se m'ha acudit dur la seva analogia fins als darrers extrems lògics i, en un cop d'efecte, he dit:

—Ah, ara el que ens preocupa és l'ànima, oi?

La seva bogeria ha desmuntat la seva raó, i perplex i brandant el cap, ha dit amb una decisió poc habitual en ell:

—Oh, no, no! Les ànimes no m'interessen. L'únic que vull és la vida —s'ha animat—, però ara ja no m'amoïna. Em va bé i tinc la vida que vull. S'haurà de buscar un altre pacient, doctor, si vol estudiar la zoofàgia!

Com que el comentari era sorprenent, he seguit indagant:

—Aleshores, vostè mana sobre la vida, és un Déu?

El seu somris mostrava una superioritat benèvola i inefable.

—Ah, no! Sóc molt lluny d'atribuir-me els dons de la divinitat. Ni tan sols m'interessen les seves obres espirituals. Per tal de definir la meua posició intel·lectual, li diré que, pel que fa referència a les coses purament terrenals, la meua actitud és una mica com la que Enoc va adoptar espiritualment!

Les seves paraules representaven un enigma per a mi. En aquells instants no recordava quina era l'actitud d'Enoc, així doncs em vaig limitar a preguntar, tot i que m'adonava que això em rebaixava davant els seus ulls:

—I per què d'Enoc?

—Perquè va anar amb Déu.

No veia l'analogia, malgrat que no ho vaig reconèixer. Vaig tornar a la seva anterior negació:

—És a dir, que la vida no li importa i no vol ànimes. Com és això?

En fer-li la pregunta amb rapidesa i una certa severitat volia desconcertar-lo. I ho he aconseguit. Per uns instants, ha tornat a la seva actitud anterior, servil, i s'ha doblegat davant meu, tot raspallant-me en contestar:

—No vull ànimes! Efectivament! No les vull! Si les tingués, tampoc podria usar-les. No em servirien de res. No podria menjar-me-les ni... —tot d'una, ha callat, i la seva astúcia ha tornat a creuar davant dels ulls com una ràfega de vent damunt l'aigua—. En relació amb la vida, doctor, què és en definitiva? Quan hom té la que li cal i sap que no necessita res més, què més vol? Tinc amics, bons amics, com ara vostè, doctor Seward —ha dit mirant-me de cua d'ull, delatant la seva sornegueria—, sé que mai no em faltarà un mitjà de vida!

Em sembla que, enmig de la boira de la seva demència, ha descobert un cert ressentiment en la meua actitud, perquè immediatament s'ha refugiat en el seu mutisme obstinat. He mirat de fer-lo parlar de nou, però estava de mal humor i l'he hagut de deixar.

Més tard, m'ha fet cridar. Normalment, sense un motiu especial, no hi hauria anat, però em té tan fascinat que hi he anat de gust. A més, m'alegra tenir alguna ocupació que m'ajudi a passar el temps. En Harker ha sortit a la recerca de més informació, tal com han fet, també, lord Godalming i en Quincey. En Van Helsing està tancat al seu despatx analitzant l'informe preparat pels Harker, i sembla convençut que una anàlisi minuciosa ens pot proporcionar alguna pista. No vol que el molestin sense cap motiu. M'hauria agradat dur-lo a veure el meu pacient, però he pensat que potser no en tindria ganes després del darrer rebuig. Per una altra banda, potser en Renfield no parlaria amb la mateixa llibertat en presència d'una tercera persona.

L'he trobat assegut al tamboret, al centre de l'habitació, una postura que significa una certa energia mental. Tan bon punt he entrat, ha dit, com si hagués tingut la pregunta a flor de llavis tota l'estona:

—Què en pensa, de les ànimes?

Havia suposat bé. L'activitat mental inconscient encara produïa el seu efecte en el llunàtic. Me'n volia assegurar:

—Vostè què en pensa?

Ha trigat a contestar, mirant al seu voltant, a dalt i a baix, com si esperés trobar la inspiració per a la resposta.

—No vull ànimes! —ha dit en un to de veu dèbil, com d'excusa.

Semblava obsessionat i me n'he aprofitat —«ser cruel per ser amable»— i he dit:

—A vostè, la vida li agrada i és el que vol.

—Ah, sí, la vida és bona i no planteja problemes.

—Però, com podem tenir vida sense ànima? —La pregunta l'ha deixat perplex, i he prosseguit—: Serà divertit volar pertot arreu, amb les ànimes de milers de mosques i aranyes i ocells i gats vagarejant, refilant i miolant al seu voltant. S'ha menjat les seves vides i ara vol carregar amb les seves ànimes!

Alguna cosa li impressionava la imaginació perquè s'ha tapat les orelles amb els dits i ha tancat els ulls amb força, tal com fan els infants quan els ensabonen la cara. En aquest gest hi havia alguna cosa de patètic que em commovia. També em servia de lliçó, perquè semblava que davant meu tenia un nen, solament un nen, amb les faccions consumides i el pèl de la barba blanc. Era evident que patia un trastorn. Coneixent les interpretacions que havia fet en altres ocasions de coses aparentment desconegudes per a ell, he volgut penetrar en el seu pensament. Primer, calia tornar-li la confiança. Aixecant la veu per tal que em sentís amb les orelles tapades, li he preguntat:

—Vol una mica de sucre per tornar a atreure les mosques?

Ha reaccionat immediatament brandant el cap. Ha rigut i ha dit:

—No, gràcies! Al cap i a la fi, les mosques només són pobres criatures! —i ha afegit—: Però no vull que les seves ànimes vagin bronzint al meu voltant.

—I les aranyes?

—Al dimoni les aranyes! Per a què serveixen? No tenen res que es pugui menjar ni... —de sobte ha callat, com si s'hagués adonat que entrava en un tema prohibit.

«Caram! Caram!», he pensat, «és la segona vegada que calla davant la paraula "beure". Què significa?». En Renfield s'ha adonat que havia comès una petita relliscada i, amb pressa, per desviar la meua atenció, ha afegit:

—Tant se me'n donen, tota aquesta mena d'animalots: «rates, ratolins i petites bestioles», com deia Shakespeare. «Carn de tupí», en podríem dir nosaltres. Tant podria demanar a algú que mengés molècules amb un parell de palets, com a mi que m'interessés pels carnívors inferiors, quan ja sé el que m'espera en el futur.

—Ja ho veig —he dit—. Vol animals grans per clavar-los queixalada. Que voldria esmorzar un elefant?

—Això és una estupidesa.

S'estava posant massa nerviós, i em semblava que podia pressionar-lo.

—Em pregunto —he dit pensarós— com serà l'ànima d'un elefant.

He aconseguit l'efecte que desitjava perquè, immediatament, ha deixat de banda la seva arrogància i ha tornat a transformar-se en un infant.

—No la vull, l'ànima d'un elefant, ni cap altra! —durant uns segons ha restat en silenci, desencoratjat. De sobte, ha fet un salt i s'ha quedat dempeus, amb els ulls brillants i tots els símptomes d'una intensa excitació mental—. Vostè i les seves ànimes poden anar-se'n a pastar fang! —ha cridat—. Per què em molesta i em ve a parlar d'ànimes? No tinc prou patiments i maldecaps, que m'he de posar a xerrar sobre les ànimes? —Estava tan agressiu que em feia por que no patís un altre atac violent. He fet sonar el xiulet. S'ha calmat d'immediat i m'ha demanat disculpes—. Ho sento, doctor. He perdut els estres. No cal que demani ajuda. Estic tan amoïnada que m'encenc fàcilment. Si sabés el problema que he d'afrontar i resoldre, em compadiria, em toleraria i em perdonaria. Si us plau, no em posin la camisa de força. He de pensar i si estic lligat, no ho puc fer lliurement. Sé que m'entén!

Era evident que s'havia controlat. Per això, quan han arribat els vigilants, els he fet marxar, dient que no hi havia cap problema. Mentre se n'anaven en Renfield els observava i quan han tancat la porta, ha dit amb dignitat i una gran suavitat:

—Doctor Seward, ha estat molt considerat amb mi. Li ho agraeixo de tot cor!

M'ha semblat prudent deixar-lo en aquest estat d'ànim i me n'he anat. Evidentment, el cas d'aquest home mereix una profunda reflexió. Trobo diversos aspectes que semblen lligar amb el que els periodistes americans denominarien «una història», quan s'aconsegueix ordenar-los correctament. Són els següents:

Es nega a pronunciar la paraula «beure».

L'espanta la idea d'haver de carregar amb el pes d'alguna «ànima».

No tem la manca de «vida» en el futur.

Menysprea qualsevol forma de vida inferior, tot i que té por que les ànimes l'assetgin.

Lògicament aquestes coses apunten en una direcció! Té la certesa que aconseguirà una vida superior. En tem les conseqüències: carregar amb una ànima. Aleshores, pensa en una vida humana!

Qui li ho garanteix?

Déu del cel! El comte ha estat amb ell i trama un pla nou i terrible!

Més tard. Després d'haver fet la meva ronda, he anat a veure en Van Helsing i li he comentat les meves sospites. S'ha quedat seriós, i després de pensar-ho uns instants, m'ha demanat que el conduís fins en Renfield. En arribar a la porta, hem sentit que el llunàtic cantava alegrement, com acostumava a fer abans. En entrar, hem vist que, tal com feia temps enrere, ha escampat el sucre. Les mosques, letàrgiques a l'octubre, començaven a voleiar per l'habitació. He procurat fer-lo parlar sobre la conversa que havíem tingut, però m'ha ignorat. Ha continuat cantant com si no hi fóssim. Tenia un tros de paper i el guardava en un quadern. Tal com hem entrat, hem tornat a sortir.

És un cas realment estrany; aquest vespre caldrà vigilar-lo.

Carta de Mitchell, Sons & Candy a lord Godalming

1 d'octubre

Milord,

És un plaer per a nosaltres satisfer en tot moment els seus desigs. En relació amb l'interès de milord, expressat mitjançant el senyor Harker, ens és grat proporcionar-li la següent informació relativa a la compra-venda de la finca número 347 de Piccadilly: els venedors originals són els testamentaris del difunt senyor Archibald Winter-Suffield. El comprador és un noble estranger, el comte De Ville, el qual es va fer càrrec de l'operació personalment, pagant «al comptat», si milord ens permet la vulgar expressió. No disposem de més informació sobre la citada persona.

Sense res més a afegir, preguem que milord ens consideri els seus més humils servidors,

MITCHELL SONS & CANDY

Diari del doctor Seward

2 d'octubre

Ahir al vespre, vaig col·locar un dels meus homes fent guàrdia al passadís i el vaig avisar que estigués al cas de qualsevol soroll que hi hagués a l'habitació d'en Renfield, amb instruccions que m'avisés si notava alguna cosa fora del normal. Després de sopar, quan tots ens vam reunir al voltant de la xemeneia del despatx —la senyora Harker se n'havia anat a dormir—, vam comentar tot el que havíem gestionat i esbrinat al llarg del dia. En Harker era l'únic que havia aconseguit alguna cosa més concreta, i tenim moltes esperances que la seva pista sigui important.

Abans d'anar al llit, vaig acostar-me a l'habitació del meu pacient i el vaig observar per l'espiell de la porta. Dormia profundament, i el seu pit pujava i baixava amb una respiració regular.

Aquest matí, el vigilant m'ha dit que poc després de mitjanit en Renfield va començar a estar nerviós i a resar en veu alta. He preguntat si hi havia alguna cosa més, però m'ha dit que no ha sentit res més. He notat alguna cosa estranya en la seva actitud, i directament, li he preguntat si s'havia quedat adormit. M'ho ha negat tot i que ha reconegut que ha fet alguna «capcinada». No m'agraden els homes en els quals no es pot confiar, llevat que estiguis controlant-los constantment.

Avui, en Harker seguirà la pista que va descobrir ahir, i l'Art i en Quincey s'encarregaran de comprar cavalls. En Godalming és del parer que cal tenir-ne uns quants de preparats perquè quan tinguem a l'abast la informació que busquem no podrem perdre el temps. Hem d'esterilitzar tota la terra importada entre la sortida i la posta de sol. D'aquesta manera, aconseguirem agafar el comte just en el moment de més debilitat, quan no disposa de cap amagatall on arraulir-se. En Van Helsing ha anat al Museu Britànic a consultar certes autoritats en medicina antiga. Els metges de segles passats van enregistrar fets que la medicina posterior no ha acceptat, i el professor ha anat a cercar remeis de bruixeria i diabòlics que ens siguin d'utilitat més endavant.

A vegades penso que ens hem tornat bojós i que ens tornarà el seny lligats amb en una camisa de força.

Més tard. Ens hem tornat a reunir. Sembla que finalment anem per bon camí i que demà la nostra feina serà el principi del final. Em pregunto si la tranquil·litat d'en Renfield tindrà alguna relació amb tot això. Els seus canvis d'humor han estat tan similars a les accions del comte que podria intuir la imminent destrucció del monstre. Si tinguéssim algun indici del que ahir va passar-li pel cap, entre la meva conversa amb ell i el seu retorn a la caça de mosques, potser ens donaria alguna pista valuosa. Fa una bona estona que sembla tranquil... És ell? El crit sembla venir de la seva habitació...

El vigilant acaba d'entrar al meu despatx i m'ha dit que en Renfield ha patit un accident. Ha sentit el crit i, en entrar a l'habitació, ha trobat en Renfield a terra, tot cobert de sang. Me n'hi vaig corrents...

Diari del doctor Seward

3 d'octubre

Consignaré amb tota exactitud, tal com ho recordo, el que ha succeït des que vaig fer la darrera entrada. No he de passar per alt cap detall. Ho faré amb calma.

En arribar a l'habitació d'en Renfield vaig trobar-lo estès al terra, recolzat sobre el costat esquerre, enmig d'un toll de sang. Quan vaig mirar d'incorporar-lo, es féu evident que estava greument ferit. No semblava fet amb cap objectiu entre les parts del cos que marca el seny, fins i tot en estat letàrgic. La cara estava terriblement masegada, com si l'haguessin colpejat contra el terra —era del rostre d'on sortia la sang entollada. El vigilant, que estava agenollat al seu costat, em va dir, mentre el giràvem:

—Em sembla, senyor, que té l'espina trencada. Miri, el braç dret, la cama i tot aquest costat de la cara estan paralitzats. —El vigilant es preguntava amb enorme sorpresa com podia haver passat aquell accident. Semblava completament desconcertat i, arrufant el nas, va prosseguir—: No puc entendre les dues coses. Pot haver-se ferit la cara colpejant el cap contra el terra. Un cop, al sanatori d'Eversfield, vaig veure una dona jove que havia fet una cosa semblant, abans que ningú pogués impedir-ho. I suposo que també es pot haver trencat l'esquena en caure del llit, si estava en una mala postura. Però no trobo cap explicació per a totes dues coses alhora. Si tenia l'esquena trencada, no ha pogut colpejar-se el cap, i si tenia el rostre així abans de caure del llit, hi hauria marques.

—Vagi a buscar el doctor Van Helsing i digui-li que faci el favor de venir de seguida, sense perdre un segon —vaig dir-li.

Va sortir corrents i pocs minuts després va aparèixer el professor amb bata i sabatilles. En veure en Renfield a terra, l'observà un moment i a continuació es girà cap a mi. Intueixo que m'havia llegit el pensament, ja que amb molta serenitat, perquè el vigilant el pogués sentir, va dir:

—Ah, un accident desgraciat! Necessitarà un examen minuciós i molta atenció. Em quedaré amb vostè, però primer vaig a vestir-me. Si pot esperar, trigaré uns minuts.

Ara, el pacient respirava amb molta dificultat i no era difícil adonar-se que les ferides eren terribles. En Van Helsing va tornar amb una rapidesa extraordinària, amb el seu maletí d'instrumental. Evidentment, havia reflexionat i havia pres una decisió, ja que gairebé abans d'examinar el pacient va xiuxiuejar:

—Faci marxar el vigilant. Hem d'estar a soles amb ell quan recuperi el coneixement després de l'operació.

—Simmons, ja pot marxar —vaig dir—. De moment, hem fet el que hem pogut. El millor serà que faci la seva ronda i el doctor Van Helsing l'operarà. Si observa qualsevol cosa poc habitual, informi-me'n tot seguit.

L'home va marxar i vam iniciar un minuciós reconeixement del pacient. Les ferides de la cara eren superficials. La més important era la fractura del crani que s'estenia per tota la zona motriu. El professor va reflexionar una estona i va dir:

—Hem de reduir la pressió i restablir les condicions normals tant com puguem. La rapidesa del vessament fa copsar l'extrema gravetat de la ferida. Sembla que té tota la zona motriu afectada. El vessament del cervell augmentarà ràpidament, per això hem de trepanar de seguida o serà massa tard.

Mentre parlava, van trucar suaument a la porta. Vaig anar a obrir i em vaig trobar l'Arthur i en Quincey al passadís amb pijama i sabatilles. El primer va ser qui va parlar:

—He sentit el vigilant que avisava el doctor Van Helsing i parlava d'un accident. Així doncs, he despertat en Quincey, més ben dit, l'he cridat perquè ja estava despert. Tot va tan de pressa i és tan estrany que resulta difícil dormir tranquil per a cap de nosaltres. Penso que demà al vespre les coses canviaran i tot ho veurem d'una manera diferent. Podrem mirar enrere i cap al futur amb més tranquil·litat que fins ara. Podem entrar?

Vaig fer un gest d'assentiment i vaig subjectar la porta fins que van ser dins. Després, vaig tornar a tancar-la. En Quincey, en veure la posició i l'estat del pacient, i adonant-se de l'espantós toll a terra, va xiuxiuejar:

—Déu meu! Què ha passat? Pobre, pobre home.

Li ho vaig explicar breument, afegint que esperàvem que recobrés els sentits després de l'operació, encara que només fos per uns instants. Es va asseure vora el llit i lord Godalming va fer el mateix. Ens vam quedar observant pacientment.

—Esperarem l'imprescindible —va dir en Van Helsing— per localitzar la zona més indicada per trepanar i poder extreure el coàgul tan de pressa com puguem, perquè és evident que l'hemorràgia va en augment.

Els minuts d'espera transcorrien amb una lentitud exasperant. Tenia el cor en un puny, i l'expressió d'en Van Helsing em feia témer el pitjor. Per la meua banda, estava espantat pel que en Renfield pogués dir. El pensament m'horroritzava, malgrat que en el fons ja sabia què passaria, tal com he llegit que succeeix als qui senten les darreres paraules d'un moribund al qual vetllen. La respiració del pobre home era ansiosa i irregular. Cada segon que passava semblava com si volgués obrir els ulls i dir alguna cosa, però en lloc d'això seguia amb la respiració feixuga i queia en una insensibilitat que es perllongava cada cop més. Tot i estar habituat a les malalties i a la mort, la incertesa em dominava. Podia escoltar els batecs del meu cor i la sang em sonava als polsos com cops de martell. Finalment, el silenci era angoixant. Vaig mirar l'un rere l'altre els meus companys, i els seus rostres encesos i els fronts suats indicaven que patien la mateixa tortura que jo. Per damunt de nosaltres planava una incertesa tensa, com si allà dalt una estranya campana hagués començat a sonar amb violència sense que ens ho esperéssim.

Teníem clar que el pacient s'apagava de pressa, que expiraria en qualsevol moment. Vaig notar els ulls del professor clavats en mi i amb una severa duresa va dir:

—No podem perdre el temps. Les seves paraules poden salvar moltes vides. No paro de pensar-hi mentre esperem. Fins i tot pot haver-hi una ànima en perill! Operarem per damunt l'orella.

I sense dir res més, va començar. Durant uns moments, la respiració continuà agònica. Després, va inspirar d'una manera tan profunda que semblava que se li reventaria el pit. De sobte, va obrir els ulls, la mirada fixa amb una expressió perduda, de desamparament. Va estar així uns instants, fins a suavitzar-se en una alegre sorpresa, i dels llavis va sorgir un sospir d'alleugeriment. S'agità convulsivament i en fer-ho, va dir:

—Em portaré bé, doctor. Digui que em treguin la camisa de força. He tingut un malson terrible i ara estic tan dèbil que no em puc moure. Què em passa a la cara? La noto inflada i em cou molt.

Va intentar girar el cap, però amb l'esforç els ulls van envidreir-se-li novament; així doncs, suaument, el vaig tornar a col·locar tal com estava. En Van Helsing, amb veu greu i assossegada, va dir:

—Expliqui'ns el seu somni, senyor Renfield.

En sentir la veu, la cara s'il·luminà a través de les ferides i digué:

—Aquest és el doctor Van Helsing. Com m'alegra que sigui aquí! Doni'm una mica d'aigua, tinc la boca resseca. Provaré d'explicar-l'hi. He somiat... —va aturar-se i semblava que estava a punt de desmaiar-se.

En veu baixa, vaig cridar en Quincey:

—Porti el conyac..., és al meu despatx..., de pressa!

Va marxar corrents i va tornar amb un got, l'ampolla i una gerra d'aigua. Vam humitejar-li els llavis secs, i el pacient va reanimar-se tot seguit. No obstant això, pel que semblava, el seu cervell danyat havia estat funcionant durant aquell interval, perquè, en recobrar-se una mica, em va mirar de fit a fit amb una agònica confusió que no oblidaré mai i va dir:

—No m'he d'enganyar. No ha estat un malson, sinó una terrible realitat. —La seva mirada va recórrer l'habitació. En copsar les dues figures que seien pacientment vora el llit, va continuar—: Si no n'estigués segur, la seva presència m'ho confirmaria —va tancar els ulls un instant, no pas a causa del dolor o de la son, sinó voluntàriament, com apel·lant a totes les seves facultats. En tornar-los a obrir, va dir ràpidament, i amb més energia de la que havia mostrat fins aquell moment—: Corri, doctor, corri. M'estic morint! M'adono que no em queden més d'uns minuts i aleshores m'arribarà la mort..., o pitjor! Humitegi'm els llavis de nou amb conyac. Abans de morir, he de dir-li una cosa, o abans que el meu pobre cervell destrossat mori. Gràcies! Va ser la nit després que marxés, en acabat de suplicar que em deixés sortir. En aquell moment no podia parlar perquè tenia la llengua lligada. Però a banda

d'això, tenia tant de seny com ara. Durant molta estona, que em semblà que durava hores, vaig quedar enfonsat en una agonia de desesperació. Després, em va envair una pau immensa. El cervell se'm va calmar i vaig adonar-me d'on era. Vaig sentir els lladrucs dels gossos darrere del nostre edifici, i no on era Ell!

Mentre parlava, els ulls d'en Van Helsing no van parpellejar ni un sol cop, però la seva mà va prémer fort la meua. No obstant això, no es va trair. Va fer un gest d'assentiment i amb un fil de veu va dir:

—Continuï.

En Renfield va prosseguir:

—S'enfilà a la finestra, enmig de la boira, tal com li havia vist fer sovint. Però era sòlid, no un fantasma, i els seus ulls eren ferotges com els d'un home irat. Reia amb la seva boca roja, les dents esmolades i blanques brillaven a la llum de la lluna, quan es va girar a mirar la faixa d'arbres d'on venien els lladrucs dels gossos. En un primer moment no vaig voler demanar-li que entrés, tot i saber que ho desitjava, com ho havia desitjat sempre. Llavors, va començar a prometre coses, no amb paraules, sinó fent-les realitat.

El professor el va interrompre per preguntar:

—Com?

—Fent-les possibles. Enviant-me mosques quan el sol brillava. Ben grasses, amb ales lluent com l'acer i el zèfir, i de nit, enormes papallones nocturnes amb calaveres i túbies creuades al dors.

En Van Helsing va brandar el cap, mentre inconscientment xiuxiuejava:

—L'*Acherontia atropos*, de la família dels esfíngids, «la papallona de la mort», com l'anomenen vostès.

El pacient continuava sense interrompre's:

—Després va començar a mormolar: «Rates, rates, rates! Centenars, milers, milions de rates, cada una amb la seva vida, i gossos, i també gats, per devorar-les. Vides! Sang roja amb anys i anys de vida i no pas solament mosques brunzint!». Jo reia, perquè volia saber què podia fer. Aleshores, a l'altre costat dels arbres foscos, vora casa seva, els gossos van udolar. Em va indicar que m'acostés a la finestra. Em vaig aixecar i vaig mirar, i Ell va alçar les mans, i va cridar sense dir ni una paraula. Una massa fosca es va estendre damunt la gespa, corrent com les flames d'una foguera. Va desplaçar la boira de dreta a esquerra, i vaig poder observar que hi havia milers de rates amb els ulls rojos i lluent, com els seus, però més menuts. Va aixecar la mà i totes van aturar-se. Em va semblar que deia: «Et donaré totes aquestes vides, i moltes altres i més grans, pels segles dels segles, si et postres davant meu i m'adores!». En acabat, un núvol roig, del color de la sang, em cobrí els ulls i abans de tenir consciència del que feia, em vaig trobar obrint la finestra i dient: «Entreu, Amo i Senyor!». Les rates havien desaparegut, però ja havia entrat a l'habitació a través del dit de finestra que havia pogut obrir, tal com es filtra la lluna a voltes per

l'escletxa més menuda, mostrant-se davant meu amb tota la seva grandesa i esplendor.

La veu se li anava debilitant. Vaig humitejar-li els llavis novament amb conyac, i va continuar. Però, durant l'interval, la seva memòria devia haver estat treballant perquè va fer un salt en la història. Volia tornar-lo al punt on havia acabat, però en Van Helsing va xiuxiuejar:

—Deixi'l seguir. No l'interrompi. No pot retrocedir i tal vegada perdria el fil i no seria capaç de prosseguir.

—Després d'esperar tot el dia —continuà dient—, i no enviar-me res, ni una trista mosca vironera, en sortir la lluna estava molt enutjat amb Ell. Entrà filtrant-se per la finestra, que estava tancada, sense molestar-se a trucar, i em vaig enrabiar. Es mofà de mi, el seu rostre blanc sorgint de la boira amb els fulgurants ulls vermells, com si fos l'amo del lloc i jo no fos ningú. Ni tan sols feia la mateixa olor que quan havia passat a prop meu. No vaig poder aturar-lo. Aleshores vaig pensar que, d'alguna manera, la senyora Harker havia entrat a l'habitació.

Els dos homes asseguts al llit es van aixecar i es van acostar, quedant-se dempeus darrere seu, on no els podia veure, i on podien sentir-lo millor. Tots dos es quedaren en silenci, però el professor va fer un salt i es va estremir. No obstant això, l'expressió del seu rostre era més greu i seriosa. En Renfield, aliè a tot, va continuar:

—Quan la senyora Harker ha vingut a veure'm a la tarda, no era la mateixa. Era com el te quan s'ha afegit aigua a la tetera —ens vam alterar tots, però no vam dir res i va prosseguir—: No m'he adonat que ha entrat fins que ha parlat, però semblava una altra persona. A mi, la gent pàl·lida no m'interessa, m'agrada la gent que té molta sang i a ella semblava que no li'n quedava ni una gota. En aquell moment no ho he pensat, però quan se n'ha anat he començat a rumiar, i m'ha enfurismat adonar-me que Ell li ha estat xuclant la vida —observava que els altres tremolaven com jo, però no ens movíem—. Així doncs, quan ha arribat aquest vespre jo estava preparat. He vist la boira que es filtrava a l'habitació i l'he agafat amb força. He sentit a dir que els bojós posseeixen una força sobrenatural, i com que sé que sóc boig —almenys a vegades—, he decidit usar el meu poder. Sí, Ell també el sentia, perquè ha hagut de sortir de la boira i enfrontar-se amb mi. L'he agafat fort, i em pensava que el guanyaria perquè no volia que la xuclés més, fins que li he vist els ulls. Em cremaven i la força se m'ha fos. S'ha escapolit i quan he intentat agafar-lo de nou, m'ha aixecat i m'ha llençat. Un núvol vermell m'ha envoltat i l'esclat d'un tro, i la boira s'ha escorregut per sota la porta.

La seva veu s'anava debilitant i la seva respiració era més agònica. Instintivament, en Van Helsing es va posar dempeus:

—Sabem el pitjor —va dir—. És aquí i coneixem les seves intencions. Potser encara no és massa tard. Ens armarem, com l'altra nit, no podem perdre ni un minut, ni malgastar un instant.

No calia expressar amb paraules la nostra por, o millor dit, la nostra convicció, ja que la compartíem tots. Vam córrer a les nostres habitacions a agafar els objectes que dúiem en entrar a la casa del comte. El professor ja estava preparat, i en trobar-nos al passadís, ens els va mostrar significativament, mentre deia:

—Els duc sempre al damunt, i no els penso deixar fins que no s'acabi aquest malaurat assumpte. Amics meus, siguin prudents. No ens les havem amb un enemic habitual. Llàstima! Llàstima que la nostra estimada senyora Mina hagi de patir!

Va callar. Se li havia trencat la veu. I no sé si era ràbia o bé terror el que dominava en el meu cor.

Davant la porta dels Harker ens vam aturar. L'Art i en Quincey dubtaven i, finalment, aquest darrer va dir:

—És necessari molestar-la?

—Sí —va dir en Van Helsing, lúgubre—. I si la porta està tancada amb clau, la tiraré a terra.

—No l'espantarem molt? No és habitual irrompre en l'habitació d'una dona!

En Van Helsing va dir amb solemnitat:

—Com sempre, té raó. Però és una qüestió de vida o mort. Totes les habitacions són iguals per al metge. I encara que no ho fossin, aquest vespre ho són per a mi. Amic John, tan bon punt giri el mànec, si la porta no s'obre, l'haurà d'empènyer. Vostès també, amics meus. Ara!

Girava el pany mentre parlava, però la porta no s'obria. Ens hi vam llençar al damunt i va quedar oberta amb un cop fort, que gairebé ens llençà a terra. De fet, el professor va caure i mentre s'aixecava recolzant-se sobre les mans i els genolls, vaig poder observar l'habitació. El que vaig veure em va deixar glaçat. Els pèls se'm posaren de punta i el cor se'm paralitzà.

La lluna era tan brillant que, a través de la gruixuda persiana groga, hi havia suficient claredat per veure-hi. En el llit més pròxim a la finestra, descansava en Jonathan Harker amb la cara enrojolada i respirant amb dificultat, com si es trobés en un estat d'estupor. Agenollada vora el llit proper a la porta, hi havia la blanca figura de la seva esposa. Al seu costat, dret, hi havia un home alt i prim, vestit de negre. Estava d'esquena a nosaltres, però en veure'l, tots vam reconèixer el comte, en tots els detalls, fins i tot la cicatriu del front. Amb la mà esquerra agafava les dues mans de la senyora Harker, obligant-la a mantenir els braços estirats. Amb la mà dreta li subjectava la nuca, obligant-la a abaixar la cara damunt el pit. La camisa de dormir blanca estava tacada de sang, i un filet s'escolava damunt el pit nu de l'home, descobert sota la camisa estripada. L'escena tenia una terrible semblança amb la d'un nen obligant un gatet a ficar el musell dins el plat de la llet per fer-lo beure. En irrompre en l'habitació, el comte es va girar cap a nosaltres, i l'expressió demoníaca, la descripció de la qual ja coneixia, se li va dibuixar al rostre. Els ulls vermells van brillar amb una ferocitat diabòlica. Els grans alerons del nas aquilí es van obrir i van tremolar, i les dents blanques i esmolades, darrere els llavis molsuts tacats de sang,

van carrisquejar com les d'una fera salvatge. Amb un moviment violent va llençar la seva víctima damunt el llit, com si la tirés des d'una alçada, es va girar i va saltar cap a nosaltres. Però el professor ja s'havia aixecat i sostenia al seu davant el sobre que contenia la sagrada hòstia. El comte es va aturar tot d'una, tal com ho havia fet la pobre Lucy davant la seva tomba, i va recular. Va anar tirant enrere mentre nosaltres avançàvem amb les creus alçades. De sobte, la lluna s'amagà, rere un gran núvol fosc que navegava pel cel, i quan la flama de gas va saltar en el moment que en Quincey va encendre un llumí, no vam trobar res més que un vapor tènue. Vam veure que s'escorria per sota la porta, la qual, per culpa del retrocés, després de la violenta envestida, s'havia tornat a tancar. En Van Helsing, l'Art i jo vam córrer cap a la senyora Harker, que havia recobrat els sentits, proferint un crit tan espantós, frenètic i ple de desesperació, que em penso que ressonarà a les meves orelles mentre visqui. Durant uns segons, va romandre estesa, en una actitud indefensa i confosa. Tenia el rostre fantasmagòric, amb una pal·lidesa accentuada per la sang que li embrutava els llavis, les galtes, la barbeta i el coll, pel qual també li regalimava un fil de sang. Tenia la mirada perduda de terror. Es va cobrir la cara amb les seves pobres mans adolorides, en les quals, per culpa de la seva blancor, destacava l'empremta vermella de la pressió del comte, i de darrere en va sorgir un gemec fluix i desolat que va convertir l'udol en l'expressió d'una angoixa infinita. En Van Helsing va fer una passa endavant i amablement va cobrir-li el cos amb el cobrellit, mentre l'Art, després de mirar-la de fit a fit amb desesperació, va sortir corrents de l'habitació. En Van Helsing em va xiuxiuejar:

—En Jonathan està en un estat d'estupor que, segons sabem, pot infondre un vampir. Fins que la pobra senyora Harker no es recuperi, no podem fer res per ella. Hem de despertar-lo!

Va mullar una tovallola amb aigua freda i va passar-li per la cara, mentre la seva esposa seguia amb la cara amagada entre les mans i plorant d'una manera que feia esglaiar. Vaig aixecar la persiana i vaig mirar per la finestra. Sota la claror de la lluna vaig veure que en Quincey Morris corria a través de la gespa i s'amagava sota l'ombra d'un teix. Em sorprenia aquella manera d'actuar, però en aquell moment vaig sentir l'exclamació d'en Harker en recobrar el coneixement parcialment i mirar cap al llit. En el seu rostre, com es pot suposar, hi havia una expressió d'estupor indescriptible. Durant uns segons va continuar atònit i després, recuperada la consciència, s'incorporà de seguida. La seva esposa va aixecar-se com impulsada pel moviment, i amb els braços oberts, es va girar vers ell, per abraçar-lo. Tot i això, immediatament, els va apartar. Va unir els colzes i cobrint-se la cara amb les mans, va estremir-se tant que el llit va tremolar.

—En nom de Déu! Què significa això? —va exclamar en Harker—. Doctor Seward, doctor Van Helsing! Què passa? Què ha passat? Mina, amor meu, què passa? Què vol dir aquesta sang? Déu meu! Déu meu! On hem anat a parar! —i posant-se de genolls, va picar les mans en un gest de desesperació—. Déu meu, ajuda'ns! Ajuda-

la! Oh, ajuda-la! —Va saltar del llit i es va començar a vestir, conscient de la necessitat d'actuar de seguida—: Què ha passat? Digui! —va cridar sense fer una pausa—: Doctor Van Helsing, em consta que estima la Mina. Si us plau, faci alguna cosa per salvar-la. No pot ser massa lluny. Tingui cura d'ella mentre vaig a buscar-lo!

La seva esposa, malgrat el seu terror i la seva pena, va adonar-se del perill que podia córrer, i oblidant-se del seu propi dolor, el va agafar i va cridar:

—No! No! Jonathan, no em deixis. Solament Déu sap el que he patit aquesta nit, només em caldria que et fes mal a tu. Queda't amb mi. T'has de quedar amb aquests amics que vigilaran!

La seva expressió era frenètica i, quan ell va accedir a les seves súpliques, el va agafar i el va apropar a ella, el va asseure al llit i el va abraçar amb totes les seves forces.

En Van Helsing i jo vam provar de tranquil·litzar-los. El professor va alçar la petita creu i va dir amb una sorprenent serenitat:

—No pateixi, estimada. Som aquí, i mentre tinguin això amb vostès, cap cosa indesitjable podrà acostar-se. Aquest vespre, estan estalvis. Hem de mantenir la calma i deliberar junts.

Ella s'estremí i callà, recolzant el cap al pit del seu marit. Quan va tornar-lo a aixecar, la camisa de dormir blanca d'ell va quedar tacada de sang dels llavis d'ella i de la petita ferida oberta en el seu coll. En veure les taques, s'apartà amb un xiscle ofegat i va xiuxiuejar enmig del seu plor:

—Impura! Impura! No puc tocar-te ni besar-te mai més. Oh, m'he convertit en el seu pitjor enemic, en l'ésser que més ha de témer!

—Ximpleries, Mina! —va dir ell decidit—. M'avergonyeix sentir com parles. No ho vull escoltar, i no vull que ho tornis a repetir. Que Déu em jutgi pel meu abandó i em castigui amb més rigors dels que estic patint ara, si per alguna acció o decisió meva succeís qualsevol cosa entre nosaltres!

Va obrir els braços i va abraçar-la estretament i, durant una estona, la va deixar plorar. Ens va mirar i va fer un gest d'afirmació, amb els ulls humits, els alerons del nas tremolosos i la boca serrada amb força. Una estona després, en minvar i fer-se més dèbils els sanglots d'ella, amb una estudiada calma que mostrava la seva capacitat de domini, em va dir:

—I ara, doctor Seward, expliqui-m'ho tot. Conec massa bé la raó principal. Digui què ha succeït.

Vaig fer un resum exacte dels esdeveniments, i em va escoltar amb una simulada passivitat. Però els alerons del nas se li estremien i els ulls li brillaven en sentir com les mans despietades del comte havien sostingut la seva esposa en aquella horrible posició, obligant-la a mantenir la boca en la ferida oberta del seu pit. Vaig trobar interessant observar que, fins i tot en aquell instant, mentre la seva cara blanca enfurismada es contreïa convulsament per damunt del cap inclinat, les seves mans continuaven acaronent-li afectuosament el cabell embullat. Tan bon punt vaig acabar,

en Quincey i en Godalming van trucar a la porta. En entrar obeint la nostra invitació, en Van Helsing em va mirar significativament. Em preguntava amb la mirada si no havíem d'aprofitar aquella interrupció per distreure tant com poguéssim els pensaments de la malaurada parella. Davant el meu gest d'assentiment, va preguntar què havien vist o fet. Lord Godalming va contestar:

—No l'he vist als passadissos, ni en cap altra habitació. He mirat en el despatx, hi ha anat, però ja no hi era. No obstant això, ha...

Va callar tot seguit adonant-se de la pobra figura inclinada al llit. En Van Helsing va dir amb posat greu:

—Continuï, amic Arthur. No volem amagar res més. La nostra esperança rau a saber-ho tot. Parli sense embuts!

—Hi ha estat —va prosseguir l'Arthur—, tot i que només uns segons, i no ha deixat de fer mal. Ha cremat el manuscrit, les flames blaves continuaven enceses entre les cendres blanques. Ha llançat al foc els cilindres del fonògraf i la cera ha revifat el foc.

El vaig interrompre:

—Gràcies a Déu que hi ha una altra còpia!

Se li va il·luminar la cara durant uns segons, però se li tornà a enfosquir mentre deia:

—Després, he baixat corrents i no hi havia ni rastre d'ell. He mirat a l'habitació d'en Renfield, i no he vist res, excepte... —va tornar a callar.

—Continuï —va dir en Harker, aspre.

L'Arthur va acotar el cap i, passant-se la llengua pels llavis ressecs, va afegir:

—Excepte que el pobre infeliç és mort.

La senyora Harker va aixecar el cap i mirant-nos, ara l'un ara l'altre, va dir solemne:

—Faci's la voluntat de Déu!

No podia evitar adonar-me que l'Art amagava alguna cosa, però segur que tenia algun motiu per fer-ho, i no vaig dir res. En Van Helsing va mirar en Morris tot preguntant:

—I vostè, amic Quincey, té cap novetat?

—Poca cosa —va ser la resposta—. Potser després serà més important, però de moment no ho sé. He pensat que no costaria res esbrinar on aniria el comte en sortir de la casa. A ell no l'he vist, però de la finestra d'en Renfield he vist que sortia un ratpenat que s'allunyava en direcció oest. Esperava veure'l tornar a Carfax sota qualsevol disfressa, però s'haurà refugiat en un altre cau. Aquest vespre no tornarà, perquè el cel està enrogint per l'est i l'alba no trigarà. Demà haurem de treballar de valent!

Va pronunciar aquestes darreres paraules amb les dents serrades. Durant un parell de minuts va haver-hi silenci, i vaig tenir la impressió que sentia bategar els nostres

cors. Seguidament, va parlar en Van Helsing, col·locant tendrament una mà damunt el cap de la senyora Harker.

—Ara, senyora Mina —pobre, estimada Mina—, expliqui'ns exactament què ha passat. Déu sap prou bé que no vull causar-li cap patiment, però cal que ens ho digui. Ara més que mai hem d'actuar de pressa, amb energia i seriosament. El dia és a punt de començar, i si és possible hem d'acabar la feina. És la nostra oportunitat de viure i aprendre.

La pobra dona es va estremir, vaig notar la tensió nerviosa que estava patint en aferrar-se més fort al seu marit i inclinar cada cop més el cap, fins a recolzar-lo damunt el seu pit. Després el va tornar a aixecar amb orgull i va estendre la mà a en Van Helsing, que la va agafar amb la seva, després d'inclinar-se i besar-la respectuosament. L'altra mà reposava en la del seu marit, el qual, al mateix temps, l'envoltava amb l'altre braç, amb posat protector. Després d'una pausa, que va aprofitar per ordenar els pensaments, va dir:

—He pres el somnífer que tan amablement m'havien preparat, però ha passat una bona estona abans que em fes efecte. Fins i tot estava més desvetllada i m'han començat a passar pel cap mil fantasies, totes relacionades amb la mort i els vampirs, la sang, el patiment i el dolor. —El seu marit va fer un gruny involuntari i ella se'l va mirar molt tendrament i va dir—: No pateixis, estimat. Has de ser fort i valent i ajudar-me en aquesta horrible tasca. Si sabessis l'esforç que estic fent per contar tot això, entendries com necessito el teu suport. Com que sabia que havia d'esforçar-me perquè la medecina fes efecte, per al meu propi benefici, he fet tots els possibles per dormir. I, efectivament, em deu haver vingut la son tot seguit, perquè no recordo res més. Quan en Jonathan ha entrat, no m'he despertat, només recordo que l'he vist dormint al meu costat. Dins l'habitació hi havia la mateixa boira blanca que havia notat altres vegades. No sé si vostès ho sabien, però ho llegiran en el meu diari, que els donaré després. He tingut el mateix terror vague que havia experimentat altres vegades i la mateixa sensació d'una presència estranya. M'he girat per despertar en Jonathan, però dormia tan profundament que semblava que el somnífer se l'havia pres ell. Tanmateix ho he intentat, endebades. Això m'ha provocat por i he mirat aterrida al meu voltant. El cor m'ha fet un bot: vora el llit, com sortit de la boira —o més ben dit, com si la boira s'hagués transformat en una figura, perquè havia desaparegut completament—, he vist un home alt i prim, vestit de negre. L'he reconegut de seguida per les descripcions dels altres: el rostre blanc de cera, el nas aquilí, que la llum il·luminava com una fina línia blanca, els llavis mig oberts, que deixaven entreveure unes dents blanques i esmolades, i aquells ulls vermells que m'havia semblat veure, quan el sol ponent es reflectia a les vidrieres de l'església de Santa Maria, a Whitby. També he reconegut la cicatriu vermella del front, on en Jonathan el va colpejar. Per un instant, el meu cor s'ha negat a bategar, i hauria cridat, però m'havia quedat paralitzada. Ha aprofitat aquesta pausa per parlar en una mena de xiuxiueig tallant, agut, i assenyalant en Jonathan ha dit: «Silenci! Si fa soroll,

l'agafaré i li faré miques el cervell davant seu». Estava espantada i m'he quedat massa estupefacta per fer o dir res. Amb un somris sorneguer, m'ha posat la mà a l'espatlla i subjectant-me amb força, m'ha deixat el coll al descobert tot dient: «Primer, un petit refrigeri per compensar els meus esforços. Més li val estar quieta, no és ni la primera ni la segona vegada que les seves venes apaivaguen la meva set». Completament atordida, no sé per què, no volia resistir-me. Suposo que aquest sentiment forma part de l'horrible maledicció quan entra en contacte amb la víctima. I, oh, Déu meu, apiada't de mi! Ha col·locat els seus llavis repulsius sobre el meu coll! —El seu marit va grunyir de nou. Ella li va prémer la mà amb més força i el va mirar amb actitud compassiva, com si la víctima hagués estat ell—. He notat que les forces m'abandonaven i em desmaiava. No sé fins quan ha durat aquesta horrible situació, però se m'ha fet eterna, fins que ha apartat la seva bruta i fastigosa boca. He vist que li degotava sang fresca! —Dominada un instant pel record, s'inclinà, i si el braç del seu marit no l'arriba a sostenir, s'hauria desplomat. Tot fent un esforç per recuperar-se, va prosseguir—: Després, amb sornegueria, m'ha dit: «Així doncs, tu també machines contra meu, com la resta. Ajudes aquests homes a perseguir-me i frustrar els meus plans! Ara em coneixes, i ells també en coneixen una part, de mi, però d'aquí a no res sabran què vol dir creuar-se en el meu camí. Haurien d'estalviar les energies per protegir la casa. Mentre conspiren en contra meva —contra meva que he governat nacions i he intrigat i lluitat molts segles abans que ells vinguessin al món—, jo els contraataco en secret. I vostè, l'ésser més preuat de tots ells, és carn de la meva carn, sang de la meva sang, família de la meva família, i la meva generosa premsa de vi durant un temps; més tard serà la meva companya i ajudant. I també rebrà venjança, quan arribi l'hora, perquè cap d'ells deixarà de proporcionar-li tot el que li calgui. Però ha de ser castigada pel que ha fet. Ha contribuït a desfer els meus projectes, ara obeirà la meva crida. Quan el meu cervell dirà: “Vine!”, creuarà terres i mars per complaure'm, així doncs, acaba amb això!». S'ha obert la camisa, i amb les seves ungles llargues i esmolades s'ha rebotat una vena del pit. Quan la sang ha començat a brollar, m'ha agafat les mans amb una de les seves, subjectant-me amb força, i amb l'altra m'ha agafat pel coll i m'ha premut la boca contra la ferida, de tal manera que m'ofegava o engolia una mica de... Oh, Déu meu, Déu meu, què he fet! Què he fet per merèixer un destí com aquest, si tota la meva vida he procurat caminar amb rectitud? Déu meu, apiada't de mi! Mira aquesta pobre ànima en perill mortal, i en la teva misericòrdia, apiada't també d'aquells que l'estimen!

A continuació va començar a fregar-se els llavis com si volgués netejar-los de tota contaminació. Mentre explicava la seva terrible història, el cel havia començat a clarejar a l'est, i tot es feia més clar. En Harker continuava immòbil i callat. Però a mesura que avançava el relat, el seu rostre reflectia una mirada cada cop més fosca enmig de la claredat matinal, fins que en estendre's la primera franja vermella de la matinada, la seva pell s'ha retallat opaca sota els cabells que comencen a blanquejar.

Hem decidit muntar guàrdia per torns al costat de la desafortunada parella fins que ens reunim per adoptar un pla d'acció.

D'una cosa estic segur: en tota la seva immensa òrbita diària, el sol no il·luminarà avui cap altra casa més desgraciada que aquesta.

Diari d'en Jonathan Harker

3 d'octubre

Escric en el diari perquè si no faig res, em tornaré boig. Són les sis, i d'aquí a mitja hora ens reunirem al despatx a menjar alguna cosa. El doctor Van Helsing i el doctor Seward diuen que si no refem les forces no rendirem al màxim. I avui, Déu sap que ens caldrà rendir al màxim. Cada cop que pugui, continuaré escrivint, perquè em fa por parar-me a pensar. Anotaré tots els incidents, els importants i els trivials. Potser els petits incidents resultin més aclaridors. Avui, però, malgrat el que sabem, ni la Mina ni jo podríem estar pitjor del que estem. Però hem de confiar i esperar. La pobra Mina m'acaba de dir, amb llàgrimes als ulls, que la nostra confiança es posa a prova amb les dificultats i el patiment, que hem de confiar l'un en l'altre i que al final, Déu ens ajudarà. El final! Déu meu! Quin final...? Cal que comencem! Comencem!

Quan el doctor Van Helsing i el doctor Seward han tornat de veure el pobre Renfield, hem discutit què calia fer. En primer lloc, el doctor Seward ha contat que quan ell i el doctor Van Helsing van baixar a l'habitació d'en Renfield, l'havien trobat estirat a terra, fet un manyoc. Tenia la cara plena de ferides i enfonsada, i els ossos del coll trencats.

El doctor Seward va preguntar al vigilant de guàrdia si havia sentit alguna cosa. Va dir que, del seient estant —tot confessant que feia una becaina—, havia sentit veus a l'habitació i que en Renfield havia cridat diverses vegades: «Déu! Déu! Déu!». Després, va sentir el cop d'una caiguda i, en entrar a l'habitació, el va trobar estirat a terra, de bocaterrosa, tal com el van veure els metges. En Van Helsing li va preguntar si havia sentit «veus» o «una veu». No ho sabia del cert, primer li havia semblat sentir-ne dues, però com que a l'habitació no hi havia ningú més, pensava que solament n'era una. Si calia, podia jurar que la paraula «Déu» havia estat pronunciada pel pacient. En quedar-nos sols, el doctor Seward m'ha dit que no havia volgut insistir en aquest assumpte. Havíem de tenir en compte la contingència d'una investigació, per la qual cosa no serviria de res aclarir la veritat, perquè ningú no la creuria. Per això pensava que es podia fer un certificat de defunció adduint una accidental caiguda del llit, amb el testimoni del vigilant. En cas que el forense demanés una investigació oficial, el resultat seria el mateix.

Quan hem començat a deliberar sobre quin havia de ser el proper moviment, el primer acord ha estat que la Mina estigués informada de tot, sense amagar-li res, per dolorós que pogués resultar-li. Ella també hi estava d'acord, i veure-la tan animada i al mateix temps tan afligida i amb un desesper tan profund, era commovedor.

—No hem d'amagar més coses —ha dit—. Ai! Ja n'hem amagat massa. A més, no hi ha res al món que em causi més dolor del que he patit, del que pateixo ara! Passi el que passi, he de tenir una nova esperança, un renovat coratge!

Mentre parlava, en Van Helsing la mirava fixament i de sobte, amb veu tranquil·la, ha dit:

—Estimada senyora Mina, després del que ha passat, no tem, ja no dic per vostè, sinó pels altres?

Amb el rostre impassible, i els ulls que traslluïen la devoció d'una màrtir, ha contestat:

—Ah, no! He pres una decisió!

—Quina? —ha preguntat ell amb suavitat, mentre la resta esperàvem en silenci, amb una idea confusa del que volia dir. La seva resposta ha estat senzilla i directa, com la de qui confirma una evidència:

—Si descobreixo en mi —i em penso vigilar amb molta cura—, el més petit senyal de perill per a aquells a qui estimo, moriré!

—No estarà pensant a matar-se? —ha dit ell amb la veu ronca.

—Sí, si no trobo un amic que m'estimi i em salvi d'aquest patiment i aquest desesperat mal tràngol! —i mentre parlava mirava amb complicitat el professor, el qual s'ha aixecat de la cadira, s'ha apropat a ella i ha col·locat la mà sobre el seu cap, dient solemnement:

—Filla meva, no dubti que el té si és per al seu benestar. Jo mateix afegiria aquesta eutanàsia per a vostè en el meu compte amb Déu, fins i tot en aquest instant, si fos el millor. Si fos necessari! Però, filla meva... —per un moment, ha semblat que s'ennuegava fins que ha brollat de la seva gola un terrible plor. Després d'empassar saliva ha seguit parlant—: Aquí hi ha persones que s'interposarien entre vostè i la mort. No ha de morir. No ha de morir a mans de ningú, i menys per la seva pròpia voluntat. Fins que l'altre, que ha tacat la seva dolça vida, no sigui un mort real, vostè no ha de morir, perquè si ell continua sent un no mort, la seva mort la convertiria en el que és ell. No, vostè ha de viure! Ha de lluitar i esforçar-se per viure, tot i que la mort li sembli una benedicció inefable. Ha de lluitar amb la pròpia mort, tant si se li presenta amb dolor com amb plaer, de dia o de nit, amb seguretat o amb perill! Encarrego a la seva ànima viva que no mori —no, ni tan sols pensi en la mort, fins que aquest gran mal hagi estat destruït.

La pobra Mina havia empal·lidit mortalment, i s'estremia i tremolava com les arenes movedisses quan puja la marea. Tots hem restat en silenci, no podíem fer res més. Finalment, ja més tranquil·la, s'ha girat dolçament, però trista, i ha dit tot allargant-li la mà:

—Estimat amic, li prometo que si Déu ho permet, lluitaré per no morir fins haver-me alliberat d'aquest horror, si Ell em dóna prou temps.

Era tan bona i valenta, que tots estàvem decidits a fer el que calgués per ella. I hem començat a discutir què calia fer. He proposat que ella guardés tots els documents, les cartes, els diaris, els enregistraments i tot el que més endavant ens podia fer falta, a la caixa forta, i que anés consignant tots els esdeveniments tal com

ho havia fet abans. La idea de poder ser útil l'ha animat, encara que «animar» no sigui la paraula més adient en un assumpte tan tenebrós com aquest.

Com tenia per costum, en Van Helsing se'ns havia avançat i havia posat un ordre exacte a la nostra tasca:

—Segurament vam tenir un encert —ha dit—, un cop que vam visitar Carfax, de no fer res amb les caixes de terra que hi ha guardades allà. Si haguéssim fet alguna cosa, el comte hauria esbrinat les nostres intencions i hauria pres mesures per neutralitzar qualsevol intent de destruir-ne la resta. Ara, en canvi, no sap quines són les nostres intencions. És més, probablement ignora que podem esterilitzar els seus caus i evitar que s'hi refugii. Sabem molt més sobre la seva distribució, de manera que quan inspeccionem la casa de Piccadilly, podrem seguir-ne el rastre de totes. Avui serà nostre, aquesta ha de ser la nostra esperança. El sol, que aquest matí ens ha sorprès embolcallats pel dolor, ens protegeix en el seu camí. Fins que no es pongui aquest vespre, el monstre ha de mantenir la forma que té. Es troba reduït a les limitacions de la seva closca terrenal. No es pot dissoldre en l'aire subtil ni desaparèixer per les escletxes ni les esquerdes. Si vol traspasar una entrada, haurà d'obrir la porta com qualsevol mortal. Hem d'inspeccionar i esterilitzar tots els seus caus, i si no l'enxampem i el destruïm, l'acorrallarem a poc a poc en algun indret on puguem aconseguir-ho.

En sentir això, m'he aixecat d'un bot, perquè no deixava de pensar que els minuts i els segons dels quals depenien la vida i la felicitat de la Mina se'ns escapaven mentre parlàvem sobre les accions que havíem d'emprendre. Però en Van Helsing ha aixecat la mà, en senyal d'avís:

—No, amic Jonathan —ha dit—. Com diu un proverbi que utilitzen vostès, el camí més ràpid per arribar a casa és el més llarg. Quan sigui el moment, actuarem tots i ho farem amb una rapidesa desesperada. Però tingui en compte que, segurament, la clau de la qüestió es troba a la casa de Piccadilly. Podria ser que el comte hagués comprat moltes cases, potser allà dins puguem trobar escriptures de propietat, claus i altres coses. Tindrà paper d'escriure i algun talonari. Li fan falta moltes coses i bé les ha de guardar en algun lloc. Per què no tenir-les en un indret tan cèntric i tranquil, on pot entrar i sortir per la porta principal o per la del darrere a qualsevol hora, ja que, en els moments de més moviment, ningú no es fixarà en ell? Hi anirem i registrarem la casa. Quan sapiguem què hi ha, farem el que el nostre amic Arthur anomena en l'argot dels caçadors «tapar el cau», i atraparem la vella guineu. D'acord?

—Doncs, anem-hi ara mateix! —he exclamat—. Estem perdent un temps preciós! El professor no s'ha mogut, només ha dit:

—I com entrarem a la casa de Piccadilly?

—Com puguem! —he exclamat—. Tirarem la porta a terra, si cal.

—I la policia? On serà i què dirà?

M'he quedat desconcertat. Sabia que si ell volia que ens entretinguéssim, tenia els seus motius. Per això he contestat tan tranquil com m'era possible:

—No cal esperar més del que sigui necessari. Estic segur que s'adona de la tortura que pateixo.

—Ah, fill meu, ho sé. I, per descomptat, no desitjo allargar el seu patiment. Però, reflexioni, què podem fer fins que tothom es posi en moviment? Ja arribarà el nostre moment. He estat pensant i em sembla que el camí més senzill és el millor. Volem entrar a la casa, però no en tenim la clau, oi? —He brandat el cap—. Suposem que vostè és realment el propietari de la casa, i no hi pot entrar. Pensi que no té mentalitat de lladre, què faria?

—Buscaria un bon manyà i li encarregaria que esbotzés el pany.

—Però, la policia intervindria o no?

—Oh, no! No si veu que el manyà treballa com Déu mana.

—Aleshores —em mirava fixament, mentre parlava—, tot el que hom pot posar en dubte és la consciència de qui encarrega la feina, i la creença de la policia que aquella persona obra honradament o no. Evidentment, la policia d'aquest país està formada per homes eficients i llestos —oh, molt llestos!— en la lectura del cor, que no es preocupen de qüestions d'aquesta mena. No, no, amic Jonathan, vostè pot treure impunement el pany d'un centenar de cases buides de Londres o de qualsevol altra ciutat del món, i si ho fa com Déu mana, i a l'hora que es fan les feines honrades, ningú no li ho impedirà. Una vegada, vaig llegir que un cavaller, propietari d'una mansió a Londres, va marxar a passar els mesos d'estiu a Suïssa. Llavors, va entrar un lladre, va trencar el vidre d'una de les finestres del darrere i va entrar. Va obrir els porticons de la façana i va sortir i entrar per la porta, davant els nassos de la policia. Després, va subhastar públicament la casa, anunciant la subhasta amb un gran cartell. Arribat el dia, va vendre tots els béns d'aquell altre home, que n'era el propietari, amb la mediació d'un important subhastador. També va vendre la finca a un constructor, amb l'acord d'enderrocar-la i endur-se tot el material de l'enderroc dins d'un termini, tasca en la qual la policia i les altres autoritats el van ajudar tant com van poder. I quan el propietari va tornar de Suïssa, on abans tenia casa seva, hi va trobar un solar. Tot es va fer en regla i nosaltres també actuarem en regla en aquest afer. No hi anirem massa aviat, per tal de no desvetllar la curiositat de la policia, que no té massa coses en què pensar. Hi anirem després de les deu. En aquesta hora, hi haurà molta gent, i és el moment que triaríem per fer la feina si fóssim els propietaris de la casa. —No em quedava cap altra alternativa sinó donar-li la raó. L'expressió desesperada de la Mina s'ha relaxat una mica; les paraules prudents d'en Van Helsing eren esperançadores en prosseguir—: Un cop dins la casa, potser trobarem més pistes. Una part del grup es quedarà allà, mentre la resta inspeccionarà els indrets on han anat a parar les caixes de terra, a Bermondsey i Mile End.

Lord Godalming s'ha aixecat:

—Jo puc ser d'utilitat en això —ha dit—. Telegrafiaré a casa demanant que ens preparin cavalls i carruatges en els llocs on ens convingui.

—La idea de tenir-ho tot preparat per si ens cal tornar a cavall em sembla perfecta —ha afirmat en Morris—, però, no et sembla que els teus carruatges luxosos i els seus guarniments heràldics cridaran massa l'atenció per a dur a terme els nostres objectius en els carrerons de Walworth o Mile End? Em sembla que el més prudent serà llogar cotxes per anar al sud o a l'est i, fins i tot, deixar-los poc abans d'arribar al veïnat que ens interessa.

—L'amic Quincey té raó! —ha dit el professor—. Pensa en tot, com diuen vostès. Estem a punt d'emprendre una missió difícil, i si és possible, caldria evitar curiosos.

La Mina s'anava interessant en tots els preparatius, i m'alegrava adonar-me que l'exigència del cas l'ajudava a oblidar per uns moments la terrible experiència de la nit. Se la veia molt pàl·lida, gairebé fantasmagòrica, i tan prima que els llavis se li encongien, mostrant les dents d'una manera exagerada. No li vaig mencionar aquest detall per no ferir-la innecessàriament, però se'm glaçava la sang en recordar la pobra Lucy quan el comte li xuclava la sang. De moment, no mostrava el senyal de les dents esmolades, però encara era aviat i teníem temps per témer el pitjor.

En discutir sobre l'ordre a seguir en els nostres propòsits i la disposició de les forces, han sorgit nous dubtes. Finalment, hem acordat que abans d'anar a Piccadilly, haviem d'inutilitzar el refugi del comte que teníem a la vora. En cas que ell ho descobrís massa d'hora, encara li duríem avantatge en la nostra tasca destructora, i la seva presència en la forma purament material, la més dèbil, ens podria donar alguna pista nova.

Pel que feia al repartiment de les nostres forces, el professor ha suggerit que, després de la nostra visita a Carfax, haviem d'entrar plegats a la casa de Piccadilly; els dos metges es quedarien allà amb mi, mentre lord Godalming i en Quincey localitzarien i destruirien els refugis de Walworth i Mile End. El professor ha insinuat que era possible, si no probable, que el comte aparegués a Piccadilly al llarg del dia. En aquest cas, podíem acabar amb ell allà mateix. Tanmateix, l'haviem de seguir tots ja que el superàriem en força. M'he oposat a aquest pla i els he dit que em quedava a casa amb la Mina per poder protegir-la. Hi estava decidit, però la Mina s'hi ha oposat. Ha dit que podia sorgir alguna dificultat legal, i que en aquest cas, la meua presència seria necessària, que entre els documents del comte podia haver-hi alguna pista que només pogués entendre jo després de la meua experiència a Transilvània, i en tot cas, ens calia estar junts per enfrontar-nos a l'extraordinària força del comte. He hagut de cedir, perquè el suggeriment de la Mina ha estat molt ben acollit. A més, ha afegit que la seva darrera esperança era que treballéssim tots junts.

—Pel que fa a mi —ha dit—, no tinc por. Les coses han anat tan malament que passi el que passi sempre hi haurà alguna esperança o consol. Vés amb ells, estimat! Déu em protegirà, si així ho desitja, tant si estic sola com acompanyada.

M'he aixecat d'un bot i he cridat:

—Aleshores, en nom de Déu, anem-nos-en ara mateix perquè estem perdent el temps! No voldria que el comte anés a Piccadilly abans del previst.

—No vagi tan de pressa! —ha dit en Van Helsing aixecant la mà.

—Per què? —he preguntat.

—Ha oblidat —ha dit amb un somrí— que ahir al vespre es va atipar i que dormirà fins tard?

Oblidar-me'n! Podré oblidar-ho mai? Podrà cap de nosaltres oblidar una escena tan espantosa? La Mina ha lluitat per mantenir serena l'expressió del seu rostre, però el dolor l'ha vençuda i amb les mans a la cara i un calfred, no ha pogut controlar els plors. En Van Helsing no havia tingut la intenció de recordar-li la terrible experiència. Mentre buscava la manera d'arranjar les coses, havia oblidat, simplement, la part del drama que li havia tocat patir. I en adonar-se del que havia dit, ha quedat horroritzat de la seva malaptesa i ha provat de consolar-la:

—Oh, senyora Mina! —ha dit—: Estimada senyora Mina! Ai! Jo, igual que tots, que la reverencio tant, i li dic aquestes coses tan terribles! Sóc un bocamoll i un vell estúpid que no té remei. Oi que se n'oblidarà?

S'ha inclinat i ella li ha agafat les mans i, entre llàgrimes, l'ha mirat als ulls i ha dit:

—No, no me n'oblidaré. Penso que el millor és recordar-ho, però també recordaré la seva bondat i la de tots vostès. Ara, han de marxar aviat. L'esmorzar és a taula, cal menjar per tenir força.

Ha estat un esmorzar estrany per a tots. Intentàvem animar-nos i alegrar-nos. I la Mina era qui s'hi esforçava més. En acabat, en Van Helsing s'ha aixecat i ha dit:

—Ara, estimats amics, durem a terme la nostra terrible tasca. Anem ben armats com la nit que vam visitar el cau del nostre enemic, ben armats contra qualsevol atac tant espiritual com carnal? —Tots li ho hem assegurat—. Molt bé. En qualsevol cas, vostè, senyora Mina, aquí estarà fins un cert punt estàlvia, fins a la posta de sol. Però llavors ja haurem arribat. Sí... Ja serem aquí! Abans de marxar, permeti'm protegir-la contra un possible atac personal. Quan vostè ha baixat, m'he entretingut a preparar la seva habitació escampant diferents objectes que tots sabem, per tal d'evitar que el comte hi entri. Ara, la protegiré a vostè. Al front li col·locaré un tros d'hòstia consagrada, en el nom del Pare del Fill i...

Hem sentit un crit esgarifós que ens ha corglaçat. En tocar el front de la Mina, l'hòstia l'ha cremat —la carn ha quedat socarrimada com cremada amb un ferro roent. El cervell de la meva pobra estimada n'ha captat el significat tan ràpidament com els seus sentits han percebut el dolor, i totes dues coses l'han deixada tan desfeta que la seva naturalesa maltractada ha reaccionat amb aquest horrorós esgarip. De seguida, dels seus llavis han brollat unes paraules. No s'havia esvaït el ressò del seu crit que la seva ment ja reaccionava, i ha caigut de genolls en una agonia d'humiliació. S'ha tapat la cara amb els seus bonics cabells, tal com feien els leprosos amb les capes, tot gemegant:

—Impura! Impura! El Totpoderós rebutja la meva carn contaminada! Hauré de dur aquesta marca vergonyosa al front fins al Dia del Judici!

Tots callàvem. M'he agenollat al seu costat, ple d'angoixa i dolor, i agafant-la entre els meus braços, l'he abraçada amb força. Durant uns minuts, els nostres cors afligits han bategat a l'uníson, mentre els amics que ens envoltaven apartaven la mirada per plorar en silenci. En Van Helsing s'ha tombat i ha parlat d'una manera molt greu, tant que fins i tot em semblava que el movia alguna inspiració i que les paraules no eren seves:

—Potser haurà de dur aquesta marca fins al moment que Déu consideri oportú, que probablement serà el Dia del Judici, quan redreçarà tots els mals de la terra i de les criatures que hi ha col·locat. Ah, estimada senyora Mina! Tant de bo estiguem allà els qui l'estimem, quan aquesta cicatriu vermella, senyal que Déu sap què ha passat, desaparegui i deixi el seu front tan pur com el cor que coneixem. I és tan cert com que existim que la cicatriu desapareixerà quan Déu pensi que ha arribat el moment d'alleugerir-la d'aquest pes tan feixuc que ens aclapara. Fins aleshores carregarem amb la nostra creu, com va fer el seu Fill, obeint la seva voluntat. Potser hem estat triats com a instruments de la seva voluntat, i ens elevem fins a Ell a través del patiment i la vergonya, les llàgrimes i la sang, els dubtes i els temors, i de tot el que diferencia Déu i l'home.

Les seves paraules eren plenes d'esperança i consol, i també convidaven a la resignació. La Mina i jo les sentíem així i tots dos alhora hem agafat les mans de l'ancià, ens hem inclinat i les hi hem besat. Després, sense dir res, tots ens hem agenollat i, agafats de les mans, ens hem jurat fidelitat. Els homes hem fet la promesa d'arrencar el vel de dolor del cap de qui estimàvem, cadascú a la seva manera, i hem resat pregant Déu que ens ajudi i ens guiï en la terrible missió que ens espera.

Havia arribat el moment de marxar. M'he acomiadat de la Mina —cap de nosaltres oblidarà aquest instant mentre visqui— i hem sortit.

He decidit una cosa: si al final descobrim que la Mina s'ha convertit en vampir, no entrarà sola en aquest món desconegut i terrible. Suposo que, en altres temps, va ser d'aquesta forma, i d'un vampir en va sortir una multitud. De la mateixa manera que els seus cossos horribles només podien descansar en terra sagrada, així l'amor més sagrat era el sergent que reclutava els seus fantasmagòrics soldats.

Hem entrat a Carfax sense cap problema. Tot continuava com ho havíem trobat la primera vegada. Era difícil creure que aquell ambient prosaic d'abandonament, pols i descomposició pogués aixoplugar l'horror que coneixíem. Si no n'haguéssim estat convençuts del tot i el record de les experiències patides no ens hagués colpejat, segurament no hauríem tirat endavant. No hem trobat cap document ni cap signe de coses que ens puguin ser útils, i les caixes de la vella capella continuaven tal com les havíem vist la darrera vegada. Mentre les miràvem, el doctor Van Helsing ha dit:

—Amics, hem de acomplir un deure. Cal esterilitzar aquesta terra, santificada per pietosos records, que ha portat d'un país llunyà per a un ús sinistre. Va triar aquesta terra perquè era santificada. Però nosaltres el vencerem amb les seves mateixes

armes, perquè encara la santificarem més. Estava santificada per a l'ús de l'home, ara la santificarem per a Déu.

Mentre parlava, ha tret un tornavís i una clau anglesa del seu maletí, i en pocs minuts ha obert la tapa d'una de les caixes. La terra feia olor de florit i resclosit, però no ens n'adonàvem gaire perquè la nostra atenció estava concentrada en el professor. Traient un tros d'hòstia consagrada de l'estoig, amb actitud reverent, l'ha col·locat damunt la terra, i després, tapant la caixa, l'ha cargolat novament amb la nostra ajuda.

Una rere l'altra, hem fet la mateixa operació amb cada una de les grans caixes, i les hem deixat, en aparença, tal com les havíem trobat, però en cada una d'elles hi havia un tros d'hòstia.

En tancar la porta rere nostre, el professor ha dit amb solemnitat:

—Ja està. Si tenim tanta sort amb les altres aquesta tarda, el crepuscle d'aquest vespre brillarà sobre el front de la senyora Mina tan pur i blanc com el marfil i sense cap taca!

En creuar la gespa camí de l'estació per agafar el tren, podíem veure la façana del sanatori. He mirat atentament i he descobert la Mina a la finestra de la meua habitació, i tot saludant-la amb la mà, he fet un gest amb el cap per indicar que havíem acomplert amb èxit la nostra missió. Ha contestat amb un gest de comprensió. Abans de perdre-la de vista, m'ha fet adéu amb la mà. Hem arribat a l'estació amb els cors encongits, a temps per agafar el tren, que ja se n'anava quan arribàvem a l'andana.

He escrit això en el tren.

Piccadilly, 12.30. Poc abans d'arribar a Fenchurch Street, lord Godalming m'ha dit:

—En Quincey i jo buscarem un manyà. Serà millor que no vingui amb nosaltres, per si hi ha dificultats. Potser haurem d'entrar per una finestra, i com que vostè és advocat, la Incorporated Law Society podria molestar-se amb aquesta manera d'actuar —he rondinat perquè no em deixaven intervenir en el perill, però ha prosseguit—: A més, no cridarem tant l'atenció. El meu títol m'avaluarà davant el manyà i davant qualsevol policia que passi. Serà millor que vagi amb en John i el professor, i s'esperin a Green Park, des d'on poden vigilar la casa. Quan tinguem la porta oberta i el manyà hagi marxat, vinguin, els estarem esperant.

—Em sembla una bona idea! —ha exclamat en Van Helsing.

No n'hem parlat més. En Godalming i en Morris han anat ràpidament cap a un cotxe de lloguer, i nosaltres n'hem agafat un altre. L'hem fet aturar a la cantonada d'Arlington Street i hem seguit a peu fins a Green Park. El cor m'ha fet un salt, en veure l'aspecte tètric i silenciós de la casa en la qual teníem posades les nostres esperances, mostrant la seva desolació enmig de tots els edificis elegants i alegres que l'envoltaven. Hem segut en un banc des del qual podíem observar-la amb comoditat, i hem encès un cigar per tal de no cridar l'atenció. Els minuts passaven lentament.

Finalment, hem vist que s'aproximava un carruatge de quatre rodes i lord Godalming i en Morris n'han baixat. A la part del pescant, ha aparegut un manyà rodanxó, carregat amb una bossa d'eines. En Morris ha pagat el cotxer, i aquest, després de saludar-lo tocant-se el barret, ha marxat. Han pujat l'escalinata i lord Godalming ha explicat al manyà què calia fer. L'home s'ha tret la jaqueta amb parsimònia i l'ha penjat al barrot de la barana, dient alguna cosa a un policia que en aquells moments passava per allà. El policia ha fet un gest d'afirmació, i l'home s'ha agenollat deixant la bossa d'eines al seu costat. Després de remenar una mica, n'ha tret unes quantes i les ha arreglerat; aleshores s'ha aixecat, ha observat el forat del pany, ha bufat, i girant-se de cara als seus clients ha fet algun comentari. Lord Godalming ha somrigut, i l'home ha agafat el manyoc de claus. N'ha seleccionat una, l'ha introduït al pany i ha intentat accionar-la. Després de provar-ho una estona, n'ha agafat una altra, i finalment, una tercera. De sobte, ha donat una empenta a la porta i tots tres han entrat al vestíbul. Hem continuat asseguts. Jo fumava de manera compulsiva. Hem vist sortir el manyà, que ha recollit la bossa d'eines. Després, ha mantingut la porta entreoberta, subjectant-la amb els genolls, mentre ajustava una clau al pany. En acabat, l'ha donat a lord Godalming, el qual ha tret el moneder i ha pagat. L'home s'ha tocat el barret, s'ha posat la jaqueta i se n'ha anat. Ni una ànima s'ha adonat de com ha anat tota l'operació.

Quan feia una estona que l'home havia marxat, hem creuat el carrer i hem trucat a la porta. Immediatament, en Quincey Morris ens ha obert. Al seu costat, lord Godalming encenia un cigar.

—Aquest lloc fa una olor repugnant —ha dit en entrar nosaltres.

Era cert, era una olor nauseabunda —com la de la capella de Carfax—, un indicatiu evident que el comte feia servir habitualment el cau. Hem inspeccionat la casa sense separar-nos, preveient un possible atac. Érem conscients que el nostre enemic era fort i astut i encara no sabíem si era a la casa. Al menjador, situat al costat del vestíbul, hem trobat vuit caixes de terra. Vuit, de les nou que buscàvem! La nostra feina no quedaria enllestida fins que trobéssim la caixa que faltava. Primer, hem obert els porticons de les finestres que donaven a un pati enllosat i estret, davant un estable amb l'aspecte de façana d'una casa en miniatura. No tenia finestres i, així, no corríem perill que ens veiés algú. Tot seguit, ens hem dedicat a examinar les caixes. Amb les eines que dúiem, hem obert totes les caixes, i hem efectuat en totes elles la mateixa operació que en les de la capella. Un cop que hem comprovat que el comte no era a la casa, hem començat a buscar les seves pertinences.

Després d'una inspecció ràpida a totes les habitacions, des de la planta baixa a les golfes, hem arribat a la conclusió que el menjador era l'única peça que contenia objectes que podien pertànyer al comte. Els hem examinat amb molta cura. Estaven col·locats amb un desordre estudiat damunt l'enorme taula del menjador. Hem trobat l'escriptura de propietat de la casa de Piccadilly —i de les cases de Mile End i Bermondsey—, paper de carta, sobres, plomes i tinta. Tot estava cobert amb paper de

seda per protegir-ho de la pols. També hi havia un raspall de roba, un raspall de cabell i una pinta, una gerra d'aigua i una gibrella —aquesta darrera contenia aigua bruta, com tenyida de sang. Finalment un petit manyoc de claus, de tot tipus i mides, segurament pertanyents a les altres cases. Després d'examinar aquesta troballa, lord Godalming i en Quincey Morris han pres notes precises de les diverses adreces de les cases a l'est i al sud, han agafat les claus i han marxat a destruir les caixes d'aquests llocs. Mentrestant, la resta, amb tota la paciència que podem, esperem la seva tornada, o l'arribada del comte.

Diari del doctor Seward

3 d'octubre

L'espera se'ns feia molt llarga mentre romancejàvem amb l'ansia de l'arribada d'en Godalming i en Quincey Morris. El professor mirava de mantenir les nostres ments actives i m'adonava del seu objectiu bondadós per les mirades de reüll que dirigia a en Harker de tant en tant. El pobre home està tan enfonsat que fa llàstima veure'l. Anit estava animat i se'l veia feliç, amb el rostre jove i ple d'energia, i el cabell castany fosc. Avui és un vell cansat i trist, amb el cabell esblanqueït que fa joc amb els ulls enrogits i enfonsats i les arrugues de la cara entristida. Manté intacta l'energia, de fet és una flama viva. Això el pot salvar perquè, si tot surt bé, servirà per superar aquest període de mal tràngol. Aleshores, tal vegada, podrà retornar a la vida real. Pobre noi, pensava que els meus maldecaps eren prou difícils, però els seus...! El professor n'és ben conscient, i fa tot el que pot per mantenir activa la seva ment. El que ha dit és força interessant, vistes les circumstàncies. Si no recordo malament, anava així:

—He estudiat una vegada i una altra, des que han caigut a les meves mans, totes les informacions que fan referència a aquest monstre i com més llegeixo, més convençut estic de la necessitat d'acabar amb ell. Pertot veiem senyals dels seus progressos, no solament del seu poder, sinó de la consciència que en té. Segons que sé a través de les investigacions del meu amic Arminius, de Budapest, en vida va ser un home excepcional. Soldat, home d'estat i alquimista, la qual cosa era la màxima expressió del desenvolupament científic de la seva època. Posseïa una ment privilegiada, un saber incomparable i un cor valent que no coneixia el remordiment. Fins i tot va assistir a l'escola d'arts ocultes i en el seu temps no hi havia cap branca del coneixement que no hagués conreat. Bé, els poders mentals van sobreviure a la mort física, tot i que sembla que la seva memòria no és completa. En alguns aspectes el seu cervell era, i és encara, el d'un infant. Però està madurant i algunes actuacions infantils del principi s'estan convertint en la manera de fer d'un home fet i dret. Experimenta, i encerta, i si no ens haguéssim creuat en el seu camí, seria capaç de convertir-se —ho serà si fallem—, en el pare d'una nova espècie d'éssers, el camí dels quals conduiria a la mort, i no a la vida.

En Harker ha fet un gruny i ha dit:

—I ara utilitza tot això en contra de la meva estimada! Com experimenta? Saber-ho ens ajudaria a vèncer-lo!

—Des de la seva arribada no ha parat de provar els seus poders, lentament però segura. El seu gran cervell infantil treballa. Sortosament per a nosaltres, de moment, és infantil. Si hagués gosat provar segons quines coses, ja hauria superat, de lluny, la nostra capacitat. No obstant això, el seu objectiu és triomfar i un home amb centenars

d'anys a la seva esquena pot permetre's el luxe d'esperar i anar a pams. *Festina lente*^[28] podria ser la seva motivació.

—No l'acabo d'entendre —ha dit en Harker, cansat—. Si us plau, expliqui's amb claredat! Tal vegada el dolor i els maldecaps m'enterboleixen el cervell.

El professor li ha posat una mà a l'espatlla amb tendresa mentre deia:

—Ah, fill meu, seré clar. Segurament s'ha adonat que aquest monstre, darrerament, ha augmentat el seu saber de manera experimental. Ha utilitzat el pacient zoòfag per forçar la seva entrada a casa de l'amic John, perquè el vampir, tot i que després pot anar i venir segons la seva conveniència, primer ha d'entrar convidat per algú de dins. Però aquests no són els seus experiments més importants. En un primer moment, totes aquelles grans caixes eren transportades per terceres persones, perquè llavors no sabia que podia fer-ho d'alguna altra manera. Però, a mesura que el seu gran cervell infantil ha anat madurant, s'ha adonat que les podia traslladar ell mateix. Així doncs, va començar fent d'ajudant i en veure que funcionava, va mirar de fer-ho tot sol. I així progressa i escampa les seves tombes, i només ell sap on estan amagades. Tal vegada es proposa enterrar-les fondes a terra, per tal d'utilitzar-les de nit o bé quan canvia de forma, tant se val, així ningú no sabrà que són el seu amagatall! Fill meu, no s'ha de desesperar. Ha après tard aquestes coses! Hem esterilitzat tots els seus caus, llevat d'un, i abans de la posta de sol, ho haurem fet. Aleshores no tindrà cap lloc on moure's i amagar-se. Ens hem entretingut aquest matí per tal d'estar-ne segurs. No és cert que ens hi juguem més que no pas ell? Així doncs, no hem d'anar més amb compte? Segons el meu rellotge és la una i ara, si tot ha sortit com esperàvem, els nostres amics Arthur i Quincey vénen cap aquí. Avui és el nostre dia, i hem d'estar segurs, tot i que ja anem amb peus de plom, de no deixar escapar cap oportunitat. Mirin! Ja tornem a ser cinc ara que retornen els absents.

Mentre parlava, ens ha donat un ensurt un cop a la porta d'entrada, el cop d'avís del repartidor de telegrams. Hem sortit tots alhora al vestíbul i en Van Helsing, fent un senyal amb la mà perquè calléssim, s'ha dirigit a la porta i l'ha obert. El jove li ha lliurat el telegrama i el professor, després de tancar i mirar la direcció, l'ha obert i l'ha llegit en veu alta:

Vigilin en D. Ara mateix, les 12.45, va de Carfax amb molta pressa en direcció sud. Pot buscar-los.

MINA

Hi ha hagut una pausa, trencada per la veu d'en Jonathan Harker:

—Gràcies a Déu, ens hi enfrontarem aviat!

En Van Helsing s'ha girat vers ell tot seguit i ha dit:

—Déu actuarà quan vulgui i quan calgui. No tingui por ni canti victòria, encara. Tot allò que desitgem ara pot ser la nostra perdició.

—No m'importa res —ha contestat irat—, llevat d'esborrar aquesta bèstia de la faç de la terra. Vendria la meva ànima per aconseguir-ho!

—Calli, calli, fill meu! —ha dit en Van Helsing—. Déu no compra les ànimes d'aquesta manera, i el diable, tot i que les compra, no és de fiar. Déu és misericordiós i just, i veu el seu dolor i la seva devoció per l'estimada senyora Mina. Pensi com augmentaria el seu dolor si el sentís parlar així. No temí per cap de nosaltres, tots estem consagrats a aquesta causa i avui n'assistirem al final. Ha arribat el moment de passar a l'acció. Avui aquest vampir veurà limitats els seus poders pel poder de l'home, i fins a la posta de sol no podrà canviar. Trigarà a arribar fins aquí; mirin, és la una i vint i encara falta estona perquè arribi, tot i que va de pressa. Esperem que lord Arthur i en Quincey arribin primer.

Mitja hora després de rebre el telegrama de la senyora Harker, han sonat uns trucs suaus i decidits a la porta d'entrada. Eren uns cops normals, els que s'acostumen a fer cada dia, però han accelerat els batecs del meu cor i el del professor. Ens hem mirat i ens hem dirigit plegats al vestíbul, disposats a usar qualsevol de les nostres armes —les espirituals a la mà esquerra, les morals a la dreta. En Van Helsing ha estirat la balda i mantenint la porta a mig obrir, ha reulat, amb les dues mans preparades per a l'acció. La nostra alegria devia reflectir-se a la cara en descobrir que, al llindar, enganxats a la porta, hi havia lord Godalming i en Quincey Morris. Han entrat i han tancat rere seu i mentre entraven al vestíbul, el primer ha dit:

—Tot a punt. Hem trobat els dos llocs: sis caixes en cada un i les hem destruït totes.

—Destruït? —ha preguntat el professor.

—Per a ell!

Ens hem quedat en silenci un moment i aleshores en Quincey ha dit.

—No ens queda una altra cosa a fer que esperar-nos aquí. No obstant això, si no arriba cap a les cinc, més valdrà que ens movem, perquè no seria prudent deixar sola la senyora Harker després del crepuscle.

—No trigarà a arribar —ha dit en Van Helsing, que havia consultat la seva agenda—. *Nota bene*, en el telegrama, la senyora diu que ha sortit de Carfax en direcció sud, això vol dir que havia de travessar el riu, la qual cosa solament pot fer amb la marea baixa, als voltants de la una. Per a nosaltres té un significat que vagi cap al sud. Sospita i ha sortit de Carfax cap al lloc on pensa que hi haurà menys interferències. Vostès eren a Bermondsey poc abans que hi arribés. Que no hi hagi arribat vol dir que després s'ha dirigit a Mile End. Això el farà trigar una mica, perquè l'hauran d'ajudar a travessar el riu d'alguna manera. Creguin-me, amics meus, ja no ens haurem d'esperar gaire. Hauríem de preparar algun pla d'atac, per tal de no desapropiar cap oportunitat. Silenci, ja no tenim temps. Agafin les armes! Llestos! —va posar un dit a la boca en senyal d'avís perquè tots podíem sentir que algú posava una clau al pany de la porta principal.

No puc menys que sentir-me admirat per la manera com, fins i tot en una situació com aquella, un esperit dominador s'ha imposat. En les nostres caceres i aventures en diferents indrets del món, en Quincey Morris sempre havia estat disposat a organitzar

els plans d'acció i l'Arthur i jo ens havíem avesat a obeir sense fer objeccions. Ara, aquell vell costum semblava renovar-se de manera instintiva. Fent un cop d'ull a l'habitació, ha organitzat en un moment el nostre pla d'atac i, sense dir ni una paraula, solament amb un gest, ens ha col·locat tots en la nostra posició. En Van Helsing, en Harker i jo érem rere la porta de tal manera que en obrir-se, el professor podria mantenir la guàrdia, mentre nosaltres dos ens interposaríem entre el nouvingut i la porta. En Godalming i en Quincey, l'un rere l'altre, estaven amagats davant de la finestra. Esperàvem amb una ànsia que feia que els segons passessin amb una lentitud exasperant. Les passes lentes i cauteloses sonaven en el vestíbul. El comte venia preparat per a una sorpresa, o almenys la temia.

Tot d'una, s'ha plantat a l'habitació amb un salt, passant-nos pel davant sense que poguéssim moure un dit per impedir-ho. Era com el moviment d'una pantera, tan inhumà, que semblava assossegat-nos després de l'ensurt de la seva arribada. El primera reaccionar ha estat en Harker, el qual, amb un moviment ràpid, ha corregut a la porta que condueix a l'habitació de la part del davant. El comte, en veure'ns, ha fet una horrorosa ganyota de burla que ha deixat al descobert els ullals punxeguts i esmolats. El somris diabòlic ha donat pas a la mirada freda i de menyspreu d'una fera. L'expressió ha canviat de nou quan, moguts per un mateix impuls, hem avançat plegats en la seva direcció. Ha estat una llàstima que no haguéssim organitzat més bé l'atac perquè, fins i tot en aquell moment, em trobava perdut. No sabia si les nostres armes letals servirien d'alguna cosa. Era evident que en Harker volia intentar-ho, perquè ha tret el seu ganivet *kukri* i l'ha colpejat amb fúria, amb un cop poderós que només la diabòlica agilitat del comte ha pogut esquivar. Un segon més i la fulla esmolada li hauria travessat el cor. Tal com havia anat, la punta ha estripat la roba de la jaqueta, fent un forat pel qual han caigut un feix de bitllets i un grapat d'or. L'expressió del comte era infernal i durant uns moments temia per en Harker, malgrat que tornava a aixecar el terrible ganivet per colpejar-lo novament. Instintivament, he fet una passa endavant mogut per un impuls protector, subjectant la creu i la sagrada hòstia a la mà. Sentia que el meu braç posseïa una força poderosa i no m'ha sorprès veure que el monstre reculava abans que cadascun de nosaltres, de manera espontània, féssim el mateix moviment. És impossible descriure l'expressió d'odi i frustració maligna —de ràbia infernal— que mostrava la cara del comte. El color de cera s'ha transformat en un verd esgrogueït que contrastava amb el foc dels seus ulls, i la cicatriu roja del front destacava en la pell pàl·lida com una ferida palpitant. Un moment després, amb un gir sinuós, ha passat per sota el braç d'en Harker abans que aquest pogués colpejar-lo i, recollint un grapat de diners de terra, ha travessat l'habitació i s'ha llençat contra la finestra. Entre l'estrèpit de vidres trencats, ha caigut al pavelló de pedra de sota i enmig del soroll del vidre he sentit el dringar de l'or d'algunes monedes que rodolaven a les lloses.

Hem corregut i l'hem vist alçar-se de terra d'un salt sense haver-se fet ni una rascada. Ha pujat les escales corrents, ha travessat el pati enllosat i ha obert la porta

de l'estable, des d'on s'ha girat per dir-nos:

—Penseu que em podreu destruir, vosaltres, amb les vostres cares pàl·lides en filera, com els bens a la carnisseria. Us en penedireu, cada un de vosaltres! Us penseu que m'heu arrabassat tots els llocs on podia descansar, però en tinc més. La meva venjança tot just acaba de començar! L'he perllongat al llarg dels segles, i el temps corre de la meva banda. Les dones que estimeu ja són meves i per la seva mediació sereu meus, vosaltres i uns altres, les meves criatures, per obeir-me i per ser els meus xacals quan necessiti alimentar-me. Bah!

Amb una rialla sorneguera ha entrat i hem sentit grinyolar la balda rovellada quan tancava la porta rere seu. Més enllà s'ha obert i s'ha tancat una porta. El primer a parlar ha estat el professor mentre, adonant-nos de la dificultat de seguir-lo per l'estable, corríem cap al vestíbul.

—Hem après alguna cosa, molt! A desgrat de les seves paraules altives, ens tem. Li fa por el temps, la falta de temps! Si no, per què té tanta pressa? El seu mateix to el traeix o bé les meves orelles m'enganyen. Per a què els vol, els diners? De pressa. Vostès són caçadors de feres salvatges i saben què fan. Per la meva banda, m'asseguraré que aquí no quedi res que pugui ser-li útil, si és que torna.

Mentre parlava, s'anava guardant els diners que quedaven a les butxaques. Ha agafat el paquet amb els títols de propietat que havia preparat en Harker i ha llençat tot el que quedava a la llar de foc, que ha encès amb un llumí.

En Godalming i en Morris han sortit corrents al pati i en Harker s'ha despenjat per la finestra per tal de perseguir el comte. No obstant això, havia passat el forrellat a la porta de l'estable i el temps emprat a forçar-la i obrir-la ha estat suficient perquè desaparegués. En Van Helsing i jo hem provat d'esbrinar alguna cosa a la banda de darrere de la casa, però les cavallerisses estaven desertes i ningú no l'havia vist passar.

Es feia tard i no trigaria a pondre's el sol. Havíem de reconèixer que ens havia passat la mà per la cara i, descoratjats, hem estat d'acord amb el professor quan ha dit:

—Tornem amb la senyora Mina —pobra, pobra, estimada senyora Mina. Hem fet tot el que podíem i ara, almenys, podem protegir-la. No cal que ens desesperem. Només li queda una caixa de terra i hem de mirar de trobar-la. Quan ho aconseguim, s'haurà acabat tot.

Veia que parlava amb tant de coratge com podia per infondre ànims a en Harker, perquè el pobre home estava destrossat. Adesiara deixava anar un gemec que no podia evitar —pensava en la seva esposa.

Desanimats, hem tornat a casa meva, on hem trobat la senyora Harker esperant-nos amb un aspecte animat que corroborava el seu valor i la seva generositat. En veure les nostres cares, s'ha quedat blanca com el paper i durant un moment ha tancat els ulls en actitud de pregària, fins que ha dit amb bon humor:

—Mai a la vida els ho podré agrair. Oh, pobre estimat meu! —Ha agafat el cap gris del seu marit amb les mans i l’ha besat—. Recolza el cap aquí i descansa. Tot anirà bé, estimat! Déu ens protegirà, si és això el que té disposat.

El pobre home només ha sospirat. No cabien les paraules en la seva profunda tristesa.

Hem sopat com de costum, tots plegats, i això ha servit per animar-nos una mica. Tal vegada ens ajudava simplement l’escalfor animal de l’aliment quan hom té gana —perquè cap de nosaltres havia menjat res des de l’hora d’esmorzar—, o bé el fet de sentir-nos acompanyats. Sigui com sigui, ens sentíem menys desgraciats i vèiem el futur amb més esperança. Fidels a la nostra promesa, hem contat a la senyora Harker tot el que ha passat, i tot i que a vegades passava ànsia en sentir que el seu marit havia estat en perill, i unes altres ha envermellit amb els afalacs que li manifestàvem, ha mantingut el tremp i la serenitat durant tot el relat. En arribar a la part en la qual en Harker s’ha llençat amb tanta gosadia damunt el comte, s’ha recolzat en el braç del seu marit, prement-lo amb força com si la seva abraçada el pogués protegir de qualsevol perill. No obstant això, s’ha mantingut en silenci fins que hem acabat d’explicar tots els esdeveniments. Aleshores, sense deixar la mà del seu marit, s’ha posat dempeus i ha començat a parlar. Oh!, no sé si podré plasmar bé l’escena d’aquesta dona tan dolça, i tan bona, en l’esplendorosa bellesa de la seva joventut i vivacitat, amb la ferida roja al front, de la qual era conscient, i que contemplàvem amb les dents serrades, recordant quan i com se la va fer; la seva amable benevolència enfront del nostre odi inexorable; la seva fe innocent enfront de les nostres pors i els nostres dubtes; i nosaltres mateixos, sabedors que, en la mesura que són importants els símbols, ella, amb tota la seva innocència, bondat i fe, havia estat rebutjada per Déu.

—Jonathan —ha dit, i la paraula ha sonat com música en els seus llavis, tan plena d’amor i tendresa—. Estimat Jonathan, i tots vostès, els meus amics lleials, vull que sàpiguen una cosa mentre dura aquesta època tan trista. Sé que han de lluitar, que han de destruir tal com ho van fer amb la falsa Lucy per tal que la Lucy real pugui viure eternament, però no és una feina d’odi. Aquesta pobra ànima que ha provocat tanta desgràcia és el cas més trist de tots. Pensin en la seva joia quan la part malvada sigui destruïda i la part bona aconsegueixi la immortalitat espiritual. També l’han de compadir, tot i que això no els ha de lligar les mans a l’hora de destruir-lo.

Mentre parlava, podia veure que el rostre del seu marit s’enfosquia i es contreïa, com si la passió que el dominava l’estigués consumint. De manera instintiva, ha premut amb força la mà de la seva esposa fins al punt que els artells han quedat blancs. Ella no ha fet cap gest de dolor, sinó que l’ha mirat amb uns ulls més implorants que mai. En callar ella, ell s’ha aixecat, deslliurant-se de la seva mà gairebé amb violència mentre deïa:

—Tant de bo Déu el deixi a les meves mans el temps suficient per destruir aquesta vida terrenal tal com tots desitgem. Si, a més a més, puc enviar la seva ànima

a l'infern per cremar allà per sempre més, ho faré!

—Oh, calla! Calla! En el nom del bon Déu. No diguis aquestes coses, Jonathan, espòs meu, o em mataràs de por i horror. Pensa, estimat —he pensat en això tot el dia —, que..., tal vegada..., algun dia..., també jo puc necessitar aquesta compassió, i que algú altre com tu —i amb el mateix motiu d'angoixa— pot negar-me-la! Oh, espòs meu!, espòs meu, t'hauria estalviat aquest pensament si no haguessis reaccionat així. Prego Déu que no tingui en compte les teves paraules, sinó que les consideri com el crit desesperat d'un home enamorat i ensorrat pel dolor. Oh, Déu, que aquests cabells blancs serveixin com a prova de tot el que ha patit, ell que no ha fet mal a ningú en tota la seva vida i que ha hagut de patir tantes desgràcies.

Tots ploràvem. Les llàgrimes no tenien aturador i les deixàvem caure lliurement. Ella també plorava en adonar-se que els seus dolços consells ens havien convençut. El seu marit s'ha agenollat davant seu i abraçant-la, ha amagat la cara entre els plecs del seu vestit. En Van Helsing ens ha fet un senyal i hem sortit de l'habitació, deixant els dos enamorats a soles amb Déu.

Abans d'anar-se'n a dormir, el professor ha preparat l'habitació en previsió de la visita del vampir i ha assegurat a la senyora Harker que podia dormir tranquil·la. Ella mirava de creure-s'ho i, sobretot davant el seu marit, ha provat de mostrar-se contenta. Era un esforç considerable i estic segur que no ha quedat sense recompensa. En Van Helsing i jo hem col·locat una campana al seu abast perquè qualsevol d'ells pugui fer-la sonar en cas d'emergència. Quan se n'han anat, en Quincey, en Godalming i jo hem acordat que vetllarem, i ens dividirem la nit, per estar al cas de la seguretat de la pobra dona ferida. La primera guàrdia li toca a en Quincey, i els altres ens n'anirem al llit tan aviat com ens sigui possible. En Godalming ja se n'hi ha anat perquè li toca la segona. Ara que he acabat la feina, jo també me n'hi vaig.

Diari d'en Jonathan Harker

3-4 d'octubre, vora la mitjanit

Ahir em pensava que el dia no s'acabaria mai. Em dominava una son incontrolable i la certesa cega que en despertar faria el descobriment que tot era diferent i que els canvis serien favorables. Abans de separar-nos, hem discutit sobre quin seria el pas proper, però no hem arribat a cap resultat concret. L'única cosa que sabem és que queda una sola caixa de terra i només el comte sap on és. Si decideix amagar-se, ens pot ensarronar durant anys. I mentrestant! —el pensament resulta massa terrible, no goso imaginar-ho. Una cosa és certa: si mai ha existit una dona perfecta, és la meva pobra estimada. L'estimo mil vegades més pel gest de pietat d'anit, una pietat que fa semblar menyspreable el meu odi vers el monstre. Segurament Déu no permetrà que el món perdi una criatura tan valuosa com ella. Aquesta és la meva esperança. Ara naveguem entre esculls i la fe és la nostra única àncora. Gràcies a Déu! La Mina dorm, i no té malsons. Em fa por el que pugui somiar amb aquests terribles records a la memòria. No l'havia vist tan tranquil·la des de la posta de sol. Després, durant uns moments, el seu rostre ha mostrat una expressió de calma que era com la primavera després de les tempestes de març. Primer he pensat que era a causa de la suavitat del sol rogenic del crepuscle sobre el seu rostre, però ara crec que amaga un sentit més profund. No tinc son, tot i que estic cansat, mortalment cansat. No obstant això, miraré de dormir, demà ja hi pensaré i no descansaré fins a...

Més tard. Em dec haver adormit perquè m'ha despertat la Mina, que seia al llit amb una expressió d'alarma. La veia amb facilitat perquè no havíem deixat l'habitació a les fosques. Em tapava la boca amb la mà i em xiuxiuejava a l'orella:

—Ssst! Hi ha algú al passadís!

M'he aixecat silenciosament i, travessant l'habitació, he obert la porta amb molt de compte.

Al defora, estirat en un matalàs, hi havia el senyor Morris, completament despert. Ha fet un gest amb la mà per tal que guardés silenci i ha dit en un murmurí:

—Ssst! Torni al llit, tot va bé. Un de nosaltres serà aquí tota la nit. No volem córrer cap risc!

La seva mirada i el seu gest no admetien discussió; així doncs, he tornat a entrar i ho he explicat a la Mina. Ha fet un sospir i l'ombra d'un somriure ha passat per la seva cara pàl·lida mentre m'abraçava i em deia amb dolçor:

—Oh, gràcies a Déu per aquests homes tan valents!

Amb un sospir s'ha tornat a adormir. Escric perquè no tinc son, tot i que ho hauria de tornar a provar.

Durant la nit, la Mina m'ha tornat a despertar. Aquest cop havíem fet una bona dormida, perquè la grisor que precedia l'alba mostrava les finestres apaïssades i la flama del gas s'assemblava més a un punt que a un disc de llum. M'ha dit precipitadament:

—Vés a despertar el professor. El vull veure tot seguit.

—Per què? —li he preguntat.

—Tinc una idea. Suposo que l'he covat durant la nit i ha madurat sense que me n'adonés. M'ha d'hipnotitzar abans de l'alba i aleshores podré parlar. Vés-hi de pressa, estimat, gairebé és el moment.

M'he dirigit a la porta. El doctor Seward descansava en el matalàs i, en veure'm, s'ha aixecat.

—Que passa alguna cosa? —ha preguntat, alarmat.

—No —he contestat—, però la Mina vol veure el doctor Van Helsing ara mateix.

—Vaig a buscar-lo —ha dit, i s'ha dirigit a l'habitació del professor.

Al cap de dos o tres minuts, en Van Helsing era a l'habitació amb bata i el senyor Morris i lord Godalming eren a la porta amb el doctor Seward preguntant què passava. En veure la Mina, un somris —un somris d'alleugeriment— ha il·luminat el rostre del professor, el qual, fregant-se les mans, ha exclamat:

—Oh, estimada senyora Mina, això sí que és un canvi. Miri! Amic Jonathan, avui hem recuperat l'antiga senyora Mina! —Girant-se cap a ella, ha dit de molt bon humor—: Què puc fer per vostè? A aquesta hora no m'ha despertat sense motius.

—Vull que m'hipnotitzi! —va dir—. Faci-ho abans de l'alba, perquè em sembla que és el moment durant el qual puc parlar lliurement. Faci-ho ara, no tenim gaire temps.

Mirant-la fixament, ha començat a fer moviments davant seu, des del capdamunt del cap avall, amb cadascuna de les seves mans. La Mina l'ha mirat fixament durant uns minuts, durant els quals el cor em martellejava al pit, perquè m'adonava que estàvem a punt de patir una crisi. De mica en mica, ha tancat els ulls i ha quedat immòbil, fins al punt que solament el lleu moviment del pit indicava que era viva. El professor ha fet uns quants moviments més i ha parat, amb el front amarat de suor. La Mina ha obert els ulls, però no semblava la mateixa dona. La seva mirada era llunyana i la seva veu sonava amb una somnolència trista que em resultava nova. Aixecant la mà per imposar silenci, el professor m'ha indicat que anés a buscar els altres. Han entrat de puntetes, han tancat la porta rere seu i s'han quedat als peus del llit, observant. Feia l'efecte que la Mina no els veia. La veu del doctor Van Helsing ha trencat el silenci parlant en un to molt suau per tal de no destorbar el fil dels seus pensaments:

—On és?

La resposta tenia un to neutre:

—No ho sé. La son no troba el seu lloc.

Durant uns minuts ha quedat silenciosa. La Mina seia rígida i el professor la mirava fixament, mentre que la resta amb prou feines si gosàvem respirar. L'habitació cada cop tenia més claror. Sense apartar la vista del rostre de la Mina, el doctor Van Helsing m'ha fet un gest perquè aixequés la persiana. Ho he fet i la llum ens ha inundat. Ha projectat un raig vermellós i una llum rosada s'ha difuminat per l'habitació. En aquest moment el professor ha tornat a parlar:

—On és, ara?

El seu to era somnolent, però intencionat. Era com si estigués actuant. Li he sentit utilitzar aquest mateix to quan llegeix les seves notes.

—No ho sé. Tot em resulta estrany.

—Què veu?

—No puc veure res. És fosc.

—Què sent?

Percebia la tensió en la veu pacient del professor.

—Xipolleig d'aigua. És un clapoteig i un colpejar d'onades petites. Les sento al defora.

—Aleshores és en un vaixell?

Ens hem mirat tractant d'endevinar alguna cosa en l'expressió dels altres. Ens feia por pensar. La resposta va venir tot seguit:

—Oh, sí!

—Què més sent?

—El so de passes d'homes que van d'una banda a l'altra a dalt. Sento el grinyol d'una cadena i la dringadissa del cabrestant quan colpeja el trinquet.

—Què fa?

—Estic immòbil, oh, tant immòbil... És com la mort!

La veu s'ha apagat en un sospir profund com si dormís, i els ulls oberts s'han tancat.

Aleshores el sol ja havia sortit i era completament de dia. El doctor Van Helsing ha col·locat les mans a les espatlles de la Mina i ha recolzat el seu cap damunt el coixí amb molta delicadesa. Ha restat adormida com un infant durant uns minuts i després, amb un sospir llarg, s'ha despertat i s'ha quedat sorpresa de veure'ns tots al voltant seu.

—He parlat en somnis? —han estat les seves paraules.

No obstant això, semblava conèixer la situació sense que li diguéssim res, tot i que tenia ganes de saber què havia contat. El professor l'ha posada al corrent de la conversa i aleshores ha dit:

—No hem de perdre un moment: tal vegada hi som a temps!

El senyor Morris i lord Godalming s'han dirigit a la porta, però la veu tranquil·la del professor els ha fet tornar:

—Esperin, amics meus. Aquest vaixell, sigui on sigui, ancorava mentre ella parlava. Hi ha molts vaixells amarrats en aquest mateix moment en el gran port de Londres. Quin és el que busquem? Donem gràcies a Déu que tornem a tenir una pista, tot i que no sabem on ens pot dur. Hem estat certament cecs. Cecs com solem ser els homes, que quan mirem enrere veiem tot el que podíem preveure; si haguéssim estat capaços de veure el que podíem haver vist! Ai! Aquesta frase és un galimaties, oi? Ara sabem què pensava el comte quan va agafar els diners, perquè el terrible ganivet d'en Jonathan suposa un perill que tem. Pensava en la fugida. M'estan sentint bé, FUGIDA! Es va adonar que només li quedava una caixa de terra, que hi havia un grapat d'homes seguint-lo com els gossos quan persegueixen la guineu i que Londres no era l'indret més adequat per a ell. Ha dut la darrera caixa de terra a bord d'un vaixell i deixa el país. Pensa fugir, però no!, el seguirem. Endavant! Com diria l'amic Arthur quan es posa el vestit roig! La nostra vella guineu és llesta, oh, molt llesta, i l'hem de perseguir amb astúcia. Jo també sóc llest i conec els seus pensaments. Mentrestant, podem descansar tranquils perquè hi ha aigües entre nosaltres que no vol travessar, i que no podria travessar encara que volgués —a menys que el vaixell toqués terra, i en aquest cas solament durant la marea alta o baixa. Mirin, el sol acaba de sortir i tenim tot el dia per a nosaltres fins a la posta de sol. Anem a banyar-nos, i fem un bon esmorzar, que bona falta que ens fa, i ens el podem menjar ben a gust perquè no trepitja la mateixa terra que nosaltres.

La Mina el mirava suplicant en preguntar:

—Però quina necessitat tenim de perseguir-lo, si marxa lluny d'aquí?

Li ha tustat la mà mentre explicava:

—No em pregunti res, ara. Després d'esmorzar, contestaré totes les preguntes. — No ha volgut afegir res més i ens hem separat per anar a vestir-nos.

Després d'esmorzar, la Mina ha repetit la pregunta. Ell l'ha mirat seriós durant un minut i ha dit amb una gran tristesa:

—Estimada senyora Mina, ara més que mai l'hem de trobar, fins i tot si l'hem de seguir fins a la porta de l'infern!

Ella ha empal·lidit i ha preguntat dèbilment:

—Per què?

—Perquè pot viure durant segles —ha contestat el doctor Van Helsing amb solemnitat—, i vostè només és una dona mortal. Ara ens corre pressa..., des que va deixar aquest senyal en el seu coll.

He arribat a temps d'agafar-la abans que no caigués desmaiada.

Diari del fonògraf del doctor Seward, enregistrat per en Van Helsing

Per a en Jonathan Harker.

Ha de quedar-se per tal de protegir la seva estimada senyora Mina. Sortim a fer la nostra investigació, si en podem dir així, perquè no és tant una investigació com una enquesta i solament en busquem la confirmació. Avui li toca quedar-se i tenir cura d'ella. Aquesta és la seva millor tasca i la més sagrada. Avui no traurà el nas per aquí. Permeti'm que li conti el que ja sabem tots perquè jo els n'he informat. Ell, el nostre enemic, ha marxat. Ha tornat al seu castell de Transilvània. Ho sé del cert com si una mà de foc gegantina ho hagués escrit en una paret. Devia tenir prevista aquesta sortida i la darrera caixa de terra estava preparada per embarcar en algun moll. Per això es va endur els diners. Per això va arrencar a córrer, per tal que no l'enxampéssim abans de la posta de sol. Era la seva darrera esperança, llevat de la possibilitat d'amagar-se a la tomba de la senyoreta Lucy, pensant que sent com ell, la hi mantindria oberta. No tenia temps i en fallar-li això, va anar directe al seu darrer recer —la seva darrera obra a la terra, hauria de dir si volgués donar-li una *double entente*^[29]. És llest, molt llest! Sabia que el joc aquí s'havia acabat i ha decidit tornar a casa. Ha trobat un vaixell que fa la mateixa ruta que quan va venir i s'hi ha embarcat. Anem a veure quin vaixell és i cap a on va. Quan ho esbrinem, vindrem a comunicar-los el resultat, aleshores podrem consolar-los i donar noves esperances a l'estimada senyora Mina. Si hi pensa una mica, encara ens queden esperances: no està tot perdut. Aquesta criatura que perseguim ha trigat centenars d'anys a arribar fins a Londres. No obstant això, en un sol dia, quan hem conegut les seves intencions, l'hem foragitada. Té limitacions, tot i que té el poder d'infligir molts danys i no pateix com nosaltres. Però nosaltres som forts, cadascun a la seva manera, i plegats encara som més forts. Animi's, benvolgut Jonathan. La batalla tot just acaba de començar, i al final vencerem, tan segur com que Déu seu en el seu tron observant les seves criatures. Així doncs, miri d'animar-se fins al nostre retorn.

VAN HELSING

Diari d'en Jonathan Harker

4 d'octubre

Quan li he llegit a la Mina el missatge gravat en el fonògraf per en Van Helsing, s'ha animat força. La certesa que el comte és fora del país és motiu d'alleujament, i també una manera de recuperar les forces. Per la meva banda, ara que no tenim aquest terrible perill al davant, sembla gairebé impossible creure que sigui real. Fins i tot les meves horribles experiències al castell de Dràcula són com un malson llunyà. Aquí, amb l'aire fresc de la tardor i el sol brillant...

Ai! Com pot ser que no m'ho cregui! Entremig dels meus pensaments els meus ulls han anat a la cicatriu roja del front blanc de la meva estimada. Mentre hi sigui, no he de dubtar, i després, el seu record mantindrà la fe clara com el cristall. A la Mina i a mi no ens agrada estar sense fer res, així doncs hem tornat a repassar els diaris. D'alguna manera, malgrat que la realitat sembla cobrar dimensions més grans, el dolor i la por disminueixen. Hi ha com una mena d'objectiu manifest pertot que reconforta. La Mina diu que tal vegada som instruments d'un disseny suprem. Potser sí! Miraré de pensar com ella. Encara no hem parlat del futur. Més val que esperem que tornin el professor i els altres en acabar les seves investigacions.

El dia passa més de pressa del que havia imaginat que tornaria a passar. Són les tres.

Diari de la Mina Harker

5 d'octubre, a les 5 de la tarda

Reunió informativa. Assistents: professor Van Helsing, lord Godalming, doctor Seward, senyor Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

El doctor Van Helsing ha descrit les gestions fetes durant el dia per tal de descobrir en quin vaixell ha fugit el comte Dràcula i amb quina destinació:

—Com que sabia que volia tornar a Transilvània, estava segur que entraria per la desembocadura del Danubi o per algun indret del Mar Negre, seguint la ruta que havia utilitzat per venir. Estàvem en la més completa ignorància. *Omne ignoto pro magnifico*.^[30] Amb el cor encongit hem començat a buscar els vaixells que anit sortien en direcció al Mar Negre. Havia de ser un veler, ja que la senyora Mina ens havia parlat que hissaven les veles. Però aquests no són tan importants com per trobar-los en les llistes de vaixells que publica *The Times*. Així doncs, seguint el suggeriment de lord Godalming, ens hem adreçat a la Lloyd's, on es registren tots els vaixells que salpen, per petits que siguin. Allà hem esbrinat que només un vaixell, amb destinació al Mar Negre, havia salpat amb la marea alta. Era el *Czarina Catherine* i havia sortit del moll Doolittle, rumb a Varna, i d'allà a uns altres indrets del Danubi. «Visca!», m'he dit, «aquest és el vaixell en què viatja el comte». Ens hem dirigit al moll Doolittle, i hem trobat un home en una oficina de fusta tan petita que l'home semblava més gran que l'oficina. Gràcies a ell hem esbrinat el recorregut del *Czarina Catherine*. Era un home rondinaire, roig de cara i amb la veu potent, tot i que semblava una bona persona, i quan en Quincey ha tret un bitllet de la butxaca que cruixia en enrotllar-lo i ell l'ha entaforat en una bossa molt menuda que ha amagat al fons de la seva roba, encara era més bona persona i més disposat a servir-nos. Ens ha acompanyat i ha fet preguntes a una colla d'homes rudes i malcarats, els quals també han estat més amables en rebre alguna cosa que els eixugaria la set. Deien moltes paraulotes, la major part de les quals no entenia, tot i imaginar-ne el significat. Tanmateix, ens han dit el que volíem saber.

»Ens han fet saber que ahir a la tarda, al voltant de les cinc, va arribar un home amb molta pressa. Era alt, prim i pàl·lid, amb un nas gros, les dents molt blanques i uns ulls que semblaven carbons encesos. Anava vestit completament de negre, llevat d'un barret de palla que no s'adeia ni amb la seva persona ni amb l'època de l'any. Va repartir diners per saber quin vaixell salpava cap al Mar Negre i per on. El van acompanyar a l'oficina i al vaixell, on no va pujar a bord sinó que es va quedar vora la planxa i va demanar al capità que anés a parlar amb ell. El capità hi anà tan bon punt va saber que pagava generosament i, tot i que va rondinar molt de bon començament, al final van arribar a un acord. Aleshores, l'home prim va esbrinar on podia llogar un carro i un cavall, va marxar i en tornar, ell mateix guiava el carro damunt el qual hi havia una gran caixa. La va descarregar tot sol, però van fer falta

uns quants homes per col·locar-la a la carreta i pujar-la al vaixell. Va donar un munt d'instruccions al capità sobre com i on havien de col·locar la caixa, però el capità no hi estava d'acord i va començar a renegar en diverses llengües responent que podia anar ell mateix a veure on la deixaven. Ell va refusar, objectant que encara no embarcava perquè tenia molta feina. A la qual cosa el capità va replicar que més valia que s'apressés —afegint un renec— perquè el seu vaixell salparia d'allà —un altre renec— abans de canviar la marea —i un altre renec. Aleshores l'home prim va somriure i va anunciar que evidentment arribaria en el moment oportú, però que el sorprendria molt que salpés tan aviat. El capità va tornar a renegar en diverses llengües, i l'home prim li va fer una reverència, li va donar les gràcies i va explicar que gosaria abusar de la seva amabilitat embarcant justament abans de salpar. Finalment el capità, més roig que mai, i encara en més llengües, va manifestar que no li agradaven els francesos —remugant en contra seva— i que no els volia en el seu vaixell —més renecs contra el vaixell. Així doncs, després de preguntar on podia trobar un lloc per comprar formularis d'embarcament, l'home se'n va anar.

»Ningú no sabia on havia anat i “tant se'ls en fotia”, segons que van dir, perquè tenien altres coses a fer —afegint uns quants renecs més. Aviat va fer-se evident que el *Czarina Catherine* no salparia a l'hora prevista. Una boira fina va començar a pujar del riu i va anar creixent fins a convertir-se en una bromada espessa. El capità no podia fer res més que renegar en moltes llengües. L'aigua anava pujant i va començar a témer que perdria la marea. Estava d'un humor de mil dimonis quan, amb la marea alta, l'home prim va pujar per la planxa i va preguntar on havien col·locat la seva caixa. El capità va replicar que hauria desitjat que ell i la seva caixa —entre més renecs i impropis— estiguessin a l'infern. Però l'home prim no es va enutjar i va acompanyar el segon de bord a comprovar on era, després va tornar a pujar i es va quedar a coberta enmig de la boira. Devia marxar perquè ningú no se'n va adonar. Evidentment ningú no se'n preocupava, perquè la boira aviat es va dissipar i tornava a estar ras. Els meus amics assedegats i malparlats reien en contar-me que els renecs del capità excedien la seva capacitat de blasfemar en diverses llengües amb expressions molt pintoresques quan, en parlar amb altres mariners que anaven i venien pel riu en aquell moment, li asseguraven que no havien vist més boira que la que hi havia al voltant del moll. No obstant això, el vaixell va salpar en el moment de la marea minvant i al matí devia ser més enllà de la desembocadura del riu. Quan ens han contat això, ja devia trobar-se en alta mar.

»Així doncs, benvolguda senyora Mina, ara podem estar tranquils durant un temps, ja que el nostre enemic es troba en alta mar, amb la boira a les seves ordres, en el seu camí vers la desembocadura del Danubi. Navegar en un veler és lent, mai corre gaire i nosaltres, quan marxem, anirem més de pressa per terra i l'esperarem. La nostra esperança rau a enxampar-lo quan encara sigui a la caixa, entre la sortida i la posta del sol, perquè aleshores no pot lluitar i nosaltres podrem encarregar-nos d'ell. Tenim dies per preparar el nostre pla. Sabem cap a on es dirigeix perquè hem parlat

amb el propietari del vaixell, que ens ha mostrat les factures i altres documents. La caixa que ens interessa serà desembarcada a Varna i lliurada a un agent, de nom Ristics, que presentarà les seves credencials. Amb això l'armador haurà complert la seva part. Quan ens ha preguntat si hi havia cap problema, perquè en aquest cas podia telegrafiar a Varna i demanar una investigació, li hem assegurat que no, perquè més val que no intervingui la policia ni la duana. Ho hem de fer nosaltres a la nostra manera.

Quan el doctor Van Helsing ha acabat de parlar, li he demanat si estava segur que el comte va a bord del vaixell i ha replicat:

—En tenim la millor prova: la seva pròpia evidència en el trànsit hipnòtic d'aquest matí.

He preguntat si era realment necessari que perseguissin el comte, perquè, oh, temia que en Jonathan em deixés i sabia que hi aniria si el altres marxaven. Ha contestat amb tranquil·litat primer i acalorant-se de mica en mica fins arribar a una energia i una força que demostrava la seva autoritat personal, amb la qual havia guanyat la seva condició de mestre:

—Sí, és necessari, necessari, necessari! Primer de tot per la seva seguretat i després per la seguretat de la humanitat. Aquest monstre ja ha fet prou mal en el reduït àmbit en què es mou i en el curt període de temps en què només era un cos temptejant la seva capacitat en la foscor, sense saber. Ja els ho he dit als altres. Vostè, estimada senyora Mina, se n'assabentarà mitjançant el fonògraf del meu amic John o en el diari del seu marit. Ja els he contat com el fet d'abandonar el seu país desert —desert de població—, i venir a un país nou ple de vides humanes que creixen com les espigues en un camp de cereal, ha estat una feina de segles. Si un altre no mort, diferent d'ell, hagués volgut dur a terme una tasca semblant, tal vegada no ho hauria aconseguit ni en tots els segles passats ni en els segles a venir. Amb aquest es deuen haver unit totes les forces ocultes, profundes i poderoses de la natura d'una manera prodigiosa. El mateix lloc on ha viscut no mort durant tots aquests segles és ple de fenòmens estranys per a la geologia i la química. És un indret ple de coves i fissures que ningú no sap on van. Hi ha volcans, alguns del quals encara escupen aigües de propietats estranyes o gasos que maten o bé vivifiquen. Sens dubte, hi ha propietats magnètiques o elèctriques en algunes d'aquestes combinacions de forces ocultes que afavoreixen la vida física d'una manera estranya. Ell mateix gaudia de grans qualitats. En un temps difícil i de guerra era alabat per posseir uns nervis d'acer, un cervell més subtil i un cor més valent que cap altre home. Algun principi vital s'ha desenvolupat en ell d'una manera estranya i extraordinària, i tant com el seu cos es manté fort, es perfecciona i prospera, el seu cervell també. Tot això sense l'ajuda diabòlica que posseeix perquè ha de rendir-se davant dels poders que provenen dels símbols del bé. Ara és això per a nosaltres. L'ha infectada a vostè —disculpi, estimada, que hagi de parlar així, però és per al seu bé. Va infectar-la d'una manera que, si no fa res més, vostè podrà viure com acostumava. Amb el temps, la mort,

comú a tots els homes per càstig de Déu, la faria com ell. Això no ha de passar! Hem fet un pacte comú que no ho permetrem. Serem ministres del desig de Déu: perquè el món i els homes pels quals el seu Fill va morir no han de ser lliurats als monstres, l'existència dels quals el deshonoraria. Ens ha concedit que redimim una ànima i, com els antics cavallers de les croades, sortirem a redimir-ne més. Com ells viatjarem vers on surt el sol i com ells, si caiem, serà per una bona causa.

Ha callat i he dit:

—I el comte no reaccionarà amb astúcia davant el seu fracàs? Després que ha estat expulsat d'Anglaterra, no l'evitarà, com fa el tigre que evita el poble on el cacen?

—Justa la fusta! —ha contestat el doctor Van Helsing—. El seu símil del tigre m'agrada i el faré servir. El seu devorador d'homes, com anomenen el tigre que ha tastat la sang humana a l'Índia, ja no vol una altra presa, sinó que ronda sense parar fins que l'inxampa. A qui nosaltres volem perseguir des del nostre poble també és un tigre, un devorador d'homes, i mai no es cansa de rondar. Ben al contrari, no és dels qui es retiren i es mantenen allunyats. Durant la seva vida, la seva vida real, va travessar la frontera turca i va atacar l'enemic en el seu propi territori. Va ser rebutjat, però, va renunciar? No, hi va tornar una vegada i una altra. Fixi's en la seva insistència i resistència. El seu cervell infantil havia concebut de feia temps la idea d'anar a una gran ciutat. Què va fer? Va buscar l'indret del món que oferia més promeses per a ell. Després va preparar-se metòdicament. Va tenir paciència per esbrinar l'abast de la seva força i dels seus poders. Va estudiar llengües noves. Va aprendre els costums socials, noves formes de comportament, política, dret, finances, ciència, les maneres de viure en un país estranger i de la gent dels nostres temps. El fet de conèixer tot això no fa sinó encoratjar les seves ganes i desigs. Ajuda el seu cervell a madurar. I tot plegat li demostra que les seves suposicions eren encertades. Ho va fer tot sol, completament sol! Des d'una tomba en ruïnes en una terra oblidada. Què no podria fer quan tingués el gran món del saber al seu abast? Ell, que pot riure's de la mort, com ja sabem, que surt indemne de les malalties que maten pobles sencers. Oh!, si un ésser com aquest vingués de Déu i no del diable, quant de bé podria fer en un món com el nostre! Però ens hem compromès a alliberar el món. La nostra empresa ha de ser duta a terme en silenci i els nostres esforços en secret. Perquè en aquests temps il·lustrats, quan els homes no creuen ni en el que veuen, el dubte dels savis encara li infondria més força. Seria una armadura i li proporcionaria armes per a destruir-nos, a nosaltres, els seus enemics, que ens exposem fins i tot a perdre les nostres ànimes per la salvació d'aquella a qui estimem, pel bé de la humanitat i per l'honor i la glòria de Déu.

Després d'una discussió general, s'ha acordat que aquesta nit no prendríem una decisió definitiva, que pensaríem en els fets i aportaríem les conclusions que ens semblessin més encertades. Demà, a l'hora d'esmorzar, ens tornarem a trobar i,

després de donar a conèixer les conclusions de cada un, decidirem les accions oportunes.

Aquesta nit sento una pau i un descans meravellosos. És com si m'hagués alliberat d'una presència amenaçadora. Tal vegada...

No he acabat la meva suposició, i no he pogut fer-ho perquè he vist el reflex de la marca roja del meu front en el mirall i he recordat que encara sóc impura.

Diari del doctor Seward

5 d'octubre

Ens hem llevat aviat i em sembla que aquesta dormida ens ha anat molt bé a tots. Quan ens hem trobat a l'hora d'esmorzar hi havia una alegria general que no ens imaginàvem que tornàriem a experimentar.

És realment fantàstica la resistència de la naturalesa humana. Quan la causa que l'oprimeix, sigui de la mena que sigui, desapareix en algun sentit —encara que sigui la mort—, tornem amb rapidesa als principis d'esperança i alegria. Més d'un cop, asseguts al voltant de la taula, he fet uns ulls com unes taronges, preguntant-me si tot el que havia passat havia estat un somni. Només he tornat a la realitat en veure la taca roja en el front de la senyora Harker. Fins i tot ara, que miro de resoldre aquesta greu qüestió, m'és impossible ser plenament conscient que la causa dels nostres problemes encara existeix. També la senyora Harker oblida a voltes la seva angoixa. Ara i adés, quan alguna cosa la hi recorda, pensa en la seva terrible cicatriu. D'aquí a mitja hora ens trobarem en el meu estudi i decidirem el nostre pla d'acció. Només preveig una dificultat immediata que conec més per l'instint que no pas per la raó: hem de parlar amb franquesa i no obstant això, em temo que alguna raó misteriosa impedeix parlar a la senyora Harker. Sé que extreu les seves pròpies conclusions i després de com han anat les coses, m'imagino que són brillants i encertades, però tal vegada no vulgui o no pugui manifestar-les. Ho he mencionat a en Van Helsing, i tots dos ens quedarem a parlar-ne. Suposo que està començant a funcionar l'horrible verí que el comte li va injectar a les venes. El comte tenia uns objectius quan va injectar-li el que en Van Helsing anomena «el bateig de sang del vampir». Pot ser un verí que es destil·la de les coses bones. En una època en la qual l'existència de la ptomaïna és un misteri, no ens hem d'estranyar de res! D'una cosa estic segur: que si el meu instint no m'enganya sobre els silencis de la senyora Harker, hi ha una dificultat terrible —un perill desconegut— en la tasca que hem d'enfrontar. El mateix poder que la fa callar podria fer-la parlar. No vull pensar més enllà perquè amb els meus pensaments podria difamar una dona noble!

En Van Helsing ve al meu estudi una mica abans que els altres. Miraré d'encetar el tema amb ell.

Més tard. Quan el professor ha entrat, hem parlat de l'estat de la qüestió. Veia que en duia alguna de cap i volia dir-m'ho, però es resistia a abordar el tema. Després de parlar de coses sense importància, tot d'una ha esbotzat:

—Amic John, hem de parlar a soles i més endavant ja ho comunicarem als altres —ha callat i m'he esperat fins que ha continuat dient—: la senyora Mina, la nostra estimada senyora Mina està canviant. —He sentit que un calfred em recorria l'espinada en veure confirmades les meves sospites. En Van Helsing ha prosseguit—:

La trista experiència amb la senyoreta Lucy ens ha de mantenir a l'aguait aquest cop abans no sigui massa tard. La nostra tasca és més difícil que mai i aquest nou problema fa important cada hora que passa. Veig que el seu rostre comença a mostrar les característiques del vampir. Són encara molt lleus, però ja són perceptibles si s'és prou objectiu per veure-les. Les seves dents són més esmolades i a voltes els seus ulls miren amb una certa duresa. I no és solament això, sinó que sovint es queda en silenci, tal com feia la senyoreta Lucy. No parlava, tot i que escrivia tot el que volia que se sabés més endavant. El que m'amoïna és que si durant el trànsit hipnòtic ens pot contar el que el comte veu i sent, no és també possible que qui l'ha hipnotitzada primer i ha begut la seva sang i li ha fet beure de la seva, pugui, si vol, obligar la seva ment a descobrir-li el que ella sap? —He brandat el cap i ha seguit dient—: Aleshores hem d'evitar-ho. Hem de mantenir-la en la ignorància i així no podrà contar allò que no sap. És una tasca dolorosa! Tant, que em trenca el cor, però no ens queda cap altre remei. Quan ens trobem avui, li hem de dir que, a conseqüència de motius que no podem discutir, no pot assistir més a les nostres reunions, tot i que estarà sota la nostra protecció.

S'ha eixugat el front, amarat de suor només de pensar en el dolor que havia de provocar en aquella pobra ànima, tan torturada. Sabia que el consolaria saber que jo també havia arribat a la mateixa conclusió, això almenys li estalviaria el dolor del dubte. Li ho he dit, obtenint l'efecte que em pensava.

S'acosta l'hora de la nostra reunió general. En Van Helsing ha sortit a preparar la trobada i la difícil tasca que li toca abordar. Penso que el seu propòsit és pregar a soles.

Més tard. En començar la reunió, tant en Van Helsing com jo hem experimentat un alleugeriment enorme. La senyora Harker ha enviat un missatge mitjançant el seu marit dient que no hi assistiria perquè li semblava millor que tinguéssim la llibertat de discutir els nostres moviments sense que ens destorbés la seva presència. El professor i jo ens hem mirat un moment sentint que ens havien tret un pes del damunt. Per la meua banda, he pensat que si la mateixa senyora Harker era conscient del perill, haviem evitat tant el dolor com el perill. Vistes les circumstàncies, amb una mirada i un gest hem acordat silenciar les nostres sospites fins que poguéssim parlar-ne a soles novament. Hem passat a discutir el nostre pla de campanya, per la qual cosa en Van Helsing ha exposat els fets:

—El *Czarina Catherine* va sortir del Tàmesi ahir al matí. Navegant a la seva velocitat màxima trigarà almenys tres setmanes a arribar a Varna, però nosaltres, viatjant per terra, hi arribarem en tres dies. Si avancem dos dies el viatge del vaixell, a causa de les condicions climatològiques que, com sabem, pot propiciar el comte, i retardem tot un dia i una nit el nostre viatge, ens queda un marge de gairebé dues setmanes. Així doncs, per estar-ne del tot segurs, hem de sortir com a molt tard el dia 17. Aleshores serem a Varna un dia abans de l'arribada del vaixell i podrem fer els

preparatius necessaris. Per descomptat, anirem armats, armats contra els éssers malvats, tant espirituals com físics.

En Quincey Morris ha afegit:

—Entenc que el comte ve d'un país de llops i pot ser que els atïï contra nosaltres. Proposo que afegim Winchesters al nostre armament. Tinc confiança en un Winchester quan hi ha algun problema. Art, recordes la llopada que ens perseguia a Tobolsk? Si haguéssim tingut un rifle de repetició llavors!

—Bé! —va exclamaren Van Helsing—. Ens endurem Winchesters. En Quincey pensa sempre en tots els detalls, sobretot quan es tracta d'anar de cacera, malgrat que la meva metàfora sigui més un deshonor per a la ciència que els llops un perill per a l'home. Mentrestant, aquí no podem fer res i com que suposo que Varna ens és desconeguda a tots, per què no hi anem més aviat? És una llarga espera tant allà com aquí. Podem fer els preparatius entre avui i demà i aleshores, si tot va bé, nosaltres quatre podem emprendre el viatge.

—«Nosaltres quatre»? —ha preguntat en Harker, mirant-nos interrogant.

—És clar! —ha estat la resposta ràpida del professor—: Vostè s'ha de quedar per ocupar-se de la seva dolça esposa!

En Harker s'ha quedat silenciós una estona i després ha dit amb veu fosca:

—Ja en parlarem demà al matí, d'aquesta qüestió. Ho vull consultar amb la Mina.

He pensat que havia arribat el moment que en Van Helsing l'avisés del perill que suposava parlar amb ella dels nostres plans, però no ho ha fet. L'he mirat amb insistència tot estossegant, però en resposta s'ha posat el dit als llavis i s'ha girat.

Diari d'en Jonathan Harker

5 d'octubre, a la tarda

Després de la nostra reunió d'aquest matí, no podia pensar. Els nous tombs que fan els esdeveniments em produeixen un estat de sorpresa que no em permet pensar amb claredat. La decisió de la Mina de no prendre part en la discussió m'ha fet reflexionar i com que no podia discutir el tema amb ella, només puc fer suposicions. Estic ben lluny de trobar una solució. La manera com els altres han rebut la notícia també m'ha deixat perplex. L'última vegada que vam parlar d'aquesta qüestió vam acordar que no ens amagaríem res més. La Mina dorm, assossegadament i dolça com un infant, té el llavis somrients i el seu rostre resplendeix de felicitat. Gràcies a Déu que encara existeixen aquests moments per a ella.

Més tard. Que estrany que em resulta tot! M'he assegut observant el son feliç de la Mina i he arribat a un punt de felicitat personal que ja em pensava que no existia. A mesura que queia la tarda i la terra s'omplia d'ombres de la posta del sol, el silenci de l'habitació se m'ha fet cada cop més solemne. Tot d'una, la Mina ha obert els ulls i mirant-me amb tendresa, ha dit:

—Jonathan, vull que em juris una cosa i em donis la teva paraula d'honor. Em faràs la promesa a mi, però serà sagrada als ulls de Déu i no la trencaràs malgrat que em vegis agenollar-me davant teu i plorar amb llàgrimes amargues. De pressa, l'has de fer ara mateix.

—Mina —he replicat—, una promesa com aquesta no es pot fer així com així. Pot ser que no hi tingui cap dret.

—Però, estimat meu —ha dit ella amb una intensitat tan espiritual que els seus ulls semblaven estels polars—, sóc jo qui t'ho demano i no és per mi. Pots preguntar al doctor Van Helsing si tinc raó, i si no està d'acord amb el que et demano, fes el que et sembli. És més, si tots hi esteu d'acord, t'alliberaré de la teva promesa.

—Et dono la meva paraula d'honor! —he exclamat i durant un moment, l'he vist molt feliç, tot i que al meu entendre aquesta cicatriu roja del front li nega la felicitat.

—Jura'm —ha dit— que no em contaràs els plans que estudieu per a la vostra campanya contra el comte. Ni de paraula, ni per al·lusió ni per inferència, mentre encara tingui això —i ha assenyalat la cicatriu amb posat solemne.

M'he adonat que parlava seriosament i he dit amb tota la solemnitat que m'era possible:

—T'ho juro! —i en acabat de dir-ho he tingut la impressió que es tancava una porta entre nosaltres.

Més tard, mitjanit. La Mina ha estat contenta i alegre tota la vetllada fins al punt que els altres semblaven més animats, com si la seva alegria es contagiés, i jo mateix sentia que la tristesa que ens oprimeix havia desaparegut en certa mesura. Ens hem

retirat aviat i ara la Mina dorm com una nena petita. És fantàstica la seva capacitat de dormir enmig de la seva terrible angoixa. Gràcies a Déu pot oblidar els seus maldecaps. Tal vegada el seu exemple m'influeixi com la seva alegria d'aquesta nit. Ho he de provar. Oh, si pogués dormir sense malsons!

6 d'octubre, al matí

Una altra sorpresa. La Mina m'ha despertat aviat, més o menys com ahir, i m'ha demanat que anés a buscar el doctor Van Helsing. He pensat que es tractaria d'una altra sessió d'hipnotisme i, sense fer preguntes, he anat a buscar el professor. Era evident que ho esperava perquè l'he trobat vestit a la seva habitació. Tenia la porta entreoberta, per tal de sentir el soroll de la porta de la nostra habitació. Ha vingut tot seguit, i en entrar ha preguntat a la Mina si calia cridar a la resta.

—No —ha dit ella simplement—, no serà necessari. Ja els ho contarà vostè. Els he d'acompanyar en el seu viatge.

El doctor Van Helsing s'ha quedat tan sorprès com jo i després d'un moment li ha preguntat:

—Per què?

—M'han de dur amb vostès. Estic més segura amb vostès i vostès també ho estaran.

—Però, per què, estimada senyora Mina? Sap que la seva seguretat és el nostre deure més sagrat. Anem a la cerca del perill, un perill que per a vostè pot ser molt més gran que per a qualsevol de nosaltres a causa de les..., de les circumstàncies..., de les coses que han passat —ha fet una pausa, consternat.

En respondre, ella ha aixecat un dit i ha assenyalat el seu front:

—Ho sé. Per això he de venir. Ara que el sol és alt li ho puc dir, després pot ser que no en torni a ser capaç. Sé que el comte vol que hi vagi. Sé que si em demana que hi vagi en secret, hi aniré buscant estratagemes. Utilitzaré qualsevol ardit per enganyar..., fins i tot en Jonathan. —Déu és testimoni de com em mirava en dir això i si hi ha un àngel que enregistra el que fem, haurà pres nota d'aquesta mirada per preservar el seu honor. Només he estat capaç d'estrènyer la seva mà. No podia parlar, estava massa emocionat fins i tot per buscar el consol de les llàgrimes—. Els homes són valents i forts —ha prosseguit—. Són forts en nombre perquè poden desafiar el que pot destruir la resistència humana de qui hagi de tenir cura d'ell mateix. A més, puc ser útil, ja que em pot hipnotitzar i saber coses que ni jo mateixa conec.

El doctor Van Helsing ha dit en un to molt greu:

—Senyora Mina, vostè és, com sempre, qui té més seny. Pot venir amb nosaltres i plegats farem tot el que ens hem proposat de fer.

En acabat, el llarg silenci de la Mina m'ha obligat a mirar-la. Tornava a estar adormida recolzada en el coixí, i no s'ha desvetllat quan he alçat la persiana per deixar que la llum del sol inundés l'habitació. En Van Helsing m'ha fet un gest

perquè l'acompanyés sense fer soroll. Hem anat a la seva habitació i en un minut s'han reunit amb nosaltres lord Godalming, el doctor Seward i el senyor Morris. Els ha explicat tot el que ha dit la Mina:

—Demà al matí sortirem en direcció a Varna. Haurem de tenir en compte un altre factor: la senyora Mina. Oh, la seva ànima és fidel. Per a ella és un gran patiment contar-nos tot el que ha dit fins ara, però té raó i estem avisats a temps. No hem de perdre cap oportunitat i a Varna hem d'estar preparats per actuar en el mateix moment de l'arribada del vaixell.

—Què haurem de fer, exactament? —ha preguntat en Morris, lacònic.

El professor ha fet una pausa abans de replicar:

—Haurem de pujar primer a bord del vaixell. Aleshores, un cop identificada la caixa, hi col·locarem una branca de rosa silvestre al damunt. L'haurem de lligar per tal que ningú no en pugui sortir, o almenys això és el que diu la superstició. I en un primer moment ens hem de cenyir a la superstició. Era el que hom creia antigament i aquesta creença encara està arrelada en la fe. Després, quan trobem l'oportunitat que busquem i no ens vegi ningú, obrirem la caixa, i tot anirà bé.

—Jo no esperaré a tenir-ne l'oportunitat —ha dit en Morris—. Quan vegi la caixa, l'obriré i destruiré el monstre, encara que hi hagi milers d'homes mirant-me i em matin després pel que hauré fet!

He buscat la seva mà instintivament i l'he notat tan ferma com l'acer. Em sembla que ha entès la meua mirada, espero que l'hagi entès.

—Bon xicot —ha dit el doctor Van Helsing—. Molt valent. Quincey, vostè és un home fet i dret, que Déu el beneeixi! Fill meu, cregui'm, cap de nosaltres es farà enrere ni esperarà per por. He dit el que hauríem de fer, el que tal vegada podrem fer. Però el cert és..., el cert és que no sabem què farem. Poden passar tantes coses, poden ser tantes les circumstàncies i les conseqüències, que fins al moment de trobar-nos-hi, no podem dir res. Anirem armats, en tots els sentits, i quan arribi el moment d'actuar, no ens farem enrere. Ara posem els nostres assumptes en ordre. Arreglem els assumptes que impliquen els nostres éssers estimats, els quals depenen de nosaltres, ja que no podem preveure com o quan acabarem amb tot això. Pel que fa a mi, els meus assumptes estan arreglats i com que no tinc res més a fer, em dedicaré a fer els preparatius per al viatge. Aniré a treure els bitllets i enllestiré totes les altres coses per al viatge.

Ja estava tot dit i ens hem separat. Ara he d'organitzar els meus assumptes a la terra i em prepararé per a qualsevol cosa que pugui passar...

Més tard. Ja ho tinc tot enllestit. He fet testament, i tot està en ordre. Si sobreviu, la Mina serà la meua única hereva. Si no, els qui han estat tan bondadosos amb nosaltres seran els qui heretin tot el que ens quedi.

Gairebé es pon el sol, m'ho diu el desassossec que es va apoderant de la Mina. Estic convençut que la seva ment amaga alguna cosa que ens revelarà en el moment

de la posta de sol. Aquests moments s'estan convertint en un turment per a tots nosaltres, perquè cada posta de sol i cada albada suposen un nou perill —més dolor, el qual, no obstant això, pot significar un mitjà per a un final feliç, si Déu vol. Escric tot això en el meu diari perquè la meva estimada no se n'assabenti. Però el tindrà a punt per si de cas ho vol saber més endavant.

M'està cridant.

Diari del doctor Seward

11 d'octubre, a la nit

En Jonathan Harker m'ha demanat que prengui notes en el meu diari perquè ell no s'hi veu amb cor i vol que mantinguem una relació exacta dels esdeveniments.

Em sembla que cap de nosaltres no s'ha sorprès quan ens ha demanat que anéssim a veure la senyora Harker una mica abans de la posta de sol. Darrerament ens hem adonat que la sortida i la posta de sol són moments de llibertat per a ella, durant els quals pot manifestar-se sense que la controli cap força que la sotmeti i la cohibeixi o que la impulsi a actuar. Aquest estat d'ànim es manifesta una mitja hora abans de la sortida o la posta del sol i dura fins que el sol surt o fins que els núvols encara brillen amb els seus raigs a la línia de l'horitzó. Primer de tot, mostra un estat d'ànim negatiu, com si es desfés d'un lligam, seguit d'un estat de completa llibertat. Quan la llibertat s'acaba, però, recau ràpidament en l'estat anterior, precedit d'un silenci d'avís.

Aquesta nit, quan ens hem reunit, se la veia una mica incòmoda i mostrava senyals evidents d'una lluita interior. Primer, he pensat que era a causa dels violents esforços que feia però, al cap de pocs minuts, s'havia controlat completament. Aleshores, fent un gest al seu marit perquè segués vora seu al sofà on estava mig estirada, ens ha demanat que acostéssim les nostres cadires. Tot agafant la mà del seu marit entre les seves, ha començat a parlar:

—Tal vegada som tots junts aquí en llibertat per darrera vegada! Ja sé, estimat, ja sé que seràs amb mi fins al final —això ho ha dit al seu marit, la mà del qual, segons vèiem, estrenyia la d'ella—. Demà al matí sortirem en el compliment de la nostra tasca i només Déu sap què ens oferirà el destí. Són tan bondadosos amb mi que em duren amb vostès en aquest viatge. Uns homes tan valents com vostès disposats a tenir cura d'una dona dèbil, l'ànima de la qual tal vegada està perduda —no, no, encara no, sinó en perill. Han de recordar que jo no sóc de la mateixa pasta que vostès. Duc un verí a la sang, a l'ànima, que em pot destruir, que em destruirà, llevat que hi trobem una solució. Oh, amics meus, saben tan bé com jo que la meua ànima està en perill i tot i conèixer que hi ha una solució per a mi, ni vostès ni jo l'hem d'adoptar! —ens ha mirat suplicant, l'un rere l'altre, començant i acabant en el seu marit.

—Quina solució? —ha preguntat en Van Helsing, amb la veu aspra—. Què és el que no hem d'adoptar? Què no podem fer?

—Que mori ara, ja sigui per la meua mà o per la mà d'un altre, abans que el mal augmenti. Sé, tal com ho saben vostès, que un cop morta, podrien alliberar el meu esperit immortal, tal com ho van fer amb el de la meua pobra Lucy. Si només fos la mort, o la por de morir, l'única cosa que s'interposés, no m'espantaria la idea de la mort, ara, aquí, entre els amics que m'estimen. Però no es tracta solament de la mort.

No puc creure'm que, en aquest cas, la voluntat de Déu sigui la mort quan tenim esperança en el futur i una tasca a fer. Així doncs, per la meua banda, renuncio a la certesa del descans etern i m'enfronto a la foscor on puc trobar els éssers més tenebrosos del món o del món subterrani! —Tots seguíem en silenci perquè sabíem instintivament que només era un preàmbul. Els rostres dels altres estaven seriosos i el d'en Harker, blanc com un paper. Tal vegada imaginava molt més bé que nosaltres el que ens venia al damunt. Ella ha continuat—: Aquesta serà la meua aportació al fons comú. —M'ha sorprès l'ús d'aquesta expressió en un moment com aquell i amb tanta serietat—. Què aporten vostès? Ja sé que les seves vides —i va continuar—: Això és fàcil per a uns homes valents. Les seves vides pertanyen a Déu i les hi poden tornar. Però, què em donaran a mi? —ens observava interrogant, i aquest cop ha evitat mirar el seu marit. En Quincey semblava entendre-la perquè ha fet un senyal amb el cap; la cara d'ella s'ha il·luminat—. Així doncs, he de dir-los simplement què vull, perquè no hi ha d'haver cap mena de dubte entre nosaltres en relació amb aquest assumpte. M'han de prometre, cada un de vostès —fins i tot tu, estimat espòs meu—, que, quan arribi el moment, em mataran.

—Quin moment? —era en Quincey, la veu del qual era baixa i forçada.

—El moment en el qual hagi canviat tant que més valdrà que mori que no pas que continuï vivint. Quan sigui morta d'aquesta manera, aleshores vostès, sense perdre un moment, em clavarán una estaca al cos i em tallaran el cap, o bé faran el que calgui per donar-me la pau!

En Quincey ha estat el primer a aixecar-se després de restar uns moments en silenci. S'ha agenollat al seu davant i, agafant-li les mans, ha dit amb solemnitat:

—Sóc un tipus rude que tal vegada no ha viscut com ho ha de fer un home per guanyar aquesta distinció, però li juro per tot el que és sagrat i estimat per mi, que si arriba aquest moment, no tremolaré a l'hora de complir el deure que ens encomana. I li prometo, també, que me n'asseguraré, perquè si tinc algun dubte consideraré que ha arribat el moment!

—El meu amic fidel! —ha estat tot el que ha pogut dir enmig de les llàgrimes quan, inclinant-se, li ha besat la mà.

—Li juro el mateix, estimada senyora Mina! —ha exclamat en Van Helsing.

—I jo! —ha dit lord Godalming, tots dos agenollats davant d'ella per fer el jurament. Després, ha arribat el meu torn i llavors, el seu marit s'ha girat vers ella, amb la mirada perduda i una pal·lidesa que suavitzava la blancor dels seus cabells, i ha preguntat:

—Jo també t'he de fer aquesta promesa, esposa meua?

—Tu també, estimat —ha dit ella amb una infinita compassió en els ulls i la veu —: No has de fer-te enrere. Ets qui més estimo al món, les nostres ànimes estan foses en una de sola per a tota la vida i per sempre més. Pensa, estimat, que hi ha hagut èpoques en les quals homes valents han hagut de matar les seves esposes i les dones de la seva família per tal d'evitar que caiguessin a les mans dels seus enemics. Les

seves mans no tremolaven quan elles imploraven que les matessin. És un deure que l'home té amb la dona que estima, en uns moments de prova tan dolorosa! I, estimat, si ha de ser així, i he de trobar la mort a mans d'algú, vull que sigui la mà de qui m'estima més. Doctor Van Helsing, no he oblidat la seva compassió en el cas de la pobra Lucy per qui l'estimava més —ha callat, envermellint, i ha canviat la frase—: per qui tenia més dret de retornar-li la pau. Si torna a donar-se el cas, confio en vostè perquè el meu marit tingui el record feliç que la seva mà amorosa m'ha alliberat d'aquesta espantosa esclavitud.

—Li ho juro! —ha tronat la veu del professor.

La senyora Harker ha fet un somris d'alleugeriment i amb un sospir s'ha recolzat en el sofà, tot dient:

—Ara, permetin-me que els faci un advertiment que no han d'oblidar: aquest cop, si passa, ha de venir ràpidament i inesperadament, i en aquest cas no han de perdre temps esperant una oportunitat. En aquell moment jo podria estar (no!, si arriba el cas, estaré) unida amb el seu enemic contra vostès. Una altra petició —ha adoptat una actitud molt solemne en dir això—: no és vital ni necessari, però vull que facin una cosa per mi, si volen. —Tots hem fet un gest d'assentiment, i malgrat que ningú no ha parlat, no en teníem cap necessitat—: Vull que em llegeixin l'ofici de difunts. —L'ha interromput un sospir profund del seu marit i, agafant-li la mà, l'ha dut fins al seu cor i ha prosseguit—: Me l'haurien de llegir algun dia. Sigui quin sigui el final d'aquest assumpte tan espantós, serà un consol per a tots o almenys per a alguns de nosaltres. Espero que seràs tu, estimat meu, qui el llegeixi, així la teva veu perdurará en la meva memòria per sempre, passi el que passi!

—Però, estimada —ha suplicat ell—, la mort és lluny.

—No —ha dit ella, aixecant una mà—, sento tan a prop la mort en aquest moment com si suportés el pes de la terra damunt la tomba.

—Oh, esposa meva, l'he de llegir jo? —ha dit, abans de començar.

—Em consolarà, espòs meu! —ha dit la senyora Harker i ell ha començat a llegir quan ella li ha lliurat el llibre.

Com puc —com pot ningú— parlar d'aquella estranya escena, tan solemne, de la seva malenconia, la seva tristesa, el seu horror, i malgrat tot, la seva dolçor? Fins i tot el cor d'un escèptic, que no veu més que una paròdia en tot el que és sagrat o emotiu, s'hauria emocionat si hagués observat el petit grup d'amics afectuosos i fidels agenollats al voltant d'aquella dona ferida i angoixada; o si hagués pogut sentir la tendra passió en la veu del seu marit, tan trencada per l'emoció que havia de fer pauses, llegint les oracions senzilles i boniques de l'ofici de difunts.

—No..., no puc continuar. Les paraules i la veu em fallen!

Ella tenia raó. Tot i ser estrany, tot i que més endavant ens pugui semblar grotesc, en aquell moment ens ha confortat, i el silenci, que mostrava que la senyora Harker queia en la pèrdua de la seva llibertat d'esperit, no ens ha semblat tan desesperançador com temíem.

Diari d'en Jonathan Harker

15 d'octubre, Varna

Vam sortir de Charing Cross el matí del dia 12, vam arribar a París la mateixa nit i vam ocupar les places reservades en l'Orient Express. Vam viatjar tota la nit i tot el dia, i vam arribar aquí cap a les cinc. Lord Godalming va anar al consolat a veure si havia arribat algun telegrama a nom seu, i la resta vam dirigir-nos a l'hotel Odessus. El viatge ha tingut les seves incidències, però jo estava massa nerviós per adonar-me de res. Fins que el *Czarina Catherine* entri al port dubto que trobi alguna cosa d'interès en tot el món. Gràcies a Déu que la Mina està bé i sembla més forta amb el color recuperat. Dorm molt, al llarg del viatge ha dormit gairebé tot el trajecte. No obstant això, abans de la sortida i la posta del sol, està desperta i a l'aguait, i ha esdevingut un costum que en Van Helsing la hipnotitzi en aquests moments. Primer, calia fer una mica d'esforç i havia de fer moltes passes; ara, però, l'obeeix tot seguit, com per costum, i gairebé no ha de fer-li res. Sembla tenir un cert poder en aquests moments concrets i els pensaments d'ella l'obeeixen. Sempre li pregunta què veu i què sent i ella contesta al principi:

—Res, és molt fosc. —I després—: Sento les onades que colpegen amb suavitat contra el vaixell i l'aigua que corre. Les velas i les cordes tiben, i els pals i les vergues espeteguen. Fa molt de vent; puc sentir-lo en els obencs, i la proa llença l'escuma.

És evident que el *Czarina Catherine* encara es troba en alta mar i s'apressa a arribar a Varna. Lord Godalming acaba d'arribar. Duu quatre telegrams, un de cada dia des de la nostra marxa i tots en el mateix sentit: que la Lloyd's no ha rebut cap notícia del *Czarina Catherine* des de cap port. Abans de sortir de Londres havia arranjat que el seu agent enviés cada dia un telegrama amb les notícies sobre el vaixell. Havia de rebre els missatges encara que no hi hagués cap nova, per assegurar que es mantenia la vigilància a l'altre extrem de la línia.

Hem sopat i ens hem retirat aviat. Demà anirem a veure el vicecònsol per tal d'aconseguir permís per pujar a bord del vaixell quan arribi. En Van Helsing diu que la nostra sort rau a pujar a bord entre la sortida i la posta de sol. El comte, fins i tot si adopta la forma d'un ratpenat, no pot travessar l'aigua per voluntat pròpia i per això no podrà abandonar el vaixell. No pot prendre la forma humana sense despertar sospites —la qual cosa evidentment voldrà evitar— i haurà de quedar-se a la caixa. Així doncs, si podem pujar a bord després de la sortida del sol, estarà a les nostres mans perquè podrem obrir la caixa i fer-nos amb ell, com va passar amb la pobra Lucy, abans que es despertí. No cal que esperi clemència per la nostra banda. Ens sembla que no trobarem gaires impediments amb els oficials i els mariners. Gràcies a Déu, en aquest país el suborn obre totes les portes i tenim prou diners. Només hem d'assegurar-nos que el vaixell no entri a port entre la posta i la sortida del sol sense

estar-ne advertits, i aleshores tot anirà bé. El déu diner solucionarà aquest cas, segons sembla!

16 d'octubre

La informació de la Mina és la mateixa: onades que xoquen i aigua que corre, fosc i vents favorables. Hem arribat a temps i quan tinguem notícies del *Czarina Catherine*, estarem preparats. Com que ha de passar els Dardanels, estem segurs de rebre'n notícies.

17 d'octubre

Tot és a punt, em penso, per rebre el comte de retorn del seu viatge. En Godalming va comunicar als armadors que li semblava que la caixa de bord contenia alguna cosa robada a un amic seu i va obtenir a mitges l'autorització d'obrir-la sota la seva responsabilitat. El propietari va lliurar-li una carta en la qual demana al capità que li proporcionï facilitats per actuar com vulgui a bord, i una altra autorització adreçada al seu agent a Varna. Hem vist l'agent, qui ha quedat molt impressionat per les maneres educades d'en Godalming, i ens ha assegurat que farà tot el que estigui a la seva mà per ajudar-nos. Ja hem acordat què farem si obrim la caixa. Si el comte és dins, en Van Helsing i el doctor Seward li tallaran el cap i li clavaràn una estaca al cor. En Morris, en Godalming i jo vigilem que no hi hagi interferències de cap mena, fins i tot, si cal, usarem les armes que durem preparades. El professor diu que si aconseguim fer això, el cos del comte tot seguit quedarà reduït a pols. En aquest cas, no quedarà cap evidència en contra nostra, si es presentés alguna sospita d'assassinat. Si no, tant si vencem com si caiem com a conseqüència de la nostra actuació, tal vegada algun dia aquest manuscrit serveixi de prova entre nosaltres i la sogra. Pel que fa a mi, aprofitaré l'oportunitat amb molt de gust, si es presenta. Estem disposats a no deixar cap pedra per remoure per tal d'aconseguir el nostre objectiu. Hem arranjat les coses amb alguns oficials per tal que en el moment d'albirar el *Czarina Catherine* ens avisin amb un missatger especial.

24 d'octubre

Ha passat una setmana. Cada dia arriben els telegrams per a en Godalming, amb la mateixa història: «Sense notícies». La resposta hipnòtica de la Mina és invariable: «Xocar d'onades, aigua que corre i pals que espeteguen».

Telegrama

24 d'octubre

De Rufus Smith, de Lloyd's, Londres, a lord Godalming, a l'atenció del vicecònsol de la Seva Majestat Britànica, a Varna.

Czarina Catherine ha passat aquest matí pels Dardanel.

Diari del doctor Seward

24 d'octubre

Com trobo a faltar el meu fonògraf! Em resulta irritant el fet d'escriure un diari amb ploma, però en Van Helsing diu que ho he de fer. Ens ha alegrat molt el telegrama que avui ha rebut en Godalming de la Lloyd's. Ara sé què senten els homes en una batalla quan els criden per entrar en acció. La senyora Harker és l'única del grup que no mostra cap senyal d'emoció. No és estrany, després de tot, perquè hem tingut molta cura de no dir-li res ni de mostrar cap senyal de nerviosisme quan som davant seu. Abans se n'hauria adonat, n'estic segur, encara que li haguéssim volgut amagar, però de tres setmanes ençà està molt canviada. Augmenta la seva letargia, i tot i que sembla forta i estar bé, i recupera el seu antic color, en Van Helsing i jo no estem gens satisfets. Parlem sovint d'ella, malgrat que no n'hem dit res als altres. Destrossaríem el cor —i els nervis— del pobre Harker si conegués les nostres sospites. En Van Helsing em demana que li examini amb cura les dents quan està en estat hipnòtic. Diu que mentre no comencin a ser esmolades, no corre perill de canviar gaire. Si es donés aquest canvi, caldria prendre mesures...! Tots dos sabem quines són aquestes mesures, però no gosem expressar aquest pensament en veu alta. Cap de nosaltres s'ha de fer enrere en aquesta tasca —tan terrible de dur a terme. La paraula «eutanàsia» és excel·lent i consoladora! Em sento agraït a qui l'hagi inventat.

Només hi ha 24 hores de navegació des dels Dardanels fins aquí, a la velocitat a la qual el *Czarina Catherine* navega des de Londres. Així doncs, arribarà en algun moment del matí, i com que no pot arribar abans, ens retirarem aviat. Ens llevarem a la una, per tal de preparar-nos.

25 d'octubre, al migdia

No tenim notícies de l'arribada del vaixell. La informació hipnòtica que aquest matí ha donat la senyora Harker és la mateixa de sempre; així doncs, és possible que en tinguem notícies en qualsevol moment. Tots estem molt nerviosos, llevat d'en Harker, que es mostra serè. Té les mans fredes com el gel i fa una hora l'he trobat esmolant la fulla del seu gran ganivet Ghurka que ara duu sempre al damunt. Poques possibilitats tindrà el comte si la punta d'aquest *kukri* li toca el coll, empunyat per una mà tan ferma i freda!

Avui, en Van Helsing i jo estem una mica amoïnats pel que fa a la senyora Harker. Cap al migdia ha caigut en un estat de letargia que no ens agrada, tot i que ho hem mantingut en silenci, però ens intranquil·litza molt. Tot el matí se l'ha vista inquieta, i en un primer moment ens ha alegrat que dormís. No obstant això, quan el seu marit, per casualitat, ha mencionat que dormia tan profundament que no podia despertar-la, hem anat a la seva habitació a comprovar-ho. Respirava amb naturalitat i semblava

estar tan bé i tan tranquil·la que hem decidit que una bona dormida li aniria més bé que cap altra cosa. Pobra noia, ha d'oblidar tantes coses que no és estrany que li faci bé dormir, si això l'ajuda a oblidar.

Més tard. La nostra opinió era encertada, perquè després d'un son reparador d'unes quantes hores, s'ha despertat, i semblava més animada que dies enrere. En pondre's el sol, ens ha fet l'informe hipnòtic habitual. Segui on sigui del mar Negre, el comte s'apropa a la seva destinació. Confio que al seu final!

26 d'octubre

Un altre dia i cap notícia del *Czarina Catherine*. A hores d'ara, hauria d'haver arribat. Està clar que navega per algun indret perquè l'informe hipnòtic de la senyora Harker a l'alba ha estat el mateix. Tal vegada el vaixell estigui al pare a causa de la boira. Alguns vaixells de vapor que van entrar a port la passada nit informaven de bancs de boira al nord i al sud del port. Ens hem de mantenir a l'aguait perquè el vaixell pot aparèixer en qualsevol moment.

27 d'octubre, al migdia

És molt estrany, però no hi ha notícies del vaixell que esperem. La senyora Harker, tant anit com aquest matí, ha fet l'informe habitual: «onades que xoquen i aigua que corre», tot i que ha afegit que «les onades són molt dèbils». El telegrama que ha arribat de Londres diu el mateix: «Cap més notícia». En Van Helsing està molt nerviós i m'acaba de dir que tem que el comte se'ns escapi. Ha afegit:

—No m'agrada aquesta letargia de la senyora Mina. Les ànimes i els records acostumen a fer coses estranyes durant el trànsit.

Volia preguntar més coses, però en aquell moment ha entrat en Harker i el professor m'ha fet un senyal amb la mà. Aquest vespre, a l'hora de la posta del sol, hem de provar de fer-la parlar més durant el seu trànsit hipnòtic.

Telegrama

28 d'octubre

De Rufus Smith, Londres, a lord Godalming, a l'atenció del vicecònsol de la Seva Majestat Britànica, a Varna.

Han informat que el *Czarina Catherine* ha entrat a Galata a la una d'avui.

Diari del doctor Seward

28 d'octubre

El telegrama anunciant l'arribada a Galata no ha suposat una sorpresa tan gran com era d'esperar. És cert que no sabíem per on, quan i com vindria la clatellada, però em sembla que tots comptàvem amb el fet que passaria alguna cosa estranya. La demora per arribar a Varna ens confirmava, a cada un de nosaltres, que les coses no serien com preteníem. Només ens calia saber per on sortiria el tret. No obstant això, ha estat una sorpresa. Suposo que la naturalesa humana es basa en la suposició, en contra de nosaltres mateixos, que les coses aniran com haurien d'anar i no com ens caldria preveure que passaran. El transcendentalisme és un far per als àngels, però un somni impossible per als homes. Ha estat una experiència estranya, i cada un de nosaltres ha reaccionat de manera diferent. En Van Helsing s'ha posat les mans al cap com recriminant el Totpoderós, però no ha dit res, i uns segons més tard s'ha aixecat amb un posat molt seriós. Lord Godalming ha empal·lidit i s'ha quedat assegut respirant amb dificultat. Jo m'he quedat atordit, observant-los, l'un rere l'altre. En Quincey Morris s'ha ajustat el cinturó amb aquell moviment ràpid que m'és familiar i que en les nostres antigues aventures significava «acció». La senyora Harker ha empal·lidit mortalment i la cicatriu del front semblava en carn viva, però ha plegat les mans amb actitud calmada i ha alçat els ulls en una pregària. En Harker ha somrigut —realment ha somrigut—, amb un somrís fosc i amarg de qui no té cap esperança, però al mateix temps, el seu gest desmentia l'expressió de la seva cara, ja que les mans han buscat instintivament el puny del seu gran ganivet *kukri* i s'hi han quedat.

—Quan surt el primer tren a Galata? —ha preguntat en Van Helsing, adreçant-se a tots en general.

—A les 6.30, demà al matí! —Tots hem quedat astorats perquè la resposta venia de la senyora Harker.

—Com dimonis ho sap? —ha preguntat l'Art.

—Oblida —tal vegada no ho sap, tot i que en Jonathan i el doctor Van Helsing n'estan al corrent— que sóc una apassionada dels trens. A casa, a Exeter, acostumava a escriure els horaris dels trens per ajudar el meu marit. A voltes m'ha estat tan útil que sempre els miro. Sabia que si havíem d'anar al castell de Dràcula per algun motiu, hi havíem d'anar per Galata, o si no per Bucarest, i per això me'n vaig aprendre els horaris. Per desgràcia, no hi ha gaires possibilitats perquè l'únic tren és el que he mencionat.

—Quina dona més meravellosa! —ha mormolat el professor.

—No en podem agafar un d'especial? —ha preguntat lord Godalming.

En Van Helsing ha brandat el cap.

—Em temo que no. Aquest país no és com el seu o el meu, i malgrat que disposéssim d'un tren especial, no arribaria tan aviat com el tren regular. A més, hem

de preparar algunes coses i hem de reflexionar. Ara ens hauríem d'organitzar. Vostè, amic Arthur, vagi a l'estació a treure els bitllets i arregli-ho tot perquè puguem sortir al matí. Vostè, amic Jonathan, vagi a l'agent del vaixell i demani cartes de presentació per al de Galata, amb autorització per fer el registre tal com havíem previst. Quincey Morris, vostè anirà a veure el vicecònsol per tal de demanar la seva ajuda davant el seu col·lega a Galata i perquè ens faciliti tot el que ens faci guanyar temps, un cop siguem al Danubi. En John es quedarà amb la senyora Mina i amb mi, així, si arriben tard, no hauran de patir a l'hora de la posta de sol perquè jo seré aquí amb la senyora a l'hora de l'informe.

—I jo —ha dit la senyora Harker amb l'alegria d'abans que feia dies que no mostrava— miraré de ser útil en tot el que pugui i pensaré i escriuré com solia fer. S'està produint algun estrany canvi en mi que em fa sentir més lliure que darrerament!

Els tres homes més joves s'han mostrat més contents perquè intuïen el sentit de les seves paraules, però en Van Helsing i jo ens hem dirigit una mirada d'inquietud. No obstant això, no hem dit res de moment.

Quan els tres homes han marxat per ocupar-se dels encàrrecs, en Van Helsing ha demanat a la senyora Harker que mirés en les còpies dels diaris i busqués la part del diari d'en Harker en el castell. Se n'ha anat a buscar-lo i quan ha tancat la porta, m'ha dit:

—Pensem el mateix! Parlem-ne!

—Hi ha algun canvi. És una esperança que m'amoïna, perquè pot decebre'ns.

—És cert. Sap per què li he demanat que anés a buscar el manuscrit?

—No! —he dit—. Llevat que fos per parlar a soles amb mi.

—En part té raó, amic John, però només en part. Vull contar-li una cosa. I, oh, amic meu, estic corrent un risc —un risc enorme—, però em sembla que és per a bé. En el moment que la senyora ha dit aquestes paraules que ens han sorprès tant a tots dos, m'ha vingut una inspiració. En el trànsit de fa tres dies, el comte li va enviar el seu esperit per llegir la seva ment. O més ben dit, se la va endur a veure'l a la seva caixa de terra del vaixell, a alta mar, tal com hi va lliurement a la sortida i la posta de sol. Així va saber que érem aquí, perquè ella pot explicar més coses amb els ulls oberts i l'oïda atenta que no pas ell, tancat com està dins el taüt. Ara fa tots els esforços possibles per fugir de nosaltres. En aquest moment no la necessita. Està segur que, quan vulgui, ella acudirà a la seva crida, però ara l'aparta —retira el seu poder damunt d'ella tant com pot, perquè no s'hi acosti. Ah!, tinc l'esperança que el cervell humà, que va posseir en un altre temps i que no ha perdut la gràcia de Déu, superarà aquest cervell infantil que jeu en la tomba de fa segles, que no creix en la mesura que creix el nostre i que es mou per egoismes i petiteses. La senyora Mina torna. No li hem de dir res sobre el seu trànsit! No en sap res i la podria dur a la desesperació, justament quan ens fa falta la seva esperança i el seu ànim i quan necessitem l'ajuda del seu cervell, educat com el d'un home i dolç com el d'una dona

i amb el poder especial que li dóna el comte i que no li pot arrabassar del tot, encara que s'ho cregui. Xist! Deixi'm parlar i ja veurà. Oh, John, amic meu, passem moments molt difícils. Tinc por, com mai n'havia tingut. Només ens queda confiar en Déu. Silenci! Ja ve!

He pensat que el professor acabaria amb un atac d'histèria com li havia passat en morir la Lucy, però ha fet un esforç per controlar-se i conservar un equilibri nerviós perfecte quan la senyora Harker ha entrat a l'habitació, animada i contenta, dedicada a la seva feina i oblidant la seva desgraciada situació. En entrar, ha lliurat un plec de fulls mecanografiats a en Van Helsing. Ell els ha mirat seriós, il·luminant-se-li el rostre a mesura que els llegia. Aleshores, subjectant els papers amb l'índex i el polze, ha dit:

—Amic John, vostè ja té experiència —i vostè també, estimada senyora Mina, que és jove—; aquí tenim una lliçó: mai no tinguin por de pensar. Em rondava pel cap un pressentiment i no sabia si deixar-li estendre les ales per volar. I vet aquí que, amb més coneixement, he tornat a consultar la font d'on venia i m'he adonat que no és un pressentiment, sinó una idea clara, però encara poc madura per deixar-la volar. És com «L'aneguet lleig» del meu amic Hans Andersen, no és tan sols un pensament-ànec, sinó un pensament-cigne que volarà noblement amb les seves grans ales quan arribi el moment de provar-les. Vegin el que he llegit, que havia escrit en Jonathan: «Un altre de la seva nissaga, el qual, en una època posterior, travessà, ara un cop, ara un altre, el gran riu amb les seves tropes per entrar a Turquia i, quan era rebutjat, ho intentava de nou, incansable, tot i que tornava tot sol del camp de batalla, on havien mort els seus homes, perquè sabia que ell acabaria triomfant».

»Què els diu tot això? Gairebé res! No! El cervell infantil del comte no s'adona de res, per això parla amb llibertat. El seu cervell d'home adult tampoc comprèn res i el meu tampoc fins ara. No! Però s'hi afegeixen les paraules d'algú altre, que parla sense pensar perquè ella tampoc sap què significa, què podria significar. De la mateixa manera que els elements de la natura segueixen el seu curs i tot d'una es toquen i aleshores bam!, sorgeix un llamp de llum immens en el firmament que encega i mata i destrueix algunes coses, però que mostra el que hi ha a sota, no és cert? Bé, m'explicaré. Per començar, han estudiat mai la filosofia del crim? “Sí” i “no”. Vostè, John, sí, perquè és un estudiós de la bogeria. Vostè no, senyora Mina, perquè el crim no l'afecta —tan sols una vegada. Així i tot, la seva ment funciona correctament i no raona *a particulari ad universale*. Aquesta és la característica dels criminals i és tan constant en tots els països i totes les èpoques que fins i tot la policia, que no entén gaire de filosofia, en coneix l'existència a través de la pràctica. Això és ser empíric. El criminal idea sempre un sol crim —aquest és l'autèntic criminal que sembla predestinat al crim, i no una altra cosa. El criminal no té el cervell d'un adult. És intel·ligent i astut i té recursos, però el seu cervell no està a l'alçada del cervell d'un adult. En molts sentits, posseeix un cervell infantil. Aquest criminal que ens ocupa també està predestinat al crim, i també té un cervell infantil, i és de criatura tot

el que ha fet. L'ocellet, el peixet, l'animal petit aprenen per experiència, no per principis, i quan aprenen a fer alguna cosa, els serveix de base per aprendre'n més. *Dos pou sto*, deia Arquimedes: "Doneu-me un punt per recolzar-me i mouré el món!". El que ha fet una vegada és el punt que converteix el cervell infantil en cervell d'adult, i fins que no tingui una idea per fer alguna altra cosa, seguirà fent el mateix una vegada i una altra, cada cop tal com ho havia fet amb anterioritat! Oh, estimada, m'adono que ha obert els ulls i el llamp li ha revelat tot el que hi ha a sota —perquè la senyora Harker havia començat a picar de mans, i els seus ulls brillaven—: Parli. Conti a aquests dos homes secs de ciència què veu amb aquests ulls brillants.

Li ha agafat la mà tot parlant. L'índex i el polze del professor s'han tancat en el seu canell, me n'he adonat d'una manera instintiva i inconscient, mentre ella parlava:

—El comte és un criminal i pertany al tipus dels criminals. Nordau i Lombroso^[31] el classificarien així, i com a criminal posseeix una ment imperfecta. Així doncs, quan es troba amb una dificultat, ha de recórrer al que li és habitual. El seu passat és una pista, i l'única pàgina que en coneixem (i a través dels seus propis llavis) diu que una vegada en altres temps quan es va trobar amb el que el senyor Morris qualifica de «maldecap», va tornar al seu país abandonant la terra que havia provat d'envair, però no va renunciar al seu objectiu i es dedicà a preparar una altra temptativa. Va tornar, més ben equipat per aconseguir el seu propòsit, i va vèncer. Amb la mateixa idea va dirigir-se a Londres a envair un altre país. L'han derrotat i en perdre tota esperança d'èxit, i veure que la seva existència corria perill, ha fugit a través del mar cap a casa, tal com havia fugit abans a través del Danubi des de Turquia.

—Bé, bé! Oh, quina dona tan intel·ligent! —ha dit en Van Helsing, entusiasmat, besant-li la mà. Un moment després m'ha dit, tan calmat com si haguéssim passat la consulta a l'habitació d'un malalt—: Només setanta-dues i amb tota aquesta excitació. Tinc esperances. —Girant-se cap a ella, li ha dit amb molt d'interès—: Segueixi. Continui! Pot explicar més coses, si vol. No tingui por. En John i jo ja ho sabem. Jo ho sé, i li diré si té raó. Parli sense témer res!

—Ho provaré. Però ja em perdonaran si els semblo egoista.

—No! No tingui por, ha de ser egoista, perquè és en vostè en qui pensem.

—Aleshores, donat que és un criminal, és orgullós i com que la seva intel·ligència és limitada i la seva acció es basa en l'egoisme, no pensa en res més que en un únic objectiu. És un objectiu que no deixa lloc al remordiment. Tal com va fugir pel Danubi, deixant que destrossessin les seves tropes, ara busca la seva seguretat, indiferent a tot. Així doncs, el seu orgull allibera la meua ànima de la influència terrible que tenia damunt meu com a conseqüència d'aquella nit tan horrible. Ho he sentit, oh, ho he sentit! Gràcies, Déu meu, per la vostra misericòrdia! La meua ànima és més lliure del que mai havia estat després d'aquella terrible hora i el que em turmenta és que en algun trànsit o somni hagi pogut utilitzar els meus pensaments per als seus objectius.

El professor s'ha aixecat:

—Ha utilitzat la seva ment i per això ens ha deixat aquí, a Varna, mentre el vaixell que el duia corria embolcallat per la boira cap a Galata, on, sens dubte, ha fet els preparatius per fugir de nosaltres. Però la seva ment infantil només ha previst fins aquí. També podria ser que, com sempre passa amb la Providència de Déu, el que el malfactor planifica per al seu benefici acabi sent la seva desgràcia més gran. El caçador cau en la seva pròpia trampa, com diu el salm. Ara que pensa que s'ha alliberat de tots nosaltres, i que ens duu tantes hores d'avantatge, la seva ment infantil el farà inclinar-se a relaxar-se. També creu que, pel fet d'independitzar la seva ment de la de vostè, suposa que ara ja no pot saber res d'ell. En això va errat! El terrible bateig de sang que va imposar-li li permet seguir-lo en esperit, com ha fet fins ara en els seus moments d'alliberament, durant l'alba i la posta de sol. En aquests moments hi va per la meua voluntat, no pas per la d'ell. Aquest poder que serveix per al seu bé i el dels altres, l'ha aconseguit a través del sofriment que li ha causat. Això és magnífic, especialment perquè no ho sap, ja que per tal de protegir-se ha renunciat a saber on som. No obstant això, nosaltres no som gens egoistes, i creiem que Déu és amb nosaltres, fins i tot enmig d'aquesta foscor i aquestes hores de tenebres. El seguirem i no ens farem enrere malgrat que sabem que correm el perill de convertir-nos en éssers com ell. Amic John, aquests moments han estat grandiosos i ens han fet avançar molt en el nostre camí. Ha de fer d'escrivent i anotar-ho tot, per tal que, quan els altres tornin de fer els seus encàrrecs, els ho puguem ensenyar, i així estiguin al corrent de tot com nosaltres.

Així doncs, ho poso per escrit mentre esperem el seu retorn i la senyora Harker ho passa a net amb la seva màquina d'escriure.

Diari del doctor Seward

29 d'octubre

Escric en el tren de Varna a Galata. Anit vam celebrar una reunió poc abans de la posta de sol. Cada un de nosaltres havia fet els encàrrecs assignats tan bé com havia pogut. Pel que fa al nostre estat d'ànim, bona disposició i oportunitat d'actuar estem preparats, tant per al viatge com per al compliment de la nostra missió tan bon punt arribem a Galata. A l'hora habitual, la senyora Harker va sotmetre's a la prova d'hipnotisme i després d'un esforç encara més intens i perllongat d'en Van Helsing, va entrar en trànsit. Normalment, parla després de la primera pregunta, però aquesta vegada el professor va haver de fer diverses preguntes i emprar força energia, abans de treure'n res. Finalment, va arribar la seva resposta:

—No veig res. Estem quiets. No hi ha onades que xoquin sinó un remolí d'aigua constant que corre suau i pica contra l'àncora. Sento veus d'homes que criden, a prop i lluny, i la remor i el petar dels remos en els escàlems. En algun indret desapareix un canó. L'eco ve de lluny. A dalt sonen passes i fregadissa de cordes i cadenes. Què és això? Hi ha una resplendor de llum, puc sentir l'aire que bufa.

Aquí s'interrompé. S'havia redreçat, com moguda per un impuls, del sofà on estava estirada i aixecava les dues mans, amb els palmells cap amunt, com alçant un pes. En Van Helsing i jo ens vam fitar comprensivament. En Quincey va arrufar el nas observant-la amb atenció mentre que la mà d'en Harker buscava instintivament el puny del seu ganivet *kukri*. Hi va haver una pausa llarga. Tots sabíem que s'acabava el moment durant el qual tenia llibertat per parlar, però ens adonàvem de la inutilitat de dir res. Tot d'una, s'incorporà, va obrir els ulls i va dir amb veu suau:

—Algú de vostès vol una tassa de te? Deuen estar tan cansats!

No podíem fer una altra cosa que complaure-la i vam acceptar. Va anar a preparar el te i en sortir, en Van Helsing va dir:

—Ja ho han vist, amics meus, és a punt de desembarcar, ha sortit de la caixa. Però encara no ha arribat a terra. De nit pot amagar-se en qualsevol indret, però no pot marxar si no el desembarquen o el vaixell no toca terra. Si això passa, pot canviar de forma i volar o saltar a terra com va fer a Whitby. Però si es fa de dia abans d'arribar a la costa, no podrà fugir, llevat que el transportin. Si el desembarquen, pot ser que els homes de la duana s'adonin del contingut de la caixa. Així doncs, si no fuig aquesta nit o abans de l'alba, haurà perdut un dia sencer. Podria ser que arribéssim a temps: si no fuig de nit, l'enxamparem de dia a la caixa i estarà a la nostra mercè, ja que no gosa mostrar el seu ésser real, despert i visible, per temor a ser descobert.

No teníem res més a dir, i vam esperar amb paciència que arribés l'alba per tal de veure si la senyora Harker ens desvetllava alguna cosa més.

De bon matí hem escoltat amb expectació les seves respostes mentre estava en trànsit. El procés hipnòtic ha estat encara més llarg i quan ho ha aconseguit, l'estona

que quedava fins a la sortida del sol era tan breu que ja començàvem a desesperar-nos. En Van Helsing hi ha esmerçat tota la seva energia i, finalment, obeint el seu mandat, ha replicat:

—Tot és fosc. Sento la remor de l'aigua a la meva alçada i l'espetic de la fusta.

Ha callat i ha sortit el sol. Hem d'esperar fins al vespre. Viatgem en direcció a Galata enmig d'una gran expectació. El tren té prevista l'arribada entre les dues i les tres de la matinada, però hem sortit de Bucarest amb tres hores de retard, i probablement, quan arribem, el sol ja estarà alt. Esperem dos missatges hipnòtics de la senyora Harker, un d'ells, tal vegada tots dos, aclariran tot això.

Més tard. Ja s'ha post el sol. Per fortuna ha estat un moment que no ens distreia res, perquè si haguéssim estat a l'estació, no hauríem disposat de prou aïllament i tranquil·litat. La senyora Harker ha tingut encara més dificultats que aquest matí per aconseguir entrar en trànsit. Em temo que comença a perdre la facultat de percebre les sensacions del comte, ara que ens fa més falta que mai. Fins ara, mentre estava en trànsit, ens assenyalava els esdeveniments, però si continua així, pot desorientar-nos. M'alegraria saber que el poder del comte damunt seu es dissipa al mateix temps que la seva facultat de saber on és ell, però em temo que no és així. En parlar, les seves paraules eren enigmàtiques:

—Alguna cosa surt. Ho sento passar pel meu costat com un vent fred. Sento, lluny, sorolls confusos, com d'homes que parlen llengües estranyes, aigua que salta amb força i udols de llops.

Ha callat i ha començat a tremolar tot d'una amb una intensitat creixent que la feia estremir com en una paràlisi. No ha dit res més tot i les preguntes del professor. En despertar, estava freda, cansada i lànguida, però amb la ment a l'aguait. No podia recordar res i ha preguntat què havia dit. En explicar-li-ho, ha quedat molta estona pensadora i en silenci.

30 d'octubre, 7 del matí

Arribem a Galata i podria ser que no tingui temps d'escriure més tard. Esperàvem amb ànsia el moment de la sortida del sol. Coneixedor de la dificultat d'arribar al trànsit hipnòtic, en Van Helsing ha començat les sessions més aviat del que té per costum. No aconseguia cap efecte fins que finalment la senyora Harker s'ha rendit, amb més dificultat, un minut abans de la sortida del sol. El professor no ha perdut el temps fent preguntes i la resposta d'ella no ha trigat gens:

—Tot és fosc. Sento remolins d'aigua a l'alçada de les meves orelles i l'espetic de la fusta. Un ramat lluny. Hi ha un altre so, un so estrany com de... —Ha callat i ha empal·lidit, cada cop més.

—Parli! Parli! Parli, li ho ordeno! —ha dit en Van Helsing amb to d'agonia en la veu. Al mateix temps, hi havia desesperació en la seva mirada, perquè el sol acoloria

el rostre pàl·lid de la senyora Harker, que obert els ulls i ens ha espantat en preguntar amb veu dolça, molt amoïnada:

—Oh, professor, per què em demana que faci el que sap que no puc fer? No recordo res.

En adonar-se de la nostra expressió de sorpresa, ha dit mirant-nos l'un rere l'altre:

—Què he dit? Què he dit? No sé res. Solament que jeia, mig adormida, i he sentit que em deia: «Parli! Parli, li ho mano!». Em semblava tan divertit sentir-lo dir això, com si jo fos una nena malcriada!

—Oh, senyora Mina —ha dit ell amb tristesa—. Això prova, si fa falta una prova, que l'estimo i la respecto; si alguna paraula en un to més sever, buscant el seu bé, sembla tan estranya perquè és una ordre, sàpiga que jo estic orgullós d'obeir-la!

Sonen els xiulets del tren, estem arribant a Galata. Bullim d'ansietat i impaciència.

Diari de la Mina Harker

30 d'octubre

El senyor Morris m'ha acompanyat a l'hotel en el qual havíem reservat habitacions per telègraf, ja que és l'únic que no té una feina assignada perquè no parla cap llengua estrangera. Han distribuït les seves forces més o menys com ho havien fet a Varna, però aquesta vegada és lord Godalming l'encarregat d'anar a veure el vicecònsol, perquè, vista la pressa amb què ens movem, la seva posició social representa una garantia immediata davant els representants oficials. En Jonathan i els dos metges han anat a veure l'agent de l'armador per esbrinar els detalls de l'arribada del *Czarina Catherine*.

Més tard. Lord Godalming ha tornat. El cònsol és fora i el vicecònsol està malalt. Per a les qüestions rutinàries l'ha atès un funcionari, el qual s'ha mostrat molt amable i disposat a fer tot el que pugui.

Diari d'en Jonathan Harker

30 d'octubre

A les nou, el doctor Van Helsing, el doctor Seward i jo hem anat a veure els senyors Mackenzie & Steinkoff, els agents de l'empresa Hapgood, de Londres. Havien rebut un telegrama de Londres, en resposta a la petició telegrafiada de lord Godalming, demanant que ens facilitessin la informació que tenien en poder seu. S'han mostrat molt amables i immediatament ens han acompanyat a bord del *Czarina Catherine*, ancorat en el port fluvial. Hem vist el capità, de nom Donelson, que ens ha explicat el viatge, manifestant que mai de la vida havia navegat en unes condicions tan bones.

—Mare meva! —ens ha dit—. Gairebé ens feia por, perquè temíem que hauríem de pagar amb alguna desgràcia, com acostuma a passar. No és gaire corrent fer el viatge des de Londres al mar Negre amb vent de popa, com si el diable en persona inflés les veles. I sense albirar res. En apropar-nos a algun vaixell o bé a un port, ens embolcallava una boira que semblava viatjar amb nosaltres i quan s'aclaria, havia desaparegut tot. Vam travessar Gibraltar sense poder fer cap mena de senyal, i si no haguéssim hagut d'esperar que ens donessin el pas pels Dardanel, hauríem arribat aquí sense haver albirat res ni saludat ningú. En un primer moment, vaig ser del parer de minvar la vela i anar sobre vent fins que s'aixequés la boira, però després vaig pensar que si el dimoni ens volia dur de pressa al mar Negre, se'n sortiria tant si vols com si no vols. Si fèiem un viatge ràpid, no ens desacreditaria als ulls dels nostres armadors, ni perjudicaria el nostre tràfic, i el vell Satanàs, en veure que servíem els seus propòsits, ens agrairia que no li poséssim pals a les rodes.

Aquesta mescla de senzillesa i astúcia, de superstició i visió comercial, ha desvetllat la curiositat d'en Van Helsing, que ha exclamat:

—Amic meu, aquest diable és més llest del que pensen molts i sap reconèixer un col·lega!

El capità no s'ha enutjat pel comentari, sinó que ha prosseguit:

—En travessar el Bòsfor, els homes van començar a rondinar. Alguns d'ells, els romanesos, van demanar que llencés per la borda una caixa que havia embarcat un vell que feia una fila estranya poc abans de salpar de Londres. Havia vist que l'espiaven i que creuaven els dits contra la mala astrugància. La superstició dels estrangers és ridícula! Els vaig enviar a pastar fang. No obstant això, poc després ens va embolcallar la boira i em sentia una mica desassossegat, tot i que no sé si en tenia la culpa, la caixa. Bé, el cas és que seguíem endavant i la boira va acompanyar-nos durant cinc dies i mentrestant ens guiava el vent. Si el diable volia que ens dirigíssim a algun indret, bé, ens hi duria tant si vols com si no vols. I si no, bé, caldria estar a l'aguait. De fet, vam tenir un bon rumb i aigua fonda tot el viatge i fa dos dies, quan el sol va treure el nas entremig de la boira, vam descobrir que érem al riu, davant de Galata. Els romanesos semblaven tornar-se bojós, i volien, no sé si tenien raó o no,

agafar la caixa i llençar-la al riu. Vaig haver de barallar-me amb ells i amb un bitó, i quan el darrer d'ells va sortir de la coberta amb les mans al cap, els havia convençut que, amb mala astrugància o sense, la propietat i la confiança dels meus armadors estan més ben guardades a les meves mans que al riu Danubi. Pensin que ja havien pujat la caixa a coberta disposats a llençar-la, i vist que anava consignada a Galata, via Varna, vaig pensar que la podia deixar allà fins al moment de desembarcar-la en aquest port i desempallegar-me'n. Com que la boira no aclaria vam haver de quedar fondejats tota la nit. Però de bon matí, una hora abans de la sortida del sol, va pujar a bord un home amb una ordre, enviada des d'Anglaterra, per recollir la caixa, que anava consignada a nom del comte Dràcula. La teníem a punt i els papers que duia estaven en ordre. Em vaig alegrar de desfer-me de la tramesa perquè aquell problema ja em començava a fer pujar la mosca al nas. Si el diable duia equipatge en el vaixell, em sembla que era aquell!

—Com es deia l'home que va venir a recollir-la? —li ha preguntat el doctor Van Helsing, amb ansietat continguda.

—Ara mateix li ho diré! —ha contestat i, baixant a la seva cabina, ha mostrat un rebut signat per Immanuel Hildesheim, de Burgenstrasse, 13. Era tot el que sabia el capità i després d'agrair-li-ho, hem marxat.

Hem trobat en Hildesheim, un jueu de caricatura, amb nas d'ovella i vestit amb fes, a la seva oficina. Les seves declaracions tenien un valor en espècies —nosaltres posàvem el valor— i regatejant una mica ens ha contat tot el que sabia. Era poca cosa, tot i que important. Havia rebut una carta del senyor De Ville, de Londres, demanant-li que anés a recollir, si podia ser abans de la sortida del sol per tal d'evitar la duana, una caixa que arribaria a Galata amb el *Czarina Catherine*. L'havia de lliurar a Petrov Skinsky, que tractava amb els eslovacs que baixaven pel riu i venien a comerciar al port.

Com a pagament per aquesta gestió, havia rebut un bitllet de banc anglès que havia bescanviat per or al Banc Internacional del Danubi. Quan va arribar Skinsky, ja havia desembarcat la caixa per tal d'estalviar-se la despesa dels ports. Era tot el que sabia.

Aleshores hem anat a buscar Skinsky i no l'hem trobat. Un veí, que no semblava tenir-lo en gaire estima, ens ha dit que havia marxat feia un parell de dies i ningú no sabia on era. L'amo de la casa ens ho ha confirmat, tot dient que un missatger li havia fet arribar les claus i els lloguers que devia amb moneda anglesa. Això va passar anit, entre les deu i les onze. Tornàvem a trobar-nos en un atzucac.

Mentre estàvem parlant, ha arribat, corrent i sense alè, un veí que ha contat que havien trobat el cos de Skinsky rere la tanca del cementiri de Sant Pere, amb el coll destrossat, com si l'hagués atacat un animal salvatge. Els qui havien parlat amb nosaltres corrien a contemplar l'horror, i les dones cridaven:

—És obra d'un eslovac!

Hem marxat tot seguit per por de veure'ns implicats d'alguna manera en l'assumpte i tement que ens detinguessin.

De camí a l'hotel no hem sabut arribar a una conclusió. Estàvem convençuts que la caixa continuava fent el viatge de tornada, pel riu, però ens calia esbrinar on era. Teníem el cor en un puny en arribar a l'hotel pensant en la Mina.

En trobar-nos, el primer de tot era decidir si podíem comptar amb la confiança de la Mina. Aquest assumpte és desesperant i sembla que hi ha una possibilitat, tot i que molt perillosa. Com a primer pas, m'han rellevat del jurament que li vaig fer.

Diari de la Mina Harker

30 d'octubre, al vespre

Estaven tan cansats, esgotats i desanimats, que no podem fer res fins que hagin descansat una estona. Els he demanat que dormin una mitja horeta mentre passo a màquina tots els esdeveniments fins al moment actual. He d'estar molt agraïda a l'inventor de la màquina d'escriure de viatge i al senyor Morris per proporcionar-me'n una. M'hauria trobat perduda si hagués hagut d'escriure tot això amb una ploma...

Ja he acabat. Pobre Jonathan estimat, com ha patit! Com deu patir encara! S'ha estirat damunt el sofà i amb prou feines si respira, és com si hagués sofert un col·lapse. Té el front arrufat i el rostre contret pel dolor. Pobre noi, potser reflexiona i les arrugues que veig són de concentració. Oh!, si almenys pogués ajudar... Faria tot el que podria...

He preguntat al doctor Van Helsing i m'ha lliurat tots els documents que encara no havia vist... Mentre descansen, els llegiré amb atenció i potser arribaré a alguna conclusió. Hauria de seguir l'exemple del professor, i pensar sense prejudicis en les dades que tinc al davant...

Crec sincerament que sota la Providència de Déu he fet una descoberta. Hauria d'agafar els mapes i estudiar-los... Estic més segura que mai que vaig pel bon camí. Tinc enllestida una nova conclusió, així doncs reuniré el grup i els la llegiré, a veure què en pensen. Cal que siguem acurats i cada minut és important.

Informe de la Mina Harker

(Escrit en el seu diari)

Base de la investigació. El problema del comte Dràcula rau en la manera d'arribar a casa seva.

a) És evident que algú l'ha de dur; si tingués capacitat de moure's com volgués, podria desplaçar-se en forma d'home, llop, ratpenat o bé d'alguna altra manera. Tem que el descobreixin i que hi hagi alguna interferència en l'estat de debilitat en el qual es troba, tancat entre l'alba i la posta de sol dins la caixa de fusta.

b) Com el duran? En aquest punt ens pot ajudar un procés d'exclusió. Per carretera, per ferrocarril o navegant?

1. Per carretera.

Hi ha múltiples dificultats, especialment a l'hora d'abandonar la ciutat.

a) La gent. La gent sent curiositat i investiga. Una sospita, una al·lusió, un dubte sobre el contingut de la caixa el destruiria.

b) Hi ha, o hi pot haver, duanes i funcionaris que fan pagar impostos per passar objectes i mercaderies.

c) Els seus perseguidors poden seguir-lo. Aquest és el seu gran temor i per tal que no el traeixin ha rebutjat fins i tot la seva víctima: jo!

2. Per ferrocarril.

Ningú no s'encarrega de la caixa. Hauria de córrer el risc dels retards, i els retards serien fatals amb enemics seguint-li la pista. També és cert que podria fugir de nit, però què faria si el deixaven en un indret estrany sense cap refugi cap al qual volar? No és aquest el seu propòsit i no gosa arriscar-se.

3. Navegant.

És la manera més segura per una banda, però implica més perill per l'altra. A l'aigua perd els seus poders, excepte de nit, i fins i tot aleshores solament pot invocar la boira, la tempesta, la neu i els llops. Però en el cas d'un naufragi, l'aigua l'engoliria, i no podria fer-hi res, estaria perdut. Pot fer que el vaixell toqui terra, però si fos un país enemic, on no tingués llibertat de moviments, la seva situació seria desesperada.

Sabem per les informacions que va navegant, el que hem de saber del cert és en quines aigües.

La primera cosa que hem de fer és esbrinar amb exactitud què ha fet fins ara. Aleshores, podrem tenir alguna pista sobre el que farà.

Primer: hem de tenir en consideració les seves accions a Londres, com a part del seu pla general d'acció, quan se sentia acorralat i havia d'espavilar-se.

Segon: hem de veure, tant com puguem a través de les dades que coneixem, tot el que ha fet aquí.

Pel que fa al primer punt, és evident que mirava d'arribar a Galata i va enviar un comunicat a Varna per tal de desviar la nostra atenció, en cas que esbrinéssim amb quin mitjà de transport havia abandonat Anglaterra. El seu únic propòsit aleshores era fugir. La prova la tenim en la carta d'instruccions tramesa a Immanuel Hildesheim perquè desembarqués la caixa abans de la sortida del sol. També hi ha les instruccions enviades a Petrov Skinsky. Això és solament una suposició, però devia enviar-li alguna carta o missatge, perquè Skinsky va adreçar-se a Hildesheim.

Fins aquí, els seus plans han tingut èxit, pel que sabem. El *Czarina Catherine* va fer un viatge extraordinàriament ràpid, tant que va crear sospites en el capità Donelson. Però la seva superstició unida a la seva avarícia van jugar a favor dels desigs del comte i va navegar amb vent favorable i embolcallat en la boira fins al punt d'entrar a Galata a les palpentes. Hem comprovat que el comte havia pres les mesures adients i ho tenia tot previst. Hildesheim va ocupar-se de recollir la caixa, la va desembarcar i la va lliurar a Skinsky, el qual se la va endur, i aquí en perdem la pista. Només sabem que la caixa es troba en algun indret de l'aigua, seguint el seu camí. Ha evitat duanes i controls de pagament, si és que n'hi havia.

Arribem ara al punt sobre què va fer el comte després de la seva arribada a terra a Galata.

La caixa va ser lliurada a Skinsky abans de l'alba. En sortir el sol, el comte podia aparèixer en la seva forma normal. Aquí ens preguntem: per què va triar Skinsky per ajudar-lo? En el diari del meu marit es comenta que Skinsky feia tractes amb els eslovacs que baixen pel riu per comerciar al port, i la interpretació de l'home que atribuïa l'assassinat a un eslovac mostra el rebuig general vers aquesta ètnia. El comte volia aïllament.

La meua teoria és la següent: a Londres, el comte va decidir tornar al seu castell navegant, com a mitjà més segur i secret. Els zíngars l'havien tret del castell i probablement havien lliurat la càrrega als eslovacs, els quals van traslladar les caixes a Varna per tal que les embarquessin amb destinació Londres. Així doncs, el comte coneixia les persones que podien arranjar aquest servei. Quan la caixa es trobava en terra, abans de l'alba o després de la posta de sol, va sortir de la caixa, va trobar Skinsky i li va donar instruccions per tal d'arranjar el transport de la caixa a través d'algun riu. Un cop fet, quan sabia que tot seguia el seu curs, va esborrar les petjades assassinant el seu agent.

He estudiat el mapa i em sembla que el riu que deuen remuntar probablement els eslovacs és el Prut o el Siret. He llegit en l'escrit mecanografiat que en el meu trànsit vaig sentir vaques, aigua corrent al nivell de les meves orelles i espetecs de fusta. El comte es trobava en un riu dins la caixa, en una embarcació descoberta, impulsada

per remes o perxes, perquè voregen la riba i van contra corrent. No se sentiria aquest so si suressin corrent avall.

Evidentment en podria ser un altre, diferent del Prut o el Siret, però hauríem d'investigar més. D'aquests dos, el Prut és el més fàcilment navegable, però el Siret, a Fundu, s'ajunta amb el Bistrita, que arriba fins al congost de Borgo. La corba que descriu passa prou a la vora del castell de Dràcula per arribar-hi per l'aigua.

Diari de la Mina Harker

(Continuació)

En acabar la meva lectura, en Jonathan m'ha abraçat i m'ha besat. Els altres han fet una encaixada i el doctor Van Helsing ha dit:

—La nostra estimada senyora Mina torna a ser la nostra mestra. Els seus ulls han vist mentre que els nostres estaven encegats. Tornem a seguir-li la pista i aquest cop ens en sortirem amb èxit. El nostre enemic es troba en el seu moment més dèbil, i si podem caure al damunt seu durant el dia, a l'aigua, haurem acabat la nostra missió. Ens ha avançat, però no pot córrer més i no pot abandonar la caixa si no vol aixecar sospites, perquè si temessin alguna cosa, el llançarien a l'aigua d'immediat i moriria. Ho sap i no en sortirà. Ara, senyors, fem el nostre consell de guerra, perquè ara i aquí hem de planificar tot el que farà cada un de nosaltres.

—Miraré d'aconseguir una llanxa de vapor per seguir-lo —ha dit lord Godalming.

—I jo, cavalls per perseguir-lo per la riba, no fos cas que desembarqués —ha proposat el senyor Morris.

—Bé! —ha exclamat el professor—. Les dues coses són encertades, però cap de nosaltres no ha d'anar sol. Hem de combatre la força amb la força si arriba el cas. Els eslovacs són forts i rudes i duen armes brutals. —Els homes han rigut perquè entre tots disposen d'un petit arsenal i el senyor Morris ha explicat:

—He dut uns quants Winchester. Són força manejables si hi ha una munió de gent i a més podem trobar llops. El comte, si ho recorden, va prendre unes altres precaucions. Va donar instruccions a algú altre que la senyora Harker no va poder entendre. Hem d'estar preparats per a totes les contingències.

El doctor Seward ha intervingut:

—Em sembla que més val que vagi amb en Quincey. Estem avesats a anar junts de cacera, i ben armats, podem enfrontar-nos a tot. No has d'anar sol, Art. Podria ser que haguessis de lluitar amb els eslovacs i una ganivetada inesperada —no crec que aquests tipus tinguin armes de foc— podria fer esfondrar tots els nostres plans. No hem de desapropiar les possibilitats, aquest cop. No podem descansar fins que no hàgim separat el cap del comte del seu cos i ens assegurem que no pot reencarnar-se —mirava en Jonathan mentre parlava i en Jonathan em mirava a mi. Podia adonar-me que el meu pobre estimat estava destrossat. Naturalment, volia quedar-se amb mi, però el grup de la llanxa seria, molt probablement, el que destruiria el..., el..., el..., vampir. (Per què he dubtat a l'hora d'escriure la paraula?). Ha restat en silenci una estona i mentrestant el doctor Van Helsing ha dit:

—Amic Jonathan, és el seu deure per dues raons. Primer de tot, perquè és jove i valent, i pot lluitar i té l'energia que farà falta al final. I, després, perquè té tot el dret

de destruir allò que li ha fet tant de mal a vostè i als seus. No temi per la senyora Mina. Es quedarà a càrrec meu, si m'ho permet. Sóc vell. Les meves cames ja no són tan ràpides per córrer com ho havien estat abans i no estic acostumat a fer cavalcades llargues o a perseguir algú amb eficàcia o a disparar armes mortals. Però puc ser útil en altres coses, puc lluitar d'unes altres maneres. I puc morir, si cal, com qualsevol home jove. Ara deixin-me dir què caldria fer. Mentre vostès, lord Godalming i l'amic Jonathan, es dirigeixen riu amunt amb la seva llanxa de vapor ràpida, i mentre en John i en Quincey vigilen la riba on podria haver desembarcat, m'enduré la senyora Mina directament al cor del territori enemic. Mentre la vella guineu estigui lligada a la caixa, surant en l'aigua corrent, d'on no pot fugir cap a terra —on no gosa aixecar la tapa del taüt perquè els portadors eslovacs, morts de por, el deixarien morir—, seguirem les petjades d'en Jonathan —de Bistrita al Borgo— i buscarem el camí vers el castell de Dràcula. Allà, el poder hipnòtic de la senyora Mina segurament ens ajudarà i trobarem el camí —per molt fosc i tenebrós que sigui—, després de la primera albada que passarem vora aquest indret fatal. Tenim molta feina per fer, i uns altres indrets per santificar, per tal de fer desaparèixer en l'oblit aquest niu d'escurçons.

En Jonathan l'ha interromput molt enutjat:

—Per ventura està dient, professor Van Helsing, que vol dur la Mina, en la seva trista situació i contaminada com està per aquesta diabòlica malaltia, directament a la boca d'una trampa mortal? Per res del món! Ni pel cel ni per l'infern! —s'ha quedat sense paraules un moment i després ha prosseguit—: Sap com és aquell lloc? Ha vist aquell horrible cau d'infàmia infernal que la lluna il·lumina amb formes fantasmagòriques, i on cada engruna de pols que gira amb l'aire amaga l'embrió d'un monstre devorador? Ha sentit els llavis del vampir en el seu coll? —S'ha girat cap a mi, ha clavat els ulls en el meu front, ha alçat els braços i ha exclamat—: Oh, Déu meu, què hem fet per haver de suportar tot aquest horror? —i s'ha deixat caure damunt el sofà aclaparat pel dolor.

La veu del professor, que parlava amb un to tranquil, clar i dolç, i semblava ressonar en l'aire, ens ha assossegat a tots:

—Oh, amic meu, justament és perquè vull salvar la senyora Mina d'aquest terrible indret que hi he d'anar. Que Déu m'impedeixi dur-la a un indret semblant! Tenim feina per fer —feina bruta—, que els ulls d'ella no veuran. Els homes que som aquí, tots llevat d'en Jonathan, hem vist amb els nostres propis ulls què s'ha de fer abans de purificar l'indret. Recordin que ens trobem en una situació molt difícil. Si el comte se'ns escapa aquest cop —i és fort, i astut i llest— podria ser que tingui la idea de dormir durant un segle. I aleshores la nostra estimada —m'ha agafat la mà— vindria a fer-li companyia i es convertiria en una d'aquelles que vostè, Jonathan, va veure. Ens va parlar dels seus llavis voluptuosos, va sentir el seu riure obscè quan van abalançar-se damunt aquell sac bellugadís que el comte els havia llençat. S'esgarrija; no li queda cap altre remei. Perdoni que li causi tant de dolor, però és necessari. Amic

meu, no veu que estic disposat a donar la meva vida, si cal? Si algú ha d'anar a aquest lloc per quedar-s'hi, he de ser jo, per fer-los companyia.

—Faci el que hagi de fer —ha dit en Jonathan amb un sanglot que l'ha sacsejat de dalt a baix—. Estem a les mans de Déu!

Més tard. M'ajuda veure com treballen aquests homes tan valents. Com podem les dones ajudar uns homes tan afectuosos, honestos, sincers i valents? I també m'he adonat del meravellós poder que tenen els diners! Quin munt de coses poden solucionar si els usem de manera adient i quines altres si s'usen de manera indigna! Em sento agraïda perquè lord Godalming és ric i tant ell com el senyor Morris, que també té molts diners, accepten gastar-los amb tanta generositat. Si no arriba a ser així, la nostra petita expedició no hauria pogut començar ni tan de pressa ni tan ben equipada com ho estarà d'aquí a una hora. No fa encara tres hores que hem decidit quina part correspon a cada un de nosaltres. Ara lord Godalming i en Jonathan disposen d'una fantàstica llanxa de vapor, a punt per navegar. El doctor Seward i el senyor Morris tenen a la seva disposició mitja dotzena de cavalls, ben equipats. Tots tenim mapes i estris de diferents classes. El professor Van Helsing i jo sortirem en el tren de les 11.40 d'aquesta nit en direcció a Veresti, on llogarem un cotxe que ens conduirà al congost del Borgo. Portem al damunt una bona quantitat de diners en metàl·lic, ja que haurem de comprar un cotxe i els cavalls. Conduïrem nosaltres mateixos perquè no ens podem refiar de ningú. El professor xampurreja moltes llengües, la qual cosa ens anirà bé. Tots anem armats, fins i tot jo tinc un revòlver: en Jonathan no hauria estat tranquil si no hagués dut armes com la resta. Ai! Hi ha una mena d'arma que no puc dur, ja que la cicatriu del front m'ho impedeix. El bon doctor Van Helsing em consola dient que vaig prou ben armada per si de cas apareixen els llops. El temps es més fred cada hora que passa i les ratxes de neu van i vénen com els presagis.

Més tard. He hagut d'aplegar tot el meu valor a l'hora d'acomiar-me del meu estimat. Tal vegada no ens tornarem a veure més. Ànims, Mina! El professor t'està observant amb atenció, la seva mirada és un avís. No és moment per a les llàgrimes, llevat que Déu les faci brollar d'alegria.

Diari d'en Jonathan Harker

30 d'octubre, a la nit

Escric a la llum que es filtra per la porta de la caldera de la llanxa de vapor. Lord Godalming atia la flama. És un expert en aquesta feina ja que durant anys ha estat propietari d'una llanxa al Tàmesi i una altra a Norfolk Broads. Pel que fa als nostres plans, hem arribat a la conclusió que les suposicions de la Mina eren correctes i que si el comte ha triat un camí fluvial per fugir i tornar al seu castell, ha de ser el Siret i després el Bistrita en la seva confluència. Hem pensat que l'indret triat per travessar el territori entre el riu i els Carpats deu ser al voltant dels 47° de latitud nord. No ens fa por navegar de nit remuntant el riu a una gran velocitat. L'aigua és profunda i les ribes queden força allunyades, la qual cosa ens permet una navegació còmoda, fins i tot en la foscor. Lord Godalming em demana que dormi una estona perquè n'hi ha prou amb un que vigili. Però no puc dormir —com podria si plana aquest perill tan terrible sobre la meva estimada, que ara es dirigeix vers aquell indret tan espantós...? El meu únic consol és pensar que som en mans de Déu. Si no tinguéssim aquesta fe, seria més fàcil morir que no pas viure i així ens deslliurariem de tantes dificultats. El senyor Morris i el doctor Seward han sortit a cavall per a la seva llarga cavalcada, abans de la nostra marxa. Seguiran la riba dreta, prou apartats, però, per pujar als turons i des d'allà poder albirar trossos extensos del riu, tot estalviant-se'n les corbes. En les primeres etapes, els acompanyaran dos homes per cavalcar i guiar els cavalls de recanvi, quatre en total, i per tal de no cridar l'atenció. Quan s'acomiadin dels homes, la qual cosa faran aviat, ells mateixos s'ocuparan dels cavalls. Potser caldrà aplegar les nostres forces i, en aquest cas, tots podríem muntar. Una de les selles té l'arçó mòbil i és fàcilment adaptable per a la Mina, si arriba el cas.

Estem submergits en una aventura perillosa. Ara, mentre avancem enmig de la foscor i el fred que puja de l'aigua ens cala els ossos, i se senten veus misterioses al nostre voltant, tot resulta natural. És com si ens endinséssim en indrets desconeguts i camins ignorats en un món ple de tenebres i espants. En Godalming tanca la porta de la caldera...

31 d'octubre

Continuem avançant. S'ha fet de dia i en Godalming dorm. Faig la guàrdia. El matí és molt fred i s'agraeix l'escalfor de la caldera, tot i que ens abriguem amb abrics de pell gruixuda. Fins ara hem avançat unes quantes embarcacions descobertes, però cap d'elles duu a bord una caixa o un paquet de la mida del que busquem. Els homes s'espanten cada cop que els enlluernem amb la làmpada elèctrica i s'agenollen i pregunten.

1 de novembre, al vespre

Cap novetat en tot el dia. No trobem el que busquem. Ara ens hem desviat cap al Bistrita i si anem errats en les nostres suposicions, estem perduts. Examinem totes les embarcacions, grans i petites. Aquest matí, una tripulació ens ha pres per una llanxa del govern i ens ha tractat d'acord amb aquesta conjectura. Ens ha semblat que era una manera de facilitar-nos les coses, i en arribar a Fundu, on el Bistrita s'uneix amb el Siret, hem comprat una bandera romanesa que ara voleia ostentosa. Des que l'hem hissat, el truc ha funcionat amb totes les embarcacions que hem trobat, ens han tractat amb molta deferència i no s'han oposat a les nostres preguntes i observacions. Uns eslovacs ens han dit que havien vist passar una embarcació gran, que navegava a una velocitat superior a la normal i que duia el doble de tripulació a bord. Això ha passat abans d'arribar a Fundu, així doncs no ens han pogut dir si s'havia desviat cap al Bistrita o havia seguit remuntant el Siret. En arribar a Fundu no hem pogut esbrinar res més sobre l'embarcació, però podria ser que hi hagués passat durant la nit. Tinc molta son. Tal vegada és el fred que s'apodera de mi i el cos ha de descansar de tant en tant. En Godalming insisteix a fer la primera guàrdia. Que Déu beneeixi tanta bondat per la pobra estimada Mina i per mi!

2 de novembre, al matí

És ben avançat el dia. Aquest bon amic no ha volgut despertar-me. Diu que hauria estat un pecat fer-ho, en veure'm dormir tan tranquil, oblidant tots els meus problemes. Sembla molt egoista per la meva banda dormir tant i deixar-lo vigilant tota la nit. Però té raó. Aquest matí em sento renovat i, mentre sec aquí i vigilo el seu son, puc encarregar-me de tot, tant del funcionament del motor i la conducció del timó com de la guàrdia. La meva energia i la meva força han tornat. Em pregunto on seran ara en Van Helsing i la Mina. Devien arribar a Veresti cap al migdia de dimecres. Trigaran a aconseguir un cotxe i els cavalls, però si han sortit aviat i han anat de pressa, segurament es troben vora el congost del Borgo. Que Déu els guiï i els ajudi! Em fa por pensar què pot passar. Tant de bo poguéssim córrer més! Però això és impossible. El motor batega i fa tot el que pot.

No sé com els va al doctor Seward i al senyor Morris. Sembla com si hi hagués un munt de rierols que baixen de les muntanyes i desemboquen en el riu, però com que no són gaire amples —almenys ara per ara, tot i que a l'hivern, o quan es desfà la neu, deuen ser perillosos—, tal vegada els nostres genets no hagin trobat gaires entrebancs. Confio veure'ls abans d'arribar a Strasba, perquè si aleshores encara no hem trobat el comte, caldrà que parlem de què farem.

Diari del doctor Seward

2 de novembre

Ja fa tres dies que ens hem posat en camí. Cap novetat i tampoc temps per escriure, encara que n'hi hagués alguna, perquè el temps és preciós. Només hem descansat el temps imprescindible per als cavalls. Pel que fa a nosaltres dos aguantem força bé. Les aventures anteriors ens serveixen d'experiència. Hem de continuar, no estarem tranquils fins que no tornem a veure la llanxa.

3 de novembre

A Fundu ens han dit que la llanxa s'ha desviat pel Bistríta. M'agradaria que no fes tant de fred. Hi ha senyals que nevarà i si cau neu en quantitat no podrem seguir. En aquest cas, ens haurem de procurar un trineu, a l'estil dels russos.

4 de novembre

Avui hem sabut que la llanxa ha patit un accident quan intentava remuntar un ràpid. Les embarcacions eslovaques poden remuntar-los amb facilitat amb l'ajuda de cordes i gràcies al fet que en són experts. Algunes els han remuntat fa unes hores. En Godalming entén de mecànica i l'ha reparat. Finalment, han aconseguit remuntar els ràpids amb l'ajuda de la gent del país i han tornat a emprendre la persecució. Em temo que l'embarcació no funciona del tot bé després de l'accident. Els pagesos ens han dit que en arribar un altre cop a les aigües tranquil·les se'ls parava de tant en tant fins que l'han perdut de vista. Hem d'anar més de pressa, pot ser que necessitin la nostra ajuda aviat.

Diari de la Mina Harker

31 d'octubre

Hem arribat a Veresti al migdia. El professor diu que aquest matí li ha costat molt hipnotitzar-me i que tot el que he pogut dir ha estat: «Fosc i silenciós». Ha sortit a comprar un cotxe i cavalls. Diu que després mirarà de trobar cavalls de recanvi per tal que els puguem canviar durant el camí. Ens queden més de setanta milles de camí. El paisatge és meravellós i molt interessant. Si les condicions fossin unes altres, seria deliciós observar-lo! Seria meravellós recorre'l, en Jonathan i jo, tots dos sols! Parar-nos i conèixer la gent, i aprendre coses de la seva manera de viure, i recrear-nos l'esperit i la memòria amb el color i les coses pintoresques d'aquest país salvatge i meravellós i d'aquesta estranya gent! Però, ai...!

Més tard. El doctor Van Helsing ha tornat. Ha aconseguit el cotxe i els cavalls. Menjarem alguna cosa i sortirem d'aquí a una hora. La mestressa de la fonda ens està preparant un cistell ple de provisions, que sembla destinat a alimentar un regiment de soldats. El professor l'anima i em diu a cau d'orella que pot passar ben bé una setmana fins que tornem a aconseguir bons aliments. Ell també ha comprat i ha fet portar uns meravellosos abrics de pell, mantes i tota mena de roba per abrigar-nos. No hi ha perill que passem fred.

Sortim d'aquí a uns moments. Em fa por pensar en tot el que ens pot passar. Som realment en mans de Déu. Només Ell sap què passarà i li demano, amb totes les forces de la meva ànima humil i trista, que protegeixi el meu estimat espòs. Passi el que passi, que en Jonathan arribi a saber que l'he estimat i honorat més del que sóc capaç de dir i que el meu darrer i més sincer pensament serà sempre per a ell.

Diari de la Mina Harker

1 de novembre

Hem passat el dia de viatge, a bon pas. Els cavalls semblen adonar-se que se'ls tracta dolçament, sense fuetejar-los. Els hem canviat unes quantes vegades, i hem trobat gent tan amable pertot que ens anima a pensar que el trajecte serà còmode. El doctor Van Helsing explica poques coses. Diu als camperols que té pressa per arribar a Bistrita i els paga generosament el canvi de cavall. Hem pres sopa calenta i cafè i te. És una regió preciosa, plena de meravelles i de gent generosa, forta i senzilla, dotada de bones qualitats. Tots són molt supersticiosos. En la primera casa on ens hem aturat, quan la dona que ens servia s'ha adonat de la cicatriu del meu front, s'ha senyat i ha creuat els dits cap a mi per tal de deslliurar-se de la mala astrugància. Em sembla que ha afegit més all als nostres plats, i el cert és que no puc suportar l'all. Des d'aquest moment, he decidit no treure'm el barret o el vel per tal que no em mirin amb recel. Anem de pressa, i com que no duem un cotxer que vagi contant xafarderies, ens avancem a l'escàndol, però potser aquesta por de la mala astrugància ens perseguirà tot el camí. El professor sembla incansable, no ha descansat en tot el dia, però a mi m'ha deixat dormir una bona estona. A l'hora de la posta de sol, m'ha hipnotitzat i diu que he contestat com acostumo, dient: «Foscor, aigua que xoca i espetecs de fusta», així doncs, el nostre enemic continua el seu trajecte riu amunt. Em fa por pensar en Jonathan, però d'alguna manera, no temo per ell, sinó per mi. Escric això mentre esperem que enllesteixin els cavalls, en una granja. El doctor Van Helsing dorm. Pobre, sembla rendit, vell, gris, però manté la boca ferma i resolta d'un conqueridor, fins i tot enmig dels somnis manté un instint de resolució. Quan tornem a encetar el viatge el faré descansar i conduiré jo. Li diré que encara queden dos dies i que el cansament el podria vèncer en el moment que necessitem més força... Tot és a punt, marxarem d'aquí a uns instants.

2 de novembre, al matí

El vaig convèncer, i vam fer torns per conduir tota la nit. Ara tenim el dia al davant, lluminós, i gelat. Noto una pesadesa estranya en l'aire —dic pesadesa perquè no trobo cap altra paraula. Em refereixo a alguna cosa que ens produeix una mena d'opressió. Fa molt de fred, però per fortuna les nostres pells ens abriguen força. En sortir el sol, el doctor Van Helsing m'ha hipnotitzat. Diu que he contestat: «Foscor, espetec de fusta, estrèpit d'aigua», paraules que indiquen que l'aigua canvia a mesura que pugen. Espero que el meu estimat espòs no es trobi en perill, no més del que sigui necessari. Però estem en mans de Déu.

2 de novembre, al vespre

Hem viatjat tot el dia. El paisatge es torna immens a mesura que avancem, i els grans contraforts dels Carpats, que a Veresti semblaven tan llunyans i petits a l'horitzó, ara semblen envoltar-nos i elevar-se com una barrera, davant nostre. Estem contents, tinc la sensació que tots dos fem un esforç per animar-nos. El doctor Van Helsing diu que arribarem al congost del Borgo demà al matí.

No hi ha gaires granges en aquesta zona, i el professor opina que ens caldrà continuar amb els darrers cavalls que hem aconseguit perquè no tindrem cap altra possibilitat de canviar-los. A més dels de reserva, n'hem enganxat uns altres dos; així doncs anem amb un tir de quatre. Els pobres animals són pacients i bons, i no causen cap mena de problema. I com que som els únics viatgers, jo també en puc dur les regnes. A la matinada, arribarem al congost de Borgo. No volem arribar-hi abans. Continuarem el viatge sense presses i descansarem una bona estona, per torns. Què passarà demà? Anem a la recerca de l'indret on va patir tant el meu pobre espòs. Que Déu ens porti directament fins allà, i vetlli per en Jonathan i pels qui ens estimem tant i es mouen en una situació tan perillosa. Ai! Davant els ulls de Déu, sóc impura, i ho continuaré sent fins que no em permeti comparèixer davant la seva presència com un ésser que no ha d'incórrer en la seva ira.

Informe d'Abraham van Helsing

4 de novembre

Faig aquestes anotacions per al meu fidel i vell amic, el doctor John Seward, de Purfleet, Londres, per si no ens tornem a veure mai més. Potser li serveixin d'explicació. Som al matí, i escric al costat d'una foguera que he mantingut encesa tota la nit, amb l'ajuda de la Mina. Fa fred, massa, tant, que el cel sembla pesat, gris, carregat de neu. Quan caigui, quallarà per a tot l'hivern, ja que el sol s'endureix per rebre-la. Em sembla que això ha afectat la senyora Mina. Arrossega un llast tan pesat que no sembla la mateixa. Dorm, dorm i dorm! Una persona com ella, sempre a l'aguait, no ha fet res de bo en tot el dia, fins i tot ha perdut la gana. Ni tan sols ha escrit en el seu diari, i abans no parava de prendre notes cada cop que ens aturàvem. El meu olfacte em diu que alguna cosa no funciona. Tanmateix aquest vespre la trobo més viva. Com que ha dormit tot el dia, ha descansat i ara sembla més animada i més dolça que mai. He intentat hipnotitzar-la a la posta de sol, però no n'he obtingut cap resultat. La seva capacitat receptiva disminueix i aquest vespre m'ha estat pràcticament impossible sotmetre-la a un trànsit hipnòtic. Bé, que es faci la voluntat de Déu, passi el que passi i on vulgui que ens porti!

Ara tractem temes merament històrics. Com que la senyora Mina ha deixat d'escriure amb la seva màquina, he de ser jo qui ho faci tornant als meus mètodes antiquats, per tal que els esdeveniments diaris quedin consignats.

Ahir, poc abans que sortís el sol, vam arribar al congost de Borgo. Quan érem a punt de sortir, em vaig preparar per a la sessió d'hipnotisme. Vam aturar el carruatge i vam baixar per tal que no ens destorbés res. Vaig col·locar unes mantes de pell a terra, i la senyora Mina s'hi va ajeure i es va sotmetre a un trànsit hipnòtic, com acostuma a fer, però més lent i breu del que és habitual. La seva resposta va ser la de sempre: «Foscor i aigües turbulentes». Després, es va despertar molt animada i de bon humor. Vam continuar el viatge i no vam trigar a arribar al congost. En aquest moment i lloc, la senyora Mina comença a mostrar-se molt impacient. I manifesta una nova força. Assenyala un camí i diu:

—És per allà.

—Com ho sap? —pregunto.

—Ho sé —diu, i afegeix, després d'una pausa—: No va passar per aquí el meu marit i al seu diari no descriu aquest indret?

Primer, em semblava estrany, però no he trigat a adonar-me que també hi ha una altra carretera secundària. Sembla poc usada, i molt diferent de la que condueix de Bucovina a Bistrita, més ampla i ferma, i més transitada.

Continuem per aquesta carretera, i a mesura que veiem nous camins —no sempre tenim la seguretat que ho siguin perquè estan descurats i coberts per una lleu capa de la neu que ha caigut—, els únics que saben per on hem de continuar són els cavalls.

Els dono brida i avancem pacientment. Adesiara, veiem aparèixer davant els nostres ulls tots els detalls que en Jonathan descriu en el seu meravellós diari. Continuem llargues hores pel mateix camí. Primer, suggereixo a la senyora Mina que dormi. Ho prova i aconsegueix adormir-se. Dorm tot el camí. Finalment, començo a tenir una mica de por i intento despertar-la. Però continua dormint, i per molt que ho intento no aconsegueixo que obri els ulls. No vull insistir-hi perquè em fa por de perjudicar-la, ha patit massa, i per a ella, dormir és vital. Em sembla que jo també m'endormisco, perquè de sobte em sento culpable, com si hagués fet alguna cosa malament. Descobreixo que estic dempeus, amb les regnes a la mà, mentre els cavalls caminen, clap, clap, com de costum. Em giro i m'adono que la senyora Mina continua dormint. No falta gaire per al crepuscle i el sol estén damunt la neu un riu de llum groguenca, i així projectem una ombra allargada que arriba fins a la falda de la muntanya alzinada. Anem pujant cada vegada més, i tot és escarpat i rocós, com si fos el final del món.

A continuació, desperto la senyora Mina. Aquest cop es desperta sense dificultat, i procuro submergir-la en el son hipnòtic. No aconsegueixo que entri en el trànsit. No deixo d'insistir-hi, fins que de sobte ens adonem que ens trobem enmig de la foscor. Miro al meu voltant i observo que el sol s'ha post. La senyora Mina comença a riure, i en girar-me a mirar-la, veig que està completament desperta i té tan bon aspecte que no l'havia vist tan bé d'ençà de la nit de Carfax, en què vam entrar per primer cop a la casa del comte. M'he quedat desconcertat i una mica inquiet. Però la trobo tan animada i tan tendra i preocupada per mi que rebutjo qualsevol temor. Com que hem portat una mica de llenya, he encès una foguera, i mentre ella preparava alguna cosa per sopar jo he desguarnit els cavalls, els he posat a cobert, els he lligat i els he donat alguna cosa per menjar. En tornar a la vora del foc, el sopar és a punt i em disposava a servir la senyora Mina, però m'ha assegurat que ja ha sopat amb un somrís, que tenia tanta gana que ha començat a menjar sense esperar-me. La seva resposta no m'ha agradat, i he començat a cavil·lar. Però no li n'he dit res, perquè no la vull espantar. M'ha servit i he sopat sol. Després, ens hem embolicat amb les mantes i ens hem ajagut vora el foc, i li he proposat que dormi mentre vigilo. Poc després, m'he oblidat que estic de guàrdia, i en tornar-ho a recordar, l'he trobat tranquil·lament estirada, però desperta, i mirant-me amb els seus ulls brillants. Això ha passat un o dos cops més, i finalment, poc abans de la matinada, m'he quedat completament adormit. En despertar, he provat d'hipnotitzar-la, però tot i que ha tancat els ulls, obedient, no aconsegueix adormir-se. El sol s'eleva cada cop més, i la son li ha arribat massa tard, però tan profunda que no s'ha despertat. He hagut d'agafar-la a collibè i pujar-la al carruatge adormida, després d'haver enganxat els cavalls i deixar-ho tot recollit, per continuar el nostre camí. La senyora ha dormit molta estona. Adormida presentava un aspecte saludable i enrojolat, molt millor que quan està desperta. I això no m'agrada gens, tinc por! Estic atemorit! Em fa por tot, fins i tot el fet de pensar! Però no tinc cap altra alternativa que seguir endavant. La vida i la mort són en joc, i moltes altres coses més. Per això no podem recular.

5 de novembre, al matí

Ho vull deixar tot anotat amb precisió, perquè encara que vostè i jo hem estat testimonis de fets estranys, pot arribar a pensar que jo, en Van Helsing, estic boig i que els múltiples horrors i la perllongada tensió de nervis m'han trastocat.

Ahir vam viatjar durant tot el dia, aproximant-nos cada cop més a les muntanyes i endinsant-nos en una regió salvatge i desolada. Hi ha precipicis grans i perillosos, i moltes cascades. A cops, la natura sembla que celebri un carnestoltes. Mentrestant, la senyora Mina continuava dormint. I encara que jo tenia gana i vaig menjar, no la vaig poder despertar, ni tan sols per fer-la menjar. Vaig començar a témer que el fatal malefici de l'indret l'influís, ja que estava contaminada pel baptisme del vampir. «D'acord», em vaig dir, «si dorm de dia, serà millor que jo no dormi de nit». Com que el camí era pedregós perquè anàvem per una via antiga i en mal estat, vaig inclinar el cap i em vaig adormir. Novament, em vaig despertar amb una sensació de culpabilitat i amb la idea que havia passat molta estona. La senyora Mina encara dormia, i el sol estava baix. Tanmateix tot el paisatge havia canviat, les amenaçadores muntanyes semblaven llunyanes i ens acostàvem a la part alta d'una pujada alzinada, al cim de la qual s'aixecava un castell com el que en Jonathan descriu en el seu diari. Me'n vaig alegrar, però al mateix temps tenia por, perquè ara, per bé o per mal, érem a prop del final. Vaig despertar la senyora Mina i vaig intentar hipnotitzar-la de nou, però ai!, sense èxit, fins que va ser massa tard. Aleshores, abans que la nit ens caigués al damunt —perquè un cop post el sol, el cel reflectia la llum damunt la neu i durant una estona tot era ocupat per l'immens crepuscle—, vaig desenganxar els cavalls, els vaig donar menjar i els vaig buscar un aixopluc. Poc després, vaig encendre una foguera, tot demanant a la senyora Mina, desperta i més encisadora que mai, que s'assegués damunt les mantes. Vaig preparar una mica de menjar, però ella no va voler tastar res, amb l'excusa que no tenia gana. No vaig insistir-hi perquè sabia del cert que seria inútil. Jo vaig menjar, havia de recuperar les forces. Després, en previsió del que pogués passar, vaig traçar un cercle ampli al voltant de la senyora Mina, i hi vaig passar pel voltant una hòstia alhora que la desfeia a trossets ben petits. Durant una estona, ella va continuar asseguda, immòbil, tan quieta que semblava morta. La seva pell va anar empal·lidint fins que la cara va ser blanca com la neu. Però no va dir res. Quan m'hi vaig apropar, em va abraçar i vaig notar que la pobra criatura tremolava de cap a peus, d'una manera que feia llàstima. Fins que no la vaig veure més tranquil·la, no vaig dir:

—Vol acostar-se al foc?

Volia veure què feia. Obedient, es va aixecar, però en donar la primera passa, es va aturar, com paralitzada.

—Per què no continua? —vaig preguntar. Va negar amb el cap, va recular i va seure. Em va mirar amb els ulls oberts de bat a bat, com qui acaba de despertar:

—No puc! —i no va dir res més.

Me'n vaig alegrar, perquè ara sabia que el que ella no podia fer tampoc no ho podria fer cap dels éssers que ens atemorien. Encara que el seu cos perillava, la seva ànima restava estàlvia!

Poc després, els cavalls van començar a renillar i a sacsejar els cabestres, fins que em vaig apropar a tranquil·litzar-los. En notar les meves mans, van renillar mansament, com d'alegria, em van llepar les mans i durant una estona van estar-se quiets. Durant la nit, els vaig haver d'acaronar molts cops, fins que va arribar aquella hora freda en què la natura es troba en el seu grau vital més baix. I cada vegada, la meua presència els tranquil·litzava. En aquella hora freda, el foc va començar a apagar-se, i vaig voler tirar-hi més llenya perquè la neu queia a ratxes, acompanyada d'una boira freda. Fins i tot en l'obscuritat hi havia una certa llum, fet que acostuma a passar quan el sol es cobreix de neu. I donava la impressió que els remolins de neu i els serrells de boira es transformaven en figures de dones amb vestits llargs. Hi havia un silenci sinistre i mortal, només renillaven i reculaven els cavalls, presos d'un terror inexplicable. Començava a tenir por, pànic. Però a continuació em va envair una sensació de seguretat, dins el cercle en el qual em trobava. Vaig començar a pensar que devien ser figuracions provocades per l'obscuritat, les penalitats patides i tota aquella terrible ansietat. Era com si les imatges que m'havia forjat de l'espantosa experiència d'en Jonathan m'estiguessin seduint. La neu i la boira començaven a girar en remolins, fins al punt que em semblava percebre-hi fugaçment les vagues siluetes de les dones que el van besar. I en aquest precís instant, els cavalls es van acovardir, i van gemegar aterrits, com els homes quan experimenten el dolor. Però la bogeria de la por no es va apoderar d'ells fins a l'extrem de fugir. En veure que les figures espectrals envoltaven la senyora Mina, vaig témer per ella. La vaig observar, però continuava asseguda tranquil·lament, i em va somriure. Vaig voler atiar el foc amb una mica més de llenya, però em va agafar i em va retenir, xiuxiuejant molt fluix, tan fluix que semblava una d'aquelles veus que sentim en somnis:

—No! No! No surti, aquí està segur!

La vaig mirar als ulls i li vaig dir:

—Però, i vostè? Temo per vostè!

Va començar a riure dèbilment i d'una manera irreal:

—Tem per mi? Per què? En el món no hi ha ningú que estigui més segur d'elles que jo.

I mentre reflexionava perplex sobre què volien dir les seves paraules, una ràfega d'aire va fer saltar les flames i vaig veure la cicatriu vermella del seu front. Aleshores ho vaig entendre. Tot i que, si no me n'hagués adonat en aquell instant, hi hauria caigut després, perquè les figures a les quals els remolins de boira i de neu donaven una lleu consistència es van anar apropant cada vegada més, encara que a la banda exterior del cercle sagrat. Va ser en aquest moment que van començar a materialitzar-se, fins que —si Déu no m'ha privat del seny, perquè ho vaig veure amb els meus

propis ulls— van aparèixer davant meu les mateixes tres dones que en Jonathan va veure a l'habitació i que es van apropar a besar-li el coll. Vaig reconèixer les seves formes rodones i onejants, les seves dents blanques, el seu color rosat, els seus llavis voluptuosos. Van somriure a la pobra senyora Mina, i fent sonar les seves rialles en el silenci de la nit, van entrellaçar els seus braços, i assenyalant-la, van cridar-la amb veus dolces i tremoloses, les quals en Jonathan havia comparat amb la insuportable dolçor musical dels vasos d'aigua:

—Vine, germana. Vine amb nosaltres. Vine! Vine!

Vaig girar-me cap a la pobra senyora Mina amb temor, però el cor em va saltar d'alegria com les flames de la foguera, perquè el terror dels seus dolços ulls, i la repugnància i l'horror van transmetre al meu cor un missatge d'esperança. Gràcies a Déu, encara no era com elles. Vaig agafar una brasa que tenia a prop i aixecant un tros d'hòstia, vaig avançar cap al foc. Van recular davant meu d'una manera horrible. Vaig tirar sense por una mica de llenya al foc, perquè sabia que dins el nostre cercle protector estàvem sans i estalvis. Mentre anés armat, no podien acostar-se'm, ni tampoc a la senyora Mina mentre no sortís d'un cercle que no podia abandonar, ni les altres travessar. Els cavalls ja no gemegaven i estaven immòbils a terra mentre la neu queia tovament al damunt seu i els anava tenyint de blanc. Estava clar que el terror havia acabat per a les pobres bèsties.

I així vam estar fins que els tons vermellorsos de la matinada van començar a envair el gris de la neu. Estava trist, espantat, afligit i aterrit. Però quan aquell preciós sol va començar a elevar-se a l'horitzó, em va retornar la vida. La primera llum va dissoldre les horroroses figures en un remolí de boira i de neu. Els fils de l'obscura broma es van allunyar cap al castell i van desaparèixer.

Instintivament, en veure que es feia de dia, he mirat la senyora Mina disposat a hipnotitzar-la, però dormia profundament i ha estat impossible despertar-la. Mentrestant, ha sortit el sol. No m'atreveixo a moure'm. He avivat el foc i he anat a donar un cop d'ull als cavalls. Són morts. He de fer moltes coses. Esperaré que el sol sigui ben alt, perquè potser hauré de visitar alguns llocs foscos i emboirats, on la llum del sol esdevingui una garantia per a la meva seguretat.

Agafaré forces fent un bon esmorzar i després duré a terme la meva terrible empresa. La senyora Mina continua dormint. Gràcies a Déu, té un son profund i tranquil...

Diari d'en Jonathan Harker

4 de novembre, a la tarda

L'accident de la llanxa ha estat una desgràcia terrible per a nosaltres. Si no arriba a ser per això, faria estona que hauríem arribat a l'embarcació del comte, i ara la meva estimada Mina seria lliure. Em fa por pensar en ella, amb tants llops voltant per aquell espantós lloc. Hem aconseguit cavalls i anem rere les seves petges. Aprofito per escriure mentre en Godalming es prepara. Anem armats. Que vagin amb compte els zíngars si se'ls acut fer resistència. Com m'agradaria que en Morris i en Seward estiguessin amb nosaltres! L'únic que es pot fer és esperar! Adéu, Mina, si no torno a escriure més! Que Déu et beneeixi i vetlli per tu!

Diari del doctor Seward

5 de novembre, a la tarda

A la matinada, hem vist els zíngars allunyant-se de pressa del riu. Anaven agrupats al voltant de la seva carreta, i corrien com si sabessin que els empaitaven. Cau una lleu capa de neu i es respira una estranya tensió en l'aire. Potser és el nostre estat d'ànim, però és una excitació molt peculiar. A la llunyania sento l'udol dels llops. La neu els obliga a baixar de les muntanyes, i esdevenen un perill que pot sorgir des de qualsevol indret i en el moment més imprevist. Els cavalls estan pràcticament preparats. No tardarem a sortir. Cavalcarem cap a la mort. Només Déu sap en mans de qui, on, com i quan sobrevindrà...

Informe del doctor Van Helsing

5 de novembre, a la tarda

Per fortuna encara conservo el seny. Gràcies, Déu meu! Tot i que la prova ha estat espantosa. He deixat la senyora Mina dormint dins del cercle sagrat i m'he dirigit al castell. El martell de ferrer que he dut en el cotxe des de Veresti m'ha estat útil. I encara que hagi trobat totes les portes obertes, he inutilitzat les frontisses rovellades, no fos cas que la mala sort provoqués que es tanquessin mentre estava a dins i no pogués sortir-ne. No em trec del cap l'amarga experiència d'en Jonathan. Gràcies al fet que recordava el que deia en el seu diari, he trobat el camí de la vella capella, on m'esperava molta feina. Hi ha hagut un moment que no sabia si em xiulaven les orelles o bé sentia els udols dels llops en la llunyania. He pensat en la meva estimada senyora Mina i m'he trobat en un dilema que m'ha posat entre l'espasa i la paret. No l'he volgut portar al castell, per tal que estigui sana i estalvia dins el cercle sagrat i allunyada del perill del vampir, però l'havia deixada a mercè dels llops! A banda d'això, he decidit que la meva missió era allà, al castell, i cauríem sota les goles dels llops si aquesta era la voluntat de Déu. En tot cas, només es tractava de la mort, i més enllà, la llibertat. Calia decidir per ella. Si només hagués decidit per mi, tot hauria estat molt més senzill. La gola del llop era un millor lloc de descans que la tomba del vampir! Després d'haver pres aquesta decisió, he continuat amb la meva tasca.

Era clar que com a mínim havia de trobar tres sepultures ocupades! He buscat molt fins a trobar una de les dones. Dormia la seva son de vampira, tan plena de vida i bellesa que m'ha vingut un calfred com si estigués a punt de cometre un crim. Ah! No m'estranya que anys enrere, en una situació com la meva, a molts homes els faltés el valor en el darrer moment, i el tremp. Així doncs, trigaven i trigaven, fins que la bellesa, la fascinació i la sensualitat de la no morta els hipnotitzava, i passaven tanta estona contemplant-la que arribava el crepuscle i la vampira es despertava. Aleshores els ulls de la bella s'obrien plens d'amor i oferia la seva boca voluptuosa perquè la besessin. L'home és dèbil i es convertia en una víctima per a la nissaga del vampir, una més que augmentaria les fileres tenebroses i horroroses dels no morts!

Efectivament, mostrava una certa fascinació i m'he commogut davant d'ella, en aquella tomba gastada pel pas del temps i coberta amb la pols dels segles, malgrat que hi regnava una pudor espantosa, com la que havíem notat en els refugis del comte. Sí, estava commogut —jo, en Van Helsing, amb tota la meva resolució i amb tants motius per a odiar-la—, em sentia mogut per un desig irresistible de retardar la meva acció que paralitzava les meves facultats i entorpia el meu esperit. Tal vegada era una necessitat natural de dormir i l'estranya opressió de l'aire començava a fer efecte. El cert era que m'estava envaint una letargia, una somnolència com la de qui es rendeix a una dolça fascinació, quan de sobte, en l'aire esmorteït per la neu, m'ha

arribat un gemec llarg i apagat, i tan llastimós i ple d'aflicció que m'ha desvetllat com un toc de clarins. Era la veu de la meva estimada senyora Mina.

De nou, he tret les forces d'on he pogut disposat a dur a terme la meva terrible empresa. He continuat enderrocant les lloses que cobrien els sepulcres i he trobat una altra de les germanes, la morena. No he gosat entretenir-me a mirar-la com havia fet amb l'anterior, per por de quedar-me embruixat, i he seguit la meva recerca fins que, poc després, he topat amb un sepulcre alt i sumptuós, com si estigués dedicat a una persona molt estimada, la germana rossa, la qual, com en Jonathan, havia vist materialitzar-se a través dels àtoms de la boira. Era una visió tan delicada, tan esplèndida i bonica, tan exquisida i sensual, que l'instint d'home que duc dins, que crida alguns del meu sexe a estimar i protegir una del seu, m'ha fet rodar el cap amb aquesta nova emoció. Però, gràcies a Déu, el gemec llastimós de la meva estima senyora Mina encara no havia mort dins la meva oïda, i abans que l'encís em dominés completament, m'he obligat a emprendre la meva horripilant tasca. He buscat en tots els sepulcres de la capella, i com que durant la nit només se'ns havien presentat aquests tres fantasmes no morts, he suposat que no n'hi havia més. Hi havia un sepulcre més gran i sumptuós que la resta. Era enorme, de grans proporcions. Hi havia un nom escrit:

DRÀCULA

Així doncs, aquesta era la llar del Vampir Rei, a qui es devia l'existència de tots els altres. El fet que l'interior estigués buit anunciava amb eloquència allò que ja sabíem. Abans de retornar a les dones la seva identitat mortal amb la meva horrible tasca, he dipositat fragments d'hòstia a la tomba de Dràcula, desterrant-lo d'allà, com a no mort, per sempre més.

A continuació, he començat l'espantós treball i m'ha agafat por. Si solament hagués estat un únic cos, hauria resultat relativament fàcil. Però tres! Repetir dos cops més aquell compromís horrorós que hauria acabat de fer. Si havia estat terrible en el cas de la dolça senyoreta Lucy, com seria amb aquestes tres estranyes que sobreviuen des de feia segles, i s'havien enfortit amb el pas dels anys, i lluitarien tant com poguessin per defensar les seves vides embrutides!

Oh, John, amic meu! Ha estat una tasca de carnisser. Si no hagués pensat en uns altres morts i en els vius sobre els quals pesava aquesta horrible amenaça, no hauria pogut seguir. Encara tremolo, tot i que gràcies a Déu els meus nervis s'han mantingut fermes fins al final. Si no hagués vist el descans del primer rostre, i la alegria que va deixar entreveure un instant abans de la dissolució final, com un testimoni del triomf de l'ànima, no hauria estat capaç de continuar aquesta carnisseria. No hauria suportat el crit espavoridor en penetrar l'estaca, l'enfonsament del cos, que no parava de retòrcer-se, els llavis recoberts d'escuma sanguinolenta. Hauria fugit de terror i hauria deixat la tasca sense acabar. Però, s'ha acabat! Ara ja puc compadir aquestes pobres ànimes, plorar per elles en recordar la placidesa del seu son uns moments abans de

desaparèixer. Perquè, amic John, tan aviat com el meu ganivet els ha segat el cap, tot el seu cos s'ha començat a desintegrar, reduint-se a pols, com si la mort que els havia d'haver arribat fa segles hagués fet valer els seus drets, cridant ben fort: «Sóc aquí!».

Abans de marxar del castell, he purificat les entrades per tal que el comte no hi pugui tornar a entrar mai més com a no mort.

Després, he entrat en el cercle on la senyora Mina dormia. S'ha despertat plorant sincerament per tot el que jo havia hagut de patir.

—Marxem —ha exclamat—. Fugim d'aquest indret espantós! Anem a la recerca del meu marit, que sé del cert que ve a buscar-nos!

Estava dèbil i pàl·lida. Però els ulls eren purs i resplendien de fervor. M'alegrava contemplar la seva pal·lidesa i la seva debilitat, perquè encara tenia recent la imatge del son condemnat del vampir.

I així, confiats i esperançats, però plens de temor, hem iniciat el camí cap a l'est, a la recerca dels nostres amics i d'aquell de qui la senyora Mina diu que sap que ve al nostre encontre.

Diari de la Mina Harker

6 de novembre

La tarda era avançada quan el professor i jo vam iniciar la marxa cap a l'est, per on sabia que venia en Jonathan. No anàvem de pressa, encara que el camí feia baixada, perquè carregàvem les gruixudes mantes i la roba. No volíem córrer el risc d'exposar-nos al fred i la neu. També dúiem provisions perquè la regió era completament desolada, i, fins on podíem veure a través de la neu que queia, no hi havia cap rastre de vida humana. Quan havíem recorregut una milla, estava rendida pel pesat viatge, i vam parar a descansar. Vam donar un cop d'ull enrere i vam veure la silueta del castell de Dràcula, retallada damunt el cel. Havíem baixat tant que el nostre angle de perspectiva ens mostrava les muntanyes dels Carpats per sota del castell. Vèiem la seva grandiositat, alzinat a uns mil peus, dalt d'un precipici impressionant, amb un enorme abisme entre ell i el pronunciat vessant de les muntanyes que hi havia a banda i banda. En tota la regió es flairava alguna cosa estranya i misteriosa. Sentíem els udols dels llops en la llunyania. Molt distants, però arribaven esmorteïts per l'espessa nevada. Eren aterridors. Em vaig adonar que el doctor Van Helsing, per la manera d'inspeccionar el terreny, buscava un lloc estratègic on no hi quedéssim gaire exposats, en cas d'atac. L'accidentat camí continuava descendint, i es distingia a través de la neu acumulada.

Poc després, el professor em va fer una indicació. Em vaig aixecar i em vaig reunir amb ell. Havia trobat un lloc magnífic. Era una mena de cova natural en una roca, amb una entrada que formava una porta entre dos penyals. Em va agafar la mà i em va acompanyar a dins.

—Bé —va dir—, aquí estarà protegida, i si vénen els llops, podré enfrontar-m'hi d'un en un.

Va entrar-hi les pells, va preparar un jaç còmode i em va donar algunes provisions, obligant-me a menjar. Però no podia empassar-me cap mos. El més petit intent em resultava repugnant, i per molt que volgués complaure'l, no ho aconseguia. El va entristir molt, però no va dir res. Va treure una ullera de llarga vista de campanya de l'estoig, va pujar dalt la roca i va començar a escodrinyar l'horitzó.

—Miri, senyora Mina! Miri! —va dir de sobte.

Vaig començar a córrer cap a ell. Em va donar la ullera i va assenyalar vers una direcció. La neu queia més espessa, i el vent, que començava a bufar, l'aixecava formant remolins. A voltes, entre una ratxa i una altra, hi havia pauses, i això em va permetre inspeccionar una àmplia zona. Des de l'alçada en la qual ens trobàvem, es dominava una distància considerable, i a la llunyania, més enllà de la blanca extensió de neu, vaig distingir el riu com una cinta negra, amb les esquerdes i les corbes del seu llit serpentejant. Davant nostre, no gaire lluny —de fet, tan a la vora que em va sorprendre no haver-lo vist anteriorment—, venia molt de pressa un grup d'homes a

cavall. Enmig d'ells, avançava un carruatge, una llarga carreta que oscil·lava d'una banda a l'altra, a cada irregularitat del camí, com la cua d'un gos que es gronxa. Retallats contra la neu, vaig adonar-me per la roba que els homes devien ser camperols o gitanos.

Damunt la carreta hi havia un cofre quadrat. En veure'l, el cor em va fer un salt perquè entenia que s'acostava el final. S'acostava el crepuscle i sabia molt bé que a la posta de sol, l'ésser que anava presoner dins el cofre recuperaria la seva llibertat i podria defugir tota persecució sota qualsevol de les seves nombroses formes. Vaig mirar espantada el professor. Per a sorpresa meva, no era al meu costat. Instants després, el vaig veure a baix. Traçava un cercle com el que ens havia protegit durant la nit, al voltant de la roca. En acabat, va tornar al meu costat.

—Així estarà protegida d'ell —va dir.

Em va agafar la ullera, i com que ja no nevava amb tanta força, va escodrinjar tot l'espai que teníem sota nostre.

—Miri! —va dir—. Tenen pressa. Fuetegen els cavalls i forcen el galop tant com poden —va callar i va afegir—. Corren perquè veuen que s'acosta el crepuscle. Potser se'ns ha fet tard. Que sigui el que Déu vulgui!

La neu va començar a caure amb molta força, i impedia veure res. Poc després, va tornar a perdre força i el professor va poder estudiar de nou el paisatge amb la ullera. De sobte, va exclamar:

—Miri! Miri! Dos homes a cavall els segueixen de prop. Deuen ser en Quincey i en John. Agafi la ullera. Faci un cop d'ull abans que la neu ho tapi tot!

Vaig mirar. Efectivament, els dos homes podien ser el doctor Seward i el senyor Morris. En tot cas, cap d'ells era en Jonathan. En aquell mateix instant, vaig saber que en Jonathan no era lluny. Vaig mirar al voltant i al nord del grup de gitanos, vaig descobrir dos homes més que s'acostaven galopant. Un d'ells era en Jonathan i l'altre, evidentment, lord Godalming. També anaven darrere el grup del carro. Quan li ho vaig dir al professor, va cridar d'alegria com un col·legial, i després de mirar atentament fins que la neu que queia li ho va impedir, va preparar el seu Winchester per a usar-lo des d'una roca al costat de l'obertura del nostre refugi.

—Tots convergeixen —va dir—. Quan arribi el moment, agafarem els gitanos des de tots els angles.

Vaig col·locar el revòlver al meu costat, perquè mentre parlàvem, l'udol dels llops era més fort i s'anava acostant. Nevava poc i la visió era clara. Era curiós observar com queien enormes volves de neu a prop nostre i veure que més enllà el sol brillava cada vegada més radiant, a mesura que descendia dels cims de les muntanyes. Mirant amb la ullera els voltants, vaig distingir de tant en tant uns punts que es movien en grups de dos o tres o més —els llops anaven en cerca de les seves preses.

Cada instant semblava un segle. El vent bufava violentament i agitava la neu furiosament, embolicant-nos en els seus remolins. Hi havia moments que no vèiem res més enllà del nostre braç. Altres, en canvi, el vent que gemegava al nostre voltant

aclaria l'aire i podíem veure la llunyania. Estàvem tan acostumats a vigilar les sortides i les postes de sol que sabíem amb força precisió quan arribaria el moment. Ens vam adonar que faltava poc.

Era difícil creure que havia passat menys d'una hora segons els nostres rellotges, i des del nostre refugi de la roca, des que havien començat a convergir els diferents grups cap a nosaltres. Ara el vent era més tallant i bufava constantment del nord. Pel que semblava, allunyava els núvols carregats de neu, perquè llevat d'alguna ràfega ocasional, va parar de nevar. Ara distingíem clarament els individus de cada grup, el perseguit i els perseguidors. Sorprenentment, els perseguits no semblaven adonar-se que els seguien, o si més no, no els amoïnava. Però s'esforçaven a córrer, a mesura que el sol descendia entre els cims de les muntanyes.

Cada vegada els teníem més a la vora. El professor i jo ens vam amagar darrere d'una roca i vam agafar les armes. Vaig adonar-me que estava decidit a tallar-los el pas. Tant el uns com els altres ignoraven la nostra presència.

De sobte, dues veus van cridar: «Alto!». Una d'elles era la veu d'en Jonathan, que cridava amb un to d'emoció amagada. L'altra era la veu decidida i forta del senyor Morris, que denotava una serena autoritat. Potser els gitanos ignoraven el significat d'aquesta paraula, però el to era inequívoc, tant se val la llengua que parlessin. Instintivament, van estirar les regnes, i quan lord Godalming i en Jonathan van córrer cap a una de les bandes, el doctor Seward i el senyor Morris van aparèixer per l'altra. El cap dels gitanos, un individu d'aspecte esplèndid que cavalcava com un centaure, els va fer senyals perquè retrocedissin i, amb una veu autoritària, va donar l'ordre als seus companys perquè continuessin. Van fustigar els seus cavalls i van reprendre la marxa, però els quatre homes van aixecar els rifles i els van dir que s'aturessin. En aquell moment, el doctor Van Helsing i jo ens vam aixecar de darrere la roca i els vam apuntar amb les nostres armes. En veure que es trobaven envoltats, van aturar els cavalls. El cap dels gitanos es va girar cap als seus, els va dir alguna cosa a crits, i cada gitano va treure una arma, un ganivet o una pistola, disposat a atacar. La batalla començaria en un instant.

El cap dels gitanos, amb un ràpid moviment de les regnes, es va situar al davant. Assenyalant primer el sol —que ja començava a tocar el cim de les muntanyes— i després el castell, va dir alguna cosa que no vam entendre. Com a resposta, els quatre homes del nostre grup van saltar dels cavalls i van córrer cap a la carreta. En veure en Jonathan enfrontant-se amb un perill com aquell, m'hauria d'haver espantat, però vaig experimentar la passió de la batalla com la resta. No tenia por, sinó un estrany i irresistible desig de fer alguna cosa. En observar l'acció del nostre grup, el cap dels gitanos va donar una ordre. Els seus homes van córrer cap a la carreta, d'una manera desorganitzada, empenyent tots alhora i fent-se nosa els uns als altres per tal de complir l'ordre.

Mentre, observava en Jonathan, en una banda dels gitanos, i en Quincey, a l'altra, intentant obrir-se pas cap al carruatge. Era evident que estaven decidits a acabar amb

l'empresa abans que el sol acabés d'amagar-se. No hi havia res que els fes recular ni que impedís el seu avançament. Ni les armes, ni els brillants ganivets dels gitanos al davant, ni l'udol dels llops al darrere, semblava distreure'ls. La valentia d'en Jonathan i l'absoluta claredat de les seves intencions semblaven espantar els seus enemics, els quals, instintivament, es van apartar i el van deixar passar. Un segon després, havia saltat al carro i, amb una força que semblava increïble, havia aixecat la caixa i l'havia tirat a terra per damunt d'una roda. Al mateix temps, el senyor Morris s'havia obert pas entre el cercle de zíngars. Mentre observava en Jonathan amb l'ai al cor, el senyor Morris lluitava amb valor, observant de reüll les armes dels gitanos, mentre avançava enmig de tots esquivant ganivetades. Parava els cops amb el seu enorme ganivet de muntanya, i en un primer moment, vaig pensar que havia aconseguit arribar sa i estalvi. Però en arribar al costat d'en Jonathan, que ja havia saltat del carro, vaig veure que es premia el costat amb la mà esquerra i que la sang li brollava entre els dits. Això no el va aturar, perquè quan en Jonathan va colpejar un extrem de la caixa amb una energia desesperada amb el seu ganivet *kukri*, ell va colpejar l'altre extrem amb el seu ganivet. Sota aquest esforç, la tapa va cedir, els claus van saltar xerricant i la tapa va caure enrere.

Mentre, els gitanos, encerclats pels Winchester de lord Godalming i el doctor Seward, es van rendir sense resistència. El sol era gairebé al cim de les muntanyes i les ombres del grup es projectaven damunt la neu. Vaig veure el comte estirat a la caixa, i la terra, amb la brusca caiguda del carro, se li havia estès pel damunt. Estava mortalment pàl·lid, igual que una màscara de cera. Els seus ulls vermells brillaven d'aquella manera horrible i exigent que coneixia tan bé.

Mentre l'estava observant, els seus ulls van observar el sol que s'amagava, i llavors l'expressió d'odi que havien guardat es convertí en triomf.

Però en aquell precís moment, va llampeguejar el ganivet d'en Jonathan. Vaig cridar en sentir el cop que li tallava el coll. Al mateix temps, el ganivet del senyor Morris li travessava el cor.

Era un miracle. Davant nostre, i gairebé en el moment just de deixar anar un sospir, el cos sencer es va desintegrar i va desaparèixer completament.

Mentre visqui, m'alegrarà recordar que, en aquell moment de dissolució final, el seu rostre va dibuixar una expressió de pau que mai no m'hauria imaginat que podia guardar.

El castell de Dràcula es retallava damunt un cel vermell, i cada pedra dels seus merlets enderrocats s'alçava contra la llum del sol ponent.

Els gitanos, considerant-nos d'alguna manera els culpables de la increïble desaparició de l'home mort, van fer mitja volta i, sense dir ni un mot, van fugir a corre-cuita com si en la fugida els anés la vida. Els que anaven a peu van saltar damunt la carreta demanant als que anaven a cavall que no els abandonessin. Els llops, que havien reculat a una distància prudent, els van seguir i ens van deixar sols.

El senyor Morris, que havia caigut a terra, es va recolzar en un colze, sense deixar de prémer-se el costat amb la mà; la sang encara brollava per entremig dels seus dits. Vaig córrer cap a ell, perquè el cercle sagrat ja no podia retenir-me, al mateix temps que els dos metges. En Jonathan es va agenollar al seu darrere i el ferit va recolzar el cap damunt la seva espatlla. Amb un sospir i molt d'esforç, em va agafar la mà amb la seva, tacada de sang. Devia veure l'angoixa en el meu rostre, perquè em va dir amb un somrí als llavis:

—Sóc molt feliç d'haver-la pogut ajudar! Oh, Déu meu! —va exclamar de sobte, intentant seure i assenyalant cap a mi—. Val la pena morir per veure això! Observin! Observin!

El sol ja era al cim de les muntanyes, i els seus raigs vermells m'escalfaven la cara, banyant-me amb la seva resplendor daurada.

Moguts per un mateix impuls, els homes van caure de genolls, i un profund i sincer «Amén» va sorgir de tots ells quan les seves mirades van seguir el dit del moribund, que va exclamar:

—Donem gràcies a Déu perquè tot això no ha estat en va! Mirin! El seu front és pur com la neu. La maledicció ha estat conjurada!

I amb gran dolor per part nostra, el valerós cavaller va somriure i després d'un silenci va morir.

Nota

Fa set anys que vam creuar les flames i penso que la felicitat d'alguns de nosaltres val el dolor que vam haver de patir. Per a la Mina i per a mi va ser una doble alegria que el nostre fill naixés el mateix dia de la mort d'en Quincey Morris. Sé que la seva mare té la secreta creença que un bocí de l'esperit del nostre valerós amic es va encarnar en ell. Li vam posar el nom de tots els del grup, però l'anomenem Quincey.

Aquest estiu hem fet un viatge a Transilvània i hem visitat el vell escenari que per a nosaltres continua estant tan ple de terribles records. Era pràcticament impossible creure que les coses que havíem vist amb els nostres propis ulls, i escoltat amb la nostra oïda, fossin certes. Ja han desaparegut totes les empremtes del que va passar. El castell continua destacant com abans, per damunt d'una immensa regió desolada.

En tornar, vam recordar els temps passats, que ara podem rememorar sense desesperació, ja que en Godalming i en Seward s'han casat i són feliços. Vaig treure els papers de la caixa forta, on han estat guardats fins al nostre retorn, fa tant de temps. Ens va sorprendre el fet que en tota la gran quantitat de material que compon aquesta relació, es fa difícil trobar un sol document original! Hi ha un munt de papers mecanografiats, llevat dels darrers diaris de la Mina, en Seward i el meu, i la nota d'en Van Helsing. Encara que volguéssim, no podríem demanar a ningú que acceptés una història tan inversemblant. En Van Helsing ho va resumir tot, quan va comentar, amb el nostre fill a la falda:

—No volem proves. No demanem que ningú ens cregui! Aquest nen algun dia sabrà com és de valenta i animada la seva mare. Coneix la seva dolçor i el seu afecte. Després entendrà que alguns homes la van estimar i tot allò que van fer per ella.

JONATHAN HARKER